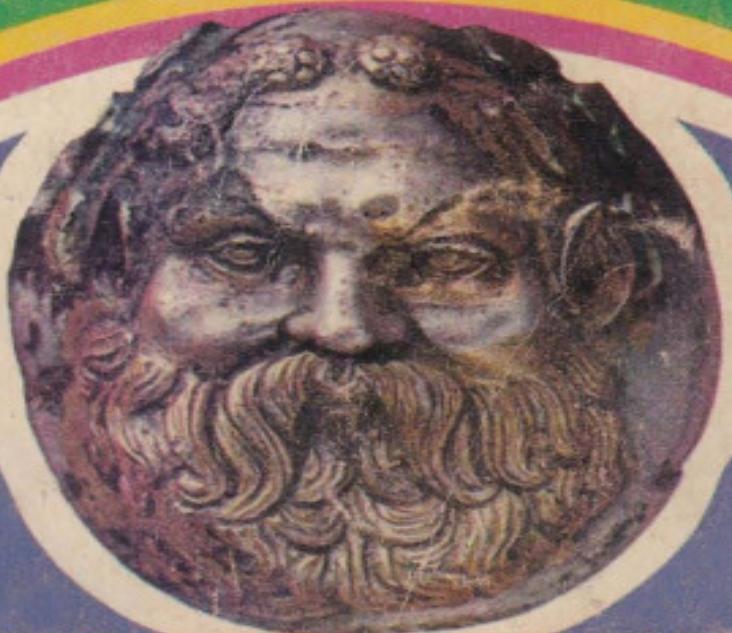

КЛАЙВ ЖАСЛЪР

СЪКРОВИЩЕ

КЛАЙВ КЪСЛЪР

СЪКРОВИЩЕ

Превод: Тодор Кенов, Ангел Белорешки

chitanka.info

391 година — Спасените богатства на Александрийската библиотека са укрити в далечни земи, но всички свидетели са избити.

1991 година — Голяма самолетна катастрофа в ледената пустош на Гренландия на отвлечен пътнически самолет, който вози на борда си генералния секретар на ООН разтърсва света. Екипът на Дърк Пит в момента е там и търси потънала съветска ядрена подводница, но попада на древен гръцки кораб, съдържащ част от безценното великолепие на една изчезнала цивилизация. Дърк Пит и красивата Лили Шарп, професор по антропология, се впускат в търсене на историческата истиница, но зловещи цели на група исламски терористи и мексиканец деспот ги въвеждат в безброй неочеквани и смъртоносни схватки.

*В памет на Робърт Есбънсън
Никой не е имал по-верен приятел*

ПРЕДШЕСТВЕНИЦИТЕ НЕПОЗНАТИ ЗЕМИ

15 юли 391 година от Новата ера

Слаба, трептяща светлинка танцуваше призрачно в мрака на тунела, който служеше за проход. Мъжът, облечен във вълнена туника, която падаше под коленете му, се спря и вдигна газената лампа над главата си. Мъждивият пламък освети човешка фигура, положена в ковчег от злато и кристал. По отсрещната, гладко изсечена стена трепкаха причудливи сенки. Мъжът в туниката постоя няколко минути вперил поглед в невиждащите очи, после свали лампата и се обърна.

Той внимателно огледа дългата, смълчана редица неподвижни силуети — толкова многобройни, та изглеждаше, че постепенно преминават в безкрайността, преди мракът на огромната пещера да ги погълне.

Юний Венатор продължи напред. Краката му, обути в кожени сандали пристегнати с ремъци, леко стъпваха по неравния под с едва доловим шум. Малко по малко тунелът започна да се разширява и премина в просторна галерия. Сводестият й таван, който се издигаше на височина почти девет метра, беше разделен от редица арки, които го крепяха. Във варовика бяха издълбани улеи, които лъкатушеха надолу по стените, за да може просмукващата се вода да се стича в дълбоки отточни шахти. Стените бяха осияни с гнезда, в които бяха поставени странни на вид кръгли кутии от бронз. Ако не бяха големите дървени каси, подредени в правилни редици в центъра на изсечената в скалите зала, човек би могъл да събърка това мрачно място с катакомбите под Рим.

Венатор започна да оглежда внимателно медните табелки, прикрепени към касите, като сверяваше номерата им с тези, записани в свитък, който бе разгърнал върху малка сгъваема масичка. Въздухът беше сух и тежък и по покритото му с прах лице започна да се стича пот. Два часа по-късно, доволен, че всичко е изрядно описано и

подредено, той нави свитъка и го пъхна в широкия платнен пояс, който опасваше кръста му.

Венатор огледа тържествено за последен път предметите в галерията и въздъхна със съжаление. Знаеше, че никога вече няма да ги види или докосне. Той уморено се обърна и като държеше малката лампа пред себе си пое обратно през тунела.

Венатор не беше млад; скоро щеше да навърши петдесет и седем години — беше стар за времето си. Сивото, прорязано от бръчки лице, хълтналите страни, бавните, провлачени стъпки говореха за един уморен човек, който вече не изпитва радост от живота. И все пак някъде дълбоко в него тлееше приятна топлинка, породена от вътрешно удовлетворение. Грандиозното начинание беше доведено до успешен край; огромният товар беше паднал от плещите му. Единственото, което му оставаше, беше да издържи дългото пътуване по море до Рим.

Той подмина още четири тунела, които водеха към вътрешността на хълма. Единият беше задръстен от грамадна купчина отломъци. Дванадесетте роби, които копаеха дълбоко долу, бяха загинали, когато таванът пропадна. Венатор не изпитваше угризения. За тях беше по-добре да умрат бързо, отколкото злочести да страдат години наред в мините на Империята, хранени оскъдно, колкото да преживеят, преди да ги покоси някоя болест или съвсем да ги изоставят, когато от старост вече нямаше да могат да работят.

Той свърна в най-отдалечения проход от лявата страна и закрачи към бледата дневна светлина. Входната шахта, изсечена на ръка във вътрешността на малка пещера, беше с диаметър два метра и половина — колкото през нея да могат да преминат най-големите каси.

Внезапно в шахтата отекна далечен писък, долетял отвън. По лицето на Венатор се изписа тревога, дълбоки бръчки прорязаха челото му и той ускори крачка. Щом излезе навън, по навик присви очи от ослепителния блясък на слънцето. Поспря и изпитателно огледа лагера, разположен наблизо върху полегата равнина. Група римски легионери бяха наобиколили няколко варварки. Едно младо момиче изпища отново и се опита с боричкане да си пробие път. Тя почти успя да премине през кордона от войници, но един от тях я сграбчи за дългата, развята черна коса. Той я дръпна обратно и тя се свлече на колене върху грапавата пръст.

Един огромен, кален в несгоди мъж забеляза Венатор и се запъти към него. Беше гигант, цяла глава по-висок от всички останали в лагера, с широки рамене и массивни бедра. Ръцете му приличаха на дъбови стволове, а дланите му стигаха почти до коленете.

Галът Латиний Масер беше главният надзирател на робите. Той махна с ръка за поздрав и заговори. Гласът му беше изненадващо писклив.

— Готово ли е всичко? — попита той.

Венатор кимна.

— Свърших с проверката. Можете да затворите входа.

— Считай, че е направено.

— Каква е тази суматоха в лагера?

Масер погледна към войниците със своите черни, студени очи и се изплю на земята.

— Глупавите легионери не ги свърташе на едно място и нападнали някакво село на пет левги северно оттук. Съвсем безсмислена касапница. Убили най-малко четиридесет варвари. Само десет били мъже, а останалите жени и деца. Поне да имаше защо! Нито злато, нито плячка за пукнат грош. Върнаха се с няколко грозни жени, които ще разиграват на комар. За другото не си струва да говорим.

Лицето на Венатор се изопна.

— Оцелял ли е някой друг?

— Казаха ми, че двама мъже избягали в гъсталака.

— Те ще предупредят за опасността в други села. Страхувам се, че Север е разбунил гнездо на оси.

— Север! — Масер изстреля думата едновременно с нов залп слюнка. — Този проклет центурион и неговата паплач само спят и пият вино от запасите ни. Мен ако питаш, взехме си белата с тези мързеливи безделници.

— Те бяха наети да ни защитават — отвърна му Венатор.

— От какво? — запита Масер. — От примитивни диваци, които ядат насекоми и влечуги?

— Събери робите и бързо затворете тунела. И гледай да го направите както трябва. Не искам варварите да го прокопаят, след като заминем.

— Не бой се! Видях достатъчно, за да разбера, че никой в тази прокълната земя не е усвоил изкуството да обработва метал. — Масер замълча и посочи към огромния куп останки от изкопните работи, струпани над входа към шахтата, които едва крепеше огромна скара от трупи. — Падне ли това, можеш да спреш да се притесняваш за скъпоценните си антики. Никакъв варварин няма да стигне до тях. Не и като чопли с голи ръце.

Успокоен, Венатор освободи надзирателя и гневно закрачи към палатката на Домитий Север. Той подмина герба на военния отряд, сребърна фигура на бик върху острието на пика и отмести с ръка стражата, който се опита да му препречи пътя.

Завари центуриона седнал на стъваем стол, вперил замислен поглед в една гола, немита варварка, която беше приклекнала на пода. От устата ѝ се лееше поток от страни гърлени звуци. Беше млада, на не повече от четиринаесет години. Север беше облечен с къса червена туника, прихваната с тока на лявото му рамо. Голите му ръце бяха украсени с две бронзови ленти, прикрепени около бицепсите. Това бяха мускулестите ръце на воин, свикнали да боравят с меч и щит. Север не си направи труда да погледне влезлия внезапно Венатор.

— Така ли прекарваш времето си, Домитий? — сопна се Венатор. Тонът му беше хладен, думите — саркастични. — Като престъпваш божията повеля и насиливаш тази малка дивачка?

Север бавно извърна студените си сиви очи към Венатор.

— Денят е твърде горещ, та да слушам твоите християнски брътвежи. Моят Бог е по-снизходителен от твоя.

— Вярно, но ти се кланяш на езическо божество.

— Просто въпрос на предпочтение. Нито ти, нито аз сме се изправили очи в очи с боговете си. Може ли някой да каже кой от двама ни е прав?

— Христос беше син на истинския Бог.

Север изгледа Венатор раздразнено.

— Ти наруши уединението ми. Казвай за какво си дошъл и си върви.

— Та да можеш да се гавриш с тази бедна дивачка?

Север не отговори. Стана и като сграбчи монотонно нареджащото момиче за ръката, грубо го хвърли върху походното си легло.

— Искаш ли да се присъединиш към мен, Юний? Можеш пръв да започнеш.

Венатор впери поглед в центуриона. Студени тръпки от страх пробягаха по тялото му. Смяташе се, че римският центурион, който командаваше пехотен отряд, е суров предводител. Този човек беше безмилостен и жесток.

— Мисията ни тук приключи — каза Венатор. — Масер и робите се готвят да затворят входа на подземното хранилище. Можем да свиваме палатките и да се връщаме на корабите.

— Утре стават единадесет месеца откакто напуснахме Египет. Един ден в повече, за да се наслаждаваме на тухашните удоволствия, няма значение.

— Мисията ни нямаше за цел да плячкосваме. Варварите ще се опитат да отмъстят. Ние сме малко, а те — много.

— Моите легионери могат да се справят с всяка орда, която варварите хвърлят срещу нас.

— Твоите наемници доста се размекнаха.

— Те не са забравили да се бият — със самоуверена усмивка заяви Север.

— Но готови ли са да загинат за честта на Рим?

— Защо да го правят? Защо някой от нас да го прави? Славните години на империята отдавна отминаха. Нашият величествен град на Тибър се превърна в бордей. Във вените ни почти няма римска кръв. Повечето от хората ми са родом от провинциите. Аз съм испанец, ти си грък, Юний. В тези смутни времена кой би изпитвал и капчица преданост към император, който управлява далеч на изток в град, който никой от нас не е виждал? Не, Юний, моите войници ще се бият, защото са професионалисти и защото им плащат да се бият.

— Може би варварите няма да им оставят никакъв избор.

— Когато дойде време, ще се справим с тази измет.

— По-добре да избегнем сблъсъка. Казвам да потеглим преди смрачаване...

Думите на Венатор бяха прекъснати от силен тътен, който разтърси земята. Той изскочи от палатката и погледна към скалната стена. Робите бяха издърпали опорите изпод скарата и отприщена, страховитата лавина се беше свлякла върху отвора на пещерата, погребвайки всичко под тонове от големи скални блокове. Във въздуха

се носеше огромен облак прах, който се посипа над пролома. Ехото от тътена беше последвано от радостните възгласи на робите и легионерите.

— Всичко свърши — тържествено изрече Венатор. По лицето му се четеше умора. — Мъдростта на вековете е в безопасност и на сигурно място.

Север излезе и застана до него.

— Жалко, че не можем да кажем същото и за нас.

Венатор се обърна.

— Ако Бог ни позволи безпрепятствено да се приберем у дома, от какво има да се страхуваме?

— От мъчения и смърт — глухо отвърна Север. — Престъпихме заповедите на императора. Теодосий не проща лесно. В цялата империя няма да намерим място, където да се скрием. По-добре да потърсим убежище в някоя чужда страна.

— Жена ми и дъщеря ми... те трябаше да ме чакат в нашата семейна вила в Антиохия.

— Хората на императора сигурно вече са ги заловили. Или са мъртви, или продадени в робство.

Венатор невярващо поклати глава.

— Имам влиятелни приятели, които ще ги закрилят докато се върна.

— Приятелите могат да бъдат заплашени и купени.

Очите на Венатор се разшириха от внезапно обзелото го чувство на предизвикателство.

— Няма достатъчно свидна жертва за това, което съумяхме да направим. Всичко ще бъде напразно, ако не успеем да се завърнем с описание на стореното и карта на местата, откъдето сме минали.

Север се канеше да отвърне, когато забеляза своя заместник, Арторий Норик, който тичаше по полегатия склон към палатката. Мургавото лице на младия легионер блестеше, покрито с капчици пот от обедната жега. Той сочеше към върха на ниските скали.

Венатор вдигна ръка, за да заварди очите си от слънцето, погледна нагоре и присви устни.

— Варварите, Север. Дошли са да отмъстят за ограбеното село.

Хълмовете изглеждаха така, сякаш гъмжаха от мравки. Над хиляда варвари, мъже и жени, се взираха към жестоките, неканени

гости, които бяха навлезли в земите им. Бяха въоръжени с лъкове и стрели, щитове от обработена животинска кожа и копия с грубо издялани от обсидиан върхове. Някои държаха къси дървени тояги, на края на които бяха вързали камъни. Мъжете носеха само набедрени превръзки.

Наоколо витаеше смразяваща тишина. Те стояха с безизразни лица, свирепи и зловещи като приближаваща буря.

— Между нас и корабите се е насъбрала още една въоръжена група варвари! — извика Норик.

Венатор се обърна. Лицето му беше пепелявосиво.

— Ето го резултата от вашата глупост, Север — разгневено извика той. Гласът му беше пропит от злоба. — Погубихте всички ни. — След това падна на колене и започна да се моли.

— Твойт Бог няма да превърне варварите в овчици, старче — язвително подметна Север. — Само мечовете ще ни спасят.

Той се обърна и като хвана Норик за ръката, започна да дава наредждания.

— Заповядай на тръбача да свири сбор. Кажи на Латиний Масер да раздаде оръжие на робите. Ще се придвижим в боен ред към реката.

Норик стегнато отдаде чест и хукна към центъра на лагера.

Шестдесетте воиници, от които се състоеше пехотната част, бързо се строиха в каре, вътрешността на което беше празна. Сирийските стрелци заеха местата си по фланговете между въоръжените роби, обърнати с лице навън, а римляните се разположиха отпред и отзад. Прикрити отвсякъде, в центъра се намираха Венатор и малцината негови помощници — египтяни и гърци, както и тричленен медицински екип.

Главните оръжия на римската пехота от четвърти век бяха гладият — двуостър меч със заострен връх и пишумът — двуметрово копие за хвърляне и нанасяне на удари. Доспехите, които предпазваха воиниците, се състояха от метален шлем със захвати на пантички лицеви протектори отстрани, които се връзваха с ремък под брадата. Шлемът приличаше на жокейска шапка с обърната назад козирка. Ризницата беше направена от застъпващи се метални пластинки, които покриваха гърдите, гърба и раменете. Под коленете се поставяха предпазители, наречени подколенници. За отбрана се използваше ovalen щит, направен от многопластово дърво.

Варварите не бързаха да нападат. Те започнаха бавно да обкръжават колоната. Отначало се опитаха да привлекат войниците вън от плътните редици, като пратиха няколко мъже, които се приближиха и размахвайки заплашително ръце, започнаха да крещят никакви странни думи. Противно на техните очаквания обаче, противникът им, когото превъзхождаха няколко пъти по численост, не се уплаши и не побягна.

Центурионът беше участвал в твърде много сражения, за да изпита страх. Север крачеше пред челната редица и внимателно оглеждаше местността, която гъмжеше от варвари.

Той презирително махна с ръка към тях. Не за първи път щеше да участва в битка с многократно превишаващ го по численост противник. Север беше постъпил като доброволец в легиона на шестнадесетгодишна възраст. Беше се издигнал от обикновен войник, спечелвайки няколко отличия за изключителна храброст в битки срещу готовите по поречието на Дунав и срещу франките край Рейн. След като се уволни от легиона, стана наемник и предоставяше услугите си на онзи, който му платеше най-скъпо, в настоящия случай Юний Венатор.

Север безрезервно вярваше в своите легионери. Сънцето озаряваше техните шлемове и извадените от ножниците мечове, които хвърляха златисти отблъсъци. Те бяха издръжливи бойци и закалени в битки мъже, познали победата без някога да бъдат победени.

По-голямата част от животните, включително и неговият кон бяха измрели по време на изтощителното пътуване по море от Египет, затова той крачеше начело на карето, като на всеки няколко крачки се обръщаше, за да следи действията на врага.

С рев, който се надигна и избухна като тътен на прибой, варварите се спуснаха по напечения от сънцето склон и връхлетяха върху римляните. Първата вълна беше покосена, пронизана от дългите копия на войниците и стрелите на сирийските стрелци. След нея заприижда втората вълна, която се разби в малобройните редици и падна покосена като житни класове под сърп. Бляскавите мечове потъмняха, оцветени в червено от кръвта на варварите. Пришпорвани от поток солени ругатни и заплашвани от плющащия камшик на Латиний Масер, робите също се сражаваха храбро и не отстъпиха ни на йота.

Формацията продължи бавно да напредва, притискана от всички страни от варварите, към които непрестанно се присъединяваха все нови и нови подкрепления. Върху праха на безводния склон се образуваха червени петна. Все повече и повече голи тела падаха сгърчени и безжизнени. Тези, които прииждаха отзад, се биеха върху труповете на другарите си, счупените оръжия се врязваха в босите им крака, голата им плът срещаше страховитите стоманени острия, които пронизваха гърди и пореха кореми и те се свличаха върху купа мъртъвци. В ръкопашен бой варварите не можеха да мерят сили с обучените римски войници.

Сега битката взе друг обрат. Разбрали, че не могат да постигнат успех срещу мечовете и копията на чужденците, варварите се изтеглиха и прегрупираха. После започнаха да обсипват враговете си с рояци стрели и да мятаят по тях грубите си копия, а жените им ги замерваха с камъни.

Римляните вдигнаха щитове над главите си като огромни черупки на костенурки и упорито продължиха да напредват към реката и корабите, където щяха да бъдат в безопасност. Само сирийските стрелци можеха да причиняват загуби на варварите. Нямаше достатъчно щитове за робите, които се сражаваха изложени на градушката от стрели, копия и камъни. Те бяха изтощени от дългото, изморително пътуване по море и от непосилния труд за прокопаване на пещерата. Мнозина паднаха и бяха изоставени. Труповете им биваха веднага събличани и зверски обезобразявани.

Север беше майстор във воденето на такъв бой; той беше натрупал опит в сраженията с британците. Като разбра, че врагът е безразсъден и неопитен, той извика на хората си да спрат и им нареди да хвърлят оръжията си на земята. Варварите, които взеха това като знак за капитулация, се втурнаха в атака без да се замислят. В този момент по заповед на Север мечовете отново бяха грабнати и римляните преминаха в настъпление.

Стъпил върху две скали, центурионът размахващ меча си с мерени, прилични на стрелката на метроном движения. Четирима варвари се свлякоха в краката му. Той събори още един, като го удари с плоската страна на меча си и преряза гърлото на друг, който скочи към него отстрани. Обезумялата тълпа започна да оредява и голата орда се изтегли далеч от обсега на мечовете.

Север се възползва от тази кратка почивка, за да преброи убитите и ранени римляни. От неговите шестдесет войници дванадесет лежаха мъртви или умиращи. Други четиринаесет бяха по-леко или по-тежко ранени. Най-зле бяха пострадали робите. Повече от половината бяха убити или изчезнали.

Той тръгна към Венатор, който превързваше една дълбока рана върху ръката си с парче плат, откъснато от туниката му. Гръцкият мъдрец все още носеше скъпоценния за него списък под пояса си.

— Още ли си с нас, старче?

Венатор погледна към него. В очите му се четеше страх, примесен с решителност.

— Ти ще умреш преди мен, Север.

— Това заплаха ли е или пророчество?

— Има ли значение? Никой от нас няма да види отново Империята.

Север не отговори. Битката внезапно избухна с нова сила. Въздухът потъмня от стрелите и камъните на варварите, които се удряха в щитовете с глух звук. Той бързо се върна на мястото си пред силно намалялото каре.

Римляните се сражаваха ожесточено, но редиците им се топяха. Почти всички сирийски стрелци бяха убити. Карето се свиваше все повече, а унищожителната атака продължаваше с неотслабваща сила. Оцелелите, много от които ранени, бяха изтощени. Измъчващите ги жажди от непоносимата жега. Мечовете им започнаха да натежават и те ги прехвърляха от ръка в ръка.

Варварите също бяха изтощени. Въпреки огромните загуби, които понасяха, те упорито продължаваха да се сражават за всяка стъпка от полегатия склон, който се спускаше към реката. Около всеки убит легионер се търкаляха по половин дузина техни трупове. Телата на наемниците, от които стърчаха безброй стрели, приличаха на игленици.

Надзирателят гигант Масер беше ранен в коляното и бедрото. Той все още се държеше на крака, но не смогваше да следва напредващата формация. Постепенно изостана назад и скоро привлече група от двадесетина варвари, които бързо го наобиколиха. Той се обърна и като застана с лице към тях, размаха меча си като колелото на вятърна мелница. Трима от нападателите му паднаха съсечени на две,

преди останалите да се отдръпнат, потресени от страховитата му мощ. Той изрева и с жест ги приканни да приближат и да се бият.

Варварите, които вече имаха горчив опит, не пожелаха да бъдат въвлечени в ръкопашен бой. Те отстъпиха назад и обсипаха Масер с порой от копия. След секунди само от пет рани по тялото му бликаше кръв. Той сграбчи дръжките на копията и изтръгна върховете им. Един от варварите притича към него и метна копието си, което улучи Масер във врата. Той бавно се свлече от загубата на кръв и падна в праха. Варварите се нахвърлиха върху него като глутница побеснели вълци и го доубиха с камъни.

Само една скала от пясъчник с широк стръмен склон делеше римляните от брега на реката. Внезапно небето зад нея се превърна от синьо в оранжево. След това нагоре започнаха да се издигат гъсти черни кълба дим, а вятърът довя миризма на горящо дърво.

Венатор бе обзет от ужас, който бързо отстъпи място на отчаяние.

— Корабите! — извика той. — Варварите нападат корабите!

Облените в кръв роби изпаднаха в паника и в самоубийствен порив се втурнаха към реката. Варварите се спуснаха откъм фланговете и ожесточено се нахвърлиха върху тях. Част от робите хвърлиха оръжието си на земята, за да покажат, че се предават и бяха убити. Останалите се опитаха да дадат отпор на преследвачите си под прикритието на горичка от млади дървета, но бяха избити до крак. Прахът на тази непозната земя се превърна в тухен покров, а изсъхналите храсталаци в тяхна гробница.

Север и неколцината оцелели легионери с бой си проправиха път към върха на скалата и внезапно спряха, забравили за кървавата сеч, която бушуваше край тях. В безмълвна почуда, те стояха вперили погледи в ужасяващата картина, който се разкри пред очите им.

Флотилията, тяхната единствена надежда за спасение, гореше край брега на реката. Във въздуха се издигаха огнени стълбове и се превръщаха в огромно кълбо дим, което се къдреше и извиваше нагоре като змия. Огнената стихия погълщаше огромните товарни кораби, които бяха реквизирали в Египет.

Венатор си проби път през челната редица и застана до Север. Центурионът мълчеше; ризницата му беше изцапана с кръв, а туниката мокра от пот. Той безпомощно се взираше в морето от пламъци и дим,

което поглъщаше платната сред водовъртеж от искри. В очите му се четеше ужасната истина за неизбежно поражение.

Бяха оставили корабите без всякаква защита, закотвени край брега. Отряд въоръжени варвари бяха сломили съпротивата на малобройната група моряци и бяха подпалили всичко, което можеше да гори. Само един малък търговски кораб, екипажът на който беше успял някак си да отблъсне нападателите, беше избягнал опожаряването. Четирима моряци се мъчеха да вдигнат платната, докато няколко техни другари налягаха с всички сили греблата, в стремежа си да намерят безопасно убежище в дълбоката вода.

Венатор усещаше в устата си вкуса на падащите сажди и горчилката от неминуемото поражение. Дори небето му се струваше червено. Обхвана го безсилна ярост. Надеждата, която възлагаше на своя грижливо изпълнен план за опазване на безценните знания на отминалите векове, умря в сърцето му.

Някой сложи ръка на рамото му и той се обрна. Лицето на Север беше добило странно изражение. По него се четеше някаква хладна насмешка.

— Винаги съм се надявал да умра — каза центурионът — пиян от хубаво вино и легнал върху хубава жена.

— Само Бог решава как ще умре човек — отвърна Венатор неопределено.

— Аз пък мисля, че всичко зависи от късмета.

— Каква загуба, каква ужасна загуба!

— Е, поне твой товар е скрит на сигурно място — каза Север. —

А онези моряци, които се измъкнаха, ще разкажат на учените в Империята за това, което направихме тук.

— Не — продума Венатор и поклати глава. — Никой няма да повярва на странните приказки на някакви неуки моряци. Съкровището ще остане загубено навеки.

— Можеш ли да плуваш?

Венатор отново погледна към Север.

— Да плувам?

— Ще ти дам петима от най-опитните си хора, за да ти проправят път до реката, ако мислиш, че можеш да стигнеш до кораба.

— Аз... не съм сигурен. — Той погледна към водата и нарастващото разстояние между кораба и брега.

— Ако трябва, използвай някоя отломка вместо сал — грубо отсече Север. — Но побързай, още няколко минути и всички ще се изправим пред боговете си.

— Ами ти?

— И на този хълм може да се даде последен отпор.

Венатор прегърна центуриона.

— Бог да те пази!

— По-добре да пази теб.

Север се обърна, бързо избра петима войници, които не бяха ранени и им заповяда да бранят Венатор по пътя към реката. После се зае да прегрупира останките от отряда си за предстоящата схватка.

Шепата легионери наобиколиха Венатор и с викове поеха стремително към реката, проправяйки си с мечове път през нестройната редица стъписани варвари. Те мушкаха и удряха като безумци сред кървавата вакханалия.

Венатор не чувстваше нищо от изтощение, но ръката му, която държеше меча, нито за миг не трепна. Той беше учен, превърнал се в палач. За него отдавна вече нямаше път назад. Беше обзет от мрачно упорство; не изпитваше никакъв страх от смъртта.

Те се сражаваха сред влудяващата горещина на огнената вихрушка. Венатор усещаше в ноздрите си миризмата от горяща човешка плът. Той откъсна още едно парче от туниката си и покри с него носа и устата си, като продължаваше да нанася удари сред пушека.

Войниците падаха един по един, защитавайки Венатор до последния си дъх. Изведнъж краката му се озоваха във водата и той се гмурна в мига, в който тя достигна над коленете му. Видя една мачтова греда, която беше паднала от някой от горящите кораби и трескаво загреба с ръце към нея, като не смееше да погледне назад.

Войниците, които бяха останали на хълма, отвръщаха на всеки удар, насочен към тях. Варварите отскочаха и крещяха предизвикателно, опитвайки се да открият слабо място в отбраната на римляните. Четири пъти многобройните им пълчища атакуваха върха и четири пъти бяха отблъсквани, но не и преди да покосят още няколко от изтощените легионери. Карето се превърна в малка групичка и тези, които бяха оцелели, се скучиха и продължиха да се сражават рамо до рамо. Кървави купища убити и издъхващи воини покриваха върха, а

кръвта им се стичаше на поточета по склона. Но римляните продължаваха да се съпротивляват.

Битката кипеше почти час без прекъсване, а пристъпите на варварите бяха все така ожесточени, както и в началото. Те разбраха, че победата е близо и се групираха за последна атака.

Север прекърши дръжките на стрелите, които стърчаха от тялото му и продължи да се сражава. Земята около него беше осияна с трупове на варвари. Редом с него се сражаваха шепата останали легионери. Един по един те падаха с меч в ръка, погребани под купища камъни и рояци от стрели и копия.

Север загина последен. Краката му не го държаха, а ръката му вече не можеше да вдигне меча. Той се свлече на колене, направи безуспешен опит да се надигне, после погледна към небето и тихо промълви:

— Майко, татко, приберете ме при вас.

Сякаш в отговор на молбата му, варварите се втурнаха към него и започнаха ожесточено да го удрят с тоягите си, докато смъртта го избави от нечовешките мъки.

Във водата Венатор се беше вкопчил с всички сили в мачтовата греда и риташе с крака в отчаян опит да настигне отдалечаващия се кораб. Усилията му бяха напразни. Течението на реката и полъхът на вятъра отнасяха търговския кораб все по-далеч.

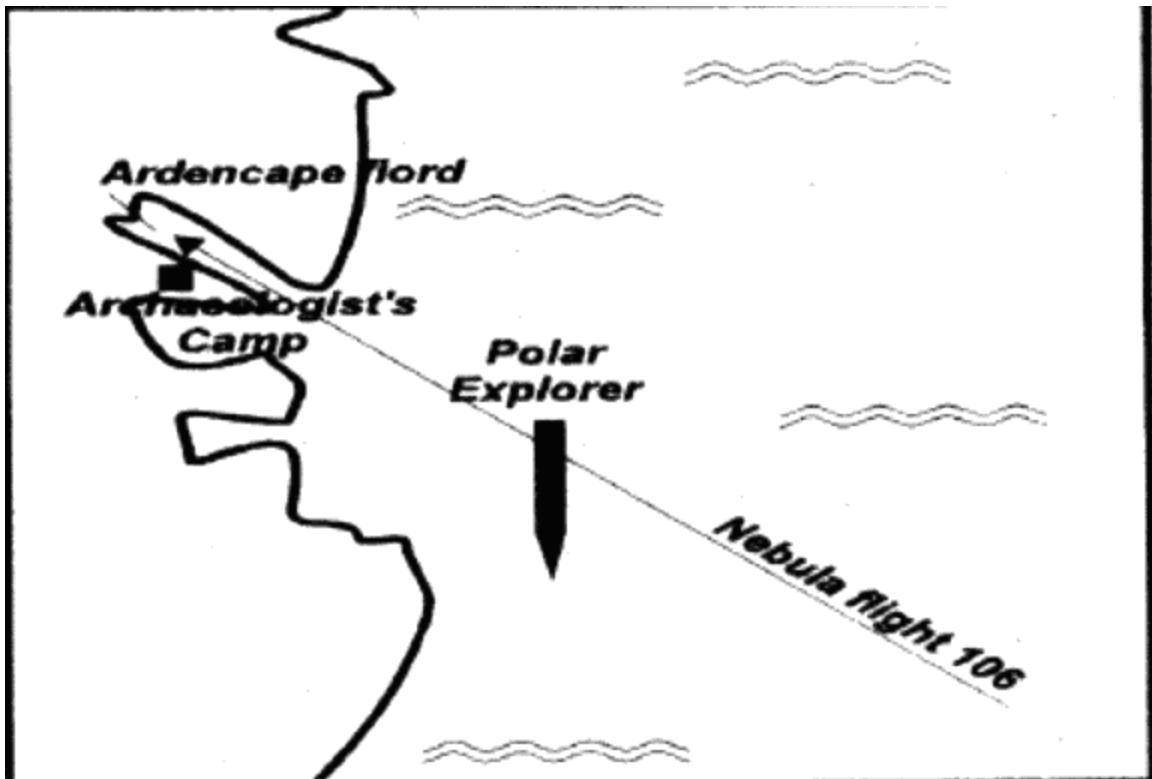
Той извика към екипажа и трескаво размаха свободната си ръка. Група моряци и едно младо момиче, което държеше куче, гледаха безучастно към него. Никой не направи опит да обърне кораба. Моряците продължиха бягството си, като че ли Венатор не съществуваше.

Те го изоставяха, осъзна безпомощно Венатор. Напусна го всяка надежда за спасение. Той удари гневно с ръка по гредата и се разрида неудържимо, убеден, че Бог е вдигнал ръце от него. След малко обърна очи към брега и се загледа в покритото с трупове бойно поле и разрухата, която цареше наоколо.

Погълната от кошмарните събития, от експедицията не беше останала и следа.

ЧАСТ ПЪРВА

ПОЛЕТ 106 НА „НЕБЮЛА“

1

12 октомври 1991 година, летище Хийтроу, Лондон

Никой не обърна внимание на пилота, докато заобикалящите тълпата кореспонденти от средствата за масова информация, които се изсипаха от вътрешността на залата за високопоставени личности. Не му обърнаха внимание и пътниците в чакалнята при изход 14, които дори не забелязаха, че вместо дипломатическо куфарче той носеше сак. Пилотът вървеше навел глава, вперил очи пред себе си, като внимаваше да не попадне в полезрението на батареята от телевизионни камери, насочени към висока, привлекателна жена с гладко мургаво лице и изразителни, черни като въглени очи, която беше в центъра на шумното оживление.

Пилотът бързо се изкачи по закритата подвижна стълба и спря пред двама агенти от охраната на летището. Те бяха цивилно облечени и препречваха пътя към вратата на самолета. Той непринудено махна за поздрав и се опита да се провре между тях, но една ръка здраво стисна рамото му.

— Момент, командире.

Пилотът спря, на смуглото му лице се появи въпросително, но дружелюбно изражение. Изглеждаше леко развеселен от неловката ситуация.

Имаше нещо по цигански живо в погледа на тъмнокафявите му очи. Носът му беше чупен на няколко места, а в основата на лявата му челюст минаваше дълъг белег. Късо подстриганата сива коса под фуражката и бръчките, които прорязваха лицето му, говореха, че е около петдесет и пет — шестдесетгодишен. Беше висок почти метър и деветдесет, набит, с малко закръглено шкембенце. Опитен, уверен, изправен в ушитата си по поръчка униформа, той по нищо не се различаваше от останалите десетина хиляди пилоти, под чието командване по международните линии летяха пътнически реактивни самолети.

Той извади документите си за самоличност от горния джоб на куртката си и ги подаде на агента от охраната.

— Високопоставени личности ли ще возим този курс? — попита небрежно той.

Британският агент, учтив, безупречно облечен, кимна.

— Група служители от Обединените нации, които се връщат в Ню Йорк — включително и новият генерален секретар.

— Хала Камил?

— Да.

— Едва ли тази работа е подходяща за жена.

— Полът не се оказа пречка за министър-председателката Тачър.

— Тя не беше изправена пред такива големи неприятности.

— Камил е умна жена. Тя ще успее да се справи.

— Ако фанатиците мюсюлмани от нейната собствена страна не я хвърлят във въздуха — отговори пилотът с подчертан американски акцент.

Британецът го изгледа някак странно, но не каза нищо, докато сравняваше снимката в удостоверилието за самоличност с лицето пред себе си и четеше името на глас.

— Командир Дейл Лемке.

— Някакви проблеми ли има?

— Не, просто се опитваме да ги предотвратяваме — отговори агентът от охраната, без да повишава тон.

Лемке разпери ръце.

— Искате ли и да ме обискирате?

— Няма нужда. Едва ли някой пилот ще отвлече собствения си самолет. Но трябва да проверим документите ви, за да сме сигурни, че наистина сте член на екипажа.

— Не съм облякъл тази униформа за бал с маски.

— Може ли да видим сака ви?

— Заповядайте.

Той постави сака от синя изкуствена материя на пода и го отвори. Вторият агент извади от него и разлисти страниците на стандартния наръчник за пилоти, в който бяха описани самолетни и летателни процедури, а после вдигна някакво механично устройство с малък хидравличен цилиндър.

— Ще имате ли нещо против да ни обясните какво е това?

— Работно рамо на лост за врата с масло охлаждане. Заседна в отворено положение и нашите хора на летище Кенеди, които отговарят

за техническото обслужване, ме помолиха лично да го занеса у дома за проверка.

Агентът побутна обемист, стегнато опакован предмет на дъното на чантата.

— Хей, я да видим какво има тук?

След това погледна нагоре. В очите му се четеше любопитство.

— Откога самолетните пилоти носят парашути?

Лемке се засмя.

— Скоковете с парашут са мое хоби. Когато имам по-дълъг престой, ходя да скачам с приятели в Кройдън.

— Надявам се, не сте намислили да скачате от реактивен самолет?

— Не и от такъв, който лети с осемстотин километра в час на десет хиляди и петстотин метра височина над Атлантическия океан.

Агентите размениха доволни погледи. Сакът беше затворен, а удостоверилието за самоличност върнато на притежателя му.

— Съжаляваме, че ви забавихме, командир Лемке.

— Радвам се, че поговорихме.

— Приятен полет към Ню Йорк.

— Благодаря.

Лемке се спусна в самолета и влезе в пилотската кабина. Той заключи вратата и загаси осветлението, за да не може някой случаен наблюдател, намиращ се в голямата чакалня на горния етаж на летището, да проследи движенията му през прозореца. В добре отработена последователност той коленичи зад седалките, извади малко фенерче от джоба на куртката си и повдигна един капак, който водеше към отсека за електронна апаратура, наречен от някакъв отдавна забравен шегаджия „адската дупка“. Спусна стълбата в непрогледната тъмнина. В тишината се долавяха единствено гласовете на обслужващия персонал, който подготвяше пътническия салон и подреждаше багажа на пътниците.

Лемке се пресегна, издърпа сака след себе си и включи ръчното фенерче. Един поглед към часовника му показва, че има на разположение около пет минути, преди екипажът му да пристигне. С движение, което бе упражнявал почти петдесет пъти, той извади работното рамо на лоста от чантата си и го свърза към миниатюрен часовников механизъм, който беше скрил във фуражката си. Прикрепи

сглобеното устройство към пантиите на малък люк за достъп, който извеждаше навън и се използваше от наземните механици и техниците по поддръжката. После извади парашута.

Когато останалите двама члена на екипажа пристигнаха, Лемке седеше на пилотската седалка, забил нос в някакъв летищен правилник. Те го поздравиха свойски и започнаха да извършват обичайните предполетни проверки. Нито вторият пилот, нито бордовият инженер забелязаха, че Лемке изглеждаше необичайно мълчалив и затворен в себе си.

Може би сетивата им щяха да бъдат по-изострени, ако знаеха, че това щеше да бъде тяхната последна нощ на този свят.

В препълнената чакалия Хала Камил стоеше изправена пред гора от микрофони и ослепителния блесък на светковиците и прожекторите. С привидно неизчерпаемо търпение тя отговаряше на водопада от въпроси, с които я обсипваше тълпата от нахално любопитни репортери.

Малцина питаха за обиколката й из Европа и непрекъснатите й срещи с държавни глави. Повечето се интересуваха от мнението й за опасността от сваляне на египетското правительство от исламски фундаменталисти.

Тя нямаше представа за размера на вълненията. Фанатизирани молли, предвождани от Ахмад Язид, исламски учен, тълкувател на Корана, бяха разпалили религиозни страсти сред милионите мизерстващи селяни от поречието на Нил и огромните маси бедняци в покрайнините на Кайро. Високопоставени офицери от армията и въздушните сили открыто заговорничеха с исламските радикали за сваляне на нас скоро встъпилия в длъжност президент Надав Хасан. Положението беше крайно нестабилно, но Хала все още не беше получила от своето правительство информация за най-новото развитие на събитията и беше принудена да дава неопределени и уклончиви отговори.

Външно, Хала изглеждаше изключително сдържана и невъзмутима като сфинкс, докато отговаряше спокойно, без излишно вълнение. Вътрешно, чувствата й се люшкаха между объркането и душевния смут. Имаше усещането, че е един самoten наблюдател, като че ли всички тези неудържими събития се вихреха около някой друг,

някой, комуто вече не можеше да се помогне и към когото тя изпитваше единствено жалост.

Тя спокойно би могла да послужи за модел на оцветения бюст на Нефертити в Берлинския музей. И двете имаха дълги шии, изящни черти и завладяващ поглед. Хала беше на четиридесет и две години, стройна, черноока, с безупречна смугла кожа на лицето и дълга, сресана на път смолисточерна, мека като коприна коса. В обувки с токчета тя беше висока метър и седемдесет и пет. Стилен костюм с плисирана пола подчертаваше гъвкавото ѝ, добре сложено тяло.

През годините Хала се беше радвала на вниманието и ласките на четирима любовника, но не се беше омъжила за нито един от тях. Мисълта за съпруг и деца ѝ беше чужда. Тя нямаше желание да се обвързва за по-продължителен период от време, аексът за нея беше дори по-малко вълнуващо преживяване от купуването на билет и посещението на балетен спектакъл.

Като дете в Кайро, където майка ѝ беше учителка, а баща ѝ кинодеец, тя прекарваше всяка свободна минута в скициране и разкопки на древните руини, до които можеше да стигне с велосипед от дома си. Превъзходна готвачка и художник с докторат по антично египетско изкуство, тя беше успяла да си намери работа на една от малкото длъжности, достъпни за жените от мюсюлманския свят — изследовател в Министерството на културата.

След това, с големи усилия и неизчерпаема енергия, успешно се беше преборила с дискриминацията, наложена от исляма и се беше издигнала до поста директор на отдела за антично изкуство, а впоследствие оглави информационното ведомство. Тя привлече вниманието на президента Мубарак, който ѝ предложи да стане член на египетската делегация в Общото събрание на ООН. Пет години покъсно беше провъзгласена за заместник-председател, след като Хавиер Перес де Куеляр подаде оставка в средата на втория си мандат, по време на политическа криза, предизвикана от пет страни, управлявани от ислямисти. Те оттеглиха подписите си от Хартата поради разногласия, възникнали в резултат на искания за религиозна реформа. Тъй като мъжете, които по старшинство стояха пред нея, отказаха да заемат този пост, тя беше назначена да изпълнява длъжността генерален секретар с плахата надежда, че би могла да запълни все разширяващите се пукнатини в основите на организацията.

А сега, когато правителството на страната ѝ се намираше пред прага на разпадане, съществуваща голяма вероятност тя да стане първият генерален секретар на ООН без родина.

Един от нейните помощници се приближи и ѝ прошепна нещо. Тя кимна и вдигна ръка.

— Съобщиха ми, че самолетът е готов за полет — каза тя. — Ще отговоря само на още един въпрос.

Репортерите започнаха да вдигат ръце, в залата се разнесоха дузина въпроси едновременно.

Хала посочи един мъж, който стоеше до вратата и държеше портативен касетофон.

— Лий Хънт от Би Би Си, мадам Камил. Ако Ахмад Язид замени демократичното правителство на президента Хасан с Исламска република, ще се върнете ли в Египет?

— Аз съм мюсюлманка и египтянка. Ако ръководителите на страната ми, независимо от това какво правителство е на власт, поискат да се върна у дома, аз ще се подчиня.

— Дори и след като Ахмад Язид ви нарече еретичка и предателка?

— Да — спокойно отговори Хала.

— Ако е и наполовина фанатичен в сравнение с аятолах Хомейни, това може да означава, че ще се запътите към собствената си екзекуция. Ще бъдете ли така добра да коментирате?

Хала поклати глава и като се усмихна любезно, каза:

— Трябва вече да тръгвам. Благодаря ви.

Агентите от охраната я наобиколиха и я съпроводиха от тълпата репортери до стълбата за качване в самолета. Помощниците ѝ и една голяма делегация от ЮНЕСКО вече бяха заели местата си. Четириима члена на Световната банка си бяха поделили бутилка шампанско и тихо разговаряха в килера за продукти. Главният салон мириеше на реактивно гориво и Бийф Уелингтън.

Хала уморено затегна предпазния колан на седалката си и погледна през прозореца. Навън имаше лека мъгла и сините светлини край пътеките за рулиране постепенно губеха очертанията си и се превръщаха в неясни отблъсъци, преди съвсем да изчезнат. Тя свали обувките си, затвори очи и потъна в приятна дрямка преди стюардесата да може да ѝ предложи коктейл.

След като изчака реда си зад топлия ауспух на един TWA 747, чартър 106 на Обединените нации най-сетне се придвижи до края на пистата за излитане. Когато от контролната кула се получи разрешение за излитане, Лемке плавно придвижи ръчката за газ напред. Боингът 720-В се понесе по мокрия бетон и се издигна във влажния въздух.

Веднага щом достигна десет хиляди и петстотин метра — височината за полет с крайцерска скорост и включи в действие автопилота, Лемке разкопча предпазния колан и стана от мястото си.

— Отивам до тоалетната — каза той и се отправи към вратата на кабината.

Вторият член на екипажа — бордовият инженер, русоляв, луничав мъж, се засмя без да вдигне лице от командното табло.

— Ще те чакам тук.

Лемке се изсмя пресилено и влезе в салона за пътници. Стюардите и стюардесите се готвеха да сервират храната. Ароматът на Бийф Уелингтън беше по-сilen от всякога. Той повика с жест главния стюард и го отведе настрана.

— Да ви пригответя ли нещо, командире?

— Само чаша кафе — отговори Лемке. — Но не се притеснявай, сам ще се оправя.

— Не ме притеснявате.

Стюардът влезе в килерчето и напълни една чаша.

— И още нещо.

— Сър?

— Компанията ни помоли да участваме в метеорологично проучване, спонсорирано от правителството. Когато се отдалечим на две хиляди и осемстотин километра от Лондон, ще снижа самолета до хиляда и петстотин метра за около десет минути, докато запишем показанията за вятъра и температурата. След това ще се върнем на обичайната височина.

— Трудно е да се повярва, че компанията се е съгласила. Ще ми се сумата на банковите ми спестявания да се равнява на разходите за загубата на гориво.

— Бъди сигурен, че онези скъперници от ръководството ще изплатят сметката във Вашингтон.

— Ще уведомя пътниците, когато дойде време, за да не се притесняват.

— Освен това можеш да обявиш, че ако някой забележи точки или светлинки през прозореца, те ще бъдат от риболовна флотилия.

— Ще имам предвид това.

Лемке обходи с поглед пътническия салон, като спря за миг очи на спящата Хала Камил, преди да продължи нататък.

— Направи ли ти впечатление, че мерките за сигурност бяха необичайно засилени? — попита той, за да поддържа разговора.

— Един от репортерите ми каза, че Скотланд Ярд са надушили заговор за убийство на генералния секретар.

— Държат се така, като че ли под всеки камък има някакъв терористичен заговор. Наложи ми се да им покажа документите си за самоличност, докато претърсваха сака ми.

Стюардът сви рамене.

— По дяволите, така се грижат и за нашата безопасност, освен за безопасността на пътниците.

Лемке посочи към пътеката между седалките.

— Поне никой от тях не изглежда като похитител на самолети.

— Не, освен ако похитителите не са започнали да се обличат в костюми с жилетки.

— За всеки случай ще заключа вратата на пилотската кабина. Обаждай ми се по интеркома само ако става дума за нещо важно.

— Разбрано.

Лемке отпи гълтка кафе, оставил чашата и се върна в пилотската кабина. Неговият заместник, вторият пилот, се взираше през страничното прозорче към светлините на Уелс на север, а зад него инженерът беше зает да изчислява разхода на гориво.

Лемке се обърна с гръб към тях и извади малка кутийка от горния джоб на куртката си. Отвори я и приготви спринцовка, която съдържаше бързодействащо смъртоносно нервнопаралитично вещество, наречено сарин. След това отново се обърна с лице към екипажа, пристъпи със залитане като че ли беше загубил равновесие и сграбчи ръката на инженера, за да не падне.

— Извинявай, Франк, препънах се в килима.

Франк Хартли имаше буйни мустаци, оредяла сива коса и издължено, мъжествено лице. Той изобщо не усети как иглата влезе в рамото му. Вдигна поглед от инженерното табло с уреди и лампички и леко се засмя.

— Ще ти се наложи да оставиш пиенето, Дейл.

— Мога да летя в права линия — добродушно отвърна Лемке. — Само дето ходенето ме затруднява.

Хартли отвори уста, сякаш се канеше да каже нещо, но изведнъж по лицето му премина сянка. Той разтърси глава, като че ли за да вижда по-добре. После очите му се обърнаха и инженерът се отпусна.

Като подпра с тялото си Хартли, така че да не се свлече на една страна, Лемке изтегли спринцовката и бързо я замени с друга.

— Мисля, че Франк не се чувства добре.

Джери Осуалд, седнал в креслото на втория пилот, се извърна. Едър мъж, с изпито лице на изследовател на пустинята, той го погледна въпросително.

— Какво му е?

— По-добре ела да погледнеш.

Осуалд провря тялото си край седалката и се наведе над Хартли. Лемке леко заби иглата и натисна буталото, но Осуалд почувства убождането.

— Какво, по дяволите, беше това? — сопна се той, обърна се и загледа недоумяващо спринцовката в ръката на Лемке. Беше доста по-тежък и по-мускулест от Хартли и отровата не подейства веднага. Изведнъж той разбра всичко и очите му се разшириха. Залитна напред и сграбчи Лемке за гърлото.

— Ти не си Дейл Лемке — изръмжа той. — Защо си се издокарал като него?

Мъжът, който наричаше себе си Лемке, не можеше да отговори, дори и да искаше. Огромните ръце го задушаваха. Притиснат към една преграда под тежестта на Осуалд, той се опита със задъхване да изрече някаква лъжа, но от устата му не излезе нито звук. Заби коляно в слабините на втория пилот. Единствената реакция беше кратко изсумтяване. Пред очите му започна да притъмнява.

После натискът започна бавно да отслабва и Осуалд залитна назад. Той събра последни сили и замахна с юмрук, като силно удари Лемке в корема.

Лемке се свлече на колене, замаян и останал без дъх. Той стоеше и наблюдаваше като през мъгла как Осуалд залитна към пилотското кресло и се сгромоляса на пода. Лемке седна, за да отдъхне малко, като се мъчеше да си поеме дъх и разтриваше корема си.

Той се надигна тромаво и се ослуша дали от другата страна на вратата не се чуват любопитни гласове. В салона беше тихо. Нито пътниците, нито обслужващият персонал бяха чули някакви необичайни звуци. Монотонният рев на двигателите заглушаваше всичко.

Когато затегна колана около Осуалд, когото беше завлякъл и поставил в креслото на втория пилот, целият плуваше в пот. Предпазният колан на Хартли беше затегнат, така че не му се наложи да се занимава с него. Най-накрая той се настани зад пилотския щурвал и намери по картата координатите на самолета.

Четиридесет и пет минути по-късно Лемке отклони самолета от предварително зададения курс към Ню Йорк в ново направление, към вечните ледове на Арктика.

2

Това е едно от най-неприветливите места на земята, което туристите никога не посещават, нито имат желание да опознаят. През последните стотина години само шепа изследователи и учени са бродили из мрачната пустош. Като се изключат няколко седмици, през по-голямата част от годината морето край скалистите брегове е замръзнало, а температурите в ранна есен се колебаят около 58 градуса под нулата. През дългите зимни месеци студеното небе тъне в мрак, като дори през лятото, за по-малко от час, ослепителното слънце може да бъде скрито от непрогледна снежна виелица.

И все пак, потънала в сенките на прорязани от ледници планини и брулена от вечен вятър, тази величествена пустош, разположена във високите части на фиорда Арденкапл, който се намира по североизточното крайбрежие на Гренландия, е била населена преди близо две хиляди години от малобройна група ловци. Радиовъглеродното датиране на останките, разкрити при разкопки, беше показвало, че на това място е кипял живот от втори до четвърти век от Новата ера, един кратък отрязък от време според археологическия часовник. След себе си обаче те бяха оставили двадесетина жилища, които се бяха запазили отлично в този студен климат.

Хеликоптер беше пренесъл по въздуха конструкция от стандартни алуминиеви части, която учени от университета в Колорадо бяха сглобили върху древното селище. Акумулиращата отоплителна система и изолацията от пеностъкло водеха неравна битка със студа, но поне не допускаха вътре вечния вятър, който виеше зловещо около външните стени. Освен това заслонът осигуряваше възможност на археологическите екипи да работят тук и в първите седмици на зимата.

Лили Шарп, професор по антропология в Колорадския университет, беше забравила за студа, който проникваше в покритото селище. Тя беше коленичила на пода на еднофамилно жилище и внимателно изстъргваше замръзналата пръст с малка ръчна лопатка.

Беше сама и съсредоточено се опитваше да проникне в далечното минало, принадлежало някога на праисторическите хора.

Очевидно са били ловци на морски бозайници, които преживявали суровите арктически зими в частично вкопани в земята жилища с ниски каменни стени и покриви от чим, често подпрени с кости от китове. Греели се на маслени лампи и през дългата няколко месеца полярна нощ прекарвали времето си в дялкане на малки фигурки от плавей, моржови бивни и еленови рога.

Бяха се заселили в тази част на Гренландия в първите столетия на Новата ера. А после, съвсем необяснимо, когато културата им бе достигнала своя разцвет, се бяха изселили и изчезнали, оставяйки след себе си цяла съкровищница от останки, които разказваха за тях.

Упорството на Лили даде резултат. Докато тримата мъже от археологическия екип почиваха след обяда в бараката, която им служеше за жилище, тя се беше върнала в покритото селище и беше продължила работата си по разкопките, като успя да открие парче от еленов рог, по повърхността на което бяха изрязани двадесет подобни на мечки фигурки, украсен с изящна резба женски гребен и една каменна тенджера.

Изведнъж лопатката на Лили удари по нещо, което издрънча. Тя повтори движението, като внимателно се слушаше. Притайла дъх, тя отново почука. Това не беше познатият звук от удар на ръба на лопатката по камък. Въпреки че беше приглушен, той определено биеше на метал.

Лили се изправи и разкърши гръб. Изпод дебелата вълнена шапка се подаваха кичури от дългата ѝ, гъста коса с цвят на тъмен махагон, която блестеше на ярката светлина на колмановия фенер. В синьо-зелените ѝ очи, вперени в дребния предмет, който се подаваше от черната като въглен пръст, се четеше скептично любопитство.

Тук са живели праисторически хора, размишляваше тя. Те не са познавали нито бронза, нито желязото.

Лили се опита да запази спокойствие, но постепенно я завладя чувство на удивление. Замени го вълнение, последвано от нетърпение. Тя забрави онази характерна за археолозите предпазливост, към която те така строго се придържаха.

Лили трескаво започна да стърже и разкопава втвърдената почва. На всеки няколко минути спираше и старательно отстраняваше

изстърганата пръст с малка четчица за рисуване.

Най-сетне предметът напълно се показа. Тя се наведе, за да го разгледа отблизо. Пред изпълнените й с благоговение очи той хвърляше жълти отблъсъци на ярката бяла светлина на колмановия фенер.

Лили беше изкопала златна монета.

Много стара, ако се съдеше по вида на изтритите й ръбове. От едната страна имаше малка дупчица и парче прогнил кожен ремък, което предполагаше, че някога е била използвана като медальон или личен амулет.

Тя се отдръпна назад и пое дълбоко дъх, сякаш се боеше да протегне ръка и да я докосне.

Пет минути по-късно Лили все още стоеше коленичила на същото място, а умът ѝ се опитваше да намери някакво обяснение, когато вратата на заслона рязко се отвори и придружен от облак снежинки, вътре влезе един мъж с огромен корем, черни бакенбарди и добродушно лице. При всеки дъх от устата му излизаха облаци пара. На места по веждите и брадата му се беше образувал лед, който го правеше да изглежда като някакво замръзнато чудовище от научнофантастичен филм, докато лицето му не се озари от усмивка, която разкри едрите му зъби.

Това беше доктор Хайрам Гронквист, главният археолог на четиричленната експедиция.

— Извинявай, че те прекъсвам, Лили — заяви той с мекия си пълтен глас, — но ти прекаляваш. Почини си. Върни се в бараката, стопли се и ми позволи да ти налея чаша хубав, силен коняк.

— Хайрам — каза Лили, като с всички сили се мъчеше да надвие вълнението в гласа си, — искам да видиш нещо.

Гронквист се приближи и коленичи до нея.

— Какво си открила?

— Виж сам.

Гронквист затършува из парката си, извади очилата си за четене и ги сложи на зачервения си нос. Наведе се над монетата, докато лицето му беше само на сантиметри от нея и започна внимателно да я оглежда отвсякъде. След няколко минути погледна към Лили. В очите му блестяха весели пламъчета.

— Да ме преметнете ли се опитвате, млада госпожице?

Лили го изгледа строго, след това се отпусна и се разсмя.

— О, господи, ти си мислиш, че нарочно съм я подхвърлила?

— Трябва да признаеш, че това е все едно да откриеш девственица в публичен дом.

— Много умно.

Той приятелски я потупа по коляното.

— Поздравявам те, това е рядка находка.

— Как, според теб, е попаднала тук?

— На хиляди километри околовръст няма разработено златно находище, а монетата определено не е била изсечена от първите заселници. Тяхното ниво на развитие е било само една степен над Каменната ера. Очевидно е дошла от друг източник, в по-късен период.

— Как ще обясниш факта, че я открихме заедно с предмети, произходът на които датирахме между втори и четвърти век от Новата ера?

Гронквист сви рамене.

— Не мога.

— А кое, според теб, е най-вероятното предположение? — попита Лили.

— Първото, което ми идва на ум, е, че монетата е била разменена или изгубена от някой викинг.

— Няма сведения викингите да са стигали с корабите си толкова далеч на север, покрай източния бряг — каза Лили.

— Добре де, може би ескимоси от някоя по-късна епоха са търгували с поселищата на викингите на юг и са използвали това място за лагеруване по време на лов.

— Много добре знаеш, че това не е така, Хайрам. Не разполагаме с нито едно доказателство, че мястото е било населено след четвърти век от Новата ера.

Гронквист изгледа Лили укорително.

— Ти никога не отстъпваш, а? Та на монетата няма дори дата.

— Майк Греъм е експерт по древни монети. Една от неговите специалности е да определя възрастта на обекти край Средиземно море. Може би той ще успее да ни каже нещо повече за нея.

— Нищо няма да ни струва, ако го помолим за преценка — съгласи се Гронквист. — Ела. Майк ще я разгледа, докато пийнем

коняка.

Лили надяна дебелите си, подплатени с кожа ръкавици, оправи качулката на парката и загаси фенера. Гронквист включи джобно фенерче, отвори вратата и й направи път да мине. Тя излезе навън, във вкочаняващия студ. Вятърът стенеше като призрак в гробище. Студеният въздух щипеше бузите й и тя потръпна — реакция, която винаги като че ли я сварваше неподготвена, при все че трябваше отдавна да е свикнала.

Хвана здраво въжето, което водеше към жилищното помещение и тръгна пипнешком зад масивната фигура на Гронквист, която й пазеше завет. Погледна нагоре. Небето беше безоблачно и звездите сякаш се сливаха в огромен килим от блещукащи диаманти, които осветяваха голите планински склонове на запад и леденото поле, което се спускаше по фиорда към морето на изток. Човек трудно би могъл да остане безразличен към странната красота на Арктика, реши Лили. Тя разбираше защо мъжете не можеха да устоят на нейната магия.

След тридесетметров преход в тъмнината те влязоха в изолиращия коридор на тяхната барака, изминаха още три метра и отвориха втората врата, която водеше в жилищното помещение. След отвратителния студ навън, на Лили й се стори, че влиза в пещ. Ароматът на кафе погали ноздрите й като парфюм. Тя веднага свали парката и ръкавиците си и си наля една чаша.

Сам Хоскинс, с дълга до раменете руса коса и също така руси и огромни, извити нагоре мустаци, се беше надвесил над чертожната дъска. Архитект от Ню Йорк, който беше влюбен в археологията, Хоскинс посвещаваше всяка година по два месеца от натоварената си програма на изпълнения с несгоди живот в археологически експедиции из целия свят. Той оказваше неоценима помощ, като изготвяше подробни чертежи и рисунки, които показваха как вероятно са изглеждали праисторическите селища преди хиляда и седемстотин години.

Другият член на екипа, светлокож мъж с определяща жълтеникавочервена коса, се беше изтегнал на походното легло и четеше някакъв роман джобен формат, с изръфани и подгънати по краищата страници. Лили не помнеше да е виждала Майк Греъм без приключенска книга в ръката, или подаваща се от джоба на сакото му.

Един от водещите археолози практици в страната, Греъм беше изключително спокоен и приятен човек.

— Хей, Майк! — прогърмя гласът на Гронквист. — Я виж какво е изкопала Лили.

Той подхвърли монетата през стаята. Лили ахна от изненада, но Греъм сръчно я улови във въздуха и се вгледа в лицевата ѝ страна.

След минута погледна към тях. В присвитите му очи се четеше съмнение.

— Опитвате се да ме преметнете.

Гронквист се разсмя от сърце.

— Същото казах и аз, когато я видях. Няма измама. Изкопала я от осми парцел.

Греъм измъкна изпод леглото си едно куфарче и извади от него лупа. Той нагласи монетата под оптичното стъкло и започна да я оглежда отвсякъде.

— Е, какво ще кажеш? — нетърпеливо попита Лили.

— Невероятно — промърмори очарован Греъм. — Златна милиаренция. Около тринадесет грама и половина. Никога до сега не съм виждал такава. Срещат се много рядко. Някой колекционер вероятно би платил между шест и осем хиляди долара за нея.

— Чий е образът върху лицевата страна?

— Фигура в цял ръст на Теодосий Велики, император на Римската и Византийска империи. Това изображение се среща доста често по лицевите страни на монетите от онази епоха. Ако се вгледаш по- внимателно, ще различиш в краката му пленници, а в ръцете му глобус и лабарий.

— Лабарий?

— Да, флаг, на който са изписани гръцките букви XP. Те образуват нещо като монограм, който означава „В името на Христа“. Използван за пръв път от император Константин след покръстването му. Наследниците му го възприели от него.

— Можеш ли да разчетеш надписа на гърба ѝ? — попита Гронквист.

Очите на Греъм изглеждаха неестествено уголемени през лупата, докато изучаваше монетата.

— Има три думи. Първата прилича на TRIVMFATOR. Останалите две не мога да разчета. Те са почти напълно изтрити. В

каталозите за колекционери сигурно е дадено описание и превод на латински. Ще трябва да почакам, докато се завърнем в цивилизацията, за да видя какво пише за тях.

— Можеш ли да определиш възрастта ѝ?

Греъм се загледа замислено в тавана.

— Сечена е по време на царуването на Теодосий, което ако правилно си спомням, е било от 379 до 395 година от Новата ера.

Лили погледна към Гронквист.

— Попадна точно в десетката.

Той поклати глава.

— Немислимо е да се предполага, че ескимоси, живели през четвърти век, са поддържали контакти с Римската империя.

— Не можем напълно да изключим тази вероятност — продължи да упорства Лили.

— Разчуе ли се това, медиите ще вдигнат голяма шумотевица и ще започнат да правят какви ли не догадки — заяви Хоскинс, който за пръв път разглеждаше монетата.

Гронквист отпи глътка коняк.

— Антични монети са били откривани къде ли не. Но датата и източникът им рядко са били определяни с точност, която би задоволила археологическото братство.

— Може би — бавно каза Греъм. — Но аз бих дал моя „Мерцедес“ кабриолет, за да разбера как се е озовала тук.

В продължение на няколко минути всички гледаха безмълвно монетата, всеки потънал в собствените си мисли.

Най-сетне Гронквист наруши мълчанието.

— Изглежда единственото нещо, което със сигурност знаем, е, че сме изправени пред истинска загадка.

3

Малко преди полунощ мъжът, който се представяше за Дейл Лемке, започна предварително отработените си приготовления за напускане на реактивния пътнически самолет. Въздухът беше кристалночист и прозрачен. Над гладката тъмна ивица на морския хоризонт като петно с неясни очертания се издигаше Исландия. Малката островна страна ясно се открояваше в мрака, осветена от бледите, призрачно зеленикави лъчи на Северното сияние.

Той беше забравил за труповете около себе си. Беше привикнал към миризмата на кръв и от нея вече не му се гадеше. Смъртта и кървавите съсиреци бяха неразделна част от неговата работа. Гледаше на обезобразените тела с безразличието на патолог или на някой квартален касапин.

Самозванецът се отнасяше съвсем безпристрастно към убийствата. За него броят на мъртвците беше просто сбор от цифри. Плащаха му добре; той беше наемник, но също така и религиозен фанатик, който убиваше в името на една кауза. Странно, единственото нещо в работата му, което го дразнеше, беше, че го наричаха наемен убиец или терорист. Ненавиждаше тези думи. Те носеха никаква политическа окраска, а той изпитваше силна неприязнь към политиците.

Беше човек с хиляди самоличност, перфекционист, който се отнасяше с презрение към безразборната стрелба по тълпите или недодяланите взривни устройства, поставени в автомобили. Смяташе, че това са играчки за недорасли глупаци. Неговите методи бяха много по-изкусни. Той никога не се осланяше на случайността. Често за следователите по света беше трудно да различат неговите успешни акции от обикновени нещастни случаи.

Смъртта на Хала Камил беше нещо повече от обикновена задача. За него това беше въпрос на дълг. Беше усъвършенствал внимателно разработения си план в продължение на пет месеца, последвани от търпеливо изчакване да настъпи удобен момент за изпълнението му.

Жалко, мислеше си той. Камил беше красива жена. Но тя представляваше заплаха и трябваше да бъде ликвидирана.

Той плавно намали газта и леко придвижи напред щурвала, като започна постепенно да снижава самолета. За всеки друг, с изключение на някой пилот, лекият спад на скоростта и височината беше недоловим.

Екипът, който обслужваше пътническия салон, не му беше създал никакво беспокойство. В този момент повечето от пътниците вече бяха задръмали, опитвайки се безуспешно да заспят — нещо, което трудно им се удаваше по време на дългите самолетни полети.

Той за пореден път провери курса и разгледа падащите показания на бордовия компютър, който беше препограмирал така, че да показва времето и разстоянието до района, в който смяташе да се спусне.

След петнадесет минути самолетът прелетя над необитаваната част на южното крайбрежие на Исландия и се насочи към вътрешността на страната. Пейзажът долу представляваше смесица от сиви скали и бял сняг. Той свали задкрилките и намали скоростта на боинга, който сега вече летеше с триста петдесет и два километра в час.

Убиецът превключи автопилота на нова радиочестота, излъчвана от маяк, разположен върху склона на Хофсйокул — ледник в центъра на острова, висок хиляда седемстотин тридесет и седем метра. След това зададе височината така, че самолетът да се бълсне в него на сто и петдесет метра под върха му.

Той започна методично да разбива и поврежда комуникационната апаратура и индикаторите за посока. Освен това започна да изхвърля гориво, като мярка за двойно подсигуряване в случай, че нещо непредвидено наруши изпълнението на неговия грижливо замислен план.

Оставаха още осем минути.

Той се спусна в адската дупка през капака на пода. Вече беше обул чифт произведени във Франция обуща с дебели, еластични подметки, предназначени за въздушни десантчици. Припряно извади от сака парашутистки комбинезон и го навлече. В чантата не беше останало място за шлем и той надяна скиорска маска и вълнена шапка. След това дойде ред на чифт ръкавици, очила и висотомер, който пристегна с каишка на китката си.

Той закопча коланите на парашута и провери дали ремъците са удобно нагласени. Екипировката се намираше на гърба му. Резервният парашут беше разположен между раменете му, а главният — отзад на кръста. Щеше да използва купол с обтекаема правоъгълна форма, който се отваряше на по-голяма височина.

Той погледна към циферблата на часовника си. Една минута и двадесет секунди. Отвори аварийния люк и в адската дупка нахлу силна въздушна струя. Проследи стрелката на секундарника и започна предстартовото отброяване.

Когато стигна до нула, той скочи през тесния отвор с краката напред и с лице по посока на полета. Въздушният поток връхлетя върху му с мразовитата мощ на лавина и го оставил без дъх. Самолетът профуча край него с оглушителен рев. За един кратък миг той усети топлината от ауспуха на турбореактивния двигател, след това изостана далеч назад и започна да пада.

С лице обърнато надолу, извил тяло, с леко присвети колене и протегнати напред ръце, Лемке впери поглед под себе си. На земята не се виждаха никакви светлини.

Той предположи най-лошото — че неговите хора не са успели да стигнат на определеното място за среща. Без обозначена зона за приземяване нямаше да бъде в състояние да определи отклонението, дължащо се на вятъра и посоката на падане. Би могъл да се приземи на километри оттук или още по-лошо — да падне сред назъбените ледове и да се нарани тежко — в този случай никога не биха успели да го открият навреме.

За десет секунди беше изминал почти триста и шестдесет метра. Стрелката на фосфоресциращия циферблат на висотомера започна да навлиза в червения сектор. Не можеше да чака повече. Освободи изтеглящото парашутче и го пусна по вятъра. То увисна неподвижно в небето и изтегли главния купол.

С облекчение чу как парашутът се отвори със силно плющене. Той увисна под него прав. Извади ръчното си фенерче и насочи тесния лъч нагоре. Куполът се беше разтворил над главата му.

Изведнъж на около километър и половина вдясно от него се появи кръг от мигащи светлини. После някой изстреля сигнална ракета и тя увисна за няколко секунди във въздуха — време, достатъчно да

определи посоката и скоростта на вятъра. Той придърпа дясната командна връв и започна плавно да се носи към светлините.

Във въздуха избухна още една сигнална ракета. Вятърът остана постоянен и не се промени дори когато започна да приближава земята. Вече ясно различаваше хората от своя екип. Те бяха разположили още една редица от светлини, която водеше към осветения преди това кръг. Той започна да маневрира с помощта на командните върви и направи сто и осемдесет градусов вираж по вятъра.

Лемке се приготви да се спусне на земята. Хората му бяха избрали мястото добре. Пръстите на краката му докоснаха меката почва на тундрата и той извърши образцово приземяване в изправено положение в центъра на кръга.

Без да каже дума, Лемке разкопча коланите на парашута и излезе извън ярко осветения кръг. Погледна към небето.

Самолетът с нищо неподозирация екипаж и пътници на борда продължаваше да лети към ледника, който постепенно се извисяваше в тъмнината и скъсяваше разстоянието между леда и метала.

Той остана да наблюдава, докато слабият шум от двигателите съвсем отмря, а мигащите навигационни светлини се стопиха в тъмнината на нощта.

В бордната кухня една от стюардесите наклони глава и се заслуша.

— Какъв е този странен шум, който идва от пилотската кабина?
— попита тя.

Гари Рубин, главният стюард, излезе на пътеката между седалките и се обърна с лице към носа на самолета. Непрекъснатото, приглушено бучене, което чу, му заприлича на звука от нахлуваща някъде в далечината вода.

Десет секунди след като самозванецът напусна самолета часовниковият механизъм на задвижващото устройство задейства хидравличното рамо, люкът в адската дупка се затвори и страниният шум изчезна.

— Спря — каза той. — Вече не го чувам.

— Какво мислиш, че беше това?

— Не знам. Никога не съм чувал такова нещо. За миг си помислих, че може би херметичността на самолета е нарушена.

В този момент светна лампичка за повикване от пътник и като приглади назад русата си коса, стюардесата се отправи към пътническия салон.

— Няма да е зле да попиташ командира какво става — подхвърли тя през рамо.

Рубин се поколеба, като си спомни наредждането на Лемке да не беспокои екипажа, освен ако не става дума за нещо важно. Реши, че щеше да бъде по-добре да прояви предпазливост сега, отколкото после да съжалява. Трябаше да мисли преди всичко за безопасността на пътниците. Той вдигна слушалката на интеркома до ухото си и натисна бутона за повикване на пилотската кабина.

— Командире, тук е главният стюард. Току-що чухме някакъв необичаен шум, който идваше от предната част на самолета. Някакъв проблем ли има?

Не получи никакъв отговор.

Опита да се свърже още три пъти, но слушалката остана безмълвна. Остана така още няколко минути, без да знае какво да прави, като се чудеше защо пилотската кабина не отговаря. За дванадесет години работа на самолети това му се случваше за първи път.

Той все още се опитваше да намери отговор на тази загадка, когато стюардесата се втурна при него и каза нещо. От начало не ѝ обърна внимание, но настойчивостта в тона ѝ го накара да се заслуша.

— Какво... какво каза?

— Летим над суша.

— Суша?

— Точно под нас — каза тя, а в очите ѝ се четеше объркане. — Един от пътниците ми обърна внимание на това.

Рубин недоверчиво поклати глава.

— Невъзможно. Трябва да сме над океана. Вероятно е видял светлини от риболовни кораби. Командирът спомена, че можем да ги забележим, когато се снижим, за да извършим метеорологичното проучване.

— Виж сам — умолително каза тя. — Приближаваме много бързо към земята. Мисля, че се приземяваме.

Той пристъпи към илюминатора на кухнята и погледна надолу. Вместо тъмните води на Атлантика там се мерджелееше нещо бяло. На не повече от двеста и четиридесет метра под самолета се простираше огромно ледено поле. То беше толкова близо, че ледените кристалчета отразяваха кратките припламвания на навигационните светлини. Той се вцепени. Не можеше да разбере какво става и с всички сили се опитваше да си обясни това, за което очите му казваха, че е истина.

Ако това беше аварийно кацане, защо командирът не беше предупредил екипа, който обслужваше пътническия салон? Светлинните надписи „Затегнете коланите“ и „Пущенето забранено“ не бяха включени.

Повечето пътници, служители на ООН, бяха будни. Те четяха или бяха увлечени в разговор. Само Хала Камил спеше дълбоко. Няколко представители на Мексико, които се връщаха от икономическа мисия в седалището на Световната банка, се бяха скуччили около една маса в задната част на салона. Директорът, който оглавяваше отдела за чуждестранно финансиране — Мигел Салазар — говореше нещо

полугласно. Тонът му беше мрачен и унил. Около масата витаеше атмосфера на поражение. Мексико беше претърпяло катастрофален икономически срив и се намираше в състояние на технически банкррут, а от никъде не можеше да очаква парична помощ.

Страх обзе Рубин и думите сами излетяха от устата му:

— Какво, по дяволите, става?

Стюардесата беше не по-малко уплашена от него. Лицето ѝ пребледня, а очите ѝ се разшириха.

— Не трябва ли да започнем аварийните процедури?

— Не тревожи пътниците. Поне засега. Нека първо се посъветвам с командира.

— Имаме ли време?

— Не знам.

Като се опитваше да надвие страхът си, Рубин се запъти бързо, почти подтичвайки, към пилотската кабина, мъчейки се да отклони вниманието на пътниците от забързаната си походка с престорена отегчена прозявка. Той дръпна след себе си завесата, която отделяше коридора за качване от пътническия салон. След това опита да отвори вратата. Тя беше заключена.

Трескаво почука с ръка по вратата. Отвътре никой не отговори. Той се втренчи онемял в тънката преграда, която препречваше пътя към пилотската кабина. Умът му не можеше да повярва на това, което ставаше. И тогава в пристъп на отчаяние, той замахна с крак и ритна вратата.

Тънкият дървен панел беше направен да се отваря навън, но ударът го разби върху вътрешната преграда. Рубин прекрачи прага и обходи с поглед тясната кабина.

Неверие, объркване, страх, ужас — тези чувства се вихреха в съзнанието му като отприщена през разкъсан бент водна лавина.

Хартли се беше свлякъл върху таблото пред себе си, Осуалд беше проснат по гръб на пода, вперил невиждащи очи в тавана на кабината. Лемке беше изчезнал.

Рубин се препъна в тялото на Осуалд, приведе се над креслото на пилота и обхванат от ужас се взря през стъклото пред себе си.

Пред носа на самолета, на по-малко от петнадесет километра, се издигаше високият връх на ледника Хофсйокул. Мъждивата светлина

на северното сияние открояваше огромната ледена маса и оцветяваше неравната ѝ повърхност в призрачни сиви и зелени оттенъци.

Тласкан от отчаяние и паника, стюардът се хвърли в креслото на пилота и като стисна с всички сили щурвала, го дръпна към себе си.

Не се случи нищо.

Щурвалът изобщо не поддаде и все пак, за негово учудване, висотомерът показа бавно, но равномерно увеличаване на височината. Той го дръпна отново, този път по-силно. Щурвалът леко се отмести. Рубин беше поразен от неотслабващото съпротивление.

Нямаше време да разсъждава трезво. Беше твърде неопитен, за да си даде сметка, че се опитва да изключи автоматичния пилот с груба сила, когато за това беше нужен съвсем лек натиск.

Прозрачният студен въздух правеше ледника да изглежда толкова близо, та имаше чувството, че би могъл да го докосне, ако протегне ръка. Придвижи ръчката за газ напред и отново дръпна щурвала към себе си. Той поддаде тромаво като колелото на бързодвижещ се автомобил, загубило кормилно управление, и се плъзна назад.

Мъчително бавно носът на боинга се повдигна нагоре и той профуча на по-малко от 30 метра от ледения връх.

Долу на ледника мъжът, който беше убил истинския пилот на полет 106 — Дейл Лемке — в Лондон и беше заел неговото място, се взираше в далечината през бинокъл за нощно виждане. Северното сияние беше избледняло, но неравният силует на Хофсайкул все още се открояваше на фона на небето.

Тишината беше изпълнена с очакване. Единствените звуци долитаха от двамата му помощници, които товареха сигналните лампи и маяка на един хеликоптер.

Очите на Сюлейман Азис Амар привикнаха с тъмнината и той можеше да различи назъбените скали, които прорязваха стената на ледената маса.

Амар стоеше неподвижен като статуя, бройки секундите в очакване да избухне малката огнена точица, която щеше да бележи мястото на катастрофата на полет 106.

Но далечното огнено кълбо така и не се появи.

Най-после Амар свали бинокъла и въздъхна. Над ледника цареше студена и безучастна тишина. Той смъкна от главата си сивата перука. После събу изработените по специална поръчка боти и извади

от тях десетсантиметровите подложки. Едва сега усети присъствието на своя предан помощник и приятел Ибн Телмук, който беше застанал до него.

— Добре си се дегизирал, Сюлейман. Не бих те познал — каза Ибн, мургав мъж с гъста и къдрава, черна като абанос коса.

— Натоварихте ли оборудването? — попита Амар.

— Всичко е прибрано. Успя ли да изпълниш задачата?

— Малка грешка в изчисленията. Самолетът успя някак си да прелети над хребета. Аллах е отредил на мис Камил още няколко минути живот.

— Ахмад Язид няма да остане доволен.

— Камил ще умре, както е планирано — уверено заяви Амар. — Погрижил съм се за всичко.

— Самолетът все още продължава да лети.

— Дори и Аллах не може да го задържи безкрайно дълго във въздуха.

— Ти се провали — обади се нов глас.

Амар се обърна и изгледаечно намръщения Мухамад Исмаил. Кръглото лице на египтянина представляваше странна смесица от злоба и детинска наивност. Малките му блестящи черни очи гледаха злостно над гъстите мустаци, но им липсваше силата да пронизват събеседника. Безсмислено перчене, показна твърдост, единственото, за което го биваше, беше да натиска спусъка.

Амар нямаше думата, когато Исмаил бе определен да работи с него. Този молла от никому неизвестно селце му беше натрапен от Ахмад Язид. Водачът на исламистите скъпеше доверието си и удостояваше с него само онези, за които смяташе, че имат висок боен дух и се придържат към традициите, налагани от вековните догми на ислама. За Язид непоколебимите религиозни убеждения значеха повече от способностите и професионализма.

Амар заявяваше открыто, че изповядва истинската вяра, но Язид се отнасяше недоверчиво към него. Навикът на убиеца да говори на исламските водачи като на равни нему смъртни дразнеше Язид. Той настояваше Амар да изпълнява смъртоносните си мисии под зоркото око на Исмаил.

Амар беше приел своя цербер безропотно. Той владееше майсторски изкуството на заблудата. Бързо успя да сведе ролята на

Исмаил до тази на един наивник, когото използваше, за да получава от него информация за свои цели.

Но глупостта на арабите беше източник на постоянно раздразнение за Амар. За тях безпристратното, аналитично мислене беше нещо свръх техните възможности. Той поклати уморено глава и се зае да обяснява на Исмаил.

— Възможно е да се случат неща, които не зависят от нас — възходящо въздушно течение, повреда в автоматичния пилот или висотомерите, внезапна промяна на посоката на вятъра. Стотици най-различни променливи, които биха отклонили самолета от сблъсъка с върха. Но аз съм взел предвид всички вероятности. Задал съм на автоматичния пилот курс към полюса. Самолетът може да остане във въздуха не повече от деветдесет минути.

— А ако труповете в пилотската кабина бъдат открити и някой от пътниците може да пилотира самолет? — продължаваше да упорства Исмаил.

— Досиетата на всички пътуващи със самолета бяха внимателно проучени. В нито едно не се посочваше, че са налице умения за управление на самолет. Освен това аз разбих всички навигационни прибори и радио съоръжения. Всички опити самолетът да бъде управляван ще се окажат безуспешни. Липсва компас, няма ориентири за посока. Хала Камил и нейните приятелчета от ООН ще изчезнат завинаги в студените води на Арктическо море.

— И няма никаква надежда да оцелеят? — попита Исмаил.

— Никаква — отговори Амар, без да се поколебае. — Абсолютно никаква.

5

Дърк Пит се отпусна във въртящия стол и протегна крака, докато метър осемдесет и осем сантиметровото му тяло зае почти хоризонтално положение. След това се прозя и прокара ръце през гъстата си и къдрава черна коса.

Пит беше жилест мъж със стегнати мускули, в отлична физическа форма за човек, който не пробягва по десет мили всеки ден и не смята изтощителните усилия и пролятата пот по време на тренировки по културизъм за божествено ободрително питие срещу старостта. Кожата на лицето му беше загоряла и обветрена като на човек, свикнал да прекарва времето си на открито и който предпочита слънчевата светлина пред флуоресцентното осветление на някоя канцелария. Неговите тъмнозелени, с мек блясък очи излъчваха странна смесица от топлота и жестокост, а устните му изглеждаха вечно разтегнати от дружелюбна усмивка.

Той беше представителен мъж, който се чувстваше съвсем естествено сред богатите и силните на деня, но предпочиташе компанията на мъже и жени, които изпразваха до дъно чашите си с неразредено питие и не се бояха да изцапат ръцете си.

Възпитаник на Военновъздушната академия, той фигурираше в списъка на действащите офицери с чин майор, въпреки че от почти шест години беше придален към Националната агенция за подводни и морски изследвания (НЮМА), където изпълняваше длъжността директор „Специални проекти“.

Заедно с Ал Джордино, неговия най-близък приятел от детинство, той беше плавал и преживявал приключения във всички морета, на повърхността им и в техните дълбини, като за тези шест години беше имал повече бурни преживявания, отколкото някои хора биха имали и за десет живота. Той беше открил изчезналия експрес „Манхатън лимитид“, след като преплува подземна пещера в Ню Йорк, беше извадил от дъното на река Сейнт Лорънс океанския пътнически кораб „Емприс ъв Айрланд“, с хиляда души на борда. Беше търсил и открил атомната подводница Старбък на сред Тихия океан, беше

намерил гроба на кораба призрак „Циклопи“ на дъното на Карибско море. Най-сетне, той беше вдигнал от морските дълбини „Титаник“.

Джордино често си мислеше, че Пит е човек, тласкан от стремеж да преоткрие миналото, но който се беше родил с осемдесет години закъснение.

— Сигурно ще искаш да погледнеш това — каза Джордино от другия край на стаята.

Пит извърна поглед от цветен видеомонитор, на който се виждаше изглед от морския пейзаж на сто метра под корпуса на изследователския кораб ледоразбивач „Поулър Иксплорър“. Той беше мощнен нов морски съд, построен специално за плаване през покрити с ледове води. Масивната, подобна на кутия надстройка, която се извисяваше над корпуса, приличаше на пететажна административна сграда, а огромният му нос, тласкан от двигатели с мощност осемдесет хиляди конски сили, можеше да проправи път през лед с дебелина метър и половина.

Пит опря крака си на един плот, сви коляното си и се изтласка. Движението беше усъвършенствано с многоседмични упражнения и съобразено с лекото поклащане на кораба за получаване на инерция. Той се завъртя на седалката на сто и осемдесет градуса, докато колелцата на стола изминаваха трите метра по наклонения под на отсека за електронна апаратура.

— Изглежда приближаваме някакъв кратер.

Ал Джордино седеше на командния пулт и внимателно изучаваше изображението върху сонарното регистриращо устройство с широкообхватен скенер на Клейн. Нисък, с ръст малко повече от сто шестдесет и два сантиметра по чорапи, обути върху крака четиридесет и седми номер, с широки, мускулести рамене, които му придаваха V-образна форма, той изглеждаше така, като че ли беше сглобен от резервни части за булдозер. Косата му беше тъмна и къдрава — наследство от италианските му предци и ако вържеше около врата си кърпа и сложеше на ухото си обица, би могъл с успех да си вади хляба и като латернаджия. Спокоен, стабилен, човек, на който винаги можеше да се разчита, Джордино беше застрахователната полица на Пит срещу закона на Мърфи.

Той остана все така съредоточен, докато Пит, протегнал крака като амортизори, рязко спря пред пулта до него.

Пит разгледа увеличеното от компютъра сонарно изображение. В това време ръбът на кратера бавно се издигна, докато достигна връхната си точка, а после рязко се спусна към вътрешността му.

— Бързо се спуска — каза Джордино.

Пит погледна към ехолота.

— От сто и четиридесет на сто и осемдесет метра.

— Почти без наклон към външния ръб.

— Двеста и продължава да се спуска.

— Странно образувание за вулкан — каза Джордино. — Няма следи от скална лава.

Вратата се отвори и в отсека надникна висок мъж с червендалесто лице и гъста, започнала да посивява кестенява коса, която напираше да се измъкне изпод бейзболната шапка, килната към тила му.

— Хей, вие, нощни птици, да ви се пийва или похапва нещо?

— Сандвич с фъстъчено масло и чаша кафе ще ми дойдат добре — отвърна Пит, без да се обърне. — Изравнява се на двеста и двадесет метра.

— Една-две понички и малко мляко — отговори Джордино.

Капитан трети ранг Байрън Найт, шкипер на изследователския кораб, кимна. Освен Пит и Джордино, той беше единственият човек, който имаше достъп до отсека с електронна апаратура. За останалите офицери и екипажа влизането тук беше забранено.

— Ще се обадя в камбуза да изпълнят поръчките ви.

— Ти си прекрасно човешко създание, Байрон — заяви Пит с иронична усмивка. — Пет пари не давам какво мисли останалата част от флота за теб.

— Да си опитвал някога фъстъчено масло с арсеник? — подхвърли Найт през рамо.

Джордино съсредоточено наблюдаваше дъгата на образуванието, която се разгръщаше и разширяваше.

— Почти два километра в диаметър.

— Вътрешността представлява гладък утаечен слой — каза Пит.

— Дъното не е напукано.

— Трябва да е бил огромен вулкан.

— Не вулкан.

Джордино се обърна към Пит. В очите му се четеше любопитство.

— Как по друг начин ще наречеш такава подводна вдълбнатина?

— Ами, ако се е образувала в резултат на удар от падащ метеор?

По лицето на Джордино се изписа скептично изражение.

— Кратер от метеор с такава дълбочина на морското дъно?

— Вероятно е паднал преди хиляди, а може би милиони години, във време, когато нивото на морето е било по-ниско.

— Какво те наведе на тази мисъл?

— Три неща — обясни Пит. — Първо, имаме ясно изразен ръб, като външният склон е съвсем леко изпъкнал. Второ, устройството за определяне профила на дъното показва напречно сечение с формата на купа. И трето — той спря и посочи към един писец, който трескаво сновеше върху ролка милиметрова хартия, — магнитометърът ще се побърка. Там долу има достатъчно желязо за построяването на цяла бойна флотилия.

Внезапно Джордино застинава.

— Открихме обект!

— Къде?

— На двеста метра от десния борд. Сигналът е доста слаб.

Предметът е частично засенчен от геоложкия строеж.

Пит грабна телефона и позвъни в командния мостик.

— Появи се неизправност в оборудването. Продължете по същия курс до края на отсечката. Ако успеем да отстраним повредата навреме, обърнете и се върнете по същия път.

Сонарното изображение, което се появи в началото, изглеждаше като кафяво петно на фона на по-светлия геоложки строеж на стената на кратера. После то се плъзна край отвора за наблюдение на широкообхватния скенер и изчезна в компютъра, който изчисти и уголеми детайла. Обработеното изображение се появи върху голям, специален цветен видеомонитор с висока разделителна способност. Петното беше придобило ясно очертана форма.

С помощта на джойстик, Пит придвижи координатния кръст върху центъра на изображението и натисна един бутон, за да го уголеми.

Компютърът забръмча и след няколко секунди на екрана се появи ново, уголемено и много по-подробно изображение.

Около обекта автоматично се появи правоъгълна рамка, която показваше размерите му. В същото време друга машина откопира цветното изображение върху лист гланцова хартия.

В отсека се втурна капитан трети ранг Найт. След дългите, еднообразни дни, в които корабът плаваше напред-назад, като че ли косеше някаква огромна морава, след безкрайните часове взиране във видеомонитора и показанията на широкообхватния скенер, той изглеждаше развлнуван и по всяка бръчица на лицето му беше изписано очакване.

— Предадоха ми вашето съобщение за неизправността. Открихте ли обект?

Нито Пит, нита Джордино му отговориха. Те се усмихваха като златотърсачи, попаднали на основната жила. Найт, който беше вперил поглед в тях, изведнъж разбра всичко.

— Боже господи! — изломоти той. — Открихме я, наистина я открихме?

— Скрита сред морския пейзаж — отвърна Пит, като сочеше към монитора, докато подаваше снимката на Найт. — Идеално изображение на съветска подводница от клас „Алфа“.

Найт като хипнотизиран впери поглед в двете сонарни изображения.

— Руснаците преровиха целия този участък от морето. Не е за вярване, че не са успели да я открият.

— Лесно би могла да бъде пропусната — каза Пит. — Но времето, когато са търсили, ледената обвивка е била по-дебела. Не са могли да се движат в права линия. Вероятно са заобиколили покрай отсрещната страна на склона и сонарите са показвали сянка там, където подводницата е лежала. Освен това необичайно голямата концентрация на желязо под кратера сигурно е размила контурите на магнитния профил.

— Хората от нашето разузнаване ще подскочат до тавана от радост, когато видят това.

— Не и ако червените се досетят — каза Джордино. — Те едвали ще стоят със скръстени ръце и ще гледат как пред очите им се повтаря историята от седемдесет и пета година, когато отмъкнахме тяхната подводница от клас „Голф“ с „Глоумър Иксплорър“.

— Искаш да кажеш, че те не са повярвали на твърденията ни, че провеждаме геоложко проучване на морското дъно? — попита доста язвително Пит.

Джордино раздразнено изгледа Пит.

— Разузнаването е нещо доста особено — каза той. — Екипажът от другата страна на преградите няма представа какво сме намислили, но съветските агенти във Вашингтон надушиха за нашата мисия още преди седмици. Единствената причина, поради която не се намесиха, е, че апаратурата ни за подводни изследвания е по-добра и искат сами да ги отведем до тяхната подводница.

— Трудно ще бъде да ги заблудим — съгласи се Найт. — Два техни траулера ни следват по петите от момента, в който напуснахме пристанището.

— Както и спътниците им за наблюдение — добави Джордино.

Пит каза:

— Ето защо помолих хората в командния мостик да довършат тази отсечка, преди да се върнем, за да я огледаме по-отблизо.

— Добра идея, но руснаците ще забележат, че се връщаме обратно.

— Без съмнение, само че щом минем над подводницата, ще продължим и ще обърнем по следващата отсечка, като си даваме вид, че си вършим работата както и преди. После ще се свържа по радиото с нашите инженери във Вашингтон и ще се оплача, че имаме проблеми с оборудването. Ще помоля да ми дадат указания за отстраняването им. На всеки няколко мили ще се връщаме по отсечката, за да подсилим това впечатление.

Джордино погледна към Найт.

— Може и да се хванат. Ще изглежда съвсем правдоподобно.

Найт обмисли предложението.

— Добре, няма да се задържаме. Ще огледаме обекта за последен път. След това ще продължим, сякаш нищо не сме открили.

— А когато приключим с този район — каза Пит — ще се преместим в нов, на около тридесет мили оттук и ще се престорим, че сме открили нещо.

— Уместно допълнение — каза одобрително Джордино. — Така ще отклоним вниманието им от истинското местонахождение на подводницата.

Найт се усмихна мрачно.

— Звучи добре като замисъл. Да се захващаме за работа.

Корабът се разклати и палубата се наклони леко надясно, когато кормчията започна да го обръща. Далеч зад кърмата, като опърничаво куче, вързано на дълъг ремък, потопялемият апарат робот „Шерлок“ автоматично пренастрои на фокус двете си кинокамери и фотоапарата за единични снимки, като не спираше да излъчва сонарни вълни. Наречен, както по всичко личеше, от своя конструктор на името на измисления детектив, „Шерлок“ даваше възможност за наблюдение на особеностите на морското дъно в подробности, недостъпни досега за човешкото око.

Минутите бавно се низеха една след друга, като часове, докато най-после върхът на кратера започна да се плъзга по екрана на широкообхватния скенер. „Поулър Иксплорър“ теглеше „Шерлок“ покрай стръмния вътрешен склон на кратера. Три чифта очи бяха приковани в записващото устройство на скенера.

— Ето я — каза Джордино с леко пресекващ от вълнение глас.

Съветската подводница заемаше почти изцяло лявата част на сонарното изображение. Тя беше полегнала под остър ъгъл, с кърма, насочена към центъра на кратера, а носът ѝ сочеше към ръба му. Корпусът ѝ беше цял, за разлика от тези на американските подводници „Трешър“ и „Скорпион“, които вследствие на имплозия се бяха разбили на стотици парчета при потъването си през шестдесетте години. Лекият крен на десния борд беше не повече от два-три градуса. От изчезването ѝ бяха изминали десет месеца, но студените арктически води бяха предпазили външните ѝ части от полепването на морски организми и появата на корозия.

— Несъмнено клас „Алфа“ — заяви Найт. — С атомни реактори, корпус от титан, неподатлив на намагнетизиране и корозия в солена вода, използвана е най-новата технология за безшумна работа на гребния винт. Това са най-бързите подводници, които се спускат на най-голяма дълбочина и в съветския, и в американския флот.

Изоставането по време между показанието на сонара и видеокартината беше около тридесет секунди. Те като че ли наблюдаваха тенис мач. Главите им едновременно се извръщаха от сонара и вперваха съсредоточени погледи в телевизионните монитори.

Гладките контури на подводницата изплуваха пред погледите им под светлината на прожекторите на камерите, която им придаваше призрачен синьо-сивкав оттенък. За американците беше трудно да повярват, че руският съд се беше превърнал в гробница, в която почиваха над сто и петдесет човека. Той приличаше на детска играчка, полегнала на дъното на някоя локва.

— Има ли данни за необичайна радиоактивност? — попита Найт.

— Съвсем леко повищена — отвърна Джордино. — Вероятно от реактора на подводницата.

— Няма пробив на обшивката — заключи Пит.

— Не, ако се съди по показанията.

Найт погледна към мониторите и започна да прави предварителна оценка на пораженията.

— Носът е повреден. Дясното хоризонтално кормило е откъснато. Дълга около двадесет метра вдълбнатина от дясната страна на дъното.

— Доста дълбока, ако съдя по това как изглежда — отбеляза Пит.

— Проникнала е през въздушните камери във вътрешния непроницаем корпус. Сигурно се е ударила в отсрещния ръб на кратера, който е причинил повреди във вътрешността ѝ. Не е трудно човек да си представи как екипажът се е опитал да я издигне на повърхността, докато се е движела през центъра на кратера. Но е поела повече вода, отколкото е можела да изхвърли и е започнала да потъва, докато най-накрая се е ударила в средата на склона от тази страна.

За момент в отсека настъпи тишина. „Шерлок“ подмина подводницата, която бавно излезе от обхвата на камерите. Те продължиха да наблюдават мониторите, докато неравният контур на морското дъно се плъзгаше край тях, опитвайки се на ум да си представят ужасната смърт, покосила хората, които бяха плавали във враждебните гъбини на морето.

Близо половин минута никой не проговори, дишането им едва се чуваше. После бавно се отърсиха от кошмарните мисли, които ги бяха налегнали и извърнаха погледи от мониторите. Ледът се пропука. Те започнаха да се отпускат и да се смеят непринудено и възторжено като посетителите в някоя кръчма, които се радват на победния гол на местния тим.

Пит и Джордино можеха да си отдъхнат и да побездействат през останалата част от пътуването. Тяхното участие в проекта по издирането беше приключило. Те бяха успели да открият игла в купа сено. После лицето на Пит бавно придоби сериозен вид и той впери невиждащ поглед в пространството.

Джордино познаваше тези признания от дългогодишен опит. След успешното приключване на всеки проект Пит изпадаше в потиснато настроение. Предизвикателството вече го нямаше и неговият вечно търсещ ум бързо се насочваше към следващото.

— Свърши страховта работа, Пит, и ти също, Ал — сърдечно каза Найт. — Вие, хората от НЮМА, добре знаете как да търсите. Това сигурно е най-забележителният успех на разузнаването ни от двадесет години насам.

— Не бързай да се радваш — каза Пит. — Трудното тепърва предстои. Няма да ни е лесно да измъкнем подводницата под носа на руснаците. Този път „Глоумър Иксплорър“ няма да го има. Нито пък спасителни кораби, които да се виждат на повърхността. Цялата операция ще трябва да се извърши под водата...

— Какво, по дяволите, е това? — Очите на Джордино отново бяха вперени в монитора. — Прилича на тумбеста кана.

— По-скоро на урна — потвърди Найт.

Пит се загледа в монитора. Лицето му беше замислено, зачервените му от умора очи напрегнати. Предметът стоеше изправен. От срещуположните страни на тънка шийка стърчаха две дръжки, които завършваха рязко в широко, овално тяло, което на свой ред се скосяваше към основата, зарита в утайката на дъното.

— Теракотена амфора — заяви най-сетне Пит.

— Мисля, че си прав — каза Найт. — Гърците и римляните са ги използвали, за да пренасят в тях вино и зехтин. Вадят ги навсякъде от дъното на Средиземно море.

— А какво прави тази в морето край Гренландия? — запита Джордино, без да отправя въпроса към точно определен човек. — Ето, там в ляво на екрана се вижда още една.

След това обективите на камерите уловиха група от три, последвани от още пет, наредени в неравна линия от югоизток към северозапад.

Найт се обърна към Пит.

— Ти си специалист по корабокрушенията. Как си обясняваш това?

Цели десет секунди минаха преди Пит да отговори. Когато най-накрая го стори, гласът му прозвуча глухо, като на човек, който говореше от съседния отсек.

— Мисля, че те водят към древно корабокрушение, мястото на което, според всички учебници по история, не би трявало да е тук.

6

Рубин беше готов да продаде душата си, за да отхвърли този непосилен товар от плещите си, да свали хълзгавите си от пот ръце от щурвала, да затвори очи и да приеме смъртта. Чувството му за дълг към екипажа на самолета и пътниците обаче не му позволява да стори това.

Никога, дори и в най-страшните си кошмари, той не се беше виждал в такова невероятно затруднение. Едно погрешно движение, малка грешка в преценката му и за петдесет души морските дълбини щяха да се превърнат в никому неизвестен гроб. Не е честно, крещеше отново и отново на ум той. Не е честно.

Навигационните уреди не функционираха. Комуникационното оборудване мълчеше. Нито един от пътниците не беше управлявал през живота си летателен апарат, дори и малък самолет. Той беше загубил всяка ориентация и се чувстваше съвсем безпомощен. Необяснимо за него, стрелките на разходомерите за гориво трепкаха в сектора „Празно“. Умът му отказваше да възприеме целия този хаос.

Къде беше пилотът? Какво беше причинило смъртта на втория пилот и бордовия инженер? Кой стоеше зад тази чудовищна лудост? Главата му гъмжеше от въпроси, на които не беше в състояние да отговори.

Единствената утеха на Рубин беше, че не е сам. Заедно с него в пилотската кабина се намираше още един човек.

Едуардо Ибара, член на мексиканската делегация, беше служил някога като механик във военновъздушните сили на своята страна. Бяха изминали тридесет години, откакто за последен път беше работил с гаечен ключ по витлов самолет, но беше започнал да си припомня едно-друго от старите умения, докато седеше в креслото на втория пилот, поел управлението на ръчната газ и разчиташе показанията на приборите за Рубин.

Лицето на Ибара беше кръгло и загоряло, косата му гъста и черна, посребрена тук-там. Раздалечените му кафяви очи бяха безизразни. В своя костюм с жилетка той изглеждаше не на място в

пилотската кабина. Беше странно, че по челото му не бяха избили капчици пот, нито пък беше разхлабил вратовръзката си или свалил сакото си.

Той посочи нагоре към небето, което се виждаше през прозореца.

— Доколкото мога да преценя по звездите, бих казал, че летим към Северния полюс.

— Ако питаш мен, летим на изток, над Русия — мрачно заяви Рубин. — Нямам ни най-малка представа за посоката.

— Това, което остана зад нас, беше остров.

— Как мислиш, дали не беше Гренландия?

Ибара поклати глава.

— През последните няколко часа летяхме над вода. Ако беше Гренландия, щяхме все още да се намираме над вечните ледове. Мисля, че прелетяхме над Исландия.

— Господи, от колко време летим на север?

— Никой не може да каже кога пилотът се е отклонил от курса Лондон-Ню Йорк.

Към болезненото объркване на Рубин се прибави ново опасение. Нещастията се трупаха едно след друго. От едно на хиляда шансът да оцелеят бързо се беше смалил на едно на милион.

— Ще се опитам да направя завой на деветдесет градуса на ляво.

— Нямаме друг избор — мрачно се съгласи Ибара.

— Ако се разбием на сушата, може някой да оцелее. А и за опитен пилот ще бъде почти невъзможно да извърши успешно приводняване в открито море на тъмно. Дори и ако по някакво чудо успеем да кацнем във водата без да се разбием, нито един човек, облечен в обикновени дрехи, не бе могъл да издържи повече от няколко минути в ледените води на морето.

— Може би вече е твърде късно. — Представителят на Мексико в ООН кимна към командното табло. Всички предупредителни лампички за гориво светеха на червено. — Боя се, че времето ни във въздуха е на привършване.

Рубин впери невярващ поглед в контролните прибори. Той нямаше откъде да знае, че боингът, който летеше със скорост триста и седемдесет километра в час на хиляда и петстотин метра височина, изразходваше същото количество гориво, както и ако летеше със

скорост деветстотин двадесет и пет километра в час на десет хиляди и петстотин метра височина.

— Добре, ще се насочим на запад докато горивото свърши и самолетът падне.

Рубин изтри длани в крачолите на панталоните си и хвана щурвала. Откакто бяха прелетели над върха на ледника, той не беше поемал управлението на самолета. Пое дълбоко дъх и натисна бутона „Изключване на автопилота“, разположен върху щурвала. Не се чувстваше достатъчно уверен, за да вика самолета във вираж с елероните, затова използва само вертикалното кормило, с което внимателно направи плавен завой. Щом носът се насочи направо, той почувства, че нещо не е наред.

— Оборотите на двигател номер четири падат — каза Ибара. Гласът му съвсем забележимо потрепваше. — Няма достатъчно гориво.

— Не трябва ли да го изключим, или да направим нещо?

— Не съм запознат с процедурата в такива случаи — глухо отвърна Ибара.

О, мили боже, помисли си на ум Рубин, един слепец води друг. Висотомерът беше започнал да показва постоянно спадане на височината. Скоростомерът също показваше, че скоростта намалява. Умът му беше толкова напрегнат, че Рубин не беше в състояние да мисли. Той се опитваше да задържи самолета във въздуха повече с воля, отколкото с пилотиране.

Освен това Рубин се мъчеше да се преобри с времето, тъй като разстоянието между самолета и морето бавно, но неумолимо намаляваше.

Изведнъж, без всякакво предупреждение, щурвалът в ръцете му започна да се движи все по-бавно и да вибрира.

— Губим скорост — извика Ибара. Най-сетне, на непроницаемото му лице се беше изписал страх. — Насочи носа надолу.

Рубин плавно придвижи щурвала напред, като ясно си даваше сметка, че по такъв начин ускорява неизбежното.

— Свали клапите, за да увеличим подемната сила — нареди той на Ибара.

— Свалим клапите — отговори Ибара, присвил устни.

— Това е — промълви Рубин. — Спускаме се.

Пред отворената врата на пилотската кабина беше застанала една от стюардесите и слушаше репликите, които си разменяха. В широко отворените ѝ очи се четеше страх, лицето ѝ беше бяло като лист хартия.

— Ще се разбием ли? — попита тя, почти шепнешком.

Рубин застинава в креслото, твърде зает да се обърне.

— Да, дявол да го вземе! — изруга той. — Сложи си предпазния колан.

Тя се обърна и щеше без малко да падне, когато припряно се спусна към пътническия салон, за да предупреди останалите членове на екипажа и пътниците за най-лошото. Всички разбираха, че няма начин да се спасят от неизбежната гибел. За щастие, не настъпи паника, не се чуваха истерични викове. Дори молитвите се произнасяха тихо.

Ибара се извърна в креслото и погледна към пътеката между седалките. Камил се опитваше да успокои някакъв възрастен мъж, който трепереше неудържимо. По лицето ѝ се четеше спокойствие и някакво странно задоволство. Тя наистина беше чудесна жена, помисли си Ибара. Жалко, че скоро от красотата ѝ нямаше да остане и следа. Той въздъхна и отново се обърна към командното табло.

Висотомерът показваше, че летяха на височина по-малка от двеста метра. Ибара реши да рискува и увеличи заданията на ръчната газ за останалите три двигателя. Това беше безполезен жест, породен от отчаяние. Двигателите щяха да изразходят малкото останали литри гориво по-бързо и да спрат по-скоро. Но Ибара не разсъждаваше логически. Той не можеше просто да стои и да бездейства. Чувстваше, че трябва да предприеме нещо, един последен опит, породен от отчаяние, дори това да означаваше, че ще ускори собствената си смърт.

Пет мъчителни минути се изнисаха като една. Черните води на морето приближаваха, готови да погълнат самолета.

— Виждам светлини! — произнесе неочеквано Рубин. — Право пред нас.

Очите на Ибара мигновено светнаха и той погледна през прозореца.

— Кораб! — извика той. — Това е кораб!

Почти едновременно с неговия вик, самолетът профуча над „Поулър Иксплорър“, като премина на по-малко от десет метра над радиолокаторната му антена.

Екипажът на ледоразбивача беше предупреден за приближаването на самолета от показанията на радиолокатора. Мъжете, които се намираха в командния мостик, неволно се приведоха, когато боингът с фучащи като армия призраци отработени газове от форсирани двигатели, прелетя над главите им на запад, към брега на Гренландия.

Грохотът изпълни отсека за електронна апаратура и той се изпразни като езеро през разкъсан бент. Найт изскочи и се втурна към командния мостик, следван по петите от Пит и Джордино. Нито един от мъжете, които работеха в мостика, не се обърна, когато капитанът връхлетя през вратата. Всички бяха отправили погледи към отдалечаващия се самолет.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Найт вахтения офицер.

— Неидентифициран самолет, който насмалко щеше да се бълсне в кораба, капитане.

— Военен?

— Не, сър. Успях да зърна крилата отдолу, когато профуча над нас. Нямаше никакви опознавателни знаци.

— Разпознателен самолет, може би.

— Съмнявам се. Всички илюминатори светеха.

— Пътнически самолет — предположи Джордино.

По лицето на Найт се изписа съмнение. Той изглеждаше леко раздразнен.

— Какво си мисли пилотът, та да излага на опасност кораба ми? И какво въщност прави по тези места? Намираме се на стотици мили от трасетата за пътнически самолети.

— Губи височина — каза Пит, загледан в примигващите светлини, които се смаляваха на изток. — Бих казал, че се спуска.

— Господ да им е на помощ, ако кацнат в тази тъмнина в морето.

— Струва ми се странно, че не е включил прожекторите за кацане.

Вахтеният офицер кимна с глава в знак на съгласие.

— Наистина странно. Пилот, който е попаднал в беда, при всички положения ще започне да подава сигнал за бедствие. В радиозалата не са чули нито звук.

— Опитахте ли се да установите радиовръзка с него? — попита Найт.

— Веднага щом се появи на экрана на радиолокатора. Никакъв отговор.

Найт пристъпи към прозореца, взря се навън и започна замислено да потропва с пръсти. Това продължи не повече от четири секунди. После се обръна и погледна към вахтения офицер.

— Дръжте същия курс и продължете претърсването по райони.

Пит го изгледа.

— Разбирам решението ти, но не мога да кажа, че заслужава поздравления.

— Намирате се на кораб на Военноморските сили, мистър Пит — твърдо отсече Найт. — Ние не сме Брегова охрана. Нашата задача е по-важна.

— На борда на този самолет може би се намират жени и деца.

— Фактите не предвещават трагедия. Той все още е във въздуха.

Ако „Поулър Иксплорър“ е единствената надежда за спасение в тази част на морето, защо няма сигнал за бедствие, защо не направи опит да сигнализира с прожекторите за кацане? Нищо не говори, че се готови за принудително приводняване. Вие сте летец, кажете ми защо пилотът не започна да кръжи над кораба, ако самолетът наистина е в беда?

— Може би се опитва да стигне до сушата?

— Моля да ме извините, капитане. Забравих да спомена, че клапите за кацане бяха спуснати.

— Това все още не е доказателство за предстояща катастрофа — продължи да упорства Найт.

— По дяволите състраданието, пълен напред — студено каза Пит. — Това не е война, капитане. Става дума за милосърдна мисия. Не искам да ми тежи на съвестта гибелта на сто человека само защото съм стоял със скръстени ръце. Флотът може да си позволи да изразходваме горивото, което ще е необходимо, за да проверим какво става.

Найт кимна с глава към празната картографска зала, като затвори вратата след Пит и Джордино, които влязоха.

— Трябва да се съобразяваме с нашата задача — продължи спокойно да настоява той. — Ако сега се отклоним от курса, руснаците ще се досетят, че сме открили тяхната подводница и ще се насочат към този район.

— Имаш право — съгласи се Пит. — Но все пак можеш да ни включиш в играта с Джордино.

— Слушам те.

— Ще използваме хеликоптера на НЮМА, който се намира на кърмовата палуба, а ти ще ни дадеш твоя медицински екип и няколко здравеняка. Ние ще поемем след самолета, а „Поулър Иксплорър“ ще продължи претърсването по отсечките.

— А наблюденietо на руснаците? Какво ще ги помислят техните аналитици от разузнаването?

— Първо ще си помислят, че това не е случайно. Вероятно вече се опитват да направят никаква връзка. Но ако, не дай си боже, самолетът се разбие и се установи, че действително е пътнически, тогава поне ще имаш основателна причина да се отклониш от курса и да започнеш спасителна оперния. След това ще продължим търсенето по райони както досега и ще се опитаме да надхитрим руснаците, като разчитаме, че ще успеем да обърнем непредвиденото стечение на обстоятелствата в наша полза.

— А вашият полет с хеликоптера, те ще следят всяка ваша стъпка?

— Ал и аз ще използваме открита радиовръзка и непрекъснато ще докладваме как върви издирането на падналия загадъчен самолет. Това би трябвало да разсеи подозренията им.

Найт впери поглед надолу, към нещо, което се намираше отвъд палубата. После въздъхна, повдигна глава и погледна към Пит.

— Губим време. Пригответе птичката за полет и започвайте да подгрявате двигателите. Аз ще се погрижа за медицинския екип и група доброволци.

Рубин не направи опит да кръжи над „Поулър Иксплорър“ поради почти несъществуващата височина и тъй като, за жалост, не

умееше да пилотира самолет. Съществуваща реална възможност да блокира двигателите поради загуба на скорост и да потопи самолета в развълнуваното море.

Самата гледка на кораба беше разпалила плаха искрица надежда в пилотската кабина. Сега вече ги бяха забелязали и спасителите щяха да знаят къде да търсят оцелелите. Макар и малка, това все пак беше някаква утеха.

Тъмните води на морето изведнъж се превърнаха в дебела ледена покривка, която, увеличена от светлината на звездите, се въртеше главоломно под предното стъкло. Рубин имаше усещането, че се вози с шейна по нея. Когато до предстоящия удар оставаха броени секунди, той най-после се сети да нареди на Ибара да включи прожекторите за кацане.

Мексиканецът трескаво затърси с поглед по командното табло, откри обозначените превключватели и ги постави в положение „Включено“. Внезапно бликналият сноп светлина улови една изненадана полярна мечка, която изчезна някъде зад самолета. Те се носеха над гола, скована от лед равнина.

— Света Богородице — промълви Ибара. — Виждам хълмове в дясното. Успяхме да достигнем сушата.

Махалото на съдбата най-сетне се залюля в полза на Рубин. Хълмовете, които Ибара беше видял, се оказаха самотна планинска верига, която се простираше на стотици километри в двете посоки. По някакво чудо, Рубин беше успял да ги избегне и беше насочил губещия височина боинг към средата на фиорда Арденкапл. Самолетът летеше над тесния залив към морето под тях, между върховете на скалите, които се спускаха стръмно надолу. И отново съдбата беше извикала насрещен вятър, който даваше допълнителна подемна сила на самолета.

Струваше му се, че ледът е толкова близо, та би могъл да протегне ръка и да я прокара по него. На светлината на прожекторите се виждаше калейдоскоп от бързо променящи се цветове. Пред самолета изникна тъмна грамада. Той леко натисна десния педал на вертикалното кормило и грамадата се плъзна встрани, като остана ляво от борда.

— Спусни колесниците! — извика Рубин.

Ибара безмълвно се подчини. При обичайните за аварийно кацане процедури, това беше възможно най-лошото нещо, което можеше да се направи, но в незнанието си те неволно бяха взели най-правилното за терена под тях решение. Колесниците се спуснаха от гнездата си и самолетът бързо загуби скорост поради допълнителното ветрово съпротивление.

Рубин стисна щурвала така, че кокалчетата на пръстите му побеляха и впери поглед надолу към носещия се бързо под тях лед. Струваше му се, че блестящите кристали се надигаха към тях, за да ги посрещнат, докато изпълниха цялото му зрително поле.

Рубин затвори очи, като се молеше да кацнат върху мекия сняг, вместо да се ударят в твърдия лед. Той и Ибара не можеха да сторят нищо повече. Краят наближаваше с ужасяваща скорост.

За щастие, той не знаеше, нямаше как да знае, че дебелината на леда беше само метър — твърде малка, за да издържи теглото на боинг 720-В.

Лабиринтът от лампички на приборите беше полуудял и всички светеха на червено. Ледът изплува от тъмнината. Рубин изпита усещането, че се е втурнал през черна завеса и се е озовал в бяла пустош. Той дръпна назад щурвала и скоростта на боинга рязко спадна, а носът му се повдигна нагоре за последен път в напразен опит да се задържи във въздуха.

Ибара седеше ужасен. Забравил триста и двадесет километровата скорост в час, замръзнал от уплаха, той не направи никакъв опит да дръпне ръчките за газ рязко назад. В объркането си той изобщо не се сети да спре подаването на гориво и да изключи електрическите превключватели.

В този момент дойде ударът.

Рубин и Ибара инстинктивно вдигнаха ръце пред лицата си и затвориха очи. Гумите на колесниците докоснаха леда, плъзнаха се и оставиха върху него две еднакви следи. Левият вътрешен двигател поддаде, откъсна се от монтажните опори и с бясно въртене изчезна в тъмнината. В същото време двета двигателя откъм десния борд заораха в леда, заседнаха и изкривиха крилото, което се превърна в скърцаща, смачкана купчина метал. После захранването отпадна и светлините изгаснаха.

Килнат на една страна, боингът се носеше по леденото поле на фиорда, оставяйки след себе си шумно падащи парчета метал, като градушка от частици след комета. Той се бълсна в ръба на леда, който се беше образувал при пропадането му. Носовият колесник се огъна и влезе в предната долна част на корпуса, като разкъса преградата на адската дупка. Носът се наклони и заора в леда, огъвайки тънките алуминиеви плохи навътре към пилотската кабина. Най-после инерцията намаля и смачканият самолет, огънат и осакатен, завърши опустошителното си пътешествие. Той спря само на тридесет метра от група разпръснати назъбени скали, близо до скования от лед бряг.

За няколко секунди настъпи мъртва тишина. После ледът започна шумно да пука, металните части започнаха да се огъват и да скърцат при допира си една с друга и разбитият самолет започна бавно да потъва през леда в студената вода.

Археолозите също чуха боинга, който прелетя над фиорда.

Те изскочиха от бараката си навреме, за да зърнат силуeta на самолета, отразен на светлината на прожекторите за кацане в гладката като огледало ледена повърхност. Успяха ясно да различат осветените илюминатори на кабината и спуснатите колесници. Почти веднага се чу звук от стържене на метал, а момент след това замръзналата земя потрепери от силата на удара. Прожекторите угаснаха, но звуците от смачкването на метал продължиха да се разнасят още няколко секунди. После изведнъж в тъмнината настъпи мъртва тишина, тишина, която беше по-угнетаваща от нерадостния вой на вятъра.

Археолозите стояха потресени и невярващи. Смаяни, застинали неподвижно като омагьосани статуи, без да усещат студа, те се взираха в тъмната нощ.

— Господи — най-сетне потресен промълви Гронквист, — той се разби във фиорда.

Лили не можа да скрие уплахата в гласа си.

— Ужасно! Никой не би могъл да остане невредим.

— Повече от сигурно е, че са загинали, ако са паднали във водата.

— Сигурно затова няма пожар — добави Греъм.

— Видя ли някой какъв беше самолетът? — попита Хоскинс.

Греъм поклати глава.

— Стана толкова бързо. Беше доста голям обаче. Приличаше на многомоторен. Може би патрулен самолет, който облита ледовете.

— На какво разстояние се намира според теб? — попита Гронквист.

— На около километър, километър и четвърт.

Лицето на Лили беше бледо и напрегнато.

— Трябва да направим нещо, за да им помогнем.

Гронквист се опита да определи местонахождението на самолета на око и потри оголените си бузи.

— Хайде да влезем вътре, преди да сме замръзали и да изготвим план, преди да се впуснем натам неподгответни.

Лили започна да се съвзема.

— Съберете одеяла и всички останали топли дрехи — отривисто каза тя. — Аз ще се погрижа за лекарствата.

— Майк, сядай пред радиостанцията — нареди Гронквист. — Уведоми метеорологичната станция в Данеборг. Те ще предадат съобщението на спасителния отряд на авиацията в Туле.

Греъм махна с ръка в знак на съгласие и първи влезе в бараката.

— Добре ще е да вземем инструменти за къртене, за да можем да измъкнем оцелелите от останките — каза Хоскинс.

Гронквист, който надяваше парката и ръкавиците си, кимна.

— Съобразителен си. Помисли какво още ще ни трябва. Аз ще закача шейната за един от снегоходите. Можем да натоварим всичко в нея.

Преди пет минути и четиридесет спяха. Сега навличаха топли дрехи и забързано сновяха насам-натам, заети с изпълнението на определените им задачи. Бяха забравили за загадъчната византийска монета, за топлия уют на съня; най-важното в момента беше неотложната нужда да стигнат до падналия самолет колкото се може по-скоро.

Излязъл отново навън, навел глава срещу внезапния порив на вятъра, който сега духаше срещу него, Гронквист хукна покрай бараката към малък, покрит със сняг хангар, където държаха двата снегохода на експедицията. Той събори с крак леда, който се беше образувал по долната част на вратата и я отвори. Вътре малък маслен радиатор се опитваше с успех, не по-голям от този на свещ във фризер, да поддържа температурата на въздуха с двадесет градуса по-висока от тази навън. Той опита да запали сnegoходите от бутоните на стартерите им, но акумулаторите бяха твърде изтощени след няколкомесечната усиlena експлоатация и двигателите не успяха да завъртят. Като ругаеше сред облаци от пара, която излизаше от устата му, Гронквист свали със зъби дебелите си ръкавици и започна рязко да дърпа ремъците за ръчно запалване. При петия опит двигателят на първия снегоход запали, но вторият продължи да упорства. Най-сетне, след тридесет и две дърпания — Гронквист ги броеше — двигателят неохотно закашля и запали.

Той закачи езика на голямата шейна към захващащия механизъм на снегохода, чийто двигател беше имал повече време да загрее. Това му отне доста време и когато свърши, пръстите му бяха започнали да се вкочаняват.

Останалите вече бяха струпали провизиите и оборудването пред входа на бараката, когато той пристигна. С изключение на Гронквист всички бяха облекли дебело подплатени работни комбинезони. Натовариха шейната до горните странични дъски за по-малко от две минути. Греъм раздаде на всички мощни джобни фенерчета и се приготвиха да потеглят.

— Ако при падането си самолетът е разбил леда — опита се Хоскинс да надвика вятъра — можем направо да ги отпишем.

— Той има право — извика в отговор Греъм. — Досега сигурно ще са измрели от измръзване.

Очите на Лили гледаха строго иззад скиорската ѹ маска.

— Никой не е бил спасен с песимизъм. Предлагам ви, юначаги такива, да тръгваме.

Гронквист я грабна през кръста, повдигна я и я сложи върху снегохода.

— Хайде, момчета, правете както ви каза дамата. Там сигурно умират хора.

Той преметна крак през седалката пред Лили и натисна газта, а Хоскинс и Греъм хукнаха към снегохода, който загряваше на празен ход в хангара. Ауспухът на двигателя запърпори и задната верига зацепи в снега. Той зави рязко обратно и пое към крайбрежната ивица, а шейната подскачаше зад тях.

Те се носеха по неравните, покрити с лед камъни на брега към замръзналия фиорд. Пътуването беше опасно. Лъчът на единствения фар, монтиран пред кормилото, бясно танцуваше над дебелия лед и хвърляше ярки отблъсъци в тъмнината. Той правеше почти невъзможно за Гронквист да види ръбовете на ледените блокове, докато снегоходът не заореше по тях и не подскочеше във въздуха като спасителна лодка в бурно море. В тези условия шофьорският опит не можеше да помогне и тежко натоварената шейна зад тях постоянно занасяше наляво-надясно и се клатушкаше като люлка.

Лили беше сключила здраво ръце около огромния корем на Гронквист, като че ли от това зависеше живота ѹ и беше заровила глава

в рамото му. Тя се обърна и видя подскачащата светлина от фара на другия снегоход, който бързо ги догонваше.

Без допълнителната тежест на шейната, набралият скорост снегоход, управляван от Хоскинс, зад който беше седнал Греъм, бързо ги настигна и изпревари. Скоро всичко, което очите на Лили можеха да различат през облака от снежинки, който се носеше след него, бяха неясните очертания на приведените фигури на двамата мъже.

Тя почувства как Гронквист се напрегна при вида на голям метален предмет, който изплува от тъмнината пред тях, уловен от лъча на фара. Той рязко завъртя кормилото на ляво. Ръбовете на предните ски заораха в леда и снегоходът се отклони встрани преди да се бълсне в отломък от разбитото крило на самолета, който се намираше само на метър от него. Гронквист направи отчаяно усилие да изправи машината, но от внезапната промяна на центробежната сила, натоварената догоре шейна рязко се разлюля като опашката на разярена гърмяща змия. Тя силно занесе, изви се под остър ъгъл към снегохода и се откъсна от захващащия механизъм. Върховете на плъзгачите й се забиха в леда и тя се преобърна. Товарът й се разхвърча във въздуха като отломъци от експлозия.

Гронквист извика нещо, но думите му бяха прекъснати от плъзгача, плоската страна на който безпогрешно уцели рамото му й го събори от снегохода. Той отхвръкна и се понесе в широка дъга като огромна желязна топка за разрушаване на стени. Качулката на парката му се смъкна назад и оголената му глава се удари в леда.

Ръцете на Лили отхвръкнаха от кръста на Гронквист, когато той изчезна в мрака. Тя си помисли, че ще падне. Шейната, която не успя да я удари, се бълсна и спря на няколко метра от нея, но сnegoходът имаше други намерения. Без ръцете на Гронквист върху лоста на съединителя и ръчната газ, той спря и като се поклаща несигурно, се наклони на четиридесет и пет градуса. Двигателят продължаваше да пърпори на празен ход.

Той остана за миг в това положение, а после бавно се килна на една страна и падна върху краката на Лили, като я затисна от кръста надолу и безпомощна я прикова към леда.

Хоскинс и Греъм не можаха веднага да разберат за нещастието, разиграло се зад гърба им, но и на тях им предстоеше да преживеят нещо подобно. След като изминаха около двеста метра, Греъм се

извърна, повече от любопитство, отколкото по интуиция, за да види каква беше преднината им пред Лили и Гронквист. Изненада се, когато съзря далеч назад неподвижния лъч светлина от фара, насочен надолу.

Той потупа Хоскинс по рамото и извика в ухото му:

— Мисля, че с другите се е случило нещо.

От самото начало Хоскинс възнамеряваше да открие вдълбнатината в леда, издълбана от самолета след приземяването му и да я следва, докато тя го отведе до мястото на катастрофата. Той беше вперил очи напред, като се опитваше да проникне с поглед през мрака пред тях, когато Греъм отклони вниманието му.

Воят от ауспуха на снегохода правеше думите неразбираеми. Той извърна глава и на свой ред извика на Греъм:

— Не те чувам.

— Обърни, случило се е нещо.

Хоскинс кимна разбирашо и отново се съсредоточи върху местността пред тях. Това моментно невнимание щеше да им струва скъпо. Той твърде късно забеляза една от браздите, издълбана от колесниците, когато се намираше почти върху нея.

Снегоходът прелетя над двуметровия отвор в леда и се понесе във въздуха. Под тежестта на двамата мъже предницата му се наклони надолу и той се блъсна в отсрещната стена с рязък пукот като изстрел от пистолет. За тяхно щастие, те се прекатуриха през ръба и паднаха върху леда. Телата им се запремяха лудешки, като че бяха натъпкани с вата кукли, хвърлени върху изльскан с восък под.

След половин минута Греъм, със сковані като на деветдесетгодишен старец движения, се надигна на ръце и колене. Той приседна замаян, без напълно да разбира по какъв начин се беше озовал тук. Дочу някакъв странен, съскащ звук и се огледа.

Хоскинс седеше превит надве от болка, притиснал здраво ръце към слабините си. Той си поемаше въздух и го издишваше през стиснати зъби, като се поклащаше напред-назад.

Греъм свали горната си ръкавица и леко докосна носа си. Нямаше усещането, че е счупен, но кръвта, която течеше от ноздрите му, го караше да диша през уста. Разкърши се и разбра, че всичките му стави са подвижни и крайниците му са по местата си. Това не го учуди много, тъй като дрехите му бяха дебело подплатени. Той допълзя до

Хоскинс, чието измъчено съскане се беше превърнало в низ от жални стонове.

— Какво стана? — попита Греъм и в същия момент съжали, че е задал такъв глупав въпрос.

— Попаднахме в браздата, която самолетът е издълбал в леда — успя да отговори Хоскинс между стоновете. — Господи, мисля, че съм скопен.

— Дай да погледна. — Греъм отмести ръцете му и разкопча ципа на работния му комбинезон. Той извади фенерче от джоба си и натисна бутона. Не можа да потисне усмивката си. — На жена ти ще й трябва друго извинение да те зареже. Няма и следа от кръв. Нищо не застрашава половия ти живот.

— Къде е Лили... и Гронквист? — на пресекулки попита Хоскинс.

— На около двеста метра зад нас. Трябва да заобиколим пукнатината в леда и да видим какво става с тях.

Хоскинс мъчително се изправи на крака и закуцука към края на пукнатината. За негова изненада фарът на снегохода все още светеше. На мъждивата му светлина се открояваха мехурчета, които се издигаха от дъното на фиорда и трябваше да изминат шест метра, за да изплуват на повърхността. Греъм приближи и погледна надолу. После двамата се спогледаха.

— Не ни бива за спасители — унило заяви Хоскинс. — По-добре да си гледаме археологията...

— Тихо! — внезапно го прекъсна Греъм. Той сложи ръце зад ушите си, за да може да чува по-добре и започна да се върти от една страна на друга като радиолокаторен отражател. След това спря и посочи развлнувано към проблясващите в далечината светлини. — По дяволите! — извика той. — Откъм фиорда идва хеликоптер.

Лили ту потъваше, ту отново се връщаше и действителността.

Тя не можеше да си обясни защо за нея ставаше все по-трудно да мисли нормално. Повдигна глава и се огледа за Гронквист. Той лежеше неподвижен на няколко метра от нея. Тя извика, опитвайки се отчаяно да получи отговор, но той продължаваше да лежи като мъртъв. Лили се отказала и постепенно изпадна в полудрямка. Краката ѝ престанаха да

усещат и станаха съвсем безчувствени. Едва когато започна да трепери, тя осъзна, че се намира в състояние на лек шок.

Лили беше сигурна, че Греъм и Хоскинс ще се върнат всеки момент, но скоро моментите прераснаха в минути, а те не се появяваха. Тя усещаше огромна умора и с облекчение се канеше да заспи, когато над главата си дочу странно тракане, което се приближаваше. После ярка светлина проряза тъмното небе и я заслепи. Внезапно се изви силен вятър, който увлече нападалите върху леда снежинки и те затанцуваха около нея. Тракането отслабна и към нея, озарена от светлината, се запъти неясна фигура.

Фигурата се превърна в мъж с дебела кожена парка, който моментално прецени положението, хвана здраво снегохода, повдигна го от краката й и го изправи в нормално положение.

Той я заобиколи и застана така, че светлината падаше върху лицето му. Очите на Лили все още не можеха да фокусират както трябва, но това, в което се взираха, бяха чифт озарени от пламъчета зелени очи, които накараха дъхът й да секне. В тях проблясваше смесица от сила, нежност и искрена загриженост. Те се присвиха леко, когато той разбра, че това беше жена. Замаяното й съзнание се чудеше откъде ли е дошъл.

Лили не се сети да каже нищо друго освен:

— О, колко се радвам да ви видя.

— Казвам се Дърк Пит — отговори й топъл глас. — Ако не сте заета, защо утре не вечеряте с мен?

Лили погледна към Пит, като се опитваше да разбере що за човек е той, без да е сигурна, че е чула добре това, което бе ще казал.

— Може би няма да съм в състояние да дойда.

Той отметна качулката на парката си и прокара ръце нагоре-надолу по краката ѝ. После стисна леко глезените ѝ.

— Няма видими счупвания или отоци — заяви с облекчение той.

— Изпитвате ли болка?

— Измръзнала съм твърде много, за да чувствам болка.

Пит донесе две одеяла, които бяха паднали от шейната и я зави.

— Вие не сте от самолета. Как се озовахте тук?

— Аз съм член на археологически екип, който извършва разкопки в древно ескимоско селище. Чухме самолета, който летеше над фиорда и успяхме да излезем навреме, за да видим как кацна на леда. Бяхме се запътили към мястото на катастрофата с одеяла и медикаменти, когато... — Думите на Лили започнаха да загълхват и тя безсилно махна с ръка към преобърнатата шейна.

— Бяхме?

На светлината на хеликоптера Пит огледа снега, който покриваше леда и бързо разбра какво се беше случило: правата следа от снегохода, резкият завой край откъснатото самолетно крило, дълбоките дили, които бяха оставили плъзгачите на неуправляемата шейна — едва тогава забеляза другата човешка фигура, която лежеше на около десет метра отвъд крилото.

— Почакайте!

Пит приближи и коленичи до Гронквист. Дишането на огромния археолог беше равномерно. Пит набързо го прегледа.

Лили го наблюдава в продължение на няколко секунди, а после тревожно попита:

— Мъртъв ли е?

— Не бих казал. Ударил се е доста лошо по челото. Най-вероятно е контузен. Възможно е и счупване, но се съмнявам. Главата му прилича на врата на банков трезор.

Като крачеше с мъка, към тях приближи Греъм, следван от накуцващия Хоскинс. Двамата приличаха на снежни човеци. Комбинезоните им бяха оваляни в сняг. От дъха им по маските им за лице се беше образувал лед. Греъм повдигна маската си, като откри окървавеното си лице и учудено изгледа Пит, а после мрачно се усмихна.

— Добре дошъл, страннико. Идваш точно навреме.

Никой от хората в хеликоптера не беше забелязал останалите двама члена на археологическата експедиция от въздуха и Пит започна да се чуди още колко пострадали се скитат из фиорда.

— Тук има един ранен мъж и една жена — започна направо той.

— Те от вашата група ли са?

Усмивката изчезна от лицето на Греъм.

— Какво е станало?

— Паднали са доста лошо.

— Ние също.

— Видяхте ли самолета?

— Видяхме го, като се спускаше, но не можахме да стигнем до него.

Хоскинс заобиколи Греъм и погледна към Лили, а после се озърна наоколо и забеляза Гронквист.

— Зле ли са пострадали?

— Ще зная повече, след като ги видим на рентген.

— Трябва да им помогнем.

— На борда на хеликоптера има лекарски екип...

— Какво, по дяволите, чакаш тогава? — прекъсна го Хоскинс. — Извикай ги тук.

Той понечи да мине край Пит, но Дърк го стисна здраво за ръката и Хоскинс се закова на място, вперил недоумяващ поглед в чифт изпълнени с решителност очи.

— Твоите приятели ще трябва да почакат — заяви твърдо Пит. — Първо ще се погрижим за оцелелите пътници от разбития самолет. На какво разстояние се намира вашият лагер?

— Около километър на юг — покорно отвърна Хоскинс.

— Снегоходът все още е в движение. Двамата с колегата ти закачете шейната и ги откарайте обратно в лагера. Карайте бавно, в

случай, че имат някакви вътрешни увреждания. Разполагате ли с радиостанция?

— Да.

— Дръжте я настроена на честота тридесет и две и чакайте — каза Пит. — Ако самолетът е бил пътнически и е бил пълен, доста работа ще ни се отвори.

— Ще чакаме — увери го Греъм.

Пит се наведе над Лили и леко стисна ръката ѝ.

— Не забравяйте за нашата среща — каза той.

После вдигна качулката на парката на главата си, обърна се и се затича към хеликоптера.

* * *

Рубин имаше чувството, че от всички страни го притиска огромна тежест, като че ли някаква неумолима сила го тласкаше назад. Предпазният колан и ремъците се бяха впили болезнено в корема и раменете му. Единственото, което видя, когато отвори очи, бяха някакви неясни и призрачни образи. Докато чакаше погледът му да се избистри, той се опита да раздвижи ръцете си, но те изглеждаха приковани на място.

После очите му постепенно започнаха да фокусират и той видя защо.

През разбитото предно стъкло беше нахлула лавина от сняг и лед, която беше затрупала тялото му до гърдите. Рубин направи отчаяно усилие да се освободи. След няколкоминутни опити се отказа. Неотслабващият натиск го караше да се чувства като в усмирителна риза. Нямаше никакъв начин да се измъкне от пилотската кабина без чужда помощ.

Шокът започна бавно да отслабва и той стисна зъби от болка, която изригна от счупените му крака. Стори му се странно, че се чувства така, сякаш краката му бяха потопени във вода. Помисли си, че това е собствената му кръв.

Рубин грешеше. Самолетът беше потънал през леда във вода, дълбока почти три метра, която беше заляла пода на кабината до ръбовете на седалките.

Едва сега той си спомни за Ибара. Обърна глава надясно и присви очи в тъмнината. Дясната страна на носа на самолета беше хълтнала навътре почти до таблото на инженера. Единственото, което успя да види от мексиканския делегат, беше неподвижна, вдигната ръка, която стърчеше през снега и набитите отломъци от приборите.

Рубин се извърна. Внезапното прозрение, че дребничкият мъж, който беше стоял до него по време на това ужасно изпитание е мъртъв, с изпочупени кости, го изпълни с мъка. Другото, което осъзна, беше, че му остава да живее съвсем малко време преди да замръзне и да умре.

Той се разплака.

— Трябва вече да наближаваме! — извика Джордино през шума на двигателя и носещото витло.

Пит кимна и погледна надолу към браздата, която разсичаше коварния лед, осияна от двете страни с остри, назъбени отломъци. Най-после видя самолета. От тъмнината пред тях неусетно изникна ясно различим предмет. Правите линии на контурите му показваха, че е направен от човешка ръка. Вече летяха над него.

Имаше нещо печално и зловещо във вида на разбития самолет. Едното крило липсваше, а другото беше извито назад към тялото му. Опашката се беше огънала под плачен ъгъл. Останките приличаха на размазана върху бял килим бублечка.

— Тялото е пропаднало през леда и две трети от него са потопени във водата — отбеляза Пит.

— Не се е подпалил — каза Джордино. — Имали са късмет.

Той повдигна ръка, за да заслони очите си от яркия отблъсък на прожекторите на хеликоптера, които осветяваха корпуса на самолета.

— Ей това е добре излъскана обшивка. Момчетата от екипа за техническо обслужване добре са се грижили за него. Мисля, че е бил боинг 720-В. Някакви признания на живот?

— Никакви — отвърна Пит. — Изглежда доста зле.

— Каква е опознавателната му маркировка?

— Три ивици, които вървят по цялата дължина на тялото, светлосиня и виолетова, разделени от златиста лента.

— Не познавам нито една самолетна компания с такива цветове.

— Спусни се надолу и го обиколи — каза Пит. — Докато намериш място за кацане, аз ще се опитам да разчета надписите.

Джордино направи вираж и като кръжеше, се спусна към останките от катастрофата. Прожекторите за приземяване, монтирани на носа и опашката на хеликоптера, заляха полупотъналия самолет с потоци от ослепителна светлина. Името над декоративните ивици беше изписано с наклонени ръкописни букви, вместо с обичайните и по-лесни за разчитане печатни букви.

— Небюла — зачете на глас Пит. — Небюла еър.

— Никога не съм чувал за нея — каза Джордино, приковал очи към леда.

— Луксозна авиокомпания, която обслужва високопоставени личности. Извършва само чартърни полети.

— Какво, по дяволите, търси тук, толкова далеч от обичайните маршрути?

— Скоро ще разберем, ако има някой останал жив да ни каже.

Пит се обърна към осмината мъже, седнали удобно в топлия търбух на хеликоптера. Всички те бяха подходящо облечени в сини флотски униформи, предназначени за арктически условия. Единият беше корабният хирург, трима бяха лекари, а останалите четириима — групата за аварийни ремонти. Те непринудено си приказваха, като че ли се намираха в автобус, който пътува към Денвър. Между тях по средата на пода, овързани с ремъци, край азbestови костюми и каса с противопожарно оборудване бяха наредени кашони с медикаменти, вързопи одеяла и стелаж с носилки.

Срещу главната врата беше здраво закрепен подгревателен агрегат, който се захранваше от портативен генератор. Транспортните му кабели бяха подкачени към лебедка, разположена под тавана. До него се намираше малък снегоход със закрита кабина и гъсенични вериги.

Сивокосият мъж, който седеше точно зад пилотската кабина, със също така сиви мустаци и брада, погледна към Пит и се усмихна.

— Май дойде време да си заслужим заплатите, а? — попита той шеговито.

Нищо, изглежда, не беше в състояние да помрачи веселото настроение на доктор Джак Гейл.

— Вече кацаме — отвърна Пит. — Около самолета не се забелязва никакво движение. Няма следи от пожар. Пилотската кабина е затрупана, а тялото е очукано, но цяло.

— Лесни неща няма. — Гейл сви рамене. — Все пак по-добре, отколкото да си имаме работа с обгорели пациенти.

— Това е добрата новина. Лошата е, че в пътническия салон има около метър вода, а не си взехме галошите.

Лицето на Гейл доби сериозен вид.

— Господ да е на помощ на онези ранени, които са се измокрили. Не биха могли да издържат повече от осем минути в тази ледена вода.

— Ако никой от оцелелите не успее да отвори авариен изход, сигурно ще се наложи да режем, за да си проправим път.

— Искрите от инструментите за рязане имат отвратителното свойство да възпламеняват разлятото гориво за реактивни двигатели — обади се лейтенант Корк Саймън, ниският, набит шеф на групата за аварийни ремонти на „Поулър Иксплорър“. Той имаше уверения вид на човек, за когото е малко да се каже, че добре познава работата си. — По-хубаво да влезем през главния вход на пътническия салон. Доктор Гейл ще има нужда от колкото се може повече свободно място за онези от пострадалите, които ще трябва да се изнасят с носилки.

— Съгласен съм — каза Пит. — Но за да се разбие една изкривена от удар херметизирана врата, която се е заклинила в праговете, ще е нужно време. Там вътре хората може би загиват от студ. Първата ни работа е да направим отвор и да вкараме нагнетателния шланг на подгревателния агрегат...

Той мъркна, когато Джордино направи остьр завой и снижи хеликоптера над равен участък, на хвърлей място от разбития самолет. Всички бяха обхванати от напрежение. Навън лопатите на носещото витло вдигнаха във въздуха облак от снежинки и ледени частици, и скоро бялата фъртуна обхвана площадката за кацане и я скри от погледите им.

Джордино едва беше успял да приземи хеликоптера и да отнеме газта, когато Пит отвори вратата за товарене, скочи навън в студа и се запъти към останките от катастрофата. Зад него доктор Гейл започна да дава разпореждания за разтоварване, а Корк Саймън и хората му свалиха с лебедката подгревателния агрегат и снегохода на леда.

Като подтичваше и от време на време се подхлъзваше, Пит обиколи тялото на самолета, внимателно избягвайки откритите пукнатини в леда. Въздухът беше пропит с неприятния мириз на реактивно гориво. Той се изкатери по дебелата около метър ледена купчина, която покриваше стъклата на пилотската кабина. Катеренето по хълзгавата повърхност приличаше на пълзене по омаслена наклонена рампа. Пит се опита да изгребе отвор до кабината, но бързо се отказа — щеше да му е необходим цял час, а може би и повече, за да пробие леда, който се беше слегнал и да проникне вътре.

Той се спусна долу и побягна към крилото. Основната му част беше изкривена и откъртена от монтажните опори, а върхът му сочеше към опашката. То лежеше върху леда, разбито и хълтнало в тялото на самолета, само на една ръка разстояние под редицата от илюминатори. Като използва крилото вместо площадка над водата, Пит коленичи, подпра се на ръцете си и се опита да надзърне вътре. Светлината от хеликоптера се отразяваше в плексигласа и той трябваше да вдигне ръце от двете страни на лицето си, за да избегне заслепяващия блясък.

Отначало не можа да различи никакво движение. Вътре беше тъмно и цареше мъртва тишина.

После съвсем неочеквано от другата страна на илюминатора, на сантиметри само от очите на Пит, изникна някакво странно подобие на лице.

Той неволно отстъпи назад. Внезапната појава на жена с рана от порязване над окото, от която се стичаше кръв и обливаше едната половина от лицето ѝ, разкривено от тънките като паяжина пукнатини, с които стъклото беше осеяно, стресна за момент Пит.

Той бързо се отърси от изненадата си и внимателно разгледа незасегнатата половина на лицето. Високите скули, дългата тъмна коса и тъмнокафявото око подсказваха, че това е една много красива жена, отдаде ѝ дължимото Пит.

Той се наведе към прозореца и извика:

— Можете ли да отворите някой от люковете на аварийните изходи?

Грижливо оформената вежда леко се повдигна, но окото изобщо не трепна.

— Чувате ли ме?

В този момент хората на Саймън запалиха портативния генератор и наоколо стана светло като ден. Няколко прожектора, окачени на стойка, заляха самолета с ослепителна светлина. Те бързо свързаха подгревателния агрегат и Саймън започна да тегли шланга по леда.

— Ей тук, на крилото — махна Пит с ръка. — И донесете нещо, с което да срежем прозореца.

Хората от екипа бяха обучени да извършват аварийни ремонти на кораби и умело и без излишни движения се заеха за работа, като че ли освобождаването на пътници, затворени в катастрофирал самолет, беше нещо, което вършеха всеки ден.

Когато Пит се обърна, женското лице беше изчезнало.

Саймън и един от неговите хора се покатериха по изкривеното крило, като внимаваха да не се подхлъзнат, влячейки след себе си шланга с широка гърловина на подгревателния агрегат. Пит усети вълна от горещ въздух и се учуди, че на агрегата е нужно толкова малко време, за да загрее.

— Ще ни трябва оксижен, за да проникнем вътре — каза той.

Лицето на Саймън придоби престорено надменен израз.

— Предстои ти да се убедиш, че флотата на САЩ пипа доста финно. Отдавна не използваме тези груби дърварски методи. — Той извади от джоба си портативен инструмент, който се захранваше от батерии. Натисна бутона и малкият абразивен диск в единия му край започна да се върти. — Минава през алуминий и плексиглас като през масло.

— Почвай — сухо каза Пит, като се отдръпна, за да не пречи.

Саймън устоя на думата си. Малкият ъглошлиф успя да среже дебелия външен илюминатор за по-малко от две минути. По-тънкият вътрешен лист му отне само тридесет секунди.

Пит се наведе, провря ръката си вътре и запали джобното си фенерче. От жената нямаше и следа. Студената вода на фиорда хвърляше отблъсъци на светлината на фенерчето. Тя се плискаше около ръбовете на близките празни седалки.

Саймън и Пит вкараха края на шланга през илюминатора, а после бързо се отправиха към предната част на самолета. Хората от флотата бяха успели да проникнат под водата и да освободят резето на главния изход, но както се очакваше, вратата беше заклинена. Те бързо

пробиха отвори и навиха в тях резбовани куки от неръждаема стомана, прикрепени към кабели, които водеха към снегохода.

Човекът на кормилото включи на скорост и снегоходът бавно започна да се движи напред, докато кабелите се изпънаха. После форсира двигателя, металните резбовани шипове зацепиха и малкият снегоход с мъка пое напред. В продължение на няколко секунди изглеждаше, че нищо няма да се случи. Чуваше се само ръмженето на ауспуха и скърцането на веригите, които бяха задълбали в леда.

След изпълнено с тревога очакване, в студа се разнесе нов звук — нечовешко стържene на оказващ съпротива метал, а после долният край на вратата на салона се показа над водата. Кабелите бяха свалени от куките и целият спасителен екип се приведе, подложи рамене под вратата и започна да повдига нагоре, докато тя се отвори със скърцане почти напълно.

Вътрешността на самолета беше тъмна и зловеща.

Пит се наведе над тясната ивица открита вода и надзърна в неизвестността. Мрачното любопитство караше стомаха му да се свива. Фигурата му хвърляше сянка върху водата, заляла пътеката между седалките в пътническия салон и отначало той не можа да види нищо, освен отблъсъците от стените на бордната кухня.

Беше необичайно тихо и никъде не се виждаха човешки останки.

Пит се поколеба и погледна назад. Доктор Гейл и неговият лекарски екип стояха зад него, вперили погледи в тревожно очакване, докато хората на Саймън развиваха кабел от портативния генератор, за да осветят вътрешността на самолета.

— Влизам — каза Пит.

Той прескочи отвора в леда и изчезна в самолета. Приземи се върху пода във вода, която се плискаше над коленете му. Имаше чувството, че краката му са били внезапно пронизани от хиляди иглички. Той прецапа покрай преградата и излезе на пътеката, която разделяше седалките за пътници в салона. Зловещата тишина действаше на нервите му. Единственият звук, който се чуваше, беше плискането на водата при всяка негова стъпка.

А после ужасен се закова на място. Най-лошите му страхове разцъфнаха като венчелистчетата на някое отровно цвете.

Пит се озова пред невиждащите очи на море от призрачно бледи лица. Никой не помръдна, никой не премигна, никой не проговори. Те

просто седяха със затегнати предпазни колани по седалките, вперили в него невиждащи погледи на мъртвци.

10

По тила на Пит полази студ, по-смразяващ от ледения въздух. Светлината, която идваше отвън, се процеждаше през илюминаторите и хвърляше призрачни сенки върху стените. Той местеше поглед от седалка на седалка, като че ли очакваше някой от пасажерите да махне с ръка за поздрав или да каже нещо, но те седяха неподвижни, като мумии в гробница.

Той се надвеси над един мъж с пригладена назад тъмноруса коса, разделена на път точно по средата, който седеше на седалка до пътеката. Нищо в израза на лицето му не говореше за агония. Очите му бяха полуотворени, като че ли всеки момент щяха да се затворят и той да потъне в сън, устните бяха притворени съвсем естествено, челюстта леко увиснала.

Пит повдигна отпуснатата ръка, постави крайчетата на пръстите си малко под основата на палеца и ги притисна към артерията, която минаваше под кожата, от вътрешната страна на китката. Не долови никакъв пулс — сърцето беше престанало да бие.

— Усещаш ли нещо? — попита доктор Гейл, който беше нагазил във водата и като го подмина, започна да преглежда друг пътник.

— Мъртъв е — отвърна Пит.

— Този също.

— Каква е причината?

— Все още не мога да кажа. Липсват видими рани. От настъпването на смъртта е изминало малко време. По нищо не личи да са изпитвали силна болка или да са се мъчили. Цветът на кожата не предполага задушаване.

— За последното си прав — каза Пит. — Кислородните маски все още са на багажните лавици над седалките.

Гейл бързо преминаваше от човек на човек.

— Ще знам повече след по-подробен преглед.

Той спря за малко, докато Саймън довършваше монтажа на едно осветително тяло над вратата и на безопасно разстояние от водата.

Морският офицер махна навън и изведнъж ярка светлина обля вътрешността на пътническия салон.

Пит огледа салона. Единствената забележима повреда беше лекото огъване на тавана. Всички седалки бяха вдигнати, а токите на коланите закопчани.

— Не мога да повярвам, че просто са седели тук, потопени във вода до кръста и са умрели от измръзване, без да помръднат — каза той, докато проверяваше за признания на живот една възрастна дама с кестенява коса. Тя изглеждаше така, сякаш просто спеше. От пръстите ѝ висеше малка молитвена броеница.

— Очевидно всички са били мъртви още преди самолетът да кацне на леда — предположи Гейл.

— Логичен извод — промърмори Пит, който бързо обхождаше с поглед редиците от седалки, като че ли търсеше някого.

— Смъртта вероятно е настъпила в резултат на отровни пари.

— Да усещаш някаква миризма?

— Не.

— Нито пък аз.

— Какво остава тогава?

— Погълната отрова.

Гейл изгледа Пит изпитателно.

— Говориш за масово убийство.

— Нещата явно отиват натам.

— Щеше да ни бъде от полза, ако имахме свидетел.

— Имаме такъв.

Гейл настръхна и припряно обходи с поглед бледите лица.

— Забелязваш някой, който все още диша? Покажи ми го.

— Преди да проникнем вътре — обясни Пит — през един от илюминаторите ме гледаше някаква жена. Сега не я виждам.

Преди Гейл да успее да отговори, Саймън нагази във водата по пътеката и спря. В широко отворените му очи се четеше ужас и недоумение.

— Какво става, по дяволите? — Той застине и потресен огледа салона. — Та те изглеждат като восьчни фигури в някой музей.

— По-добре кажи като трупове в морга — сухо отвърна Пит.

— Нима са мъртви? Всички? Сигурен ли си напълно?

— Някой е оцелял — отговори Пит — и се намира или в пилотската кабина, или в тоалетните в задната част.

— В такъв случай трябва да се погрижа за него — каза Гейл.

Пит кимна.

— Мисля, че ще бъде най-добре да продължиш с прегледите, със слабата надежда да откриеш искрица живот у някой от тези хора. Саймън може да провери в пилотската кабина. Аз ще ида назад и ще претърся тоалетните.

— А какво ще правим с всички тези вкочанени трупове? — попита без капчица уважение Саймън. — Не трябва ли да уведомим капитан Найт и да започнем да ги пренасяме на кораба?

— Остави ги така, както са — тихо каза Пит, — и стой настрана от радиото. Ще докладваме на капитан Найт лично. Запечатай вратата и забрани достъпа до вътрешността на самолета. Същото се отнася и за твоя лекарски екип, докторе. Не пипайте нищо, освен ако не е абсолютно наложително. Тук се е случило нещо, което не сме в състояние да разберем. За катастрофата вече се е разчул. До няколко часа тук ще се струпат като скакалци експерти за самолетни катастрофи и представители на средствата за информация. Най-добре да не даваме гласност на това, което сме открили, докато не се свържем със съответните органи на властта.

Саймън се замисли за момент над думите на Пит.

— Ясно!

— Хайде тогава да се размърдаме и да потърсим някой оцелял.

Разстоянието, което при нормални обстоятелства Пит би изминал за двадесет секунди, му отне почти две минути, през които той с усилие си проправяше път през водата, която достигаше до бедрата му, преди да стигне до тоалетните. Краката му вече бяха започнали да се вкочаняват и не беше нужно доктор Гейл да му казва, че ако в следващия половин час не ги подсухи и стопли, рискува да получи измръзване.

Жертвите на смъртта щяха да бъдат повече, ако самолетът пътуваше пълен с пътници. Но дори и при положение, че доста от седалките не бяха заети, той успя да преbroи петдесет и трима души.

Пит спря, за да прегледа една стюардеса, която седеше облегната на задната преграда. Главата ѝ беше наклонена напред и русата ѝ коса се беше разпиляла по лицето. Не откри пулс.

Той стигна до отсека, където се намираха тоалетните. На три от тях имаше знак „Свободно“ и той погледна вътре. На четвъртата имаше знак „Заето“ и вратата беше заключена. Вътре сигурно имаше някой, който беше превъртял ключа.

Той почука силно по вратата и каза:

— Разбирате ли ме? Дошъл съм да ви помогна. Моля ви, опитайте се да отключите вратата.

Пит приближи ухо до таблата и си помисли, че чува тихо хлипане от другата страна, последвано от приглушен разговор, като че ли двама души разговаряха шепнешком.

Той повиши глас.

— Дръпнете се. Ще разбия вратата.

Пит вдигна крака си, от който капеше вода и рязко, но отмерено я ритна, така че да счупи ключалката, без да разбие вратата върху онзи, който беше вътре. Петата му удари точно над облата дръжка и езичето изскочи от рамката. Вратата поддаде с около два сантиметра. Той леко я натисна с рамо и тя хълтна навътре.

В тясната задна част на помещението, покачени върху тоалетната чиния, която стърчеше над водата, трепереха сгущени две жени. Те се бяха вкопчили една в друга, за да се крепят. Всъщност тази, която се беше вкопчила, беше униформена стюардеса. В разширениите ѝ от тревога очи се четеше страх на гълъбица, попаднала в капан. Тя стоеше изправена върху десния си крак, а левият беше неестествено изпружен встрани. Изкълчено коляно, досети се Пит.

Другата жена се стегна. Погледът, който отправи към Пит, беше пълен с предизвикателство. Пит веднага позна в нея привидението от прозореца. Част от лицето ѝ все още беше покрито със съсирана кръв, но сега и двете очи бяха отворени и в тях се четеше смразяваща омраза. Пит беше изненадан от нейната враждебност.

— Кой сте вие и какво искате? — дрезгаво попита тя с едва доловим акцент.

Глупав въпрос, беше първата мисъл, която мина през ума на Пит, но веднага съобрази, че сприхавото предизвикателство на жената се дължи на шока. Момчешката усмивка, с която ѝ отвърна, беше предназначена да внущи доверие.

— Казвам се Дърк Пит. Член съм на спасителен екип от американския кораб „Поулър Иксплорър“.

— Можете ли да го докажете?

— Съжалявам, оставил съм шофьорската си книжка у дома. — Това граничеше с абсурд. Той опита да подхodi по друг начин, облегна се на рамката на вратата и нехайно скръсти ръце. — Моля ви, не се плашете — помъчи се да ги успокои той. — Искам да ви помогна, не да ви причиня зло.

Стори му се, че стюардесата се отпусна за миг, погледът ѝ се смекчи, а крайчетата на устните ѝ се повдигнаха в плаха усмивка. После страхът отново я сграбчи и тя се разрида неудържимо.

— Всички са мъртви, убити!

— Да, знам — тихо каза Пит. Той протегна ръка. — Нека ви отведа на топло, а корабният лекар ще се погрижи за раните ви.

Светлината на прожекторите в предната част на салона засенчваше лицето на Пит и по-силната от двете жени не можеше да прецени що за човек е той.

— Вие може да сте някой от терористите, които сториха всичко това — каза тя, като се опитваше да се владее. — Защо трябва да ви вярваме?

Пит се умори от тази игра на думи. Той пристъпи напред, внимателно повдигна стюардесата и леко я пусна на пътеката. Тя не оказа съпротива, но тялото ѝ беше сковано от страх.

— Просто се отпуснете — каза той. — Мислете си, че сте Скарлет О'Хара, а аз съм Рет Бътлър, който се опитва да ви завърти главата.

— Изобщо не се чувствам като Скарлет. Сигурно изглеждам ужасно.

— Не и за мен — усмихна се Пит. — Какво ще кажете да вечеряме някога заедно?

— Мога ли да доведа и съпруга си?

— Само ако той плати сметката.

Едва тогава тя се успокои и той почувства как изтощеното ѝ тяло с облекчение се отпусна. Ръцете ѝ бавно обгърнаха врата му и тя зарови глава в рамото му. Той спря и се обърна към другата жена. На устните му играеше сърдечна усмивка, а очите му проблясваха на светлината.

— Дръжте се. Веднага се връщам за вас.

За първи път Хала се почувства в безопасност. Едва сега бентът, който удържаше кошмара на страха и я възпираще да повярва, че всичко това се случва с нея, се отприщи.

Потисканите чувства избликнаха на воля и тя се разплака.

Рубин усещаше, че умира. Студът и болката бяха престанали да съществуват. Непознатите гласове и внезапно появилата се светлина не означаваха за него нищо. Те не го засягаха. В обърканото му съзнание те бяха като смътни спомени от някакво далечно място, от отдавна отминалото време.

Изведнъж ослепителен бял блясък изпълни разбитата кабина. Той се зачуди дали това не беше светлината в края на тунела, за която разказваха хората, изпаднали в клинична смърт, а после върнати към живота.

Един безплътен глас наблизо каза:

— Спокойно, спокойно.

Рубин се опита да фокусира погледа си върху някаква фигура с неясни очертания, която се беше надвесила над него.

— Ти Господ ли си?

За миг по лицето на Саймън се изписа объркане. После се усмихна съчувствено.

— Просто един обикновен смъртен, който се случи наблизо.

— Не съм ли мъртъв?

— Съжалявам, но ако изобщо мога да съдя за нечия възраст, ще трябва да почакаш поне още петдесет години.

— Не мога да се помръдна. Като че ли краката ми са приковани. Мисля, че може да са счупени. Моля... моля те, измъкни ме оттук.

— За това съм дошъл — каза Саймън окуражително. Той изгреба с ръце цели тридесет сантиметра сняг от гърдите на Рубин, докато освободи затрупаните му ръце. — Е, вече можеш да се почешеш по носа, докато се върна с лопата и инструменти за рязане.

Когато Саймън влезе отново в пътническия салон, Пит тъкмо подаваше през вратата стюардесата в ръцете на лекарите от екипа на Гейл, които внимателно я положиха върху една носилка.

— Хей, докторе, открих в пилотската кабина още един жив.

— Идвам — отвърна Гейл.

— Ти също можеш да ми помогнеш — каза Саймън на Пит.
Пит кимна.

— Дай ми само няколко минути, за да пренеса и другата от задния отсек.

Хала се отпусна на колене, наведе се напред и се огледа в огледалото. Имаше достатъчно светлина, за да види ясно отражението си. Лицето, което я гледаше, беше безизразно, с угаснали очи. Освен това изглеждаше ужасно. Приличаше на застаряваща уличница, пребита от сутенюра си.

Тя се пресегна и взе няколко хартиени салфетки от рафта. Натопи ги в студената вода, а после избърса съсирената кръв и червилото, което се беше размазало около устата ѝ. Спиралата по миглите ѝ и сенките за очи изглеждаха така, сякаш бяха нанесени от Джаксън Полък върху някоя абстрактна картина. Избърса и тях. Прическата ѝ все още изглеждаше сравнително добре, така че оправи само няколкото провиснали кичура.

С отчаяние помисли, че все още изглежда ужасно. Когато Пит отново се появи, тя се насили да се усмихне, като се надяваше, че изглежда малко по-добре.

Той я изгледа продължително, после повдигна вежди и на лицето му се изписа любопитство, примесено с благоговение.

— Извинявай, прелестно създание, да си виждало някъде наоколо една стара вещица?

Очите на Хала се навлажниха и когато се усмихна, по лицето ѝ се стичаха сълзи:

— Вие сте добър човек, мистър Пит. Благодаря ви.
— Старая се, бога ми, старая се — шеговито каза той.

Пит беше донесъл на връщане няколко одеяла, с които я зави. Той постави едната си ръка под коленете ѝ, а другата около кръста ѝ и я повдигна без видимо усилие. Докато я носеше по пътеката, вкочанените му крака се огънаха, той залитна и успя да възстанови равновесието си едва след няколко стъпки.

— Добре ли сте? — попита тя.

— Нищо, което чашка уиски „Джак Даниълс“ от Тенеси да не може да излекува.

— Веднага щом се завърна у дома, ще ви изпратя цяла каса.
— Къде е домът ви?
— В момента в Ню Йорк.
— Нека следващия път, когато съм в града, да вечеряме заедно.
— Това ще бъде чест за мен, мистър Пит.
— За мен също, мис Камил.

Хала повдигна вежди.

— Успели сте да ме познаете в това отвратително състояние?
— Признавам, че това стана едва когато пооправихте малко лицето си.
— Простете, че ви причинявам всички тези неприятности.
Краката и стъпалата ви сигурно са замръзнали от студ.
— Това е малко неудобство в сравнение с правото, което имам да кажа, че съм държал в ръцете си генералния секретар на ООН.

Невероятно, наистина невероятно, помисли си Пит. Това беше изключително успешен ден. Да определи среща на единствените три жени, при това привлекателни, които се намираха наоколо в тази огромна ледена пустиня, в разстояние на тридесет минути, съвсем определено беше рекордно постижение. За него то значеше повече от откриването на руската подводница.

Петнадесет минути по-късно, след като Хала, Рубин и стюардесата бяха удобно настанени в хеликоптера, Пит застана пред пилотската кабина и махна на Джордино, който му отвърна с вдигане на палеца. Носещите витла зацепиха и сред облак от снежинки хеликоптерът се издигна във въздуха, завъртя се на сто и осемдесет градуса и се отправи към „Поулър Иксплорър“. Едва когато той се издигна на достатъчна височина и пое по пътя си, Пит докуцука до подгревателния агрегат.

Той събу пълните си с вода ботуши и подгизнали чорапи и протегна крака пред изпускателната тръба, като погльщаше топлината и приемаше с благодарност пронизващата болка, която показваше, че кръвообращението му се възстановява. Едва усети приближаването на Саймън.

Саймън спря и застана, вперил поглед в огънатите стени на самолета. Той вече не му изглеждаше изоставен. За него фактът, че

вътре се намираха мъртъвци, му придаваше вид на костница.

— Представители на Обединените нации — замислено промълви Саймън. — Такива ли са били?

— Няколко са били членове на Общото събрание — отвърна Пит.

— Останалите са били директори и сътрудници на специализираните агенции на ООН. Според Камил повечето са се връщали от обиколка на организациите по места.

— Кой би имал интерес от смъртта им?

Пит изстиска чорапите си и ги метна върху тръбата на подгревателя.

— Нямам представа.

— Терористи от Близкия Изток? — продължи да упорства Саймън.

— За мен е новост, че са започнали да прибягват към отрова, за да убиват.

— Как са краката ти?

— Затоплят се лека-полека. А твоите?

— Флотата ни снабдява с ботуши за лошо време. Моите са сухи и топли като току-що препечена филийка.

— Ура за предвидливите адмирали — промърмори Пит язвително.

— Бих казал, че един от тримата оцелели е свършил мръсната работа.

Пит поклати глава.

— Ако в действителност се докаже, че става дума за отрова, тя сигурно е била сложена в храната в кухнята на летището, преди да я натоварят на борда на самолета. Главният стюард или някоя от стюардесите би могла да го направи и в бордната кухня.

— Твърде трудно е да се постави отрова в петдесет блюда едно по едно, без да бъдеш забелязан.

— А в напитките? — отново попита Саймън.

— Ама че упорито копеле си.

— Защо да не поумуваме, докато ни сменят?

Пит провери чорапите си. Все още бяха влажни.

— Добре де, възможно е в напитките, особено в кафето и чая.

Саймън изглеждаше доволен, че една от теориите му е приета.

— Чудесно, умнико, кой от тримата оцелели според теб най-вероятно е убиецът?

— Нито един от тях.

— Искаш да кажеш, че престъпникът съзнателно е погълнал отровата и се е самоубил.

— Не, казвам, че убиецът е бил четвъртият оцелял.

— Аз преброих само трима.

— След като самолетът се е разбил. Преди това са били четирима.

— Да нямаш пред вид дребничкият мексиканец, който седеше на мястото на втория пилот?

— Точно така.

Саймън изглеждаше съвсем скептично настроен.

— И по пътя на каква поразителна логика стигна до този извод?

— Елементарно — каза Пит и се ухили лукаво. — Убиецът, според най-добрите традиции на криминалния жанр, е винаги човекът, който буди най-малко подозрение.

— Кой раздаде този боклук?

По лицето на Джулиъс Шилър, помощник-секретар по политическите въпроси, се изписа добродушна гримаса, докато разглеждаше картите си. Стиснал в зъбите си незапалена пура, той вдигна поглед и умните му сини очи обходиха останалите играчи.

Срещу него около масата за покер седяха четирима мъже. Нито един от тях не пушеше и Шилър дипломатично се въздържаше да запали пурата. Малък наръч кедрови цепеници пращаха в старинна моряшка печка и пречупваха ранния есенен хлад. Горящият кедър изльчваше приятен аромат в обличования с тиково дърво салет в яхтата на Шилър. Красивият тридесет и пет метров моторен съд беше закотвен в река Потомак, близо до Саут Айлънд, точно срещу Александрия, Вирджиния.

На лицето на Алексей Короленко, едър, спокоен мъж, първи съветник в съветското посолство, беше изписано неизменното приветливо изражение, превърнало се в негова запазена марка сред светските кръгове във Вашингтон.

— Жалко, че не играем в Москва — мрачно се пошегува той. — Знам едно чудесно местенце в Сибир, където бихме могли да изпратим раздаващия.

— Подкрепям предложението — заяви Шилър. Той погледна към мъжа, който беше раздал картите. — Дейл, следващия път ги разбъркай.

— Ако картите ви са толкова лоши — изръмжа Дейл Никълс, специален помощник на президента, — защо не се откажете?

Сенаторът Джордж Пит, който оглавяваше сенатската комисия за международни връзки, стана и свали спортното си сако с цвят на съомга. Той го метна върху облегалката на стола и се обърна към Юрий Вихуски.

— Не знам от какво се оплакват тези момчета. Ние с теб досега нито веднъж не сме спечелили.

Специалният съветник по американските въпроси в съветското посолство кимна.

— Не съм виждал свестни карти, откакто започнахме да се събираме и да играем преди пет години.

Сбирките на покер, които се провеждаха на яхтата на Шилър всеки четвъртък вечер, наистина водеха началото си от 1986 година и се бяха превърнали в нещо много повече от обикновена игра на карти между приятели, които имаха нужда да се отпуснат поне една вечер в седмицата. Те бяха първоначално замислени като малка пукнатина в стената, която разделяше двете враждебно настроени велики сили. Насаме, в неофициална обстановка, далеч от представителите на средствата за масова информация, те можеха свободно да изказват и изслушват гледища, без да се съобразяват с бюрократичните формалности и дипломатическия протокол. Обменяха идеи и информация, които често влияеха пряко върху съветско-американските отношения.

— Откривам залагането с петдесет цента — обяви Шилър.

— Петдесет и долар отгоре — каза Короленко.

— И се чудят, защо не им вярваме — изпъшка Никълс.

Сенаторът се обърна към Короленко, без да го поглежда:

— Какви са вашите предвиждания за открит бунт в Египет, Алексей?

— Давам на президента Хасан не повече от месец преди правителството му да бъде свалено от Ахмад Язид.

— Не мислиш, че ще окаже продължителна съпротива?

— Не, не и ако военните подкрепят Язид.

— Ще заложите ли, сенаторе?

— Няма да откажа.

— Юрий?

Вихуски хвърли три петдесетцентови монети на масата.

— Откакто Хасан пое управлението след оставката на Мубарак — каза Шилър, — той успя до известна степен да се закрепи. Мисля, че ще удържи.

— Казвахте същото и за шаха на Иран — подразни го Короленко.

— Не мога да отрека, че прогнозите ни се оказаха погрешни. —

Шилър замълча и пусна картите, които искаше да изчисти, на масата.

— Искам две.

Короленко вдигна един пръст и получи картата си.

— Със същия успех можете да изливате огромните си помощи в бездънна яма. Масите в Египет са застрашени от глад. Ситуация, която разпалва избликите на религиозен фанатизъм, обхванали пренаселените бедняшки квартали и селата. Вероятността да спрете Язид е също толкова малка, както беше и с Хомейни.

— А каква е позицията на Кремъл? — попита сенаторът.

— Ще изчакаме — невъзмутимо заяви Короленко. — Ще изчакаме, докато прахът се слегне.

Шилър огледа картите си и ги подреди.

— Какъвто и да е резултатът, никой няма да спечели.

— Вярно е, всички губим. Вие може да сте самият Сатана в очите на исламските фундаменталисти, но тъй като ние пък сме комунистически атеисти, нас също не ни обичат. Няма нужда да ви казвам, че Израел ще загуби най-много. След катастрофалното поражение, което Ирак претърпя от Иран и след убийството на президента Саддам Хюсеин, нищо не може да попречи на Иран и Сирия да заплашат умерените арабски нации и да ги накарат да обединят силите си в масиран тристраниен фронт срещу Израел. Този път евреите при всички положения ще бъдат победени.

Сенаторът недоверчиво поклати глава.

— Израел разполага с най-боеспособната военна машина в Близкия Изток. Побеждавали са преди и отново са готови да го сторят.

— Не ще могат да устоят срещу атаката на близо двумилионната „човешка вълна“ от араби — предупреди Вихуски. — Силите на Асад ще се устремят на юг, а египтяните на Язид ще атакуват на север, през Синай, както направиха през шестдесет и седма и седемдесет и трета година. Само че този път иранската армия ще нахлуе през Саудитска Арабия и Йордания и ще прекоси река Йордан от запад. Въпреки умението им да се сражават и далеч по-доброто им оръжие, израелците ще бъдат разбити.

— И когато най-сетне касапницата приключи — добави мрачно Короленко, — Западът ще изпадне в състояние на икономическа депресия, след като обединените мюсюлмански правителства, които контролират общо петдесет и пет процента от световните запаси на нефт, повишат астрономически цената му. Както със сигурност ще направят.

— Твой ред е — каза Никълс на Шилър.

— Два долара.

— И два отгоре — не закъсня Короленко.

Вихуски хвърли картите си на масата.

— Излизам.

Сенаторът се замисли над картите си за момент.

— Плащам четирите и още четири отгоре.

— Акулите започнаха да се събират — напрегнато се усмихна Никълс. — Без мен.

— Нека не се залъгваме — каза сенаторът. — За никого не е тайна, че израелците разполагат с малък арсенал от ядрено оръжие и няма да се поколебаят да го използват, ако нямат друг избор.

Шилър въздъхна дълбоко.

— Дори не ми се иска да мисля за последствията. — Той вдигна поглед, когато капитанът на яхтата почука на вратата и притеснено влезе вътре.

— Извинете, че ви прекъсвам, мистър Шилър, но ви търсят по телефона за нещо важно.

Шилър побутна картите си към Никълс.

— Няма смисъл да продължавам да се мъча с тези карти. Бихте ли ме извинили?

Едно от основните правила на ежеседмичните сбирки беше никакви телефонни обаждания, освен ако не ставаше дума за нещо важно, касаещо по някакъв начин всички присъстващи на масата. Играта продължи, но четиридесета мъже играеха автоматично, като любопитството им все повече нарастваше.

— Ти си на ред, Алексей — каза сенаторът.

— Твоите четири долара и още четири.

— Плащам.

Короленко примирено вдигна рамене и свали картите си на масата с лицето нагоре. Всичко, което имаше, беше чифт четворки.

Сенаторът се усмихна иронично и обърна своите карти. Печелеше с чифт шестици.

— О, боже мили — простена Никълс. — Аз излязох с чифт попове.

— Ето ти парите за обяд, Алексей. — Вихуски се разсмя.

— Е, значи и двамата сме бълфирали — каза Короленко. — Сега знам защо няма да си купя кола на старо от американски политик.

Сенаторът се облегна на стола и прокара ръка през гъстата си като грива сребрееща коса.

— Всъщност, докато бях студент по право продавах коли, за да се издържам. Опитът, който получих, ми помогна най-много в борбата за място в Сената.

Шилър влезе отново в салета и седна на масата.

— Съжалявам, че трябваше да изляза, но току-що ме уведомиха, че чартърен самолет на Обединените нации се е разбил върху северното крайбрежие на Гренландия. Загиналите са повече от петдесет. Не се съобщава за оцелели.

— Имало ли е съветски представители на борда? — попита Вихуски.

— Все още не е получен списък на пътниците.

— Бомба, поставена от терористи?

— Още е твърде рано да се каже, но според първите откъслечни сведения, не е станало случайно.

— Какъв е бил полетът?

— От Лондон за Ню Йорк.

— Северна Гренландия? — замислено повтори Никълс. — Трябва да са се отклонили на хиляди мили от курса.

— Намирисва на отвличане — изказа предположение Вихуски.

— На мястото вече са пристигнали спасителни групи — обясни Шилър. — До един час ще знаем повече.

Лицето на сенатор Пит помръкна.

— Имам ужасното подозрение, че в самолета се е намирала Хала Камил. Тя трябваше да се завърне в седалището на организацията в Съединените щати от Европа за сесията на Общото събрание другата седмица.

— Мисля, че Джордж има право — каза Вихуски. — Двама от членовете на съветската делегация пътуваха с нейния екип.

— Лудост — като поклати уморено глава заяви Шилър. — Истинска лудост. Кой би имал интерес да убие цял самолет представители на ООН?

Никой не бързаше да отговори. Известно време всички мълчаха. Короленко беше вперил безизразен поглед в центъра на масата. След

малко тихо промълви:

— Ахмад Язид.

Сенаторът погледна руснака право в очите.

— Ти си знаел.

— Досещах се.

— Мислиш, че Язид е наредил Камил да бъде убита?

— Мога само да кажа, че нашето разузнаване успя да разбере, че в Кайро съществува исламска фракция, която замисля опит за покушение.

— И стояхте със скръстени ръце, без да кажете и дума, докато през това време загиваха петдесет невинни человека.

— Предвижданията ни се оказаха погрешни — призна Короленко. — Не знаехме нито по какъв начин, нито пък кога трябва да бъде извършено убийството. Приемахме, че животът на Камил ще бъде в опасност единствено ако се върне в Египет — застрашен не пряко от самия Язид, а по-скоро от неговите фанатизирани привърженици. Данните за него, с които разполагате, са същите като нашите: изключително надарен човек, който си мисли, че е мюсюлманският Ганди.

— Толкова за данните на КГБ и ЦРУ — откровено каза Вихуски.

— Още един класически случай, в който специалистите от разузнаването стават жертва на добре замислена кампания за лансиране на дадена личност пред обществеността — въздъхна сенаторът.

— Този човек е далеч по-голям психопат, отколкото си мислеме.

Шилър кимна в знак на съгласие.

— Язид е отговорен за тази трагедия. Привържениците му никога не биха и помислили да сторят това, без неговата благословия.

— Той има мотив — каза Никълс. — Камил притежава огромни способности и обаяние. Нейната популярност сред обикновените хора и воените далеч надвишава тази на президента Хасан. Тя имаше огромно влияние. Ако е мъртва, въпрос на часове е начало на Египет да застане правителство от реакционно настроени молли.

— А когато Хасан падне? — многозначително попита Короленко.

— Какво ще бъде поведението на Белия дом тогава?

— Ами същото като на Кремъл — каза Шилър. — Ще изчакаме докато прахът се слегне.

За момент неизменната усмивка изчезна от лицето на Короленко.

— А ако, или по-точно когато, обединените арабски нации нападнат държавата на евреите?

— Ще подкрепяме Израел докрай, както сме правили в миналото.

— Но ще изпратите ли американски военни части?

— По всяка вероятност не.

— Арабските лидери няма да бъдат толкова предпазливи, ако узнаят това.

— Да заповядат. Само че помни, Алексей — този път няма да използваме влиянието си, за да предотвратим превземането на Кайро, Бейрут и Дамаск от израелците.

— Искаш да кажеш, че президентът няма да ги възпре, ако те решат да прибегнат до използването на ядрено оръжие?

— Нещо такова — заяви Шилър с преднамерено безразличие. Той се обърна към Никълс. — Чий ред е да раздава?

— Мисля, че е мой — каза сенаторът, като се стараеше с всички сили гласът му да прозвучи естествено. Тази неочеквана промяна на позицията на президента по отношение на Близкия Изток беше нещо ново за него. — Мизата петдесет цента ли ще бъде?

Руснаците не мислеха да се отказват толкова лесно.

— Намирам това за крайно обезпокоително — заяви Вихуски.

— Все някога трябваше да настъпи промяна — отбеляза Никълс.

— Според последни предвиждания, нефтените запаси на САЩ възлизат на осемдесет милиарда барела. При положение, че цените се вдигнат до петдесет долара за барел, нашите нефтени компании могат вече да си позволят да пристъпят към изпълнението на широкообхватна програма за проучване на евентуални находища. И, разбира се, все още можем да разчитаме на мексиканските и южноамериканските запаси. Изводът е, че вече няма нужда да разчитаме на Близкия Изток за доставки на нефт. Тъй че ще престанем да ги коткаме. Ако съветското правителство реши да наследи арабската бъркотия, може да я получи като подарък.

Короленко не можеше да повярва на ушите си. Неговата вродена предпазливост го караше да се отнася скептично към чутото. Но той познаваше твърде добре американците, за да допусне, че бъльфират или се опитват да го подведат по въпрос от такава важност.

Сенаторът Пит също имаше съмнения относно стратегията, която президентът искаше да доведе до знанието на съветските представители. Съществуваща реална възможност през Рио Гранде да не потече нефт тогава, когато САЩ щяха да имат нужда от него. Мексико беше пред революция и само трябваше някой да даде сигнал за нея.

Проклятието на Египет беше някой средновековен фанатик като Язид. Но Мексико също имаше своя безумец в лицето на Топилцин — месия, който беше нещо средно между Бенито Хуарес и Емилио Запата и който проповядваше връщане към религиозна държава, основана на културата на ацтеките. Подобно на Язид и Топилцин беше подкрепян от милионите бедни в страната, като той също можеше всеки момент да свали сегашното правителство.

Откъде се взимаха всички тези безумци, чудеше се сенаторът. Кой създаваше тези дяволски изчадия? Той се опита да застави ръцете си да не треперят, когато започна да раздава.

— Покер с открыти карти, господа, джокерите участват.

Огромните фигури се издигаха в призрачната тишина на нощта, втренчили невиждащи очи в околната пустош, сякаш очакваха някоя неведома сила да им вдъхне живот. Неподвижни и строги, те се извисяваха на височината на двуетажна сграда, а пълната луна осветяваше сурорите им, безизразни лица.

Преди хиляда години те бяха крепили покрив на храм, разположен върху петстъпалната пирамида на Куецалкоатл в Тула, градът на толтеките. Храмът отдавна не съществуваше, но пирамидата беше останала и беше възстановена от археолози. Руините се простираха покрай ниско възвишение и в славните години на града в него бяха живели шестдесет хиляди души, които бяха изпълвали улиците му.

Малцина бяха посетителите, които поемаха по пътя към Тула, а на онези, които си направеха труда, това безлюдно, като че ли населено с духове място, внушаваше страхопочитание.

Луната хвърляше призрачни сенки по улиците на мъртвия град, докато един мъж се изкачваше по стръмните стъпала на пирамидата към каменните статуи на върха. Той беше облечен в костюм и вратовръзка и носеше кожено дипломатическо куфарче.

На всяка от петте тераси мъжът спираше за няколко минути и се взираше в украсените със страховити скулптури фризове, с които бяха украсени стените. От зейналата пасть на змии се подаваха човешки лица, орли разкъсваха с клоновете си човешки сърца. Той продължи и подмина олтар, по който бяха издялани черепи с кръстосани кости, символи, използвани векове по-късно от пиратите в Карибско море.

Най-сетне, плувнал в пот, той стигна върха на пирамидата и се огледа. Не беше сам. Две фигури пристъпиха към него и грубо започнаха да го претърсват. Те посочиха дипломатическото му куфарче. Той услужливо го отвори и мъжете преровиха съдържанието му. Като не откриха никакво оръжие, те мълчаливо се оттеглиха към края на храмовата площадка.

Ривас си отдъхна и натисна скрития в дръжката на куфарчето бутон, който включи замаскирания в капака малък касетофон.

След около минута от сенките на огромните каменни статуи изникна една фигура. Човекът беше облечен в роба от бял плат, която стигаше до земята. Косата му беше дълга и вързана отзад, което ѝ придаваше вид на опашка на петел. Робата скриваше краката му, но луната осветяваше ръцете му, върху които бяха надянати широки златни гривни, инкрустирани с тюркоази.

Той беше нисък, а гладкото овално лице подсказваше, че в жилите му тече индианска кръв. Неговите тъмни очи внимателно огледаха високия рус мъж с бледо лице, облечен в делови костюм, който изглеждаше съвсем неуместно тук. Той скръсти ръце и заговори. Думите му прозвучаха странно, почти напевно.

— Аз съм Топилцин.

— Казвам се Гай Ривас, специален представител на президента на Съединените щати.

Ривас бе очаквал, че мъжът ще бъде по-възрастен. Трудно му беше да определи възрастта на мексиканския месия, но не би му дал повече от тридесет години.

Топилцин посочи към ниската стена.

— Защо не седнем, докато разговаряме?

Ривас кимна в знак на благодарност и седна.

— Избрахте доста необичайна обстановка.

— Да, помислих си, че Тула е подходящо място. — Тонът на Топилцин изведнъж стана презрителен. — Вашият президент се страхуваше да се срещнем открито. Той не желаше да постави в неудобно положение и да разгневи приятелите си в Мексико.

Ривас беше твърде опитен, за да се остави да го предизвикат.

— Президентът ме помоли да ви благодаря от негово име, че се съгласихте да разговаряте с мен.

— Очаквах някой държавен служител с ранг по-висок от твоя.

— Поставихте условие, че ще разговаряте само с един човек.

Останахме с впечатление, че не искате от наша страна да има преводач. И тъй като не желаете да говорите на испански или английски, аз съм единственият високопоставен правителствен служител, който владее нахуатл, езика на ацтеките.

— Говориш го много добре.

— Семейството ми емигрира в Америка от град Ескампо. Родителите ми ме научиха на него, още когато бях много малък.

— Познавам Ескампо; малко селце с горди жители, които едва свързват двата края.

— Твърдите, че ще сложите край на немотията в Мексико. Президентът живо се интересува от вашата програма.

— Затова ли те изпрати? — попита Топилцин.

Ривас кимна.

— Той желае да установите контакт.

Настъпи мълчание. По устните на Топилцин пробяга мрачна усмивка.

— Хитър човек. Той знае, че поради икономическия крах на моята родина движението ми ще свали от власт управляващата Партидо Револусионарио Институсионал и се бои от рязко влошаване на отношенията между САЩ и Мексико. И е решил да използва борбата на двете сили в своя полза.

— Не мога да знам какви са намеренията на президента.

— Той скоро ще разбере, че огромното мнозинство от мексиканския народ не желае вече да бъде подлога за управляващата класа и богатите. На хората им е дошло до гуша от корумпиранi политически мошеници. Те се измориха да ровят в кофите за боклук из бордите. Не желаят повече да страдат.

— И това ще стане, като построят една утопия от пепелищата на държавата на ацтеките?

— Твоята собствена нация също няма да събърка, ако се върне към принципите на бащите основатели.

— Ацтеките са били най-големите касапи на континента. Да се състави модерно правителство върху основата на древните варварски вярвания, е... — Ривас замълча. Той едва не изрече „идиотщина“. Успя обаче да се сдържи и каза „наивно“.

Облото лице на Топилцин се изопна и ръцете му неволно се свиха в юмруци.

— Забравяш, че именно испанските конкистадори са подложили на унищожение нашите общи предци.

— Испанците биха могли да кажат същото за маврите, което едва ли би оправдало възстановяването на Инквизицията.

— Какво иска вашият президент от мен?

— Единствено мир и благоденствие в Мексико — отвърна Ривас, следвайки указанията, които му бяха дадени. — И обещание, че няма да поемете по пътя на комунизма.

— Аз не съм марксист. Ненавиждам комунистите не по-малко от него. Измежду привържениците ми няма въоръжени партизански отряди.

— Той ще се зарадва, когато чуе това.

— Щом веднъж принесем в жертва богатите, които са натрупали по престъпен начин състоянието си, корумпираните държавни чиновници и ръководителите на сегашното правителство и армията, нашата нова ацтекска нация ще възвърне величието си.

Ривас не беше сигурен, че правилно е разbral.

— Говорите за екзекуцията на хиляди хора.

— Не, мистър Ривас, говоря за изкупителни жертви, принесени в името на почитаните от нас богове Куецалкоатл, Хуицилопохтли, Тецкатлипока.

Ривас по изгледа недоумяващо.

— Изкупителни жертви?

Топилцин не отговори.

Ривас, впил очи в невъзмутимото лице, изведнъж разбра.

— Не! — избухна той. — Сигурно не говорите сериозно.

— Нашата страна отново ще се нарича с името, дадено ѝ от ацтеките — Теночтилан — невъзмутимо продължи Топилцин. — Държавата ни ще бъде религиозна. Официалният език ще бъде нахуатл. Разрастването на населението ще бъде ограничено със строги мерки. Чуждестранните предприятия ще станат държавна собственост. Единствено местните жители ще имат право да живеят в границите на страната. Всички останали ще бъдат прогонени от нея.

Ривас беше смаян. Той седеше пребледнял и слушаше мълчаливо.

— Няма вече да купуваме никакви стоки от Съединените щати, нито пък на вас ще бъде разрешено да купувате нашия нефт. Дълговете ни към банките по света ще бъдат обявени за недействителни, а всички чуждестранни активи ще бъдат конфискувани. Освен това настоявам да ни бъдат върнати земите в Калифорния, Тексас, Ню Мексико и Аризона. И за да постигна това, възнамерявам да пусна през границата милиони мои сънародници.

Заплахите на Топилцин звучаха наистина страховито. Обърканият ум на Ривас трудно можеше да обхване всички ужасни последствия.

— Чиста лудост — отчаяно заяви Ривас. — Президентът никога не ще пожелае да изслуша тези абсурдни искания.

— Той няма да повярва на това, което казвам?

— Никой здравомислещ човек няма да го стори.

В своето смущение Ривас беше отишъл твърде далеч.

Топилцин бавно се изправи и с немигащи очи и сведена глава глухо изрече:

— В такъв случай трябва да му изпратя съобщение, което ще разбере.

Той вдигна ръце над главата си и ги разпери към тъмното небе. Като че ли по даден знак се появиха четирима индианци. Облеклото им се състоеше единствено от къси наметала, прихванати около врата. Като пристъпваха от всички страни, те бързо усмириха Ривас, който замръзна от изненада, отнесоха го до каменния олтар с издялани в камъка черепи и кръстосани кости и го хвърлиха по гръб, като го държаха за ръцете и краката.

В началото Ривас беше твърде зашеметен, за да протестира, твърде изненадан, за да проумее намерението на Топилцин. Но когато поразен от страх осъзна какво щеше да се случи, той изкрешя:

— О, господи! Не! Не!

Топилцин изгледа с хладно презрение ужасения американец, в очите на който се четеше будеща съжаление уплаха, и приближи до олтара. Той кимна и един от мъжете разкъса ризата на Ривас, като оголи гърдите му.

— Не правете това! — започна да се моли Ривас.

Във вдигнатата ръка на Топилцин изневиделица се появи остьр като бръснач нож от обсидиан. Застиналото във въздуха черно, гладко като огледало острие хвърляше отблясъци на лунната светлина.

Ривас изкрешя — последният звук, който някога щеше да издаде. Ножът рязко се спусна.

Високите статуи колони гледаха кървавата сцена, която се разиграваше в краката им, с каменно безразличие. Те бяха ставали свидетели на тази ужасна проява на нечовешка жестокост хиляди пъти, преди хиляда години. В изсечените им, проядени от времето очи не

трепна и капчица жалост, когато все още туптящото сърце на Ривас бе изстръгнато от гърдите му.

13

Въпреки хората и оживлението наоколо му, Пит беше запленен от дълбоката тишина на студения Север. В нея се криеше някакво невероятно спокойствие, което сякаш погълщаше гласовете и звуците на машините. Той се чувстваше така, сякаш се намираше скован от самота в хладилник, в някакъв безлюден свят.

Най-сетне се развидели. Светлината се процеждаше през странна сива мъгла, която правеше невъзможно образуването на сенки. Към десет часа ледената мъгла започна да се изпарява под лъчите на слънцето и небето доби мек, млечнооранжев цвят. Ефирната светлина правеше скалистите върхове, които се издигаха над фиорда, да изглеждат като надгробни камъни в покрито от сняг гробище.

Обстановката около мястото на катастрофата започваща да заприличва на военно нашествие. Първи пристигнаха пет хеликоптера на BBC, които носеха на борда си отряд въоръжени до зъби мъже с решителен вид от специалните армейски сили. Те незабавно отцепиха корпуса на самолета и започнаха да патрулират из целия район. Час по-късно се приземиха федералните експерти по самолетни катастрофи и се заеха да маркират разпръснатите останки и да ги подготвят за извозване. Последва ги екип от патологи, които започнаха да поставят картончета с имена по труповете и да ги товарят в хеликоптерите, които бързо ги пренасяха по въздуха до моргата на военновъздушната база в Туле.

Флотата бе представена от капитан трети ранг Найт и неочекваната поява на „Поулър Иксплорър“. Всички преустановиха неприятната работа, с която бяха заети, когато над назъбените планински върхове отекнаха няколко силни изсвирвания от сирената на кораба.

Като се провираше между новообразуваните, плаващи ниско долу матови ледени късове и първите зимни айсберги, които приличаха на останки от готически замъци, „Поулър Иксплорър“ бавно приближи и навлезе в устието на фиорда. Известно време край

осияния с белези нос се плискаше бледосиня морска вода, която постепенно побеля.

Огромният нос на ледоразбивача без усилие проправяше път през леда и корабът застана на дрейф на по-малко от петдесет метра от разбития самолет. Найт нареди да се спрат двигателите, слезе по трапа на леда и любезнно предложи на охраната и екипа от експерти да установят командния си пункт на кораба, като използват всички негови съоръжения — предложение, което без секунда колебание бе прието с благодарност.

Пит беше впечатлен от мерките за сигурност. Информационното затъмнение все още не беше разбулено: в съобщението, подадено на летище „Кенеди“, се казваше само, че полетът на представителите от Обединените нации има закъснение. Беше просто въпрос на часове, преди някой съобразителен кореспондент да се досети за станалото и да разтръби новината.

— Мисля, че очните ми ябълки са замръзнали до клепачите — унило заяви Джордино. Той седеше на пилотската седалка в хеликоптера на НЮМА и се опитваше да изпие чаша кафе, преди то да замръзне. — Трябва да е по-студено от вимето на дойна минесотска крава през януари.

Погледът, който Пит отправи към приятеля си, беше изпълнен със съмнение.

— Откъде знаеш? Та ти цяла нощ не си напускал топлата кабина.

— Аз измръзвам само като погледна кубче лед в чаша скоч. — Джордино вдигна ръка с разперени пръсти. — Гледай. Така съм вкочанен от студ, та не мога да си свия ръката в юмрук.

Пит погледна случайно през страничния илюминатор и зърна капитан трети ранг Найт, който идваше от кораба и с мъка вървеше по леда.

Той отиде в отделението за пътници и отвори товарната врата, когато Найт стигна до подвижната стълба. Джордино изпъшка от самосъжаление щом свидната нему топлина отстъпи място на мразовития вятър, който нахлу в хеликоптера.

Найт махна с ръка за поздрав и се качи на борда. При всяко издишване от устата му излизаха облаци пара. Той бръкна в парката си и извади плоска манерка в кожен калъф.

— Ето ви нещичко от лазарета. Коняк. Дори не успях да разбера каква марка е. Помислих си, че ще ви дойде добре.

— Мисля, че току-що изпрати Джордино в рая — каза Пит, като се смееше.

— Предпочитам да съм в ада — измърмори Джордино. Той надигна манерката и с наслада отпи от брендито, което на тънка струйка се стичаше в stomаха му. После отново вдигна ръката си и я сви в юмрук. — Май се излекувах.

— Нищо не ни пречи да се разположим удобно — каза Найт. — Наредиха ни да останем тук следващите двадесет и четири часа. Изпълнението на задачата се отлага, докато приключи разчистването.

— Как са оцелелите? — заинтересува се Пит.

— Мис Камил е настанена удобно и си почива. Между другото, тя искаше да те види. Спомена за някаква вечеря с теб в Ню Йорк.

— Вечеря? — невинно попита Пит.

— Чудна работа — продължи Найт. — Точно преди доктор Гейл оперативно да оправи скъсаните сухожилия на коляното на стюардесата, тя също спомена, че има уговорка за вечеря с теб.

По лицето на Пит се изписа пълно недоумение.

— Предполагам, че са изгладнели.

Джордино извъртя очи нагоре и отново надигна манерката.

— Тази песен май съм я чувал и преди.

— А стюардът?

— Състоянието му е тежко — отвърна Найт. — Но докторът мисли, че ще се оправи. Казва се Рубин. Докато чакали упойката да му подейства, започнал да бръщолеви някакви странни приказки как пилотът убил останалите двама члена на екипажа и изчезнал по време на полета.

— Може и да не са чак толкова странни — каза Пит. — Трупът на пилота все още не е открит.

— Не ми влиза в работата — повдигна рамене Найт. — Имам си достатъчно грижи, та да се замесвам в някаква неразрешена загадка за самолетна катастрофа.

— А какво ще правим с руската подводница? — попита Джордино.

— Ще си мълчим за нашето откритие, докато не рапортуваме лично на тузарите в Пентагона. Глупаво е да провалим всичко заради

прихваната по съобщителните съоръжения информация. Щастливо стечие на обстоятелствата е, поне за нас, тази самолетна катастрофа. При това положение ще изглежда съвсем логично да поемем курс към дома и пристана ни в Портсмут, веднага щом оцелелите бъдат извозени по въздуха до някоя болница в Щатите. Да се надяваме, че това неочаквано отклонение ще обърка достатъчно аналитиците от съветското разузнаване, та да ни оставят на мира.

— Не разчитай на това — каза Джордино, чието лице беше започнало да поруменява. — Ако руснаците имат и най-малкото подозрение, че сме открили подводницата и са достатъчно откачени да си помислят, че нарочно сме предизвикиали катастрофата на самолета, за да отвлечем вниманието им, ще довтасат със спасителни кораби и цяла бойна армада, подсигурени от въздуха. Щом открият подводницата, ще я вдигнат на повърхността и ще я завлекат обратно до базата в Североморск, на Колския полуостров.

— Или ще я взривят — добави Пит.

— Ще я разрушат?

— Съветите не разполагат с модерна техника за изваждане на потънали съдове. Тяхната главна цел ще бъде да не допуснат подводницата да попадне в чужди ръце.

Джордино подаде коняка на Пит.

— Няма смисъл да разискваме студената война тук. Защо не се върнем на кораба? Там е хубаво и топло.

— Защо не — каза Найт. — Вие двамата направихте вече доста повече, отколкото се иска от вас.

Пит се протегна и започна да закопчава ципа на парката си.

— Мисля да се поразходя.

— Няма ли да дойдеш с нас?

— След малко. Помислих си, защо да не навестя археолозите и да видя как са.

— Напразно ще биеш път. Докторът изпрати един от медиците си в техния лагер. Той вече се върна обратно. Като се изключват няколко синини и навяхвания, всички са добре.

— Сигурно ще ми бъде интересно да видя какво са изкопали — продължи да упорства Пит.

Джордино познаваше достатъчно добре приятеля си, за да се досети какво има предвид.

— Може би са открили някоя и друга гръцка амфора по тези места.

— Нищо няма да ми струва да попитам.

Найт изгледа Пит строго.

— Внимавай какво ще им кажеш.

— Знам си по вода урока за геологическото проучване, което провеждаме.

— А пътниците и екипажа на самолета?

— Никой не е успял да се измъкне от самолета и всички са загинали от измръзване в резултат на продължителното стоеене в студената вода.

— Мисля, че чудесно ще успее да ги преметне — сухо отбеляза Джордино.

— Добре — кимна Найт. — Идеята ти е отлична. Само внимавай да не споменеш нещо, което не е нужно да знаят.

Пит отвори товарната врата и кимна небрежно.

— Не ме чакайте.

После излезе навън в студа.

— Вироглав човек — промърмори Найт. — Не знаех, че Пит се интересува от антични предмети.

Джордино погледна през илюминатора на кабината към Пит, който беше тръгнал през фиорда. После въздъхна.

— Нито пък той.

Леденото поле беше твърдо и равно и Пит напредваше бързо през фиорда. Той хвърли поглед към зловещите сиви облаци, които настъпваха от северозапад. Само за няколко минути времето можеше да се промени и яркото слънце да бъде заменено от непрогледна снежна виелица, която щеше да скрие от погледа всички ориентири. Тъй като нямаше желание да се скита напосоки, без дори да разполага с компас, той ускори крачка.

В небето над него се рееха двойка бели исландски соколи. Явно неподатливи на арктическия студ, те бяха една от малкото групи птици, които оставаха на север по време на суровата зима.

Като се движеше на юг, той прекоси бреговата ивица и продължи да се ориентира по дима, който се издигаше над бараката на

археолозите. Далечното петно с неясни очертания изглеждаше така, като че ли се вижда от обратния край на телескоп.

Пит се намираше само на десет минути път от лагера, когато бурята се разрази. В един момент виждаше на почти двадесет километра пред себе си, в следващия видимостта му намаля на по-малко от пет метра.

Той започна да подтичва, като отчаяно се надяваше, че се движи по нещо, което макар и малко, наподобява права линия. Снегът, който го шибаше почти хоризонтално, идваше отляво и той се наклони в тази посока, за да компенсира отклонението си.

Вятърът, който дукаше насреща му, се усили и той едва успяваше да се задържи на крака. Продължи да се влачи слепешком напред, забил поглед в краката си, броейки крачките си, притиснал главата си с ръце. Знаеше, че е невъзможно да се движи без ориентир, без постепенно да започне да обикаля в кръг. Знаеше също, че би могъл да мине само на няколко метра от лагера на археолозите, без да го забележи и да продължи да се препъва, докато не се свлече от изтощение върху леда.

Въпреки големия студ и силния вятър, дебелото му облекло го топлеше доста добре, а съдейки по ударите на сърцето си, можеше да каже, че не се напряга излишно.

Когато прецени, че са намира в близост до бараката, Пит спря. После продължи да върви и когато измина още тридесет крачки, отново спря.

Обърна се надясно и се отдалечи на около три метра, така че да може да вижда следите си, които идваха от обратната посока и постепенно се губеха в падащия сняг. После тръгна успоредно на първата пътека, като оглеждаше ивицата така, като че ли търсеше някакъв предмет на морското дъно. Той измина около шестдесет крачки преди старите му стъпки да започнат да избледняват и изчезват в снега.

Пит обходи пет ивици преди отново да завие надясно и да повтори същата схема, докато не се увери, че се е върнал при затрупаната вече осова линия. След това започна отново обхода, този път от другата страна. При третата ивица се препъна в една снежна пряспа и когато падна, се удари в метална стена. Той тръгна покрай нея и свърна два пъти преди да открие едно въже, което водеше към

вратата. С дълбока въздишка на облекчение Пит я отвори, сгряван от мисълта, че животът му се бе намирал в опасност, но беше победил. Той пристъпи вътре и застина.

Това не беше жилищното помещение, а по-скоро голям заслон от типа на „Куонсет“^[1], който покриваше поредица от разкопки в почищената от лед почва. Температурата вътре бе малко над точката на замръзване, но той беше благодарен, че се е спасил от ураганния вятър.

Единствената светлина идваща от колманов фенер. Отначало си помисли, че в постройката няма никой, но после от изкопа в земята се подадоха глава и чифт рамене. Фигурата беше коленичила, обърната с гръб към Пит и по всичко личеше, че цялото ѝ внимание е насочено към грижливото изстъргване на дребния чакъл от малка издатина в изкопа.

Пит излезе от сянката и погледна надолу.

— Готова ли сте? — попита той.

Лили се извърна, повече учудена, отколкото сепната. Светлината блестеше в очите ѝ и всичко, което виждаше, беше един неясен силует.

— Готова за какво?

— Да излезем из града.

Едва сега разпозна гласа. Тя вдигна фенера и бавно се изправи. Впери поглед в лицето му, отново запленена от очите на Пит, а той беше очарован и възхитен от тъмночервената ѝ коса, която хвърляше огнени отблъсъци на ярката светлина на съскация фенер.

— Мистър Пит... нали така? — Тя свали дясната си ръкавица и протегна ръка.

Той също свали ръкавицата си, пресегна се и здраво я стисна.

— Предпочитам привлекателните дами да ме наричат Дърк.

Тя се чувстваше като засрамено малко момиче, гневеше се на себе си, че не е гримирана и се чудеше, дали той е забелязал мазолите по ръката ѝ. На всичко отгоре почувства как се изчервява.

— Лили... Шарп — заекна тя. — Моите приятели и аз се надявахме, че ще можем да ти благодарим за снощи. Мислех, че се шегуваш за вечерята. Наистина не предполагах, че ще те видя отново.

— Както чуваш — той замълча и кимна с глава към виещия навън вятър, — дори виелицата не можа да ме спре.

— Ти си направо луд.

— Не, просто глупав, защото си помислих, че ще мога да изпреваря арктическа буря.

И двамата се засмяха и напрежението се стопи. Лили понечи да излезе от изкопа. Пит поглеждаше я, за да ѝ помогне. Тя потрепна от болка и той бързо я пусна.

— Би трябвало все още да си на легло.

Лили бойко се усмихна.

— Е, още съм схваната и тялото ми е осеяно със синини, които не мога да ти покажа, но ще живея.

Пит вдигна фенера и обходи с поглед странно разположените камъни и разкопките.

— Над какво работите тук?

— Древно ескимоско поселище, което е било населено от първи до пети век от Новата ера.

— Дали ли сте му някакво име?

— Наричаме този обект Гронквист Бей Вилидж, на името на доктор Хайрам Гронквист, който го открил преди пет години.

— Един от тримата мъже, които срещнах снощи?

— Едрият човек, който при падането си беше изпаднал в безсъзнание.

— Как е той?

— Въпреки огромната възморава цицина на челото се кълне, че нито го боли главата, нито пък му се вие свят. Когато излязох от бараката, беше започнал да пече пуйка.

— Пуйка? — изненадан повтори Пит. — Сигурно имате първокласна система за снабдяване.

— На всеки две седмици от Туле пристига „Минерва“, самолет с вертикално излитане и кацане, който един богат бивш възпитаник е предоставил за ползване на университета.

— Мислех си, че разкопки толкова далеч на север се извършват само в средата на лятото, когато температурите се вдигнат над нулата и почвата е размръзнала.

— По принцип, това е вярно. Но с отоплявания купол от готови елементи над главната част на поселището можем да работим от април до октомври.

— Открили ли сте нещо необичайно, някой предмет, който не сте очаквали да намерите по тези места?

Лили изгледа Пит подозрително.

— Защо питаш?

— От любопитство.

— Открихме стотици интересни предмети, които дават представа за начина на живот и нивото на развитие на древните ескимоси. В бараката са, ако искаш да ги разгледаш.

— Какви са шансовете ми да ги разгледам, докато похапвам пуйка?

— От средни до големи. Доктор Гронквист готви превъзходно.

— Надявах се, че ще мога да поканя всички ви на вечеря на кораба, но тази внезапна буря обърка плановете ми.

— Винаги се радваме да видим нов човек на масата.

— Открили сте нещо необичайно, нали? — внезапно попита Пит. В широко отворените очи на Лили се появи подозрение.

— Откъде знаеш?

— Гръцко или римско?

— От времето на Римската империя, всъщност от Византийската.

— Какво точно от Византийската империя? — не отстъпваше Пит. Погледът му беше напрегнат. — Колко старо?

— Златна монета, от края на четвърти век.

Той се отпусна. Пое дълбоко въздух и бавно го изпусна, докато Лили го гледаше объркана и в същото време доста раздразнена.

— Какво целиш? — рязко попита тя.

— Ами ако ти кажа — бавно започна Пит, — че по морското дъно има разпилени амфори, които водят към фиорда?

— Амфори? — удивена повтори Лили.

— Разполагам с видеокасета, на която са заснети от нашите подводни камери.

— Те са идвали. — Тя заговори като в транс. — Те наистина са прекосили Атлантическия океан. Римляните са стъпили в Гренландия преди викингите.

— Доказателствата сочат в тази посока. — Пит прегърна Лили през кръста и я поведе към вратата. — Като говорим за посока, тук ли ще стоим, докато мине бурята или онова въже отвън до вратата води до бараката ви?

Тя кимна.

— Да, опънали сме въжето между двете постройки. — Тя замълча и впери поглед в мястото, където беше открила монетата. — Гръцкият мореплавател Питий се отправил на епично пътешествие през триста и петдесета година преди Новата ера. Според легендите той поел на север, към Атлантическия океан и в края на краищата стигнал до Исландия. Странно защо няма данни или легенди, в които да се говори за римска експедиция толкова далеч на север и запад, седемстотин и петдесет години по-късно.

— Питий е имал късмет — той е успял да се завърне в родината си и да разкаже за стореното.

— Мислиш, че римляните, които са идвали тук, са се загубили по обратния път?

— Не, мисля, че все още се намират тук. — Пит погледна към нея, а в усмивката му се четеше решителност. — И ти и аз, красавице, ще го открием.

[1] „Куонсет“ — американска търговска марка на тип заслони от ламарина с объл покрив. — Б.пр. ↑

**ЧАСТ ВТОРА
СЕРАПИС**

14 октомври 1991 година

Вашингтон, окръг Колумбия

Над столицата на страната ръмеше студен и безрадостен ситет дъжд. Пред старото здание на президентската администрация, на ъгъла на Седемнадесета улица и Пенсилвания авеню, спря такси. От задната врата излезе мъж, облечен в куриерска униформа и каза на шофьора да го изчака. После се наведе и взе от таксито един пакет, обвит в червена коприна. Прекоси бързо тротоара, слезе по стълбите, мина през портала и влезе в пощенската зала, където приемаха писмата и пратките.

— За президента — каза той с испански акцент.

Един от пощенските служители описа пакета и отрази времето на получаване. После вдигна поглед и се усмихна:

- Все още ли вали?
- По-скоро ръми.
- Напълно достатъчно, за да ти вгорчи живота.
- И да забави движението — кисело добави куриерът.
- Приятен ден, все пак.
- И на вас.

Куриерът излезе, а пощенският служител взе пакета и го пусна под флуороскопа. Той се отдръпна и погледна към екрана, където рентгеновите лъчи откроиха предмета под опаковката.

Лесно определи, че това е дипломатическо куфарче, но изображението го изненада. Вътрешната съдържането не било ясно, но всички предмети с ясно изразени контури, нищо, което да прилича на експлозиви. Той отдавна се занимаваше с рентгенографско опознаване, но съдържанието на куфарчето го озадачи.

Вдигна слушалката на телефона и помоли человека в другия край на линията да дойде. След по-малко от две минути се появи агент от охраната с куче.

— Имаш нещо за Суйтпий^[1] ли? — попита агентът.

Пощенският служител кимна и постави пакета на пода.

— Не мога да определя на флуороскопа какво има вътре.

Суийтпий никак не приличаше на своя съименник. Тя беше мелез, резултат от кратка любовна връзка между зайчар и дакел. С огромни кафяви очи, дебело малко тяло, което се крепеше на къси тънки крака, Суийтпий беше отлично обучена да надушва всяка ви експлозиви, от най-обикновени до съвсем рядко използвани. Докато двамата мъже наблюдаваха, тя обиколи пакета клатушкайки се, а носът ѝ потрепваше като на някоя закръглена важна дама, която се намира на щанд за парфюми.

Изведнъж тя се наежи, козината по врата и гърба ѝ настръхна и Суийтпий започна да отстъпва назад.

На лицето ѝ се появи странно, подозрително изражение, примесено с отвращение и тя започна да ръмжи.

Агентът изглеждаше учуден.

— Това не е обичайната ѝ реакция.

— Има нещо странно тук — каза пощенският служител.

— До кого е адресиран пакетът?

— До президента.

Агентът отиде до телефона и набра някакъв номер.

— По-добре да извикаме Джим Герхарт да дойде тук.

Герхарт, специален агент, който отговаряше за физическата безопасност на персонала в Белия дом, се отзова на обаждането, докато обядваше набързо на бюрото си и веднага тръгна към залата за приемане на пощенски пратки.

Той забеляза реакцията на кучето и внимателно огледа пакета под флуороскопа.

— Не виждам никакви проводници или детонатор — провлачено, като истински кореняк от Джорджия, каза той.

— Не е бомба — съгласи се пощенският служител.

— Добре, дайте да го отворим.

Червената копринена опаковка беше внимателно свалена. Под нея се показва черно кожено дипломатическо куфарче. По него нямаше никакви надписи, нито дори името на производителя или номера на модела. Вместо ключалка с цифрова комбинация, на двете закопчалки имаше отвори за ключ.

Герхарт натисна закопчалките едновременно. И двете изщракаха.

— Решаващият момент — каза той, като се усмихваше предпазливо.

Постави ръцете си в краищата на капака и започна бавно да го повдига, докато той се отвори и пред очите им се откри съдържанието на куфарчето.

— Исусе! — изпъшка Герхарт.

Лицето на агента от охраната пребледня и той се извърна. Пощенският служител, комуто се догади, се задави и като се олюляваше, се запъти към тоалетната.

Герхарт тръшна капака.

— Отнесете това нещо в болницата на университета „Джордж Вашингтон“.

Агентът от охраната не можа да отговори, докато не прогълътна киселата жълчка, която се беше надигнала в гърлото му. Най-сетне той се изкашля.

— Истинско ли е това чудо, или някаква хелоуинска^[2] закачка, или пък подарък?

— Истинско е — мрачно каза Герхарт. — И повярвай ми, никакъв подарък не е.

В своя кабинет в Белия дом Дейл Никълс се облегна във въртящия се стол и нагласи очилата си за четене. За може би десети път той започна да разглежда внимателно съдържанието на дебела папка, изпратена му от Армандо Лопес, назначененият от президента старши директор, който отговаряше за въпросите, свързани със страните от Латинска Америка.

Никълс имаше вид на университетски професор, какъвто всъщност и беше, когато президентът го убеди да смени спокойната университетска аудитория в Станфорд с политическата вакханалия във Вашингтон. Неговото първоначално нежелание се беше превърнало в учудване, когато откри, че притежава скрит талант да управлява бюрократичния апарат в Белия Дом.

Гъстата му коса с цвят на кафе беше прилежно разделена на път по средата. Старомодните му очила с малки кръгли стъклa и тънки телени рамки говореха за един усърден труженик, човек, който никога не се предава и за когото не съществува нищо друго извън работата, с

която се занимава в момента. И най-накрая, главните отличителни белези на академичния стереотип, папийонката и лулата.

Той запали лулата, без да отделя очи от статиите, изрязани от мексикански вестници и списания, отнасящи се до един-единствен човек. Топилцин.

Бяха включени интервюта, които обаятелният месия беше приел да даде на официални представители на страните от Централна и Южна Америка. Той обаче беше отказал да разговаря с американски журналисти или представители на правителството и никой не беше успял да премине през неговата армия от телохранители.

Никълс беше научил испански по време на двегодишния си престой в Перу, когато работеше за Корпуса на мира и прочитането на публикациите не го затрудни. Той взе един бележник и започна да прави списък на претенциите и твърденията, които ставаха ясни от интервютата.

1. Топилцин описва себе си като човек, произлязъл от най-бедните измежду бедните, роден в колиба от картон на края на огромното сметище на Мексико Сити, без да има представа за деня, месеца или годината. Той успял по някакъв начин да оцелее и научил какво значи да се живее сред смрадта и мухите и животинските изпражнения и мръсотията на гладните и бездомните.

2. Твърди, че не е получил образование. За живота му, от детството до внезапната му поява като самозван първожрец на древната толтекска/ацтекска религия, липсват данни.

3. Кълне се, че е превъплъщение на Топилцин, вожд на толтеките от десети век, който е бил отъждествян с легендарния бог Куецалкоатл.

4. Политическата му философия представлява налудничава смесица от древна култура и религия с някакво далечно подобие на неограничено еднолично управление без всякакви партии. Възнамерява да играе ролята на великодушен баща за мексиканския народ. Избягва да отговаря на въпроси, отнасящи се до начина, по

който смята да съживи съсипаната икономика. Отказва да обсъжда как ще преструктурира правителството, ако дойде на власт.

5. Обаятелен оратор. Между него и публиката му съществува някакво почти свръхестествено разбирателство. Говори само на езика на древните ацтеки и използва преводачи. Този език все още се използва от много индианци в централните части на Мексико.

6. В по-голямата си част привържениците му са фанатици. Популярността му залива страната като пословичната огромна океанска вълна, причинила всемирния потоп. Политическите анализатори предвиждат победа с почти шест пункта преднина. Той обаче отказва да участва в свободни избори, като твърди, при това с право, че корумпиралите лидери никога не биха отстъпили властта, след като загубят изборната кампания. Топилцин очаква да поеме управлението на страната по настояване и с горещото одобрение на широките обществени слоеве.

Никълс остави лулата си в пепелника, известно време замислено се взира в тавана и отново започна да пише.

ОБОБЩЕНИЕ: Топилцин е или невероятно невеж или невероятно надарен. Невеж, ако наистина е това, което твърди, че е. Надарен, ако не е такъв безумец, какъвто изглежда, ако има цел, известна единствено нему. Неприятности, неприятности, неприятности.

Никълс препрочиташе отново статиите в търсене на някакъв ключ към характера на Топилцин, когато телефонът му иззвъня. Той вдиша слушалката.

— Президентът на първа линия — съобщи секретарката му.

Никълс натисна бутона.

— Да, господин президент.

— Някакви новини за Гай Ривас?

— Не, никакви.

Президентът замълча. После отново заговори:

— По график трябваше да се срещне с мен преди два часа. Безпокоя се. Ако беше възникнал някакъв проблем, пилотът му щеше да ни уведоми досега.

— Той не отлетя за Мексико със самолет на Белия дом — обясни Никълс. — Предвид тайния характер на мисията му, Ривас си купи предварително билет туристическа класа за пътнически самолет и отлетя като обикновен турист, който заминава в отпуск.

— Разбирам — съгласи се президентът. — Ако президентът Де Лоренцо е научил, че съм пратил зад гърба му упълномощен лично от мен представител, който да установи контакт с неговата опозиция, ще го приеме като обида и няма да се яви на определените за следващата седмица консултации в Аризона.

— Точно това имахме пред вид — увери го Никълс.

— Докладваха ли ти подробно за катастрофата на самолета на Обединените нации? — попита президентът, като неочеквано смени темата на разговора.

— Не, сър — отвърна Никълс. — Единствената информация, с която разполагам, е, че Хала Камил е оцеляла.

— Тя и още двама души от екипажа. Останалите са били отровени.

— Отровени? — смотолеви Никълс, който не можеше да повярва.

— Така казват следователите. Смятат, че пилотът се е опитал да отрови всички, които са се намирали на борда, преди да скочи с парашут от самолета над Исландия.

— Пилотът сигурно е бил самозванец.

— Не можем да кажем със сигурност, докато не го открият, жив или мъртъв.

— Господи, кое терористично движение би имало мотив да убие повече от петдесет представители на ООН?

— До този момент никой не е поел отговорност за тази трагедия. Според Мартин Броган от ЦРУ, ако това е работа на терористи, то този път те са действали по начин, нетипичен за тях.

— Може би целта им е била да убият Хала Камил — предположи Никълс. — Ахмад Язид се е заклел да я премахне.

— Не можем да отхвърлим тази възможност — призна президентът.

— Дали средствата за информация са надушили нещо?

— След час историята ще гръмне във всички вестници и по телевизията. Не виждам причина да я задържаме повече.

— Има ли нещо, което желаете да направя, господин президент?

— Ще ти бъда благодарен, Дейл, ако следиш каква ще бъде реакцията на хората около президента Де Лоренцо. На самолета имаше единадесет делегати и представители на агенции от Мексико. Изкажи съболезнования от мое име и обещай всякакво съдействие в границите на разумното. О, да, няма да е зле да държиш в течение Джулис Шилър от Държавния департамент, за да не си пречим взаимно.

— Веднага ще наредя на моите хора да започнат да действат по този въпрос.

— И ме уведоми незабавно, щом получиш вест от Ривас.

— Да, господин президент.

Никълс затвори и отново се опита да насочи вниманието си към папката. Той започна да се чуди дали Топилцин не беше свързан по някакъв начин с убийството на представителите на ООН. Ако само имаше някаква нишка, за която да се залови!

Никълс не беше детектив. Той не притежаваше таланта невъзмутимо да разнищва пласт по пласт личността на главния заподозрян, докато накрая разбере какво движи този човек. Неговата академична специалност беше системно прогнозиране на тенденциите в развитието на международната политика.

За него Топилцин представляваше загадка. Хитлер имаше погрешна представа за превъзходството на арийската раса. Движен от религиозен плам, Хомейни искаше да върне Близкия Изток към основните принципи на ислама от ранното Средновековие. Ленин проповядваше кръстоносен поход на световния комунизъм.

Каква беше целта на Топилцин?

Мексико от времето на ацтеките? Връщане към миналото? Нито едно модерно общество не би могло да функционира въз основа на такива древни принципи. Мексико не беше нация, която би могла да бъде управлявана от фантазиите на Дон Кихот. Трябваше да има някаква друга сила, която движеше този човек. Никълс правеше

догадки в празно пространство. Той гледаше на Топилцин единствено като на карикатура, като на злодей от някаква анимационна серия.

Секретарката му влезе, без да почука и остави на бюрото папка с документи.

— Докладът от ЦРУ, който искахте — и на трета линия има обаждане за вас.

— Кой е?

— Някой си Джеймс Герхарт — отвърна тя.

— От охраната на Белия дом — каза Никълс. — Каза ли какво иска?

— Само че е спешно.

Никълс доби сериозен вид и вдигна слушалката:

— Дейл Никълс слуша.

— Джим Герхарт, сър, отговарям за...

— Да, знам — прекъсна го Никълс. — Какъв е проблемът?

— Мисля, че ще бъде по-добре да дойдете в лабораторията по патология в „Джордж Вашингтон“.

— Университетската болница?

— Да, сър.

— За какво, по дяволите?

— Предпочитам да не говоря твърде много по телефона.

— Аз съм много зает, мистър Герхарт. Ще се наложи да ми обясните по-подробно.

Настъпи кратко мълчание.

— Това е въпрос, който засяга вас и президента. Това е всичко, което мога да кажа.

— Не можете ли поне да ми кажете за какво става дума?

Герхарт не обрна внимание на молбата за обяснение.

— Един от моите хора чака пред службата ви. Той ще ви докара до лабораторията. Аз ще бъда в чакалнята.

— Слушайте, Герхарт... — само това успя да каже Никълс, когато в ухото му започна да писука телефонният сигнал „свободно“.

Ръмежът беше преминал в дъжд и настроението на Никълс отразяваше мрачното време, докато го въвеждаха през входа на

университетската болница към лабораторията по патология. Той мразеше миризмата на етер, с която бяха пропити залите.

Верен на думата си, Герхарт чакаше в преддверието. Двамата мъже се познаваха по физиономия и име, но никога не бяха разговаряли. Герхарт пристъпи напред, но не направи опит да се ръкува.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза той с официален тон.

— Защо съм тук? — направо попита Никълс.

— За идентифициране.

Внезапно Никълс бе връхлетян от мрачно предчувствие.

— На кого?

— Предпочитам вие да ми кажете.

— Стомахът ми не е достатъчно здрав, за да гледам трупове.

— Това не е точно труп, но *определен* ще ви трябва здрав стомах.

Никълс повдигна рамене.

— Добре, хайде да започваме и да приключваме.

Герхарт отвори вратата, изчака го да излезе и го поведе по дълъг коридор към една стая, стените и подът на която бяха облицовани с големи бели плочки. Подът беше леко вдълбнат, с канал в средата. В центъра на стаята се намираше една-единствена маса от неръждаема стомана. Бял, непрозрачен чаршаф от изкуствена материя покриваше дълъг предмет, който се издигаше на не повече от два сантиметра и половина над повърхността на масата.

Озадачен, Никълс погледна към Герхарт.

— Какво би трябало да идентифицирам?

Без да каже дума, Герхарт повдигна чаршафа и го дръпна настрани, като го остави да падне на смачкана купчина върху пода.

Никълс впери неразбиращ поглед в предмета върху масата. Първо си помисли, че това е фигура на мъж, изрязана от хартия. Когато проумя жестоката истина, той потрепери. Наведе се над канала и повърна.

Герхарт излезе от стаята и бързо се върна със сгъваем стол и кърпа.

Той отведе Никълс до стола и му подаде кърпата.

— Ето — каза той, но в гласа му не се долавяше никакво съчувствие, — използвайте това.

Никълс остана седнал почти две минути, като притискаше кърпата към лицето си, разтърсан от спазми. Най-сетне той се съвзе достатъчно, погледна към Герхарт и изрече със запъване:

— Мили боже... та това не може да бъде нищо друго, освен...

— Човешка кожа — довърши вместо него Герхарт, — одрана човешка кожа.

Никълс се заставил да погледне към зловещия предмет, прострян върху масата.

Напомняше му на балон, чийто въздух е изпуснат. Това беше единственият начин, по който можеше да го опише. От задната част на главата до глазените беше направен разрез и кожата беше отделена от тялото като на одрано животно. Върху гърдите имаше дълга вертикална рана, зашита грубо. Очите липсваха, но цялата кожа беше тук, включително и двете сбърчени ръце и ходила.

— Можете ли да ми кажете, кой мислите, че е той? — тихо попита Герхарт.

Никълс направи усилие да го разпознае, но уродливите, деформирани черти на лицето правеха това абсолютно невъзможно. И все пак той знаеше.

— Гай Ривас — промълви той.

Герхарт не каза нищо. Той хвана Никълс за ръката и му помогна да стигне до друга стая, обзаведена с удобни меки столове и машина за кафе. Наля чаша кафе и я подаде на Никълс.

— Изпийте това. Ще се върна след минута.

Никълс остана седнал, като че ли сънуваще някакъв кошмар, потресен от отвратителната гледка в другата стая. Той все още не можеше да свикне с мисълта за ужасната смърт на Ривас.

Герхарт се върна, като носеше дипломатическо куфарче. Постави го върху една ниска маса.

— Това е било оставено в пощенската зала за приемане на писма и пратки. Кожата беше плътно сгъната вътре. Отначало си помислих, че това е работа на някой психопат. След това щателно го претърсих и открих миниатюрен магнитофон, монтиран под вътрешната подплата.

— Прослушахте ли записа?

— Не върши работа. Звучи като закодиран разговор между двама души.

— Как успяхте да установите връзката между Ривас и мен?

— Служебната карта за самоличност на Ривас беше пъхната в одраната му кожа. Който и да го е убил, е искал да бъде сигурен, че ще разпознаем останките му. Отидох в службата на Ривас и разпитах секретарката му. Успях да изкопча от нея, че се е срещнал с вас и президента два часа преди да тръгне за летището и да излети в неизвестна посока. Стори ми се странно, че собствената му секретарка не знае за къде е отпътувал и затова предположих, че е бил натоварен с поверителна мисия. Ето защо се свързах първо с вас.

Никълс го изгледа втренчено.

— Казвате, че на лентата има разговор?

Герхарт кимна мрачно.

— Да, както и виковете на Ривас, докато го колят.

Никълс затвори очи, като се опитваше да прогони образа от ума си.

— Трябва да уведомим близките му — продължи Герхарт. — Има ли съпруга?

— И четири деца.

— Добре ли го познавахте?

— Гай Ривас беше добър човек. Един от малцината почтени хора, които съм срещал, откакто дойдох във Вашингтон. Работихме заедно при няколко дипломатически мисии.

За първи път каменното лице на Герхарт омекна.

— Съжалявам.

Никълс не го чу. Постепенно погледът му стана безмилостен и студен. Ужасеното изражение беше изчезнало. Той вече не чувствува в устата си вкус на повърнато, нито пък му прилошаваше от ужас. Бруталната жестокост, с която се бяха отнесли към близък нему човек, беше предизвикала у него ярост, ярост, каквато Никълс не беше изпитвал никога преди.

Професорът, чиято власт се беше ограничавала само между стените на една аудитория, вече не съществуваше. На негово място стоеше човек, приближен на президента, един от малката отбрана група вашингтонски властници, по чиито сили беше да диктуват хода на събитията или да накарат света да тръпне от страх.

С всички средства и цялата власт, с която разполагаше в Белия дом, със или без благословията на президента или официално

разрешение, Никълс беше решен да отмъсти за убийството на Ривас.
Топилцин трябваше да умре.

[1] Суийтпий — герой от анимационния фильм „Попай“. — Б.пр.
↑

[2] Хелоунин — денят на Вси Светии. На този ден децата се
маскират и ходят по къщите, където плашат хората и получават дарове.
— Б.пр. ↑

Малкият реактивен самолет „Бийчкрафт“, използван най-често от служебни лица, кацна с леко скърдане на гумите и започна да рулира по покритата с чакъл писта на едно частно летище, на двадесет километра южно от Александрия, Египет. По-малко от минута след като спря до едно зелено волво, по вратите на което имаше надписи „такси“ на английски, воят на двигателите загълхна и вратата за пътници се отвори нагоре.

Мъжът, който слезе, беше облечен в бял костюм и носеше бяла вратовръзка върху тъмносиня риза. Малко по-нисък от метър и осемдесет, със стройно тяло, той спря за момент и избърса с кърпичка челото си, косата над което бе започнала да оредява, а после самодоволно приглади с показалец големите си черни мустаци. Очите му бяха скрити зад тъмни очила, а на ръцете му имаше бели кожени ръкавици.

Сюлейман Азис Амар ни най-малко не приличаше на пилота, който се беше качил на борда на самолета, извършващ полет 106 в Лондон.

Той се отправи към волвото и поздрави ниския, мускулест шофьор, който излезе иззад волана.

— Добро утро, Ибн. Имаше ли някакви проблеми, когато се завърна?

— Делата ти вървят добре — отвърна Ибн и отвори задната врата, без да се опитва да скрие пушката с рязана цев, пъхната в кобур под мишницата му.

— Откарай ме при Язид.

Ибн кимна безмълвно, докато Амар се настаняваше на задната седалка.

Вътрешността на таксито беше също толкова измамна, както и многобройните дегизировки на Амар. Потъмнените стъкла на прозорците и корпусът на автомобила бяха непробиваеми от куршуми. Вътре Амар беше седнал в ниско, удобно кожено кресло пред компактен шкаф писалище, снабден с набор от портативно електронно

оборудване, което включващо два телефона, компютър, радиопредавател и телевизионен монитор. Освен това, имаше бар и стойка с две автоматични пушки.

Докато колата заобикаляше оживената централна част на Александрия и завиваше по пътя за Ал-Джейиш Бийч, Амар се зае да провери средствата си, вложени в най-различни инвестиции. Богатството му, известно единствено нему, беше огромно. Беше постигнал финансовия си успех по-скоро с безскрупулност, отколкото с проницателност. Ако някой корпоративен служител или правителствен чиновник се изпречеше на пътя му към доходносна сделка, той просто биваше премахван.

В края на двадесеткилометровото пътуване Ибн намали скоростта на волвото и спря пред една порта, която водеше към малка вила, разположена върху нисък хълм, с изглед към широка пясъчна плажна ивица.

Амар изключи компютъра и излезе от колата. Заобиколиха го четирима души от охраната, облечени в предназначени за носене в пустинята униформи с цвят на пясък, които майсторски претърсиха дрехите му. Като допълнителна предпазна мярка, те го отведоха да мине през рентгенографски детектор от типа, който се използваше по летищата.

После го поведоха към вилата по каменно стълбище, край което се намираха груби постройки, заети от малката армия елитни телохранители на Язид. Амар се подсмихна, когато подминаха богато украсения с орнаменти, оформлен като арка главен вход, предназначен за почетни гости и влязоха през малка странична врата. Той пренебрегна това оскърбление, като знаеше, че по този дребнав начин Язид показва мястото на онези, които вършеха мръсната работа вместо него, но не бяха допускани до тесния кръг фанатично предани нему блюдолизци.

Въведоха го в гола и празна стая, в която имаше само дървено столче и голям персийски килим от Кашан, който беше окначен над една от стените. Вътре беше горещо и задушно. Нямаше прозорци и единственото осветление идваше от капандурата на тавана. Без да кажат дума, хората от охраната се оттеглиха и затвориха вратата.

Амар се прозя и небрежно вдигна ръката, на която се намираше часовникът му, като че ли проверяваше колко е часът. След това свали

тъмните си очила и потри очи. Тези отработени движения му помогнаха да открие малкия обектив на телевизионна камера, скрит между шарките на окачения килим, без някой да разбере за откритието му.

Той се поти почти час преди килимът да бъде отнетнат и Ахмад Язид наперено да влезе в стаята през малка сводеста врата.

Духовният водач на египетските мюсюлмани беше млад, не повече от тридесет и пет годишен. Той беше дребен и трябаше да поглежда нагоре, за да вижда очите на Амар. Лицето му нямаше острите черти, типични за повечето египтяни, брадичката и скулите му бяха по-омекотени и заоблени. На главата си носеше къс тюрбан от бял дантелен плат, а слабото му като дръжка на метла тяло беше облечено в кафтан от бяла коприна. Когато пристъпваше от сенчесто на светло място, очите му забележимо променяха цвета си от черен на тъмнокафяв.

В знак на почит, Амар сведе леко глава, без да гледа Язид в очите.

— А, приятелю мой — сърдечно каза той. — Радвам се, че се върна.

Амар погледна към него, усмихна се и се включи в играта.

— За мен е чест да бъда удостоен с присъствието ти, Ахмад Язид.

— Заповядай, седни — каза Язид. Това беше по-скоро заповед, отколкото покана.

Амар се подчини и седна на малкото дървено столче, така че Язид да може да го гледа отвисоко. Към това Язид прибави допълнително унижение. Като започна тирадата си без всякакви въстъпителни думи, той обикаляше из стаята, принуждавайки Амар да се върти на столчето, за да го следва.

— Всяка седмица носи нова, огромна заплаха за раз клатената власт на президента Хасан. Единственото, което го крепи, е верността на военните. Той все още може да разчита на подкрепата на триста и петдесет хилядната армия. Засега, министърът на от branата Абу Хамид, се опитва да седи на два стола. Уверява ме, че мога да разчитам на подкрепата му за нашето движение за исламска република, но само ако спечелим национален референдум, без да се стига до кръвопролитие.

— Това лошо ли е? — попита с наивен израз Амар.
Язид го изгледа студено.

— Този човек е един прозападно настроен шарлатан, твърде голям страхливец, който не желае да се откаже от помощите на американците. Всичко, което го интересува, са неговите скъпоценни реактивни самолети, тежковъръжени хеликоптери и танкове. Той се бои, че Египет ще поеме по пътя на Иран. Идиотът настоява за законна смяна на правителствата, така че в Египет да продължат да се стичат заеми от световните банки и финансова помощ от Америка.

Той замълча, като гледаше Амар право в очите, сякаш предизвикващ най-добрая си наемен убиец да започне отново да му противоречи. Амар не каза нищо. Задухът в стаята започващ да му действа тягостно.

— Освен това Абу Хамид иска да обещая, че Хала Камил ще остане генерален секретар на Обединените нации — добави Язид.

— И все пак, ти ми нареди да я премахна — каза Амар. Любопитството му беше разпалено.

Язид кимна.

— Да, исках тази кучка да умре, защото използва поста си в ООН като трибуна, от която да се противопоставя на нашето движение и да настройва световното мнение срещу мен. Абу Хамид, обаче, щеше незабавно да оттегли подкрепата си, ако тя бъдеше безцеремонно убита — по тази причина разчитах на теб, Сюлейман, да я премахнеш така, че да изглежда като нещастен случай, който не буди никакво съмнение. За съжаление, ти се провали. Успя да убиеш всички, които се намираха на борда на самолета, освен Камил.

Последните думи се стовариха върху него като чук. Привидното спокойствие на Амар рухна. Той погледна към Язид съвсем объркан.

— Тя е жива?

От очите на Язид лъхаше студ.

— Новината е била съобщена във Вашингтон преди по-малко от час. Самолетът се е разбил в Гренландия. Всички пътници от ООН, с изключение на Камил и двама души от екипажа, са били намерени мъртви от погълната отрова.

— Отрова? — скептично промърмори Амар.

— Нашите платени източници в американските средства за масова информация потвърдиха съобщението. Какво си мислеше,

Сюлейман? Ти ме уверяваше, че самолетът ще изчезне в морето.

— Казват ли как е успял да стигне до Гренландия?

— Някакъв стюард открил труповете на пилота и помощниците му. С помощта на един от представителите на Мексико, той поел управлението и успял да извърши принудително кацане на някакъв фиорд по крайбрежието. Камил би могла да умре от измръзване и да ти спести неприятностите, но наблизо се намирал кораб от американските военноморски сили. Той се отзовал почти незабавно и животът й бил спасен.

Амар беше смаян. Той не беше свикнал да се проваля. Не можеше да си представи как неговият прецизно замислен план не беше успял да постигне целта си. Затвори очи и си припомни как самолетът беше прелетял над върха на ледника. Почти веднага си даде сметка за всички непредвидими обстоятелства и фокусира вниманието си върху онази част от мозайката, която не пасваше.

Язид постоя мълчаливо няколко минути, а после наруши размисъла на Амар.

— Ти си даваш сметка, разбира се, че за цялата тази каша ще обвинят мен.

— Няма нито едно доказателство, което да ме свързва с катастрофата или с теб — твърдо заяви Амар.

— Може би, но да го наречем вина поради наличие на мотив. В западните средства за информация ще се появят догадки и слухове, които ще обвиняват мен. Би трябвало да наредя да те екзекутират.

Амар престана да разсъждава и с безразличие повдигна рамене.

— Това ще бъде непростима загуба. Аз все още съм най-добрият наемен убиец в Близкия Изток.

— И най-скъпо платеният.

— Нямам навик да вземам пари за недовършени поръчки.

— Не, надявам се — язвително отбеляза Язид. Той рязко се обърна и се запъти към окачения килим. Пресегна се, отметна го с лявата си ръка, спря и отново се обърна към Амар. — Трябва да подгответя ума си за молитва. Можеш да си вървиш, Сюлейман Азис Амар.

— А Хала Камил? Работата не е довършена.

— Ще възложа отстраняването ѝ на Мухамад Исмаил.

— Исмаил — изсумтя Амар. — Та той е кретен.

— На него може да се разчита.

— За какво, да чисти отходната канализация?

Язид заплашително впери неумолим, студен поглед в Амар.

— Камил повече не те засяга. Остани тук, в Египет, близо до мен.

Моите предани съветници и аз имаме друг план, който ще доведе до успеха на нашето дело. Ще имаш възможност да се спасиш от вечното проклятие на Аллах.

Амар се изправи преди Язид да успее да излезе през сводестата врата.

— Представителят на Мексико, който е помагал в управлението на самолета. Той също ли е бил отровен?

Язид се обърна и поклати глава.

— В съобщението се казва, че е загинал при катастрофата.

След това излезе и килимът се спусна на мястото си.

Амар отново седна на столчето. Постепенно истината започна да проблява изпод булото на загадката. Би трябвало да е вбесен, но не чувстваше никаква ярост. Вместо това на устните под мустаците му се появи развеселена усмивка.

— Е, значи сме били двама — на глас си помисли той в празната стая. — И другият е поставил отрова в храната, която се сервира по време на полета. — После учудено поклати глава. — Отрова в Бийф Уелингтън. Бога ми, колко странно.

Отначало никой не обърна внимание на малкото петънце, което се появи в края на хартиената лента на сонарното регистриращо устройство.

По време на шестчасовото търсене бяха открили няколко предмета, изработени от човешка ръка. Части от разбития самолет, които бяха маркирани за изваждане, потънал риболовен траулер, отпадъци, изхвърлени през борда от рибарски флотилии, които бяха търсили подслон от бурите във фиорда — всички те бяха уловени от видеокамерата и изключени от обсега на търсенето.

Последната находка не лежеше на дъното на фиорда, както очакваха. Тя се намираше в малък тесен залив, заобиколен от стръмни скали.

Само единият ѝ край стърчеше в прозрачната вода; останалото беше погребано под стена от лед.

Пит, който седеше пред регистриращото устройство, заобиколен от Джордино, капитан Найт и археолозите, първи си даде сметка за нейната значимост. Той заговори в микрофона:

— Завъртете рибката, ориентирайте я на сто и петдесет градуса.

„Поулър Иксплорър“ все още беше закотвен в скования от лед фиорд. Отвън екип начало със Саймън Корк беше пробил отвор в леда и беше спуснал във водата детекторното устройство. Много бавно те завъртяха рибката, както го наричаха, сканирайки участъка във всички посоки. След като претърсеха даден участък, те отпускаха още кабел и опитваха отново в друг, отдалечен на по-голямо разстояние от кораба.

В отговор на командата на Пит Саймън завъртя кабела така, че сонарните детектори на рибката се насочиха в желаната посока от сто и петдесет градуса.

— Добре ли е така? — попита той.

— Сочи точно към обекта — отговори Пит от кораба.

Гледан от по-подходящ ъгъл, обектът придоби по-ясни очертания. Пит очерта около него кръг с черен флуистер.

— Мисля, че откряхме нещо.

Гронквист се приближи към него и кимна.

— Не се вижда кой знае колко от него, за да определим какво е. Твоето мнение?

— Доста неясен — отвърна Пит. — Трябва да използваш въображението си, тъй като по-голямата част от предмета е покрита с лед, нападал от околните скали. Но онази част, която се подава под водата, навежда на мисълта за кораб от дърво. Има определено заострена форма, която преминава в нещо подобно на висок, извит кърмови упор.

— Да — развлнувано каза Лили. — Висок и грациозен. Типичен за търговски кораб от четвърти век.

— Не бързай да се радваш — предупреди Найт. — Може да се окаже някой стар рибарски платноход.

— Възможно е — замислено каза Джордино. — Но ако паметта не ме лъже, датчаните, исландците и норвежците, които са ловили риба в тези води векове наред, са плавали в по-тесни кораби с велботна кърма.

— Прав си — заяви Пит. — Наследили са заострения нос и кърма от викингите. Това, което виждаме тук, би могло да бъде и кораб с велботна кърма, само че с по-широка извивка.

— Не мога да получа ясна представа, тъй като по-голямата част от корпуса е покrita с лед — каза Гронквист. — Но можем да спуснем камера зад кърмата, където водата е бистра. Така ще имаме по-добра възможност за опознаване.

Джордино изглеждаше изпълнен със съмнения.

— Една камера може да покаже как изглежда кърмовата част на някой потънал кораб, но едва ли нещо повече.

— На кораба има толкова здрави мъжки мищици — каза Лили. — Можем да прокопаем тунел през леда и да го разгледаме отблизо.

Гронквист взе един бинокъл, излезе от отделението за електронно оборудване и се запъти към командния мостик. След половин минута се върна.

— Мисля, че дебелината на ледената покривка над кораба е поне три метра. Ще отидат най-малко два дни, докато я разбием.

— Боя се, че ще трябва дакопаете без нас — каза Найт. — Моите заповеди са да отплавам преди 18:00 часа. Нямаме никакво време за продължителни изкопни работи.

Гронквист се изненада.

— Та това значи, че имаме още само пет часа.

Найт разпери безпомощно ръце.

— Съжалявам, в случая нищо не зависи от мен.

Пит разглеждаше внимателно тъмното петно върху хартията на регистриращото устройство. После се обърна към Найт.

— Ако докажа, че това там със сигурност е римски кораб от четвърти век, ще можеш ли да убедиш командването на Североатлантическия флот да ни оставят тук още ден-два?

В очите на Найт проблеснаха лукави искрици.

— Какво си намислил да правиш?

— Става ли? — продължи да настоява Пит.

— Да — твърдо заяви Найт. — Но само ако докажеш, че несъмнено става дума за корабокрушение отпреди хиляда години.

— Дадено тогава.

— Как смяташ да го направиш?

— Много просто — каза Пит, като продължи да обяснява на вече спечеления за идеята Найт. — Ще се спусна под леда и ще проникна в корпуса.

Корк Саймън и екипът му бързо се заловиха да пробиват отвор в дебелата един метър ледена покривка с помощта на верижни триони. Те извадиха множество парчета лед преди да стигнат до последния слой. Него пробиха с боен чук, прикрепен към дълга тръба, а после извадиха ледените отломъци със захващащи куки, така че спускането на Пит да бъде безопасно.

Когато със задоволство установи, че отворът е почистен, Саймън направи няколко крачки и влезе в малък, покрит с брезент заслон. Вътре беше топло и претъпкано с хора и водолазно оборудване. До подгревателния агрегат тракаше въздушен компресор, изпускателната тръба на който беше отведена навън.

Лили и останалите археолози седяха край съвсема масичка в единия ъгъл на заслона, рисуваха скица след скица и ги обсъждаха с Пит, който се подготвяше за спускането под водата.

— Готов съм когато кажете — съобщи Саймън.

— Още пет минути — отвърна Джордино, зает да проверява вентилните блокове и регулатора на водолазен шлем „Марк I“ който се използваше във Военноморския флот.

Пит беше облякъл специален водолазен костюм върху долни дрехи с дълги ръкави и крачоли, изработени от дебела и пухкава изкуствена материя, предназначена да осигурява термоизолация. После надяна на главата си качулка и закопча на кръста си колан с подвижни тежести, като същевременно се опитваше внимателно да слуша съкратен курс по антично корабостроене.

— При ранните търговски кораби корабостроителите са предпочитали за вътрешната обшивка да използват кедър и кипарис, а често и бор — обясняваше Гронквист. — За кила са използвали най-вече дъб.

— Няма да мога да различа едното дърво от другото — каза Пит.

— Тогава разгледай внимателно корпуса. Дъските са били плътно съединявани на длаб и чеп. При много кораби външната повърхност на долната част е била покрита с оловни площи. Металните части могат да бъдат от желязо или мед.

— Ами кормилото? — попита Пит. — Нещо определено, което да търся, по отношение на конструкцията и закрепването?

— Няма да откриеш обичайното кормило, разположено в средата на кърмата — каза Сам Хоскинс. — Те са се появили едва след осемстотин години. Всички ранни средиземноморски търговски кораби са използвали двойка направляващи весла, спуснати отзад, в кърмовата част.

— Искаш ли резервна бутилка за обратния път към повърхността? — прекъсна го Джордино.

Пит поклати глава.

— Няма да ми е необходима при спускане на такава малка дълбочина при положение, че ще бъда със спасително въже.

Джордино вдигна водолазния шлем „Марк I“ и помогна на Пит да го надене на главата си. Той провери уплътнението на лицевата част, натъкми и пристегна ремъците. Подаването на въздух беше задействано и когато Пит даде знак, че има необходимото количество, Джордино прикрепи кабела за връзка към шлема.

Докато един от флотските служещи развиваше и изпъваше шланга за подаване на въздух и кабела за връзка, Джордино завърза

около кръста на Пит спасителното въже от манила^[1]. Той извърши обичайната проверка преди спускане под вода, а после надяна на главата си слушалки с микрофон.

— Добре ли ме чуваш? — попита той.

— Ясно, но слабо — отвърна му Пит. — Увеличи малко звука.

— Сега по-добре ли е?

— Много по-добре.

— Как се чувстваш?

— Добре и удобно, щом дишам топъл въздух.

— Готов ли си?

Пит отговори, като направи с палец и показалец утвърдителен знак. После се спря, за да окачи на колана си прожектор, предназначен за ползване под вода.

Лили го прегърна и се взря през маската на лицето му.

— Наслука и внимавай!

Той ѝ намигна.

Пит се обърна и излезе от заслона навън в студа, следван от двама моряци, които се грижеха за кабела, шланга и въжето му.

Джордино понечи да ги последва, когато Лили го сграбчи за ръката.

— Ще можем ли да го чуваме? — разтревожена попита тя.

— Да. Свързал съм го към говорител. Ти и доктор Гронквист може да останете тук на топло и да ни слушате. Ако имате да казвате нещо на Пит, просто елате и ми кажете и аз ще му го предам.

Пит тръгна сковано към ръба на пробития в леда отвор и седна до него. Температурата на въздуха беше паднала до нула. Беше ясен ноемврийски ден. Студът леко пощипваше поради вятъра, който духаше със скорост шестнадесет километра в час.

Докато надяваше плавниците си, той погледна към отвесните склонове на планините, които се извисяваха над залива. Тоновете сняг и лед отрупали веригата от стръмни високи скали, изглеждаха така, сякаш всеки момент можеха да се сринат надолу. Обърна се към горния край на фиорда, където се виждаха ръкавите на ледника, които криволичеха и се спускаха към морето. После погледна надолу.

Студената, искряща зелена вода в отвора за спускане изглеждаше страховито.

Капитан Найт приближи към Пит и сложи ръка на рамото му. Единственото, което виждаше през стъклото на маската, бяха две напрегнати зелени очи. Той заговори високо, за да го чуе Пит.

— Остава още един час и двадесет и три минути. Помислих си, че трябва да знаеш.

Пит го изгледа хладно, но не отговори. Вдигна палец в знак, че всичко е наред и се плъзна през тесния отвор в ледената вода.

Той бавно се спусна между заобикалящите го бели стени. Имаше чувството, че се гмурка в кладенец. Щом се потопи във водата, беше заслепен от искрящия калейдоскоп от цветовете на слънчевите лъчи, които проникваха през леда. Долната част на ледената покривка беше назъбена и неравна, осияна с малки, висящи сталактити, образувани от бързо замръзващата сладка вода, която се вливало във фиорда от ледниците.

Видимостта под водата беше почти осемдесет метра в хоризонтална посока. Той погледна надолу и съзря малка колония от кафяви водорасли, които покриваха скалистото дъно. Пред очите му се низеха хиляди дребни, подобни на скариди ракообразни, които изглеждаха като увиснали в неподвижната вода.

Огромен, триметров брадат тюлен, от муциуната на който стърчаха снопчета твърда четина, го гледаше с любопитство отдалеч. Пит размаха ръце. Като го изгледа предпазливо, големият тюлен отплува.

Пит стигна дъното и се спря, за да изравни налягането в ушите си. Беше опасно да се спуска под леда с балансираща жилетка от типа, който се използваше като компенсатор за плаваемостта, затова и не носеше такава. Тежестта му беше малко по-голяма от необходимата и той свали и изхвърли една оловна плочка от колана си. Въздухът, който идваше от компресора и минаваше през филтър и акумулатор, беше омекoten, но чист.

Той погледна нагоре, за да се ориентира по призрачната светлина, която идваше от отвора в леда и провери компаса си. Не беше счел за нужно да вземе дълбокомер. Дълбината на водата там, където щеше да работи, нямаше да е по-голяма от четири метра.

— Обади се — чу се през слушалките на шлема гласът на Ал Джордино.

— На дъното съм — отговори Пит. — Всички системи работят нормално.

Той се извърна и се взря през зелената бездна.

— Корабът лежи на около десет метра северно от мен. Тръгвам към него. Отпуснете въжето, шланга и кабела.

Той заплува бавно, като внимаваше кабелите да не се заплетат в стърчащите скали. Пронизващият студ от ледената вода започна да прониква в тялото му. Беше благодарен на Джордино, който предвидливо се беше погрижил въздухът да бъде топъл и сух.

Пред очите му бавно се показва кърмата на потъналия кораб. Корпусът му беше покрит с килим от водорасли. Той разчисти малко пространство с ръкавицата си и във водата се образува зелен облак. Пит изчака около минута, за да се разсее и след това огледа разчистената повърхност.

— Кажи на Лили и доктора, че се намирам пред дървен корпус без кормило на кърмата, но от направляващи весла няма и следа.

— Разбрано — отвърна Джордино.

Пит изтегли ножа от калъфа, който беше прикрепен с ремъци към крака му и го мушна в долната част на корпуса, близо до кила. Острието потъна в мек метал.

— Има дъно с оловна обшивка — съобщи той.

— Дотук добре — отвърна Джордино. — Доктор Гронквист иска да знае дали по кърмовия упор има някаква дърворезба.

— Почакай.

Пит внимателно почиства растителността от плосък участък на кърмовия упор в близост до мястото, където той изчезваше под леда, като търпеливо изчака облакът от водорасли, който се вдигна, да се разнесе.

— Има нещо подобно на гравирана дървена плоча, вградена в упора. Различавам някакъв надпис и лице.

— Лице?

— С къдрава коса и гъста брада.

— А какво пише?

— Съжалявам, не мога да превеждам от гръцки.

— Не е на латински? — скептично попита Джордино.

Релефният надпис върху дървото изглеждаше нечетлив на слабата светлина, която се процеждаше през леда. Пит се приближи,

докато маската му почти докосна дървената плоча.

— Гърци е — уверено заяви той.

— Сигурен ли си?

— На времето излизах с едно момиче, което членуваше в „Алфа Делта Pi“^[2].

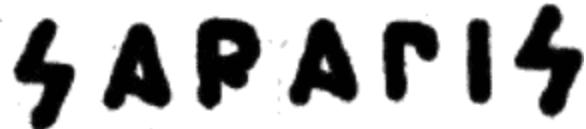
— Почакай. Колекционерите на кокали изпаднаха в екстаз.

След близо две минути гласът на Джордино отново прозвучава в слушалките.

— Гронквист мисли, че имаш халюцинации, но Майк Греъм казва, че е учили класически гръцки в колежа и пита дали можеш да опишеш буквите.

— Първата буква прилича на „S“ във формата на светкавица. После „A“, дясното краче на която липсва. Следващата е „P“, следвана от нещо подобно на обрната наопаки „L“, като бесилка. После „I“. Последната буква отново е „S“ във формата на светкавица.

Греъм, който слушаше по говорителя в заслона, записа оскъдното описание на Пит върху страница от бележник, докато получи:

The image shows a handwritten word "SARAPIS" in black ink on a white background. The letters are somewhat slanted and have a textured, hand-drawn appearance. There are some small marks and variations in the letter forms, particularly the 'A' which has a vertical stroke on its right side.

В продължение на няколко минути той внимателно разглежда това, което изглежда беше дума. Нещо не беше както трябва. Помъчи се да напрегне паметта си и най-накрая се сети. Буквите бяха от класическия, но изоцен гръцки.

Постепенно по замисленото му лице се изписа неверие. Той трескаво написа кратка дума, откъсна страницата и я вдигна пред себе си. На нея с обикновени главни букви беше написано:

S A R A P I S

Лили погледна въпросително към Гронквист.

— Означава ли това нещо?

— Мисля, че е име на гръцко-египетски бог — каза Гронквист.

— Божество, популярно по цялото Средиземноморие — потвърди Хоскинс. — В днешно време обикновено се пише „*Serapis*“.

— Значи нашият кораб се нарича „Серапис“ — замислено промълви Лили.

Найт изсумтя.

— В такъв случай потъналият кораб е или римски, или гръцки, или египетски. Кое от трите?

— Трудно ни е да кажем — отвърна Гронквист. — Ще ни трябва опитен специалист по подводна археология, който познава древните кораби, плавали някога из Средиземно море, за да определи какъв е този тук.

Под леда Пит се придвижи към десния борд на корпуса и спря там, където обшивката се губеше в ледената стена. Заобиколи с плуване кърмовия упор и се отправи към левия борд. Обшивката изглеждаше изкривена и издута навън. Ритна я няколко пъти с плавниците и пред очите му се показва пробито от леда място.

Той бавно доплува до отвора и провря глава вътре. Имаше чувството, че наднича в тъмен килер. Виждаше само неясни, трудно различими форми. Протегна ръка и напипа нещо обло и твърдо. Прецени внимателно разстоянието между счупените дъски. Пролуката беше твърде малка, за да провре през нея раменете си.

Той хвана здраво горната дъска, подпра плавник в корпуса и дръпна. Добре запазеното дърво бавно се огъна, но не поддаде. Пит се подпра с двета крака и задърпа с всичка сила. Дъската все така не помръдаваше. Тъкмо когато се канеше да се откаже, дублите неочеквано се измъкнаха от вътрешните ребра, подгизналото дърво се откъсна, като го отхвърли назад и Пит бавно и тромаво отхвръкна към голяма скала.

Всеки порядъчен, редовно регистриран член на гилдията от специалисти по подводна археология би получил сърдечен удар при гледката на това неоправдано грубо отношение към древното човешко творение. Пит обаче не прояви никакво разбиране към академичните скрупули. Беше му студено и изстиваше все повече, от удара в скалата рамото беше започнало да го боли. Знаеше, че не може да остане още дълго под водата.

— Открих пробойна в корпуса — каза той, дишайки тежко като маратонец. — Спуснете камера.

— Разбрано — отвърна безстрастния глас на Джордино. — Върни се и ще ти я подам.

Пит се насочи към отвора в леда и последва въздушните меухурчета, които се издигаха към повърхността. Джордино легна по корем върху леда, пресегна се и подаде на Пит портативна видеокамера за подводни снимки.

— Заснеми няколко метра лента и се връщай — каза той. — Вече направи достатъчно.

— А капитан Найт?

— Почакай, ще го свържа с теб.

В слушалките прозвуча гласът на Найт.

— Дърк?

— Кажи, Байрън.

— Съвсем сигурен ли си, че става дума за отлично запазен хилядолетен кораб от древността?

— Всички признания говорят за това.

— Ще ми трябва някакво веществено доказателство, за да убедя командването на Атлантическия флот да ни разреши да останем тук още четиридесет и осем часа.

— Почакай и ще ти го изпратя запечатано с целувка.

— Достатъчен ще бъде някакъв античен предмет, чиято възраст може да се установи — оставаше непреклонен Найт.

Пит махна с ръка и изчезна от погледа им.

Той не влезе веднага в потъналия кораб. Не знаеше колко време бе прекарал неподвижно увиснал във водата пред назъбения отвор. Вероятно около минута, със сигурност не повече от две. Може би очакваше някоя костелива ръка отвътре да го покани с жест, може би се боеше, че ще намери само останки от някоя осемдесетгодишна исландска рибарска шхуна или пък просто не му се нравеше мисълта, че може би това, в което се канеше да влезе, се е превърнало в гробница.

Най-сетне той наведе главата си, присви рамене и предпазливо размаха плавниците.

Черната тъма се разтвори и той заплува навътре.

[1] Манила — южно растение, от което се добиват дълги влакна, подобни на конопените. — Б.пр. ↑

[2] Алфа Делта Pi — женска студентска организация в някои от университетите в САЩ. — Б.пр. ↑

Щом се промъкна вътре, Пит спря за малко, увисна неподвижен и бавно се спусна на колене, вслушвайки се в силните удари на сърцето си и в дъха си, който излизаше от изпускателния вентил като изчакващ очите му да привикнат към мрака във водата.

Той не знаеше какво бе очаквал да намери: това, което откри, беше множество гърнета, кани, чаши и чинии от изпечена глина, наредени спретнато върху лавици, разположени по преградите. Имаше голям глинен съд, който беше напипал, когато бъркаше в корпуса; стените му бяха тъмнозелени от патина.

Отначало помисли, че коленете му опират в твърдата повърхност на палубата. Описа с ръце наоколо и откри, че е коленичил върху покритата с плохи повърхност на огнище. Погледна нагоре и видя, че мехурчетата, които изпускаше, се издигаха и разстилаха като трепкащо покривало. Той се изправи и се озова във въздух, а главата и раменете му се намираха над нивото на водата във фиорда.

— Намирам се в корабния камбуз — уведоми той притаилата дъх група на леда. — Горната половина е суха. Камерата снима.

— Разбрано — кратко отвърна Джордино.

Пит използва следващите няколко минути, за да заснеме вътрешността на камбуза над и под нивото на водата, като през цялото време продължаваше да описва намиращите се вътре предмети. Откри отворен шкаф, в който имаше няколко изящни стъклени съда. Вдигна единия и надзърна вътре. Беше пълен с монети. Взе една, почисти с пръсти водораслите, като продължаваше да снима с една ръка. Повърхността на монетата просветна с блясъка на злато.

Пит бе обладан от чувство на страхопочитание и тревога. Огледа се бързо наоколо, като че ли очакваше екипаж от духове или поне призрачни привидения да нахлюят през люка и да го обвинят в кражба. Само че нямаше никакъв екипаж. Беше сам и докосваше предмети, притежание на хора, които бяха вървели по същата тази палуба, бяха си приготвяли храна и яли тук — мъже, които бяха мъртви от шестнадесет века.

Какво ли се беше случило с тях, чудеше се той. Как се бяха озовали в скования от ледове Север, когато нямаше никакви писмени сведения за такова историческо пътешествие по море? Те сигурно бяха загинали от измръзване, но къде лежаха труповете им?

— По-добре да се връщаш — каза Джордино. — Вече почти тридесет минути си долу.

— Още не — отвърна Пит.

Тридесет минути, помисли си той. За него времето беше минало неусетно. Студът започващ да въздейства върху мозъка му. Той пусна монетата обратно в стъкления съд и продължи огледа.

Таванът на камбуза стърчеше на половин метър над главната палуба, която се намираше горе, а малките сводести прозорчета, които обикновено служеха за проветрение, бяха заковани с летви към горната част на носовата преграда. Пит откърти отчасти едно от тях, само за да се изправи пред дебела ледена стена.

Той измери грубо дълбочината на водата в кухнята и откри, че тя беше по-голяма в задния край, който се намираше по-близо до кърмата. Това го накара да предположи, че носът и централната част на корпуса вероятно бяха заседнали върху полегатия склон на погребаната под леда брегова ивица.

— Откри ли нещо друго? — попита Джордино, изгарящ от любопитство.

— Какво например?

— Останки от екипажа?

— Съжалявам, не се виждат никакви кости.

Пит се потопи под водата и огледа внимателно палубата, за да се увери в това. Тя беше пуста и чиста, без разхвърляни по нея отпадъци.

— Сигурно са изпаднали в паника и са напуснали кораба в открито море — предположи Джордино.

— Няма и следа от паника — каза Пит. — Кухнята би могла да издържи основен преглед.

— Можеш ли да проникнеш в останалите части на кораба?

— В носовата преграда има люк. Ще погледна какво има от другата страна.

Той се наведе и се промъкна през ниския и тесен отвор, като внимателно издърпа след себе си спасителното въже и шланга за

въздух. Тъмнината беше потискаща. Пит откачи прожектора от колана с тежести и обходи с лъча му малкото помещение.

— Сега се намирам в някакъв склад. Водата тук е плитка, стига малко под коленете ми. Виждам инструменти, да, инструментите на корабния дърводелец, резервни котви, голям ръчен кантар с топуз...

— Кантар с топуз? — прекъсна го Джордино.

— Да, кантар, закачен на кука.

— Разбрах.

— Има също и доста брадви, оловни тежести и рибарски мрежи. Почакай да ги заснема.

Тясна дървена стълба водеше нагоре и през отвор извеждаше на главната палуба. След като я запечата на лента, той предпазливо я опита и остана изненадан, че все още беше достатъчно здрава, за да издържи тежестта му.

Пит бавно се изкачи по стъпалата и промуши глава в останките на разбитата палубна каюта. Не се виждаше нищо, с изключение на няколко отломки. Каютата беше почти изравнена с палубата от натрупания отгоре лед.

Той слезе долу, нагази във водата и се отправи към друг люк, който се отваряше към трюма. Завъртя прожектора от десния към левия борд и мигом се вцепени потресен.

Това не беше само трюм.

То беше и гробница.

Нечовешкият студ бе превърнал сухия трюм в криогенна^[1] камера. Осем почти идеално запазени трупа бяха скучпчени край малка желязна печка в носовата част. Леден покров се спускаше върху всеки от тях и ги правеше да изглеждат като обвити с дебело и прозрачно пластмасово фолио.

Изражението по лицата им беше спокойно, а очите им бяха отворени. Като манекени във витрината на магазин, те бяха заели различни пози, сякаш бяха нарочно поставени и нагласени да изглеждат така. Четирима седяха край масата и се хранеха, хванали в ръка чинии, надигнали чаши към устите си. Двама, които седяха един до друг, се бяха облегнали на корпуса и четяха, както предположи Пит, свитъци. Един се беше навел над дървена ракла, а последният седеше и пишеше нещо.

Пит имаше чувството, че е попаднал в машина на времето. Той не можеше да повярва, че пред очите му се намираха хора, които са били поданици на Римската империя. Древни моряци от миналото, които са влизали в пристанища, погребани отдавна под останките на по-късни цивилизации, предци от древността, които бяха живели преди повече от шестдесет поколения.

Те не са били подгответи за арктическия студ. Нито един не беше облечен с дебели дрехи; всички бяха увити в груби одеяла. Изглеждаха ниски в сравнение с Пит; всички бяха с една глава пониски от него. Единият беше дребен и плешив мъж, с посивяла вълниста коса отстрани над слепоочията. Другият имаше рошава рижка коса и гъста брада. Повечето бяха гладко избръснати. Доколкото можеше да се види през ледената им обвивка, най-младият беше около осемнадесетгодишен, а най-възрастният наближаваше четиридесетте.

Морякът, когото смъртта беше заварила докато е писал, беше с плътно нахлупена на главата кожена шапка и дълги ивици от вълнен плат, увити около краката и стъпалата му. Той беше приведен над малка купчина восьчни плочки, които лежаха върху осияната с белези повърхност на малка сгъваема масичка. В дясната си ръка стискаше заострена метална пръчица за писане.

Нищо не подсказваше, че екипажът е загинал от глад или умрял бавно от студ. Смъртта беше настъпила внезапно и неочеквано.

Пит се досещаше за причината. Всички капаци на люковете са били плътно затворени, за да не влеза студа вътре, а единственият отвор за проветрение е замръзнал. Съдовете, в които се намираше последната гозба, бяха поставени върху малка маслена печка. Нямаше откъде топлината и дима да се разнесат навън. В трюма постепенно се беше натрупал смъртоносен въглероден окис. Бяха изпаднали в безсъзнание преди да разберат какво става и бяха издъхнали по местата си.

Много внимателно, сякаш се боеше да не разбуди отдавна мъртвите моряци, Пит започна да очуква леда от восьчните плочки, докато се отдели от тях. После разкопча ципа на предницата на водолазния костюм и ги напъха вътре.

Той отдавна беше престанал да обръща внимание на измъчващия го студ, на нервната пот, която се стичаше от порите му или на това, че

трепереше. Умът му беше толкова погълнат от ужасяващата гледка, че изобщо не чу неколократните настоявания на Джордино да отговори.

— Чуваш ли ни? — питаше той. — Отговори, дяволите да те вземат.

Пит смотолеви няколко неразбираеми думи.

— Повтори пак. Нещо лошо ли ти се е случило?

Тревогата в гласа на Джордино най-сетне изтръгна Пит от унеса, в който беше изпаднал.

— Кажи на капитан Найт, че най-лошите му опасения се оправдаха. Няма никакво съмнение, че корабът е античен. И между другото — лаконично и монотонно добави той — можеш също така да споменеш, че ако му трябват свидетели, мога да му осигуря екипажа.

[1] Криогенен — нискотемпературен. — Б.пр. ↑

— Търсят те по телефона — извика съпругата на Джулиъс Шилър през прозореца на кухнята.

Шилър вдигна поглед от откритата скара в задния двор на обградената си с дървета къща в Чеви Чейс.

— Казаха ли кой се обажда?

— Не, но ми прозвуча като Дейл Никълс.

Той въздъхна и размаха машата.

— Ела нагледждай пържолите да не прегорят.

Мисис Шилър целуна мимоходом съпруга си, когато се разминаха на верандата. Той влезе в кабинета си, затвори вратата и вдигна слушалката.

— Да?

— Джулиъс, обажда се Дейл.

— Казвай какво има?

— Съжалявам, че те беспокоя в неделя — каза Никълс. — Да не прекъснах нещо?

— Само приготвленето на семейната скара на открито.

— Трябва да си наистина голям почитател на скара. Навън температурата е едва седем градуса.

— По-добре, отколкото да одимявам гаража.

— Най-много обичам пържоли и бърканни яйца.

Шилър схвана намека на Никълс за бърканите яйца и превключи телефона си към защитена от подслушване линия, която действаше в режим на компютърно кодиране^[1].

— Добре, Дейл, какво става при теб?

— Хала Камил. Осъществихме подмяната без проблеми.

— Искаш да кажеш, че нейната двойница се намира в болницата „Уолтър Рийд“? — попита Шилър.

— Под засилена охрана, както подобава в такива случаи.

— Кой я дублира?

— Тери Руни, актрисата. Гриимира се превъзходно. Не можеш да я различиш от истинския генерален секретар, ако не се изправиш очи в

очи с нея. За по-голяма убедителност организирахме пресконференция с лекарите от болницата. Историята, която поднесоха, описваше тежкото положение, в което се намира.

— А Камил?

— Тя остана в самолета на Военновъздушните сили, който я докара от Гренландия. След като презареди с гориво, той отлетя за Бъкли Фийлд, близо до Денвър. Оттам тя бе откарана с хеликоптер в Брекънридж.

— Ски курорта в Колорадо?

— Да, в момента си почива настанена удобно в алпийската вила на сенатор Пит, която се намира съвсем близо до града.

— Как приема принудително наложената ѝ почивка?

— Все още нямам сведения. Тя беше натъпкана с успокоителни, когато я пренасяха от болницата в Туле. Но няма да има възражения, когато научи за операцията ни да осигурем безопасното ѝ пристигане в главната квартира на ООН, за да произнесе реч при откриването на сесията на Общото събрание. Близък до нея източник, на когото може да се вярва твърди, че тя възнамерява да подложи на унищожителна критика Язид и да го разобличи като религиозен мошеник, като представи доказателства за подмолните му терористични действия.

— Четох доклад от същия източник — призна Шилър.

— До откриването на сесията остават пет дни — каза Никълс. — Язид няма да се спре пред нищо, за да я премахне.

— Не трябва да допуснем да се появи на публично място преди да стъпи на подиума — заяви сериозно Шилър.

— Тя е в безопасност — каза Никълс. — Получил ли си никакви сведения от египетското правителство?

— Президентът Хасан ни оказва пълно съдействие по отношение на Камил. Той се бори със зъби и нокти за всеки час отсрочка, който може да купи или открадне, за да приведе в действие новите си икономически реформи и да смени висшите ръководители на армията с хора, на които може да вярва. Хала Камил е единствената пречка пред Язид, която не му позволява да направи опит за бързо сваляне на египетското правителство от власт. Ако платените убийци на Язид успеят да я спрат, преди речта ѝ да бъде излъчена по световните сателитни новинарски канали, съществува реална опасност Египет да се превърне във втори Иран преди да е изтекъл този месец.

— Успокой се, Язид няма да разбере за номера, който му скроихме, преди да е станало твърде късно — уверено заяви Никълс.

— Предполагам, че тя се намира под засилена охрана?

— За това се грижат най-добрите агенти от секретните служби. Президентът лично следи отблизо цялата операция.

Съпругата на Шилър почука на вратата и заговори високо от другата страна:

— Пържолите са готови, Джулиъс.

— Минутка — отвърна той.

Никълс дочу размяната на реплики.

— Това е всичко засега. Оставям те да се върнеш при пържолите си.

— Щях да се чувствам по-спокойно, ако ФБР също оказващ съдействие в този случай — каза Шилър.

— Персоналът, който се грижи за охраната на Белия дом взе под внимание всички непредвидени обстоятелства, които биха могли да възникнат. Президентът счита, че най-добре ще бъде информацията да бъде ограничена в много тесен кръг.

За момент Шилър помълча замислен. После каза:

— Гледайте да не я оплескате, Дейл.

— Не се беспокой. Обещавам, Хала Камил ще пристигне в сградата на ООН в Ню Йорк в отлична форма и пълна с плам.

— Най-добре.

— Съмняващ ли се?

Шилър затвори телефона. Изпитваше тревожно чувство. Искаше му се да вярва, че Белият дом наистина знае какво прави.

От другата страна на улицата, в задната част на микробус форд, отстрани на който имаше надписи „Водопроводни услуги «Капитол». 24-часова аварийна поддръжка“, седяха трима мъже. Тясното пространство беше претъпкано с електронно оборудване за подслушване.

Скуката беше настъпила преди пет часа. Осъществяването на наблюдение е може би най-отегчителната работа, като се изключи това човек да гледа как ръждясват железните релси. В атмосферата се усещаше раздразнение. Единият от мъжете пушеше, а останалите двама бяха непушачи и не можеха да понасят задимения въздух. Всички бяха схванати. Беше им студено. Бивши агенти от

разузнаването, те бяха напуснали работа, за да станат независими предпrietемачи.

Повечето агенти, които са се оттеглили от активна служба, приемат от време на време да извършат по някоя странична поръчка за правителството, но тези тримата бяха измежду малцината, за които парите означаваха повече от патриотичния дълг и по тази причина продаваха всяка поверителна информация, до която успееха да се доберат, на онзи, който им предложеше най-високо заплащане.

Единият от тях, рус и слаб като бостанско плашило тип, наблюдаваше с бинокъл къщата на Шилър през потъмненото стъкло.

— Излиза от кабинета.

Дебелият мъж, приведен над магнетофона със слушалки на главата, кимна в знак на съгласие.

— Разговорът приключи.

Третият, който имаше дълги, извити нагоре и напомадени мустаци, задейства параболично огледало с лазерен лъч, който изпълняваше ролята на чувствителен микрофон за приемане на човешка реч в стая по вибрациите върху стъклата на прозорците. Усиленият и обработен посредством оптическа система сигнал се записваше върху звуконосител.

— Нещо интересно? — попита мършавият блондин.

Дебелият свали слушалките и избърса потното си чело.

— Мисля, че моят дял от този ангажимент ще стигне да изплатя лодката си за риболов.

— Обичам стока, дето веднага ще я лапнат на пазара.

— Тази информация си струва бая пара за онзи, който се нуждае от нея.

— Кой имаш предвид? — попита мустакатият.

Дебелият се ухили като сит койот.

— Един богат високопоставен чалмалия, дето иска да се издокара пред Ахмад Язид.

[1] В този режим аналоговият сигнал се разлага на цифрови компоненти, които се обработват от компютър по даден кодиращ алгоритъм. Това устройство на английски се нарича „скремблър“, от глагола „scramble“, — обърквам, бъркам, който също се използва и за бъркани яйца. Оттук и намекът за бърканите яйца. — Б.пр. ↑

Президентът се надигна иззад бюрото си и отсечено кимна на директора на ЦРУ Мартин Броган, който беше въведен в овалния кабинет за редовната сутрешна разузнавателна сводка.

Протоколното ръкостискане на двамата мъже бе отпаднало скоро след като бяха започнали ежедневните им срещи. Слабият, строен и изискан Броган нямаше нищо против това. Дланите му бяха тесни, с издължени като на цигулар пръсти, а високият, деветдесеткилограмов президент имаше огромни ръчища, с които беше в състояние да строши костите на човек при ръкостискане.

Броган изчака президента да седне, преди да се настани в едно от кожените кресла. Почти ритуално президентът наля кафе, добави лъжичка захар и любезно подаде на Броган голяма чаша.

После прокара ръка през сребреещата си коса и впери в Броган бистрите си сиви очи.

— Е, какви тайни крие светът тази сутрин?

Броган повдигна рамене и му подаде през бюрото папка с кожена подвързия.

— В 09:00 часа московско време, съветският президент Георги Антонов е чукал своята метреса на задната седалка на лимузината си, на път за Кремъл.

— Завиждам му, че по този начин започва деня си — широко усмихнат каза президентът.

— Освен това е провел два телефонни разговора от колата си. Единият със Сергей Корнилов, ръководител на съветската програма за космически изследвания, другият — със сина си, който работи в търговския отдел на посолството в Мексико Сити. Препис на разговорите ще намерите на страници четвърта и пета.

Президентът отвори папката, сложи очилата си за четене и прегледа преписа, удивен, както винаги, от възможностите на разузнаването да събира толкова изчерпателна информация.

— А как премина останалата част от деня на Георги?

— Прекара по-голямата част от времето си зает с решаването на вътрешнополитически проблеми. Никак не би ви се искало да сте на негово място. Перспективите пред съветската икономика се влошават с всеки изминал ден. Реформите му в областта на селското стопанство и промишлеността претърпяха провал. Членовете на Политбюро от старата гвардия се опитват да подронват авторитета му. На военният никак не се нравят предложението му, свързани със съкращаването на оръжията и открито изказват несъгласието си. С увеличаването на опашките съветските граждани все по-неприкрито изразяват недоволството си. В градовете се появяват надписи, призоваващи към сваляне на правителството, подклаждани от нашите тайни агенти. Общийт икономически растеж е едва два процента. Съществува голяма вероятност Антонов да бъде принуден да се оттегли от власт преди началото на следващото лято.

— Ако нашият дефицит не намалее, аз мога да се окажа в същото положение — мрачно заяви президентът.

Броган не направи никакъв коментар. Не се и очакваше да стори това.

— Какви са най-новите сведения от Египет? — попита президентът, преминавайки по-нататък.

— Положението на президента Хасан също е изключително нестабилно. Въздушните сили му остават верни, но армейските генерали са на път да се присъединят към Язид. Министърът на от branata Абу Хамид е провел тайна среща с Язид в Порт Саид. Нашите информатори твърдят, че Хамид няма да оттегли подкрепата си за Хасан, ако не получи уверения за стабилна позиция във властта. Той не желае да се превърне в машина в ръцете на фанатизираните молли от обръжението на Язид.

— Мислиш ли, че Язид ще отстъпи?

Броган поклати глава.

— Не, той няма намерение да дели властта с никого. Хамид подценява безскрупулността на Язид. Ние вече успяхме да разкрием заговор да се постави бомба в личния самолет на Хамид.

— Предупредихте ли Хамид?

— Необходимо ми е вашето одобрение.

— Имаш го — каза президентът. — Хамид е недоверчив. Може да си помисли, че сме му скроили номер, за да не допуснем да премине

в лагера на Язид.

— Можем да му съобщим имената на екипа от убийци на Язид. Хамид може да продължи нататък, ако настоява за доказателства.

Президентът се облегна назад и за момент впери поглед в тавана.

— Съществува ли вероятност Язид да е свързан по някакъв начин с катастрофата на самолета на ООН, на борда на който се е намирала Хала Камил?

— В най-добрия случай разполагаме само с косвени улики — призна Броган. — Ще можем да направим конкретни заключения едва след като следователите приключат работата си и представят своя доклад. За сега катастрофата представлява истинска загадка. Досега сме установили само няколко факта. Знаем, че истинският пилот е бил убит — тялото му е било открито в багажника на кола, паркирана на летище Хийтроу.

— Прилича на работа на мафията.

— Почти, като изключим това, че убиецът се е дегизирал достатъчно добре, за да мине за истинския пилот. След като наистина е пилотирал при излитането на самолета, той е умъртвил екипажа, като е използвал инжекции с токсично нервнопаралитично вещество, известно под името сарин, променил е курса и е напуснал самолета над Исландия.

— Сигурно е работил с екип от отлично обучени професионалисти — удивен заяви президентът.

— Имаме основание да смятаме, че е действал сам — каза Броган.

— Сам? — с недоверчиво изражение на лицето попита президентът. — Тоя тип трябва да е бил страхотно опитно копеле.

— Умелите действия и сложният замисъл са запазена марка на един арабин, чието име е Сюлейман Азис Амир.

— Терорист?

— Не в общоприетия смисъл. Амар е един от най-изобретателните наемни убийци в играта. Иска ми се да беше на наша страна.

— Внимавай да не те чуят либералите в Конгреса — с иронично шаговит тон каза президентът.

— Или средствата за масова информация — добави Броган.

— Имате ли досие на Амар?

— Дебело почти цял метър. Той е това, което в нашите кръгове някога наричахме майстор на преобразяването. Истински ревностен мюсюлманин, за когото политиката не представлява почти никакъв интерес, наемник, за когото няма данни, че е свързан с фанатизираните исламски консерватори. Амар иска много пари и ги получава. Ловък бизнесмен. Богатството му се оценява на над шестдесет милиона долара. Рядко играе по правилата. Акционите му са майсторски планирани и изпълнени. Всички са замислени да изглеждат като нещастни случаи. Не можем да му припишем нито една със сигурност. Невинните жертви за него нямат никакво значение при положение, че обектът на удара му ще загине. Подозираме, че е отговорен за смъртта на над сто души през последните десет години. Опитът му, ако успеем да го докажем, да убие Хала Камил ще се окаже първият му и единствен досега неуспех.

Президентът оправи очилата си и разгърна доклада за самолетната катастрофа.

— Сигурно съм пропуснал нещо. Ако той е искал самолетът да изчезне в океана, защо му е било нужно да трови пътниците? Каква вероятна причина би имал да ги убива два пъти?

— Това е странното — обясни Бротан. — Моите аналитици не мислят, че убийството на пътниците е дело на Амар.

В очите на президента се появи изненада.

— Ти съвсем ме обърка, Мартин. Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— За Туле отлетяха патолози от лабораториите на ФБР, които извършиха аутопсии на жертвите. В труповете на втория пилот и инженера са открили съдържание на сарин петдесет пъти по-голямо от необходимото, за да ги убие, но тестовете им показали, че пътниците са починали от манчинил, погълнат с храната, сервирана им на борда.

Броган спря, за да отпие кафе.

Президентът чакаше, като потропваше нетърпеливо с молив по настолния календар.

— Манчинилът, или отровата гуава, както се нарича, е разпространен на Карибските острови и по крайбрежието на Мексиканския залив — продължи Броган. — Добива се от дърво, което ражда смъртоносни, сладки на вкус плодове, подобни по форма на ябълки. Карибските индианци потапяли в сока им върховете на

стрелите си. Доста моряци, претърпели корабокрушения в миналото, както и туристи в наши дни, са умрели след като са опитали отровните сокове на манчинила.

— И твоите хора са убедени, че убиец от ранга на Амар няма да се унижи да използва манчинил?

— Долу-горе — кимна Броган. — За хората, с които Амар поддържа контакти, не би представлявало трудност да закупят или откраднат сарин от някоя европейска компания, която доставя химикали. Манчинилът обаче е нещо друго. Той не се намира под път и над път. Овен това действа твърде бавно. Лично аз се съмнявам, че Амар изобщо би помислил да го използва.

— Ако не е арабинът, кой тогава?

— Не знаем — отвърна Броган. — Със сигурност нито един от тримата оцелели. Единствената следа, при това доста неясна, води към един от участниците в мексиканската делегация, някой си Едуардо Ибара. Той е единственият пътник, като се изключи Хала Камил, който не е ял от храната.

— Тук се казва, че той е загинал при катастрофата. — Президентът вдигна поглед от папката с доклада. — Как би могъл да постави отрова в храната, която се сервира на борда, без да го забележат?

— Това е било сторено в кухнята на фирмата, която снабдява с продукти самолетната компания. И момента английските следователи работят по тази следа.

— Може би Ибара е невинен. Може би той не е ял по някоя съвсем лесно обяснима причина.

— Според оцелялата стюардеса Хала е спала по време на целия обяд, но Ибара се е престорил, че има проблеми със стомаха.

— Възможно е.

— Оцелялата стюардеса го е видяла да яде сандвич, който извадил от дипломатическото си куфарче.

— Значи е знаел.

— Така изглежда.

— Защо е рискувал да се качи на борда, щом е знаел, че всички, с изключение на него, ще умрат?

— За подсигуряване, в случай че главната набелязана жертва или жертвии, вероятно цялата група от Мексико, не погълне отровата.

Президентът се облегна на стола и отново впери поглед в тавана.

— Добре, Камил е трън в очите на Язид. Той плаща на Амар да я премахне. Работата се проваля и самолетът не изчезва на сред Арктическия океан, както е предвиждал планът, а се приземява в Гренландия. Толкова по първата загадка. Да я наречем египетската връзка. Загадка номер две, мексиканската връзка, е доста по-мъглява. Липсва ясен мотив за масово убийство, а единственият заподозрян е мъртъв. Ако бях съдия, щях да издам разпореждане за прекратяване на делото поради липса на доказателства.

— Ще трябва да се съглася с вас — каза Броган. — Не разполагаме с никакви доказателства за терористи, които действат от Мексико.

— Забравяш Топилцин — неочеквано изрече президентът.

Броган беше изненадан от студеното и яростно, изпълнено с неподправен гняв изражение, което се изписа по лицето на президента.

— Управлението не е забравило Топилцин — увери го Броган, — нито пък това, което стори с Гай Ривас. Само трябва да разпоредите и ще се погрижа да бъде премахнат.

Президентът внезапно въздъхна и изведнъж като че ли се смали на стола си.

— Де да беше толкова просто. Да щракна с пръсти и ЦРУ да унищожи чуждестранен опозиционен лидер. Рискът е твърде голям, Кенеди сам се убеди в това, когато погледна през пръсти на опита на мафията да убие Кастро.

— Рейгън не възрази срещу опитите да премахнем Муамар Кадафи.

— Да — уморено каза президентът. — Ако само беше знал, че Кадафи ще скрои номер на всички и ще почине от рак!

— Няма да имаме такъв късмет с Топилцин. Резултатите от медицинските изследвания показват, че е здрав като камък.

— Този човек е проклет безумец. Ще бъде цяло нещастие, ако той вземе властта в Мексико.

— Прослушахте ли записа, направен от Ривас? — попита Броган, знаейки отговора.

— Четири пъти — горчиво каза президентът. — Достатъчно, за да предизвика у мен кошмари.

— А ако Топилцин свали сегашното правителство и наистина изпълни заплахата си да изпрати милиони свои сънародници през границата, в лудешки опит да си възвърне американския Югозапад...?

— Броган оставил въпроса си недовършен.

Президентът отвърна с учудващо омекнал тон:

— Тогава няма да имам никакъв друг избор, освен да наредя на въоръжените ни сили да се отнасят с всяка тълпа от незаконно намиращи се на наша територия чужденци като с вражески нашественици.

Броган се върна в кабинета си в главната квартира на ЦРУ в Лангли, където завари помощник-министъра на Военноморските сили, Елмър Шоу, който го чакаше.

— Съжалявам, че ще объркам натоварената ти програма — каза Шоу, — но имам интересна новина, от която може би ще излезе нещо голямо.

— Сигурно е нещо важно, щом се е наложило да дойдеш лично.

— Действително.

— Влизай и сядай. Добра ли е тази новина или лоша?

— Много добра.

— Напоследък нищо не върви както трябва — мрачно заяви Броган. — Ще се радвам да чуя нещо хубаво за разнообразие.

— Нашият изследователски кораб „Поулър Иксплорър“ беше изпратен да търси съветската подводница от клас „Алфа“, която изчезна...

— Запознат съм със задачата им — прекъсна го Броган.

— Е, открили са я.

Очите на Броган леко се разшириха и той удари с ръка по бюрото в един от редките си изблици на задоволство.

— Поздравявам ви. Подводниците от клас „Алфа“ са най-добрите в двете флоти. Вашите хора са свършили чудесна работа.

— Все още не сме се добрали до нея — каза Шоу.

Броган внезапно присви очи.

— Ами руснаци? Знаят ли за нашето откритие?

— Не мисля. Малко след като приборите са открили потъналата подводница, което, между другото, е записано на видеокасета, нашият

кораб е преустановил издирването и се е включил в спасителните операции за разбития самолет на ООН. Като че ли господ ни изпрати тази димна завеса. Нашите източници на информация в съветските военноморски сили твърдят, че при тях всичко е спокойно. В КГБ също не се забелязва повищена активност. Освен това данните от спътниковото наблюдение на техния Североатлантически флот показват, че няма драстична промяна в курса на корабите им в посока към зоната на търсене.

— Странно, че не са изпратили някой шпионски траулер да следи отблизо „Поулър Иксплорър“.

— О, изпратиха — обясни Шоу. — Освен това през цялото време наблюдаваха действията ни, както си му е редът, като следяха курса на нашия кораб и подслушваха комуникациите със сателит. Отказаха се, скръстиха ръце и зачакаха, с надеждата нашата по-modерна технология за подводно търсене да успее там, където тяхната се провали. През цялото време се осланяха на това, че нашият екипаж все ще направи някоя, макар и дребна грешка и ще издаде местоположението на подводницата.

— Но те не го направиха.

— Не — уверено заяви Шоу. — Мерките за сигурност на кораба бяха изключително строги. Като се изключват капитана и двамата специалисти по подводни издирвания от НЮМА, целият екипаж беше инструктиран така, че да си мисли, че задачата им е да проследят пътя на айсбергите и да изследват геологията на морското дъно. Моят доклад за успеха на мисията по издирването беше отнесен от Гренландия лично от старши помощник-капитана на „Поулър Иксплорър“, ето защо нямаше никакъв начин за подслушване на комуникациите.

— Добре, а какво ще правим по-нататък? — попита Броган. — Ясно е, че руснаците никога няма да позволят да се повтори случаите с „Глоумър Иксплорър“. А и все още имат кораб, който патрулира в района край Източното крайбрежие, където загубиха онази ракетна подводница през осемдесет и шеста.

— Обмисляме провеждането на подводна спасителна операция — каза Шоу.

— Кога?

— Ако започнем подготовката за нея веднага, променим и съответно пригодим наличните подводни съдове, до десет месеца ще имаме готовност за изваждане на потъналата подводница.

— Значи ще забравим за нея, или най-малкото ще се държим така, сякаш сме забравили.

— Точно така — отвърна Шоу. — Междувременно, попаднахме на нещо, което ще заблуди Съветите. Флотът се нуждае от съдействието на вашето управление, за да постигнем това.

— Слушам.

— По време на спасителните операции и последвалото разследване на причините за катастрофата на самолета, хората от НЮМА, които работят заедно с нас по издирването, случайно се натъкнали на нещо, което прилича на претърпял корабокрушение древен римски кораб, погребан в леда.

Броган изгледа скептично Шоу.

— В Гренландия?

Шоу кимна.

— По думите на специалистите няма съмнение, че е истински.

— Какво може да направи ЦРУ, та да помогне на флота при никакво си древно корабокрушение?

— Малко дезинформация. Искаме руснаците да си мислят, че „Поулър Иксплорър“ през цялото време е търсил римския кораб.

Броган забеляза как една от лампичките на интеркома му започна да премигва.

— Добре замислено. Докато флотът се готви да отмъкне изпод носа им тяхната най-нова подводница, ние ще отклоним вниманието им в погрешна посока.

— Нещо подобно.

— Какво смятате да предприемете по отношение на находката от римско време от ваша страна?

— Ще организираме археологическа експедиция като прикритие на местната изходна база за действие. „Поулър Иксплорър“ ще остане разположен там, където се намира в момента, за да може екипажът да окаже помощ при разкопките.

— Наблизо ли е подводницата?

— На по-малко от десет мили разстояние.

— Имаш ли представа за състоянието ѝ?

— Има някои повреди по конструкцията, причинени от удар в издадена нагоре част на морското дъно, но иначе е непокътната.

— А римският кораб?

— Нашите хора там твърдят, че са открили отлично запазените замръзнати трупове на екипажа.

Броган се надигна иззад бюрото и тръгна да изпрати Шоу до вратата.

— Невероятно — заяви възхитен той. После се ухили дяволито.

— Чудя се, дали няма да открием и някоя древна държавна тайна?

Шоу също се засмя.

— По-добре някое несметно съкровище.

Нито един от двамата не предполагаше, че само след четиридесет и осем часа ще си спомнят тези разменени на шега реплики, които дълго време нямаше да им дават мира.

Под ръководството на археолозите екипажът на „Поулър Иксплорър“ се зае да освободи кораба от мъртвата хватка на леда, пласт след пласт, докато пред очите им постепенно се откри горната палуба, от вълнореза до кърмовия упор.

Хипнотизирани от любопитство, всички, които се намираха на фиорда, се стекоха към мястото на разкопките. Липсваха само Пит и Лили. Те бяха останали на борда на ледоразбивача, за да се опитат да разчетят написаното на восьчните плочки.

Над скучената край изкопа тълпа от моряци и археолози, към които се беше присъединил и екипът, разследващ самолетната катастрофа, цареше мъртва тишина. Погледите на всички бяха вперени в полуразчистения от леда морски съд, като че ли той беше тайна гробница на някоя кралска особа.

Хоскинс и Греъм, които измериха корпуса, установиха, че дължината му е малко под двадесет метра, а най-широката му част — седем метра. Мачтата, която беше счупена на два метра от стапа^[1], липсваше. Останките от конопените такелажни въжета се виеха по лятната палуба и висяха от краищата ѝ, сякаш са били омотани на кълбо и запокитени от някоя гигантска птица. Всичко, което беше останало от някога широкото, правоъгълно платно, бяха няколко разкъсани парчета от груба канава.

Провериха дължината обшивка на палубата и установиха, че е съвсем здрава, както в деня, в който корабът е бил спуснат на вода от някоя отдавна забравена корабостроителница по средиземноморското крайбрежие. Предметите, пръснати по палубата, бяха фотографирани, след което им поставиха етикети, вдигнаха ги внимателно и ги отнесоха на „Поулър Иксплорър“. Там ги почистиха и описаха грижливо. После ги прибраха за съхранение в хладилното отделение на ледоразбивача, за да предотвратят процеса на гниене по време на пътуването към една държава, която не беше съществувала по времето, когато древният търговски кораб е отплавал на последното си пътешествие.

Гронквист, Хоскинс и Греъм не направиха никакъв опит да докоснат порутената каюта или да влязат в камбуза. Бавно, почти нежно, тримата повдигнаха единия край на трюмовия люк и го подпряха в полуотворено положение.

Гронквист легна по корем и провръя главата и раменете си в отвора, докато пред очите му се откри пространството под напречните греди на палубата.

— Там ли са? — развълнувано попита Греъм. — Наистина ли изглеждат така, както ги описа Пит?

Гронквист се взря в мъртвешки бледите лица, в застиналите, подобни на маски изражения. Имаше чувството, че ако почисти леда от тях и ги разтърси, очите им ще потрепнат и те ще оживеят.

Той се поколеба преди да отговори. Ярката дневна светлина над него му позволяваше ясно да види целия трюм и той съзря две сгущени заедно фигури в най-отдалечения към носа край, които Пит не беше забелязал.

— Изглеждат точно така, както Пит ги описа — сдържано отвърна той, — с изключение на момичето и кучето.

Пит стоеше на завет край един от палубните кранове и наблюдаваше как Джордино маневрира с хеликоптера на НЮМА над кърмата на „Поулър Иксплорър“. Петнадесет секунди по-късно шейната докосна очертания в центъра на площадката за излитане и кацане кръг, пронизителният вой на газовите турбини постепенно утихна и лопатите на носещото витло бавно престанаха да се въртят.

Дясната врата на пилотската кабина се отвори и на палубата скочи висок мъж с кафяво спортно сако от кадифе, под което се виждаше зелен пуловер с висока яка. Той се огледа за момент наоколо, сякаш за да се ориентира по-добре и забеляза Пит, който му махна с ръка за поздрав. Запъти се бързо към него присвил рамене, пъхнал ръце дълбоко в джобовете си, за да ги предпази от студа.

Пит пристъпи напред и бързо въведе новодошлия през един люк на топло в кораба.

— Доктор Редфърн?

— Вие ли сте Дърк Пит?

— Да, аз съм Пит.

— Чел съм за вашите подвизи.

— Благодаря ви, че намерихте време, въпреки натоварената си програма, да дойдете.

— Шегувате ли се? — възклика Редфърн, с блеснали от възторг очи. — В целия свят няма археолог, който не би дал мило и драго, за да участва в проучването на тази находка. Кога ще мога да я огледам?

— След десетина минути ще се стъмни. Мисля, че ще ви бъде от полза, ако доктор Гронквист, археологът, който ръководи разкопките, ви информира по-подробно. Освен това ще ви покаже и предметите, които бяха открити по главната палуба. А после, щом се развидели, ще отидете на кораба и ще поемете нещата в свои ръце.

— Звучи добре.

— Имате ли някакъв багаж?

— Взех със себе си само най-необходимото. Едно куфарче и малка чанта.

— Ал Джордино...

— Пилотът на хеликоптера?

— Да, Ал ще се погрижи нещата ви да бъдат отнесени във вашата каюта. А сега, ако обичате, ме последвайте. Ще се погрижа да вкарате нещо топло в стомаха си и ще се възползвам от знанията ви за разгадаването на един интригущ ребус.

— Водете ме.

Доктор Мел Редфърн беше доста по-висок от Пит и трябваше да се свие на две, когато минаваше през люка. Русата му коса, която беше започнала да окапва, образуваща шпиц по средата на челото, а сиво-сините му очи гледаха иззад стъклата на скъпите модни очила. Дългнестото му тяло беше все още доста стегнато за четиридесетгодишен мъж, с малко, но ясно забележимо шкембенце.

Бивш баскетболист и звезда в отбора на колежа, Редфърн се беше отказал от кариерата на професионален спортист, за да се посвети на работата над доктората си по антропология. По-късно беше насочил огромния си талант към подводните изследвания, превръщайки се в един от водещите специалисти в областта на класическото древно корабостроене.

— Как мина полетът ви от Атина до Рейкявик? — попита Пит.

— Почти го проспах — отвърна Редфърн. — Само дето по време на другия, с хеликоптера на флота, от Исландия до ескимоското

селище на около сто и седемдесет километра на юг оттук, щях насмалко да се превърна в буца лед. Надявам се, че ще можете да ми заемете някакви топли дрехи. Бях приготвил багажа си за слънчевите острови на Гърция и нямах представа, че ще ми се наложи спешно да отпътувам за Арктика.

— Капитан Найт, шкипер на кораба, ще се погрижи за това. Над какво работехте?

— Гръцки търговски кораб от втори век преди Новата ера, потънал с товар от мраморни статуи на борда. — Редфърн не можа да сдържи любопитството си и започна да разпитва Пит. — В радиограмата си не сте посочили какво е пренасял корабът.

— Като се изключат труповете на екипажа, трюмът беше празен.

— Е, човек не може да има всичко — философски отбеляза Редфърн. — Казвате обаче, че в общи линии корабът е отлично запазен.

— Да, точно така. Ако отстраним пробойната в корпуса, възстановим мачтата и такелажа и поставим направляващи весла, можете спокойно да доплавате с него до нюйоркското пристанище.

— Господи, та това е направо удивително. Успя ли доктор Гронквист да определи приблизителната му възраст?

— Да, по монети, сечени около триста и деветдесета година от Новата ера. Знаем дори името му. „Серapis“. Издълбано е на гръцки върху кърмовия упор.

— Напълно запазен византийски търговски кораб от четвърти век — смяян промълви Редфърн. — Това сигурно е археологическата находка на века. Нямам търпение да се заема с него.

Пит го заведе в офицерската каюткомпания, където седнала на една от масите за хранене, Лили преписваше текста от восьчните плочки върху хартия. Пит ги представи един на друг.

— Доктор Лили Шарп, доктор Мел Редфърн.

Лили стана и протегна ръка.

— За мен е чест, докторе. Въпреки че моята специалност са разкопките по суше, аз проявявам голям интерес към вашите подводни изследвания още от времето, когато работех над аспирантурата си.

— Напротив, честта е моя — любезно заяви Редфърн. — Хайде да оставим на страна всички тези гръмки титли и да минем на малки имена.

— Какво да ти предложим?

— Галон горещо какао и чиния супа добре ще ме сгреят.

Пит предаде поръчката на един от стюардите.

— Е, къде е този ребус, за който спомена? — попита Редфърн като някой хлапак, който няма търпение да изскочи от леглото сутринта на Коледа.

Пит го изгледа и се усмихна.

— Как си с латинския, Мел?

— Долу-горе. Доколкото си спомням, ти каза, че корабът е гръцки.

— Гръцки е — отвърна Лили, — но капитанът е водил дневника си на латински върху восьчни плочки. Шест от тях са изписани, а върху седмата има някакви линии, които наподобяват карта. Дърк ги донесе, когато се завърна от кораба. Преписах четливо текста върху хартия, за да можем да направим копия, а подобието на карта от последната плочка пречертах в улголемен мащаб. Все още не сме успели да установим точно къде се намира това място, защото липсват надписи.

Редфърн седна и взе една от плочките в ръката си. В продължение на няколко минути той благоговейно я разглежда, а после я остави настрана. След това взе изписаните от Лили листи и започна да чете.

Стюардът донесе чаша горещо какао и голяма купа мидена супа по бостънски със сланина и зеленчуци. Преводът така погълна Редфърн, че ученият загуби апетит. Той механично надигаше чашата и отпиваше от какаото като някой робот, без да отделя очи от изписаните на ръка страници. След близо десет минути той стана и закрачи из пространството между масите, като си мърмореше на глас латински фрази, забравил за изгарящата си от нетърпение публика.

Пит и Лили не смееха да се обадят, за да не прекъснат мислите му и с любопитство следяха неговите реакции. Редфърн спря, сякаш мислено изясняваше за себе си някакъв проблем в цялата му дълбочина. После се върна на масата и отново прегледа изписаните страници. Въздухът просто пращеше от очакване.

Изминаха няколко мъчителни минути. Най-сетне Редфърн оставил листите на масата с треперещи ръце и впери невиждащ поглед в далечината. Очите му бяха някак странно премрежени.

Археологът изглеждаше разтърсен из основи.

— Имаш вид на човек, който току-що е открил светия Граал^[2] — каза Пит.

— Е, за какво става дума? — попита Лили. — Какво откри?

Те едва успяха да чуят отговора на Редфърн, който беше навел глава.

— Възможно е — каза той, — твърде възможно е вашата случайна находка да открие пътя към най-грандиозната колекция от литературни съкровища и шедьоври на изкуството, която светът някога е познавал.

[1] Степ — основа на мачта. — Б.пр. ↑

[2] Светия Граал — легендарна и чудотворна смарагдова чаша, с която си послужил Христос на тайната вечеря и в която Йосиф Аrimатейски събрал кръвта на разпнатия Исус. — Б.пр. ↑

21

— Е, след като успя изцяло да приковеш вниманието ни — сдържано заяви Пит, — ще имаш ли нещо против да споделиш с нас открытието си?

Редфърн тръсна глава, сякаш да събере мислите си.

— Историята — по-точно ще бъде да я наречем епопея — е изумителна. Аз самият не мога да схвата всичко.

— Става ли ясно от плочките — попита Лили, — защо един гръко-римски кораб се е озовал толкова далеч от родните си води?

— Не гръко-римски, а византийски — поправи я Редфърн. — По времето когато „Серапис“ е плавал из древния свят, седалището на Империята е било преместено от Константин Велики^[1] от Рим край Босфора, където някога се е намирал гръцкият град Византия.

— Който станал Константинопол — каза Пит.

— А после Истанбул. — Редфърн се обърна към Лили. — Извинявай, че не ти отговорих направо. Но, да, плочките изясняват как и защо корабът се е озовал тук. За да си обясним напълно, ще трябва да се върнем назад във времето и да започнем от 323 година преди Новата ера, годината, в която Александър Велики издъхнал във Вавилон. Империята му била поделена между неговите пълководци. Един от тях, Птолемей^[2], се отделил в Египет и станал цар. Прозорлив човек е бил този Птолемей. Освен това той успял да сложи ръка върху трупа на Александър и го положил в саркофаг от злато и кристал. По-късно поставил саркофага в разкошен мавзолей и построил около него величествен град пред който Атина бледнеела. В чест на своя бивш господар Птолемей го нарекъл Александрия.

— Какво общо има всичко това със „Серапис“? — попита Лили.

— Моля те, имай малко търпение — топло отвърна Редфърн. — Птолемей основал огромен музей и библиотека, като започнал от нулата. Броят на книгите и произведенията на изкуството в тях бил внушителен. Неговите потомци, като се започне от Клеопатра, та чак до по-късните му наследници, продължили да трупат ръкописи и предмети на изкуството, докато музеят и особено библиотеката, се

превърнали в едни от най-големите съкровища на изкуството, науката и литературата, които някога са съществували. Тази огромна сбирка от знания просъществувала до 391 година от Новата ера. В тази година, император Теодосий^[3] и патриархът на Александрия, Теофил, който бил отявлен религиозен фанатик, решили, че всичко, което не е свързано по някакъв начин с новосъздадените християнски принципи, е езичество. Те организирали и разпоредили унищожението на всичко, събрано в библиотеката. Статуи, прочути творби на изкуството от мрамор, бронз, злато и слонова кост, невероятни картини и гоблени, безброй книги, написани върху агнешка кожа или свитъци от папирус, дори трупът на Александър: всичко трявало да се разбие на парченца или да се изпепели.

— За какви количества става въпрос? — попита Пит.

— Само книгите са наброявали стотици хиляди.

Лили тъжно поклати глава.

— Каква ужасна загуба!

— Оставили само библейските и църковните писания — продължи Редфърн. — Цялата библиотека и музеят били окончателно изравнени със земята, когато армиите на арабите и мюсюлманите завладели Египет около 646 година от Новата ера.

— Шедьоврите на древността, за събирането на които са били необходими векове, били унищожени, загубени навеки — обобщи Пит.

— Загубени — съгласи се Редфърн. — Така мислеха историците, поне досега. Но ако в това, което току-що прочетох, има и частичка истина, то цветът на сбирката не е безвъзвратно загубен. Той лежи скрит някъде.

Лили беше объркана.

— Съществува до ден-днешен? Измъкнат тайно от Александрия на борда на „Серапис“, преди да бъде изгорен?

— Според написаното на плочките.

По лицето на Пит се четеше съмнение.

— Не е възможно „Серапис“ да е отплувал с такава значителна част от сбирката. Звучи неубедително. Корабът е твърде малък. Та неговата товароподемност няма и четиридесет тона. Екипажът би могъл да натъпче в трюма няколко хиляди свитъка и някоя и друга статуя, но в никакъв случай количеството, за което говориш.

Редфърн изгледа Пит с уважение.

— Ти си доста наблюдателен. Запознат си добре с древните кораби.

— Да се върнем към това, как „Серапис“ е бил изхвърлен на брега на Гренландия — настойчиво го подкани Пит, докато Редфърн вземаше нужните страници с текст, които Лили беше преписала, и ги подреждаше.

— Няма да ви превеждам дума по дума латинския от четвърти век. Звучи твърде сковано и високопарно. Вместо това, ще се опитам да преразкажа написаното на най-обикновен английски. Датата на първия запис е трети април, 391 година от Новата ера по Юлианския календар^[4]. Разказът започва така:

Аз, Куций Руфин, капитан на „Серапис“, на работа при Никълс, гръцки владелец на кораби, склоних да превозя товар за Юний Венатор от Александрия. Казаха ми, че пътуването ще бъде дълго и тежко, а Венатор не желае да разкрие крайната цел. При това плаване ме придружи и дъщеря ми Хипатия и майка й ще се тревожи много от нашата дълга раздяла. Но Венатор дава двадесет пъти повече от обичайното заплащане, цяло състояние, от което доста ще спечели Никълс, както самият аз, а и екипажът.

Товарът беше пренесен на борда през нощта, под строга охрана и много потайно, тъй като наредиха на мен и на екипажа да останем на доковете по време на товаренето. Четирима войници, които се намираха под командването на центуриона Домитай Север, получиха заповед да останат на борда по време на цялото плаване.

Не ми харесва тази работа, но Венатор вече се разплати с мен за целия курс и аз не мога да отстъпя от обещанието си.

— Честен човек — заяви Пит. — Трудно е да се повярва, че не е открил какво ще превозва.

— Той се връща към това по-късно. Следващите няколко реда представляват дневник на пътешествието. Освен това споменава и на

кого е кръстен корабът. Ще прескача тази част и ще продължа с първото пристанище, където хвърлят котва.

Благодаря на нашия бог Серapis, че ни дари със спокоен и бърз четиринадесетдневен преход до Картаго Нова, където си починахме пет дни и натоварихме четири пъти повече провизии от обикновено. Тук се присъединихме към останалите кораби на Венатор. Товароподемността на повечето от тях надвишава двеста тона, а на някои наближава триста. Общо сме шестнадесет кораба заедно с флагманския кораб на Венатор. Нашият изпитан в несгоди „Серapis“ е най-малкият съд във флотилията.

— Флотилия! — възклика Лили. Очите ѝ блестяха, тялото ѝ беше напрегнато. — Те наистина са спасили сбирката.

Редфърн кимна възторжено.

— Най-малкото, значителна част от нея. Товароподемност от двеста до триста тона е била нещо обичайно за големите търговски кораби от онази епоха. Дори и да приспаднем два кораба за превозането на хората и провизиите, и приемем, че средната товароподемност на всеки от останалите четиринадесет кораба е била двеста тона, общият тонаж на флотилията възлиза на две хиляди и осемстотин тона. Достатъчно, за да пренесе една трета от книгите в библиотеката и голяма част от съкровищата на изкуството от музея.

Пит поиска почивка. Той отиде до шубера на камбуза и се върна с две чаши кафе. Постави едната пред Лили и тръгна отново за чиния понички. Остана прав. Беше му по-лесно да мисли и се съсредоточаваше по-добре на крака.

— Дотук, голямото изнасяне на съкровищата от библиотеката е само теория — каза той. — Не съм чул нищо, което да доказва, че те наистина са били тайно и мистериозно измъкнати.

— Руфин потвърждава това по-нататък.

Пит погледна нетърпеливо към археолога, седна отново и зачака.

— На следващата плочка Руфин споменава за някакви дребни поправки по кораба, разказва пристанищни клюки и описва как

изглежда Картаго Нова, днешна Карthagена в Испания, през погледа на туриста. Странно, но той повече не изразява опасения за предстоящото пътуване. Дори е пропуснал да отбележи датата, на която флотилията е напуснала пристанището.

Днес отплувахме към голямото море. По-бързите кораби влачат по-бавните. Не мога да продължа да пиша. Войниците ни наблюдават. Има строга заповед от Юний Венатор, че за пътешествието не трябва да има никакви писмени данни.

— Точно когато наредихме мозайката околовръст — промърмори Пит — се оказва, че централната част липсва.

— Трябва да има още — настоя Лили. — Знам, че преписвах и след тази част от дневника.

— Точно така — потвърди Редфърн, който подреждаше страниците. — Руфин подхваща разказа си единадесет месеца по-късно.

Вече мога спокойно да опиша нашето убийствено пътешествие, без да се страхувам, че ще бъда наказан. Венатор и неговата малка армия от роби, Север и неговите легионери, екипажите на останалите кораби, всички те бяха избити от варварите, а флотилията опожарена. „Серапис“ успя да се измъкне, защото моят страх от Венатор ме направи предпазлив.

Разбрах откъде идва и какво представлява товарът на флотилията. Знам и мястото в хълмовете, където е скрит. Тайни като тези трябва да се пазят от обикновените хорица. Подозирах, че Венатор и Север имаха намерение да убият всички ни, с изключение на няколко от техните доверени войници и екипажа на един от корабите, за да могат да се завърнат у дома.

Боях се за живота на моята щерка, затова раздадох оръжие на екипажа и им наредих да не се отдалечават от

кораба, за да можем да потеглим при първите признаци на коварно предателство. Но варварите връхлетяха първи и избиха робите на Венатор и легиона на Север. Охраната на корабите загина по време на битката и ние срязахме въжетата и се отдалечихме от брега. Венатор се опита да се спаси, като се хвърли във водата. Той викаше за помощ, но аз не можех да изложа на опасност живота на Хипатия и на екипажа, за да го спася и не пожелах да обърна кораба назад. Да сторя това срещу течението щеше да е равносилно на самоубийство.

Редфърн прекъсна за малко превода, преди да продължи.

— Тук Руфин се отклонява и се връща назад, към отплуването на флотилията от Карthagена.

Пътуването от Хиспания до нашето окончателно местоназначение в непознатата земя продължи петдесет и осем дни. Времето беше благоприятно, с попътни ветрове. За този късмет „Серапис“ поиска жертви. Двама души от екипажа умряха от непозната за мен болест.

— Сигурно има предвид скорбут — каза Лили.

— Древните мореплаватели рядко са плавали повече от една-две седмици, без да слязат на сушата — поясни Пит. — Скорбутът е станал нещо обичайно едва по време на продължителните пътешествия на испанците. Причините за смъртта им биха могли да бъдат най-различни.

Лили кимна към Редфърн.

— Извинявай, че те прекъснах. Продължавай, моля те.

За първи път слязохме на брега на голям остров, населен с варвари, които приличаха на скити, но с по-тъмна кожа. Те се оказаха приятелски настроени и с

готовност помогнаха на флотилията да попълни запасите си от храна и вода за пиеене.

Забелязахме и други острови, но флагманският кораб продължи напред, без да спира. Само Венатор знаеше къде флотилията щеше да хвърли котва. Най-сетне забелязахме пуст и гол бряг и наблизихме широкото устие на някаква река. Изчакахме в морето пет дни и пет нощи, докато вятърът стане попътен. След това потеглихме нагоре по реката, като от време на време се налагаше да гребем, докато най-после стигнахме до хълмовете на Рим.

— Хълмовете на Рим? — повтори недоумяващо Лили. — Това е неочекван обрат.

— Сигурно го е използвал като сравнение — каза Пит.

— Трудна за разгадаване гатанка — призна Редфърн.

Под ръководството на надзирателя Латиний Масер робите започнаха да копаят навътре в хълмовете. След осем месеца товарът на флотилията беше пренесен от корабите в тайното скривалище.

— Описва ли „тайното скривалище“? — попита Пит.

Редфърн взе една от плочките и сравни написаното върху нея с преписа на Лили.

— Част от думите не се четат. Ще ми се наложи да попълвам липсващия текст, доколкото мога.

И така, тайната на тайните лежи в хълма, в пещера, изкопана от робите. Мястото не може да се види заради оградата. След като всичко беше пренесено вътре, от хълмовете връхлетя орда от варвари. Не знам дали са успели да затворят пещерата навреме, тъй като бях зает да помагам на екипажа да изтика кораба от пясъка.

— Руфин е пропуснал да отбележи разстоянията — разочарован каза Пит — и никъде не е указан посоките. При това положение, почти сигурно е, че варварите, които и да са били, по дяволите, те са ограбили хранилището.

По лицето на Редфърн се изписа мрачно изражение.

— Не можем да изключим тази възможност.

— Не мисля, че се е случило най-лошото — изпълнена с оптимизъм заяви Лили. — Такава огромна сбирка не може да бъде унищожена, сякаш никога не е съществувала. Все някога на бял свят щяха да се появят части от нея.

— Зависи от мястото, където всичко това се е случило — каза Пит. — За петдесет и осем дни при средна скорост — да кажем три и половина възела^[5], кораб, построен по подобие на древния „Серапис“, би могъл да измине над четири хиляди морски мили^[6].

— При положение, че са плавали по права линия — каза Редфърн. — Което е малко вероятно. Руфин просто отбелязва, че са плавали в продължение на петдесет и осем дни, преди да стъпят на суши. Тъй като са плавали в непознати води, те вероятно са следвали очертанията на брега.

— Но накъде са плавали? — попита Лили.

— Най-логично е да се предположи към южното крайбрежие на Западна Африка — отвърна Редфърн. — Още в пети век преди Новата ера екипаж от финикийци е обиколил Африка от изток на запад. По времето на Руфин значителна част от нея вече е била картографирана. Съвсем естествено би било Венатор да насочи флотилията си на юг, след като са преминали през Гибралтарския проток.

— Не звучи убедително — каза Пит. — Руфин описва острови.

— Биха могли да са Мадейра, Канарските острови или островите Зелени нос.

— Пак не звучи убедително. Не можеш да обясниш по какъв начин „Серапис“ е преплавал половината земно кълбо и от южния край на Африка, в края на краищата се е озовал в Гренландия.

— Вярно е. Аз самият съм объркан по този пункт.

— Аз подкрепям предположението, че са се отправили на север — каза Лили. — Със същия успех островите биха могли да бъдат Шотландските или Фарейските. При това положение мястото, където

са копали, би могло да се намира някъде по крайбрежието на Норвегия или, още по-вероятно, Исландия.

— Това, което казва, звучи убедително — съгласи се Пит. — Нейната теория би могла да обясни как „Серапис“ е заседнал в Гренландия.

— За какво разказва Руфин, след като са избягали от варварите? — попита тя.

Редфърн замълча, докато допиваше какаото си.

— Разказът му продължава така:

Излязохме в открито море. Трудно беше да се управлява кораба. Разположението на звездите е различно. И слънцето не е същото. От юг ни връхлетяха стихийни бури. На десетия ден един моряк, гал, беше пометен от палубата и изхвърлен зад борда. Продължихме да се носим на север. На тридесет и първия ден нашият бог ни отведе в един закътан залив, където направихме поправки по кораба и взехме провизиите, които успяхме да открием на сушата. Освен това добавихме още камъни за баласт. На известно разстояние от брега се простира огромно море от дребни, подобни на джуджета борчета. При всяко бодване на пясъка с тояга потича сладка вода.

Шест дни безметежно плаване и отново се разрази буря, още по-лоша от последната. Платната ни са разкъсани и не вършат никаква работа. Силният вятър счупи мачтата и отнесе направляващите весла. Дни наред се носехме безпомощни, тласкани от поривите на безмилостния вятър. Загубих представа за дните. Беше невъзможно да се спи. Времето стана много студено. По палубата се образува лед. Корабът стана много нестабилен. Наредих на моя премръзнал и изтощен екипаж да изхвърли зад борда делвите с вода и вино.

— Амфорите, които сте открили на дъното отвъд фиорда.
Редфърн замълча, кимайки към Пит. После продължи да чете.

Малко след като бяхме изтласкани в този продълговат залив, успяхме да изтеглим кораба на брега и в продължение на два дни и две нощи спахме като мъртви.

Бог Серapis не е благосклонен към нас. Настъпи зима и лед скова кораба. Нямаме друг избор, освен да посрещнем храбро зимата и да преживеем, докато дните станат по-топли. От другата страна на залива има варварско селище. Установихме, че са готови да търгуват с нас. Разменяме с тях различни неща за храна. Тъй като нямат никаква представа за стойността им, те използват нашите златни монети за украсения. Показаха ни как да се топлим, като горим мас от някаква гигантска риба. Стомасите ни са пълни и мисля, че ще оцелеем.

Сега, когато разполагам с доста свободно време, всеки ден ще драсвам по някоя и друга дума. Тук ще се опитам да си припомня количеството и вида на предметите, които робите на Венатор разтовариха от трюма на „Серapis“, докато незабелязан ги наблюдавах от камбуза и броях внимателно. При вида на големия предмет, всички паднаха благоговейно на колене.

— Какво иска да каже? — попита Лили.
— Търпение — каза Редфърн. — Слушай.

Триста и двадесет медни цилиндъра, надписани „Геоложки карти“. Шестдесет и три големи гоблена. Те бяха увити около великолепния саркофаг на Александър от кристал и злато. Коленете ми се разтрепериха. Виждах лицето му през...

— Руфин не е написал нищо повече. — В гласа на Редфърн се долавяше съжаление. — Не е довършил изречението. Последната плочка представлява общ чертеж на бреговата линия и течението на реката.

— Изчезналият саркофаг на Александър Велики — едва чуто прошепна Лили. — Възможно ли е още да лежи погребан някъде, в някоя пещера?

— Заедно със съкровищата от Александрийската библиотека? — допълни Редфърн въпроса на Лили. — Не ни остава нищо друго, освен да се надяваме.

Реакцията на Пит беше коренно различна. В нея се четеше пълна увереност.

— Надеждата е за зрителите. Мисля, че ще мога да открия вашите антики за тридесет... нека бъдат двадесет дни.

Лили и Редфърн разтвориха широко очи. В погледите, които отправиха към Пит, се четеше съмнение, с което обикновено се гледа на някой политик, който обещава да намали данъците. Те категорично отказваха да му повярват.

А би трябало.

— Това, което каза, звучи доста самонадеяно — каза Лили.

В блесналите зелени очи на Пит се четеше пълна увереност.

— Дайте да видим картата.

Редфърн му подаде копието, което Лили беше направила, а после уголемила. Нямаше кой знае какво за гледане, като се изключеше поредицата от криволичещи линии.

— Почти нищо не може да се разбере — каза той. — Руфин не е обозначил нищо.

— Ще свърши работа. — Тонът на Пит беше сдържан и невъзмутим. — Достатъчно, за да ни отведе точно където трябва.

Беше четири часът сутринта, когато Пит се събуди. Той машинално се обърна на другата страна и се приготви отново да заспи, но в просънища осъзна, че някой беше запалил лампата и нещо му говореше.

— Съжалявам, друже налага се да станеш, без да се помайваш.

Замаян, Пит присви очи и съзря сериозното лице на капитан Найт.

— Какво става?

— Заповеди отгоре. Трябва незабавно да тръгнеш за Вашингтон.

— Те казаха ли защо?

— *Te* — това е Пентагонът и, не, *te* не ме удостоиха с обяснение.

Пит седна и спусна босите си крака на пода.

— Надявах се да остана тук още малко и да наблюдавам как вървят разкопките.

— Нямаш късмет — каза Найт. — Ти, Джордино и доктор Шарп трябва до един час да сте на път.

— Лили? — Пит стана и се отправи към тоалетната. — Разбирам желанието на тузарите да ни разпитат с Джордино за съветската подводница, но защо ще се интересуват от Лили?

— Комитетът на началник-щабовете не споделя намеренията си с простосмъртните крепостни. — Найт се усмихна кисело. — Нямам представа.

— Ами транспортът?

— По същия начин, по който Редфърн дойде. С хеликоптер до ескимоското селище и метеорологичната станция, със самолет на флота до Исландия, където ще се прехвърлите на бомбардировач B-52 на Военновъздушните сили, който се връща в Щатите за основен ремонт.

— Няма да я бъде тая — измърмори Пит с четка за зъби в уста.

— Ако искат да разчитат на пълно и безрезерво съдействие от моя страна, или ще осигурят частен реактивен самолет, или няма да мръдна оттук.

— Доста си навирил нос в този ранен час.

— Когато ме изритат от леглото по тъмно, не изпитвам никакви угризения да заява на началник-щабовете да си го наврат между хемороидите.

— Отиде ми следващото повишение — изпъшка Найт. — Виновен в съучастие.

— Дръж се за мен и ще стигнеш до флотски адмирал.

— Как не.

Пит почука с четката по главата си.

— Осени ме гениална идея. Изпрати незабавно съобщение. Кажи, че ще ги пресрещнем по средата на пътя. Джордино и аз ще тръгнем с хеликоптера на НЮМА към военновъздушната база в Туле. Те могат да осигурят правителствен самолет, който да ни хвърли до столицата.

— Все едно да дразниш доберман, когато се храни.

Пит разпери ръце.

— Защо никой тук не се отнася сериозно към моите градивни предложения?

[1] Константин I Велики — Римски император (274 — 337).

Възкачил се на престола през 306 г. През 313 година издава Миланския едикт, който постановява религиозна свобода в цялата империя. Преместил столицата на езическия Рим във Византия, която оттогава се нарекла в негова чест Константинопол. — Б.пр. ↑

[2] Птолемей I Сотир (Спасител) — един от пълководците на Александър Велики (360 — 283 година преди Новата ера). След смъртта на великия завоевател станал сатрап на Египет и Либия (323 г. преди Новата ера). Привлякъл в столицата си Александрия учени и философи, основал голяма библиотека и музей. Завоювал Финикия, превзел Йерусалим. Основател на династия Лагиди. — Б.пр. ↑

[3] Теодосий I Велики — Римски император (346 — 395). Император Грациан му поверил Източната империя, за да я бранит от готите. През 392 година става единствен господар на Римската империя. Покръстил се през 380 година и се превърнал в един от най-усърдните борци на православието срещу езичниците. По негово време било предприето системно унищожаване на множество шедьоври на древното изкуство. — Б.пр. ↑

[4] Юлиански календар — въведен от Юлий Цезар. Поставен в зависимост от движението на слънцето. На всяка четвърта година бил вмъкван по един допълнителен ден. — Б.пр. ↑

[5] Възел — единица за линейна скорост. Скорост от един възел в час е равна на 0,5144 м/сек. — Б.пр. ↑

[6] Една морска миля е равна на 1852 м, за разлика от сухопътната миля, която е равна на 1609 м. — Б.пр. ↑

Канторите и административните учреждения във Вашингтон приключваха работа след един ослепително ясен ден. Прохладното есенно време правеше въздуха прозрачен, а лъчите на залязващото слънце хвърляха златисти отблъсъци върху белия гранит на правителствените здания и му придаваха вид на позлатен порцелан. Небето беше осияно с бели топчести облаци, които изглеждаха толкова пътни, сякаш реактивният пътнически самолет „Гълфстрийм IV“ можеше спокойно да кацне върху тях.

Самолетът беше предназначен да носи на борда си деветнаесет пътника, но Пит, Джордино и Лили се разполагаха сами в пътническия салон. Джордино беше заспал веднага, още преди колесниците на самолета да се отлепят от пистата на американската военновъздушна база в Туле и все още продължаваше да спи. Лили ту задрояваше, ту се пробуждаше и се зачиташе в „Прагът“ на Марлис Милхайзер.

Пит остана буден, потънал в мисли, като от време на време записваше нещо в малка тетрадка. Той се извърна и се загледа през илюминатора в потока от автомобили, поели към дома, които бавно си проправяха път през центъра на столицата.

Мислите му се върнаха към замръзналия екипаж на „Серапис“, към неговия шкипер Руфин и дъщеря му Хипатия. Пит съжаляваше, че очите му не бяха успели да съзрат момичето в тъмнината на трюма, въпреки че видеокамерата я беше уловила съвсем ясно, с ръце, обгърнали малко кученце с дълга козина.

Гронквист почти се беше разплакал, когато я описваше. Пит се чудеше дали, в края на краищата, тя нямаше да се озове в някой музей, като замръзнал експонат, който безкрайните опашки от любопитни щяха да оглеждат, притихнали от удивление.

Вперил поглед надолу, към търговския център на Вашингтон, докато „Гълфстрийм“-ът кръжеше и се готовеше да подходи за кацане, Пит се отърси от мислите си за „Серапис“ и се съсредоточи върху издирането на съкровищата на Александрийската библиотека. Беше му ясно какво точно трябваше да направи. Единственото нещо в плана,

което не му се нравеше, беше, че трябваше да заложи всичко на една карта. Налагаше му се при търсенето изцяло да се осланя на няколко линии, грубо надраскани върху воськ от премръзналата ръка на умиращ човек. Законът на Мърфи — това, което може да се обърка, неминуемо ще се обърка — вече беше започнал да издига пред него барикади.

Търде възможно беше линиите на картата да не отговарят на нито едно известно от географията място. Причините за това можеха да бъдат най-различни: деформация на воська поради резките промени на температурата при първоначалното му замръзване на борда на „Серапис“ и последвалото размразяване на борда на „Поулър Иксплорър“; грешка, допусната от Руфин при омащабяването и погрешно нанасяне на извивките и чупките на бреговата линия и реката; или в най-лошия, но най-вероятен случай — големи промени в релефа на местността, дължащи се на натрупване на земна маса или ерозия, на земетресения или драстични промени в климата по време на изминалите хиляда и шестстотин години. Коритото на нито една река в света не би могло да се запази непроменено в продължение на цяло хилядолетие.

Пит усещаше възбудящия мириз на предизвикателството. За хората с неспокойен, вечно търсещ дух, този мириз е съвсем осезаем. Той е нещо средно между изльчването на жена, изпаднала в любовна възбуда и уханието на прясно окосена трева след дъжд. За Пит вълнението, което преследването на целта будеше у него, беше не по-малко от онова, предизвикано от постигането на самия успех. И все пак, след като наистина постигнеше онова, което изглеждаше почти недостижимо, той винаги чувстваше никаква празнота в себе си.

Първата пречка, която стоеше пред него, беше липсата на време да поеме издирането в свои ръце. Втората беше съветската подводница. Той и Джордино оглавяваха списъка на кандидатите, които да ръководят подводната спасителна операция.

Унесът на Пит бе прекъснат от долетелия от говорителите глас на пилота, който ги подканваше да затегнат предпазните колани. Той гледаше как малката сянка на самолета нараства върху дърветата под тях, чиито листа бяха окапали. Самолетът бавно подмина главната писта на военновъздушната база Андрюс и спря до един форд таурус комби.

Пит помогна на Лили да слезе от самолета. После той и Джордино свалиха багажа и го натовариха в багажника на тауруса. Шофьорът, млад, атлетичен тип с вид на гимназист, стоеше настрана, сякаш се боеше, че може само да се пречка на двамата загрубели мъжаги, които повдигаха тежките куфари и сакове от промазан брезент, като че ли бяха пухени възглавници.

— Какъв е планът? — обърна се Пит към шофьора.

— Вечеря с адмирал Сандекър в неговия клуб.

— Адмирал кой? — попита Лили.

— Сандекър — отвърна Джордино. — Нашият шеф в НЮМА.

Сигурно сме свършили нещо както трябва. Цяло събитие е той да те покани на обяд или вечеря.

— Да не говорим за покана в клуба „Джон Пол Джоунс“^[1] — добави Пит.

— Нима достъпът до него е толкова ограничен?

Джордино кимна.

— Свърталище на затъпели от нямане какво да правят стари флотски офицери, пикочните мехури на които са пълни с воняща трюмна вода.

Беше вече тъмно, когато шофьорът най-сетне зави в тиха улица с къщи от двете страни в Джорджтаун. След пет пресечки той намали скоростта, свърна по настлана с едрозърнест пясък алея и спря под портика на голяма представителна къща от червени тухли, построена във викториански стил.

В застланото с килим преддверие към тях се запъти дребен, наперен като петел за борба мъж, облечен в шит по поръчка копринен костюм с жилетка. Крачките му бяха бързи и енергични като на котарак, който се промъква през открехната врата. Острите му черти винаги иззвикваха у Пит представата за грифон^[2]. Косата му с цвят на тъмен махагон преминаваше в безупречно оформена къса, заострена брада. Властният му поглед пронизваше околните.

Адмирал Сандекър не беше от хората, чието присъствие остава незабелязано, той просто приковаваше вниманието на всички към себе си.

— Радвам се да ви видя отново, момчета — отривисто заяви той с тон, който беше повече официален, отколкото приятелски. — Чувам, че древният кораб, който сте открили, може да промени учебниците по

история. Средствата за информация непрекъснато пишат и говорят за това.

— Просто ни провървя — каза Пит. — Позволете ми да ви представя доктор Лили Шарп. Лили, адмирал Джеймс Сандекър.

В присъствието на някоя привлекателна жена Сандекър грейваше като морски фар, а когато видя Лили, той направо засия от щастие.

— Докторе, вие сигурно сте най-прелестната дама, благоволила някога да пристъпи този праг.

— Радвам се, че във вашия клуб не проявявате дискриминация спрямо представителките на женския пол.

— Причината за това съвсем не е, че членовете на клуба са либерално настроени — шеговито заяви Джордино. — Повечето жени биха предпочели да им бият инжекция против тетанус, отколкото да дойдат тук и да слушат как някакви старчоци постоянно предъвкат отминалите войни.

Сандекър хвърли изпепеляващ поглед към Джордино.

Лили озадачено изгледа двамата мъже. Тя си помисли, че може би е станала причина някаква отдавнашна вражда да се разгори с нова сила.

Пит сдържа смяха си, но не можа да потисне усмивката си. Вече десет години той беше свидетел на постоянната размяна на подобни реплики. Хората, които добре ги познаваха, знаеха, че отношенията между Джордино и Сандекър бяха изключително сърдечни и приятелски.

Лили реши да предприеме тактическо отстъпление.

— Ако някой от вас, господа, ме упъти към дамския тоалет, бих желала да се освежа.

Сандекър посочи към коридора.

— Първата врата в дясното. Оправете се спокойно, моля.

Веднага щом тя се отдалечи, адмиралът поведе Пит и Джордино към малка зала и затвори вратата.

— След един час имам среща с министъра на Военноморските сили. Това е единствената ни възможност да поговорим насаме, тъй че трябва да побързам преди доктор Шарп да се е върнала. Първото, с което искам да започна, е, че свършихте дяволски добра работа, като открихте съветската подводница, без да разгласявате това. Президентът

беше изключително доволен, когато получи съобщението и помоли да ви благодаря.

— Кога започваме? — попита Джордино.

— Да започваме какво?

— Провеждането на тайна спасителна операция за изваждането на подводницата.

— Нашите хора от разузнаването настояват да не се предприема нищо засега. Тяхната идея е да се подаде на съветските агенти заблуждаваща информация. Всичко трябва да изглежда така, сякаш понататъшното издирване ще бъде чисто прахосване на парите на данъкоплатците и ние сме го отписали като безнадеждно начинание.

— За какъв срок? — попита Пит.

— Може би година. Зависи от времето, което ще е необходимо на хората, натоварени с проектната част на мисията, да изготвят чертежи и конструират необходимото за целта оборудване.

Пит изгledа подозрително адмирала.

— Имам чувството, че ние няма да бъдем включени.

— Точно така — с тон, който не търпеше възражение, заяви Сандекър. — Както казват в полицейските участъци, вие сте отстранени от работа по случая.

— А мога ли да попитам защо?

— Имам по-важна работа за вас двамата.

— Какво би могло да бъде по-важно от това да се доберем до тайните на най-смъртоносната подводница на съветския военноморски флот? — запита Пит, без да дава израз на чувствата, които го вълнуваха.

— Една ски ваканция — отвърна Сандекър. — Няма нищо по-хубаво от свежия въздух и пухкавия сняг на Скалистите планини. Имате запазени билети за пътнически самолет, който ще излети за Денвър утре сутрин в десет и четиридесет и пет. Доктор Шарп ще ви придружи.

Пит погледна към Джордино, който само сви рамене. Той отново се обърна към Сандекър.

— Това награда ли е или заточение?

— Наречете го работен отпуск. Сенатор Пит ще ви обясни подробностите.

— Баща ми?

— Той ви очаква по-късно тази вечер в дома си. — Сандекър извади от джоба на жилетката си голям златен часовник и погледна към циферблата от слонова кост. — Не трябва да караем очарователната дама да ни чака.

Сандекър се запъти към вратата. Пит и Джордино мълчаливо стояха като заковани върху овехтелия килим, който покриваше пода на стаята, без да помръднат.

— Вие се опитвате да скриете нещо от нас, адмирале! — Тонът на Пит беше рязък. — За нищо на света не можете да ме накарате да се кача на онзи самолет утре, ако не играете с открити карти.

— Приемете и моите извинения — заяви Джордино. — Чувствам първите признания на настъпваща борнейска треска.

Сандекър рязко спря, обърна се, повдигна едната си вежда и погледна Пит право в очите.

— Не можеш нито за миг да ме заблудиш, господинчо. Ти пет пари не даваш за съветската подводница. Толкова много ти се ще да откриеш останките на Александрийската библиотека, че си готов дори да се откажеш от любовните си похождения.

— Както винаги, вашата проницателност е безпогрешна — сдържано заяви Пит. — Както и тайните ви източници на информация. Имах намерение да ви предам преписа от дневника на „Серапис“ веднага щом пристигнем във Вашингтон. Очевидно, някой вече ме е изпреварил.

— Капитан Найт. Той изпрати закодирана радиограма с превода, направен от доктор Редфърн, до Министерството на Военноморските сили. Те от своя страна го предоставиха на Националния съвет за сигурност и на президента. Аз прочетох копие от него още преди да отпътувате от Исландия. Без да знаеш, ти си отворил кутията на Пандора^[3]. Ако тайното скривалище съществува и може да бъде открито, това би довело до резки промени в политическата обстановка. Но нямам намерение да се впускам в подробности. Тази задача беше възложена на баша ти по причини, които той е в състояние по-добре да ти обясни.

— А къде е мястото на Лили в цялата тази работа?

— Тя е част от вашето прикритие. Подсигуровка в случай, че изтече информация или у КГБ се появят подозрения, че тяхната подводница наистина е била открита. Мартин Броган желае ясно да се

разбере, че сте заети с действителен археологически проект. Ето защо поисках да се срещнем в клуба, а баща ти ще ви информира по-подробно у дома. Действията ви не трябва да предизвикват съмнение, в случай че ви проследят.

— Звучи ми доста пресилено.

— Неведоми са пътищата на бюрокрацията — примирено заяви Джордино. — Чудя се дали ще мога да купя билети за мач на денвърските Бронкос^[4].

— Радвам се, че мнението ни по този въпрос съвпада — с известно задоволство каза Сандекър. — А сега, да видим коя маса са ни запазили. Умирам от глад.

Оставиха Лили пред хотел „Джеферсън“. Тя прегърна и двамата и влезе във фоайето, следвана от портиера, който носеше чантите й. Пит и Джордино казаха на шофьора да ги откара до десететажната сграда с потъмнени огледални стъкла, в която се помещаваше главното управление на НЮМА.

Джордино се качи направо в канцеларията си на четвъртия етаж, а Пит остана в асансьора и продължи към последния етаж, където се намираше центърът на комуникационната и информационна мрежа. Той оставил дипломатическото си куфарче при разпоредителя, като извади от него един плик, който мушина в джоба на сакото си.

Пит тръгна между безкрайните на пръв поглед редици от електронно оборудване и компютърна апаратура, докато откри един мъж, седнал със скръстени крака върху облицования с плочки под, който замислено разглеждаше миниатюрен касетофон, изведен от голямо плюшено кенгуру.

— Да не би да пее фалшиво „Валсиращата Матилда“? — попита той.

— Откъде знаеш?

— Познах, без да искам.

Хирам Йегър погледна към него и се ухили. Той имаше лице на смешник и прави руса коса, вързана на опашка. Брадата му, която се виеше на дълги къдици, изглеждаше сякаш взета от някоя фирма за даване под наем на карнавални костюми и театрален реквизит, а очите му надзвъртаяха иззад стъклата на старомодни очила. Беше облечен като

някой изпаднал участник в родео, в чифт стари джинси „Леви'с“ и ботуши, на които дори някоя просякиня, която рови в кофите за боклук, не би обърнала внимание.

Сандекър беше успял да отмъкне Йегър от една компания за разработване и създаване на компютри, седалището на която се намираше в Силиконовата долина на Калифорния и му беше дал картбланш да създаде огромната банка с данни практически от нула. В този случай се беше получило поразително единение между човешкия гений и централния компютърен процесор. Йегър ръководеше огромна библиотека от информация, която съдържаше всички известни до момента доклади и книги, написани за световните океани.

Йегър огледа с неодобрение записващото устройство и говорителя на куклата.

— И с кухненски принадлежности бих могъл да създам система по-добра от тази.

— Можеш ли да я поправиш?

— По всяка вероятност не.

Пит поклати глава и посочи с ръка към редиците от компютри.

— Ти успя да създадеш всичко това, а не можеш да поправиш един обикновен касетофон?

— Просто не ме влече. — Йегър се изправи, отиде в кабинета си и постави плюшеното кенгуру вътре на бюрото си. — Може би някой ден, когато ми дойде вдъхновение, ще направя от него говореща лампа.

Пит го последва и затвори вратата.

— Имаш ли настроение да се занимаеш с нещо по-необичайно?

— Като например?

— Проучване.

— Казвай за какво става дума.

Пит извади плика от джоба си и го подаде на Йегър. Компютърният вълшебник на НЮМА се отпусна на стола, отвори капака на плика и извади съдържанието му. Той набързо прегледа напечатания препис, а след това го прочете отново, този път по-бавно. След продължително мълчание Йегър изгледа Пит над очилата си.

— Това от онзи стар кораб, който си открил ли е?

— Вече си разбрали за него?

— Трябва да съм сляп или глух, за да не разбера. Историята е публикувана във всички вестници, телевизията също съобщи за това.

Пит кимна към листите в ръката на Йегър.

— Превод на корабния дневник от латински.

— Какво искаш от мен?

— Погледни страницата с картата.

Йегър я отдели и внимателно разгледа линиите, които бяха без надписи.

— Искаш да открия на кой от известните географски райони отговаря картата?

— Ако можеш — потвърди Пит.

— Няма кой знае какво, за което да се захвана. Какво е това?

— Брегова линия на океан и река.

— Кога е било начертано?

— През триста деветдесет и първа година от Новата ера.

Йегър изгледа Пит смаяно.

— Все едно да ме накараш да открия имената на улиците в Атлантида.

— Програмирай електронните си приятелчета така, че да ти покажат предполагаемия курс на кораба, след като флотилията е напуснала Карthagена. Можеш също така да тръгнеш отзад напред, от мястото на корабокрушението в Гренландия. Посочил съм точните координати.

— Даваш си сметка, надявам се, че тази река може вече да не съществува.

— Мина ми през ума такава мисъл.

— Ще ми трябва разрешение от адмирала.

— Ще го имаш още утре сутринта.

— Добре — смиръщен заяви Йегър. — Ще направя всичко, което зависи от мен. Какъв е крайният срок?

— Работи, докато получиш някакъв резултат. Ще ти се обадя вдругиден, за да разбера как се справяш.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Това наистина ли е важно?

— Да — бавно каза Пит, — мисля, че е. Може би по-важно, отколкото ти и аз бихме могли изобщо да си представим.

[1] Джон Пол Джоунс (1747 — 1792) — родом от Шотландия, американски капитан на каперски кораб, участвал във войната за независимост на САЩ (1765 — 1783). Спечелил множество победи срещу англичаните. — Б.пр. ↑

[2] Грифон — митическо животно, изобразявано с тяло на лъв, с глава и крила на орел и с конски уши. — Б.пр. ↑

[3] Пандора — първата жена, сътворена от бог Хефест. Зевс ѝ подарил едно ковчеже, в което били затворени всички злини на света. След като се омъжила за първия мъж — Епиметей, брат на Прометей, тя отворила ковчежето и злините се пръснали по земята, а на дъното му останала само надеждата. — Б.пр. ↑

[4] Денвър Бронкос — отбор от американската футболна лига. — Б.пр. ↑

Когато бащата на Пит отвори вратата на своя построен в колониален стил дом на Масачузетс авеню в Бетесда, Мериленд, той беше облечен в избелели сиво-кафяви панталони и доста развлечен спортен пуловер.

Сенатският Сократ беше известен със своите скъпи и ушити по последна мода костюми, реверите на които винаги красеше калифорнийска елшолция. Далеч от хорските погледи обаче той се обличаше като някой ранчero, който живее в палатка на пасището за добитък.

— Дърк — зарадван каза той, като прегърна сърдечно сина си. — Напоследък рядко те виждам.

Пит преметна ръка през рамото на сенатора и двамата влязоха заедно в облицован с ламперия кабинет пълен с книги, подредени на рафтове, които изпълваха пространството от пода до тавана. Под богато украсената, издялана от тиково дърво полица на камината припламваше огън.

Сенаторът покани с жест сина си да седне на едно от креслата и се запъти към барчето с напитките.

— Джин мартини „Бомбай“ с резенче лимон, нали така?

— Студеничко е за джин. Какво ще кажеш за чаша неразреден „Джак Даниълс“?

— Всеки с питието си.

— Как е мама?

— Тя е в някакъв снобски курорт с минерални бани, в някаква ферма за угояване, на ежегодния си кръстоносен поход за отслабване. Ще се върне вдругиден, напълняла с цял килограм.

— Няма да се откаже, а?

— Щом ѝ доставя удоволствие.

Сенаторът подаде на Пит чаша бърбън, а после наля на себе си портвайн. Той вдигна чашата си.

— За едно плодотворно пътуване до Колорадо.

Пит не пи.

— Чия беше тази умна идея да ме изпратят на ски?

— Моя.

Пит спокойно отпи гълтка от своя „Джак Даниълс“ и изгледа втренчено баща си.

— Какво отношение имаш ти към предметите от Александрийската библиотека?

— Доста голямо, ако наистина съществуват.

— Като частно лице ли говориш, или като държавен чиновник?

— Като човек, който обича родината си.

— Добре — каза Пит, като въздъхна дълбоко. — Обясни ми по-подробно. Защо саркофагът на Александър и творбите на класическото изкуство и литература са от такова жизнено значение за интересите на Съединените щати?

— Не става дума за тях — каза сенаторът. — Най-важната част от сбирката са картите, на които са показани местата на находищата от природни богатства на древния свят. Безвъзвратно загубените златни мини на фараоните, тънещите отдавна в забвение мини за смарагди на Клеопатра, легендарната, но загадъчна страна Понт^[1], прочута с богатствата си от сребро, антимон и необикновено зеленикаво злато; все места, които са били известни преди две-три хиляди години, но погребани в забравата на времето. Освен това митическата страна Офир^[2], за богатството от скъпоценни минерали на която съществуват писмени сведения. Къде точно се е намирала, все още остава загадка, която не престава да мъчи умовете на учените. Мините на цар Соломон, Навуходоносор^[3] от Вавилон, Савската царица^[4], чиято прочута земя днес е само библейски спомен. Легендарното богатство на вековете все още лежи скрито под пясъците на Близкия Изток.

— Е, ще го открием, и какво? Каква е причината находища от скъпоценни метали и минерали, които принадлежат на други страни, да представляват интерес за нашето правительство?

— Като разменна монета при преговори — отвърна сенаторът. — Ако успеем да им покажем тяхното местонахождение, можем да започнем преговори за съвместната им експлоатация. Освен това, можем да спечелим благоразположението на лидерите на тези страни и да проявим малко добра воля, от която има толкова голяма нужда.

Пит поклати глава и се замисли.

— За мен е новост, че Конгресът е решил да се занимава с издиране на полезни изкопаеми само заради подобряването на международните отношения. Сигурно има и друга причина.

Сенаторът кимна, удивен от проницателността на сина си.

— Има. Запознат ли си с термина „стратиграфска гънка“?

— Би трябало — усмихна се Пит. — Нали преди няколко години открих такава в Лабрадорско море, край брега на провинция Квебек.

— Да, проектът „Дудълбъг“. Спомням си.

— Стратиграфската гънка представлява находище на нефт, откриването на което е много трудно. Невъзможно е то да бъде установено с помощта на обичайните изследвания на сейзмичните процеси. И все пак често се оказва, че от този вид находища се извличат невероятно големи добиви.

— Което ни отвежда към битума — катранена смола или асфалт, на въглеводородна основа, който е бил използван в Месопотамия още преди пет хиляди години за обработване на сгради срещу влага, при изграждането на канали, отводнителни тръбопроводи от глина, както и за уплътняването на цепнатините на лодки и кораби. Освен това използвали са го при строежа на пътища, за лечение на рани и за получаването на лепила. Доста по-късно гърците споменават за извори по северното крайбрежие на Африка, от които блика масло. До нас са достигнали писмени сведения от римляните, в които се говори за място в Синай, което те наричат Петролната планина. А в Библията се казва, че Бог заповядал на Яков да извлече земно масло от скала, подобна на кремък и се описва долината на Сидим, където имало множество ями с лепкава тиня, което може да се тълкува като смолни кладенци.

— И мястото на нито едно от тези находища не е било установено или сондирало? — попита Пит.

— Правени са сондажи, да, но до този момент не са открити значителни залежи. Геолозите твърдят, че съществува деветдесет процента вероятност само под Израел да има залежки, възлизящи на петстотин милиона барела сиров нефт. За нещастие, древните находища са били загубени и затрупани през вековете, в резултат на размествания на земните пластове и земетресения.

— В такъв случай, главната цел е да бъдат открити огромни залежи в Израел.

— Ще се съгласиш, че това би довело до решаването на доста проблеми.

— Да, предполагам, че е така.

Няколко минути сенаторът и Пит мълчаливо се взираха в пламъците. Ако Йегър и неговите компютри не попаднха на някаква следа, шансовете, в най-добрая случай, щяха да бъдат нулеви. Пит внезапно беше обзет от гняв, че властниците във Вашингтон и Конгреса се интересуваха повече от нефт и злато, отколкото от произведенията на изкуството и литературата, които биха могли да запълнят съществуващите в историята празнини.

Това беше, помисли си той, тъжен извод за състоянието на държавните дела.

Тишината беше нарушена от звъна на телефона. Сенаторът се запъти към бюрото и вдигна слушалката. Той постоя заслушан за момент, без да каже нищо. После затвори.

— Не ми се вярва точно в Колорадо да открия изчезналата библиотека — сухо каза Пит.

— Хората, които са заинтересовани от това, ще бъдат не по-малко изненадани от теб, ако успееш да го сториш — отвърна сенаторът. — Моите служители са ти уредили среща с най-големият капацитет по този въпрос, който ще те информира подробно. Доктор Бъртрам Ротбърг, професор по класическа история от Колорадския университет, е посветил живота си на проучването на Александрийската библиотека. Той ще ти предостави допълнителни сведения, които биха могли да са ти от полза при издирването.

— Защо аз трябва да отида при него? Струва ми се, че ще бъде по-разумно той да бъде доведен във Вашингтон.

— Срещна ли се с адмирал Сандекър?

— Да.

— Е, тогава знаеш, че е много важно ти и Ал Джордино да създадете впечатлението, че нямате нищо общо с откриването на съветската подводница. Обаждането по телефона преди минута беше от агент на ФБР, който следи агент на КГБ, който пък следи теб.

— Радвам се, че популярността ми нараства.

— В никакъв случай не трябва да вършиш нещо, което би изглеждало подозрително.

Пит кимна в знак на одобрение.

— Всичко това е чудесно, но да допуснем, че руснаците се досетят за целта на мисията. Те също биха спечелили, ако успеят да се докопат до сведенията от библиотеката.

— Такава възможност съществува, но е твърде малко вероятна — сдържано заяви сенаторът. — Взели сме всички предпазни мерки откриването на восьчните плочки да остане тайна.

— Следващият въпрос.

— Слушам те.

— Аз съм под наблюдение — каза Пит. — Какво би попречило на КГБ да ме проследят до жилището на доктор Ротбърг?

— Нищо — отвърна сенаторът. — Единственото ни намерение е само да наблюдаваме и дори да ги наಸърчаваме.

— Значи ще се правим, че нищо не се е случило.

— Точно така.

— Защо точно аз?

— Заради твоя Корд L-29.

— Моят Корд?

— Класическият автомобил, който беше оставил за възстановяване в Денвър. Човекът, когото беше наел, се обади тук миналата седмица и каза да ти предам, че всичко е готово и колата изглежда чудесно.

— Значи ще пътувам към Колорадо, без да се крия, за да прибера колата, която е колекционерска рядкост, да покарам малко ски по склоновете и да се забавляваме с доктор Шарп.

— Точно така — повтори сенаторът. — Ще се настаниш в хотел „Брекънридж“. Там за теб ще има оставено съобщение, в което се обяснява къде и кога ще се свържеш с доктор Ротбърг.

— Трябва винаги да съм нащрек, когато си имам работа с теб.

Сенаторът се разсмя.

— Ти самият си участвал в доста „завързани“ проекти.

Пит довърши бърбъна си, стана и постави чашата върху полицата на камината.

— Ще имаш ли нещо против, ако се настаня в семейната вила?

— Предпочитам да не ходиш там.

— Но обувките и ските ми са в гаража.

— Можеш да си вземеш екипировка под наем.

— Та това е абсурдно.

— Не чак толкова — каза сенаторът, без да повишава тон, — ако имаш предвид, че в момента, в който отвориш вратата, ще бъдеш застрелян.

— Сигурен ли си, че искаш да слезеш тук, приятел? — попита шофьорът на таксито, когато спря до една постройка, разположена в края на международното летище на Вашингтон, която му приличаше на изоставен хангар.

— Точно тук — отвърна Пит.

Шофьорът предпазливо огледа безлюдното, неосветено място. По всичко личеше, че това ще е някое нападение, за да бъде обран, помисли си той и бръкна под предната седалка, където криеше парче тръба за такива случаи. Той неспокойно се взираше в ретровизора, докато Пит вадеше портфейла си от вътрешния джоб на сакото. Шофьорът се поуспокои. Клиентът му не се държеше като побойник.

— Какво ти дължа?

— Апаратът показва осемдесет и шест — отвърна той.

Пит плати и оставил бакшиш, а после излезе от колата и изчака шофьорът да отвори багажника и да свали багажа му.

— Ама че място си избрали да слезеш — промърмори шофьорът.

— Ще дойдат да ме посрещнат.

Пит почака светлините на таксито да изчезнат в мрака, преди да изключи системата за алармена сигнализация на хангара с джобния си предавател и влезе през страничната врата. Той набра определен код по предавателя и ярка флуоресцентна светлина заля вътрешността.

Хангарт беше домът на Пит. Покрай стените на първия етаж беше подредена колекция от лъскави класически автомобили и модели, които бележеха преломни моменти в автомобилостроенето. Имаше и стар вагон „Пулман“ и тримоторен самолет на Форд. Най-страниният от всички експонати представляваше чугунена вана с прикрепен към нея извънбордов двигател.

Той се отправи към жилищната част, която заемаше горния етаж в другия край на хангара. До нея се стигаше по богато украсена вита

желязна стълба. Вратата горе се отваряше към всекидневна, обградена от голяма спалня и кабинет от едната страна и кът за хранене и кухня от другата.

Разопакова багажа си и влезе в кабината с душа, като пусна горещата вода и обърна струйника към облицованата с плочки стена. После легна по гръб и изпъна крака така, че да опрат под крановете за вода, за да може да регулира температурата на струята с пръстите си. След малко вече беше задрямал.

Четиридесет и пет минути по-късно Пит надяна халата си и включи телевизора. Тъкмо се канеше да претопли чиния тексаско чили, когато зумерът на интеркома забръмча. Той натисна бутона за говорителя при вратата, като беше почти сигурен, че ще му отговори Ал Джордино.

— Да?

— Доставки по домовете от Гренландия — отвърна женски глас.

Той се разсмя и натисна един ключ, който изключваше блокировката на страничната врата. Излезе на балкона и погледна надолу.

Влезе Лили с голяма плетена кошница. Тя се спря и няколко мига се оглежда удивена. Светлината, която се отразяваше в морето от хром и излъскана до блясък гланцова боя, заслепяваща очите й.

— Адмирал Сандекър се опита да ми опише жилището ти — възхитена каза тя, — но думите му бледнеят.

Пит слезе по стълбата да я посрещне. Той пое плетената кошница и щеше наスマлко да я изпусне.

— Това нещо тежи цял тон. Какво си сложила вътре?

— Нашата късна вечеря. Отбих се в един магазин за деликатеси и накупих едно-друго.

— Ухае ми на нещо вкусно.

— Ще започнем с пушена съомга, последвана от супа от диви гъби, спаначена салата и фазан с кестени, треска в сос от стриди и бутилка вино. Всичко това ще погълнем с помощта на бутилка „Принцеса Гави“. За десерт имаме шоколадов сладкиш със сметана и плодове.

Пит погледна към Лили и се усмихна с искрено възхищение. Лицето й беше оживено, а очите й блестяха. В нея се долавяше някакъв трепет, който не беше забелязвал преди. Дългата й коса беше

разпусната. Беше облечена в тясна и къса деколтирана рокля с изрязан гръб, осияна с черни пайети, които проблясваха, когато пристъпваше. Без дебелото палто, което не беше сваляла, откакто тръгнаха от Гренландия, гърдите ѝ изглеждаха по-големи, а бедрата ѝ по-стройни, отколкото мислено си ги беше представял. Краката ѝ бяха дълги, а позата, която беше заела — предизвикателна. Походката ѝ беше енергична и чувствена.

След като влязоха във всекидневната, Пит остави кошницата с храната на един стол, пресегна се и взе ръката ѝ в своята.

— Можем да хапнем по-късно — тихо каза той.

В пристъп на несъзнателна свенливост, тя сведе поглед надолу, а после бавно, като че ли привлечени от някаква непреодолима сила, очите ѝ се повдигнаха и впериха в неговите. Зелените очи на Пит я пронизваха така, че краката ѝ се подкосиха, а ръцете ѝ се разтрепериха. Тя започна да се изчервява.

Това е глупаво, помисли си Лили. Тя беше планирала внимателно цялото прельствяване чак до бутилката с подходящо вино, роклята и съблазнителните бикини и сутиен от черна дантела под нея. А сега бе обзета от смущение и съмнение. Не си беше представяла, че всичко ще стане толкова бързо.

Без да каже дума, Пит свали презрамките от раменете на Лили и оставил роклята с пайети да се свлече около обувките ѝ с високи токчета като някоя малка, блестяща локвичка. Той плъзна ръцете си около голия ѝ кръст и под коленете ѝ и с плавно движение повдигна тялото ѝ.

Докато я носеше към спалнята, тя зарови лице в гърдите му.

— Чувствам се като някоя безсрамна блудница — прошепна тя.

Пит нежно я положи на леглото и погледна към нея. Гледката на тялото ѝ го накара да пламне от страст.

— Още по-добре ще бъде — каза дрезгаво той, — ако се държиш като такава.

[1] Понт — древна страна в североизточната част на Мала Азия. На север опирала до Черно море, а на изток стигала до Колхида. Превърната от Дарий I в персийска сатрапия. По-късно съставлявала част от империята на Александър Велики. След смъртта му нейният владетел се обявил за цар под името Митридат II. След смъртта на

Митридат VII римският сенат я поделил между четирима владетели. Впоследствие попаднала под владичеството на Византия и Турция. — Б.пр. ¹

[2] Офир — древна страна край брега на Червено море, където ходели корабите на цар Соломон и на финикийския цар Хирам, за да търсят злато, слонова кост, скъпоценни камъни и др. — Б.пр. ¹

[3] Навуходоносор II Велики — цар на Халдия от 605 до 562 година преди Новата ера. През 597 година унищожил юдейското царство и отвел голям брой евреи в пленничество. Завладял земи в Арабия. Заградил Вавилон с грамадни стени, издигнал нови храмове и почистил каналите на големия престолен град. — Б.пр. ¹

[4] Сава — древен град в Арабия (дн. Йемен). Славел се с произвежданите в него благоуханни масла. Бил столица на Савското царство. Савската царица — владетелка на град в Арабия, която привлечена от славата на Давидовия син, цар Соломон, като мъдър господар, отишla на посещение при него в Израел, за да му изкаже почитта си. След като си разменили взаимно дарове, тя се върнала в земята си. Според едни, тя се казвала Македа, според други — Балкис. — Б.пр. ¹

Язид влезе в трапезарията на вилата си. Той се спря за момент и кимна отсечено към дългата маса, отрупана с чинии, табли за сервиране, прибори за храна и бокали, всички излети от бронз.

— Надявам се, вечерята се е усладила на моите приятели.

Мохамед ал-Хаким, учен молла, който следваше навсякъде Язид, бутна стола си назад и се изправи.

— Беше както винаги отлична, Ахмад. Но твоето светлейшо присъствие ни липсваше.

— Аллах не разкрива пред мен желанията си, когато стомахът ми е пълен — каза Язид, като едваоловимо се усмихна. Той огледа петимата мъже в стаята, които бяха станали на крака, засвидетелствайки почитта си към неговото върховенство всеки по свой начин.

Облеклото на нито един от тях не повтаряше това на останалите. Полковник Неджиб Башир, който оглавяваше тайна организация на офицери, привърженици на Язид, носеше свободно падаща джелаба с дълги ръкави и качулка, за да не бъде разпознат при отпътуването си от Кайро. На главата на Ал-Хаким се мъдреше тюрбан, който приличаше на някаква уродлива цицина, а хилавото му тяло беше покрито от врата до петите с черна развлечена роба от памучен плат, прътъркана от носене. Муса Мохейдин, журналист, който оглавяваше пропагандата в полза на Язид, беше облякъл обикновен панталон и спортна риза, отворена при врата, а младотурчинът на групата, Халид Фавзи, най-пламенният член на революционния съвет, носеше бойна униформа. Само Сюлейман Амар беше безупречно облечен в ушит по поръчка летен костюм тип „сафари“.

— Сигурно всички се чудите защо свиках тази извънредна среща — заяви Язид, — така че няма да губя време. Аллах ме дари с план как да се избавим от президента Хасан и неговата сбирщина от покварени крадци с един-единствен майсторски удар. А сега, моля, седнете и довършете кафето си.

Той приближи една от стените и натисна някакъв превключвател. Към пода бавно се спусна голяма цветна карта. Амар веднага разбра, че това е стандартна египетска училищна карта на Южна Америка. На нея с червено беше ограден увеличен план на уругвайския крайбрежен град Пунта дел Есте. Към долната половина на картата беше прикрепена с лепенка уголемена снимка на луксозен туристически кораб.

Мъжете, които стояха изправени около масата с безизразни лица, отново седнаха. Интересът им беше възбуден. То търпеливо очакваха да чуят откровението, с което Аллах беше дарил техния религиозен водач.

Единствен Амар трябваше да прикрие своя скептицизъм. Той беше твърде голям реалист, за да вярва в набожни измислици.

— След шест дни — започна Язид — в уругвайския курортен град Пунта дел Есте, там, където преди време се проведе съвещанието на Междуамериканския икономически и социален съвет, на което бе обявено създаването на Съюза за напредък, ще се открие среща на високо равнище, наложена от световната финансова криза. Всички страни дължници, с изключение на Египет, обединиха усилията си, за да отхвърлят и откажат изплащането на чуждестранните си дългове. Това ще доведе до фалита на стотици банки в Съединените щати и Европа. Западните банкери и техните финансови експерти на национално ниво настояват за провеждането на непрекъснати разговори, в отчаян опит да предотвратят предстоящата икономическа катастрофа. Нашият проимпериалистически настроен президент блюдолизец е единственият, който все още протака. Предвидено е Хасан да присъства на тези разговори, за да се опита да саботира усилията на нашите братя мюхамедани и на приятелите ни от страните от Третия свят, като изпроси още заеми от западните лихвари, за да заздрави своята все по-отслабваща власт над Египет. Но ние не ще позволим това да се случи. Бис миллах^[1], ние ще се възползваме от този момент, за да съставим истинско исламско правителство за нашия народ.

— Казвам да убием тиранина и толкоз! — рязко отсече Халид Фавзи. Той беше млад, дързък и нетактичен. Припряността му вече беше довела до един несполучлив заговор на студентите революционери от неговото движение, който беше струвал тридесет

човешки живота. Тъмните му очи се стрелкаха напред-назад около масата. — Една добре насочена ракета „земя-въздух“, докато самолетът на Хасан излиза за Уругвай и завинаги ще се избавим от този продажен режим.

— И ще отворим вратата за министъра на от branата Абу Хамид, който ще се обяви за диктатор, преди да сме подгответи — довърши Муса Мохейдин. Прочутият египетски писател беше шестдесет и пет годишен. Той беше остроумен и изтънчен човек с дар слово, а обноските му бяха спокойни и изискани. Мохейдин беше единственият от присъстващите на масата, към когото Амар изпитваше истинско уважение.

Язид се обърна към Башир.

— Можем ли да смятаме, че тази прогноза е вярна, полковник?

Башир кимна. Суетен и повърхностен човек, той побърза да покаже обширните си познания във военните дела.

— Муса е прав. Абу Хамид се опитва да те мами с обещанията си за подкрепа под претекст, че очаква ти да получиш мандат от народа. Това е просто тактика за печелене на време. Хамид е амбициозен. Той разчита на възможността да използва армията, за да се провъзгласи за президент.

— Абсолютно вярно — каза Фавзи. — Един от приближените му адютанти е член на нашето движение. Той успя да разкрие, че Хамид възнамерява да се обяви за президент и да затвърди позицията си, като се ожени за Хала Камил, заради нейната популярност сред народа.

Язид се усмихна.

— Той строи пясъчен замък. Хала Камил не ще може да присъства на венчалната церемония.

— Сигурно ли е това? — попита Амар.

— Да — уверено отвърна Язид. — Аллах повели тя да не дочека изгрева на слънцето утре.

— Моля те, Ахмад, сподели с нас божието откровение — помоли Ал-Хаким. За разлика от останалите мургави мъже около него, Ал-Хаким имаше лице на човек, прекарал половината от живота си в тъмница. Бледата му кожа изглеждаше почти прозрачна. Ала в очите му, уголемени от дебелите диоптрични стъклца на очилата, се четеше непоколебима решителност.

Язид кимна.

— Моите източници, които заемат ключови позиции в Мексико, ми съобщиха, че поради неочеквано големия брой туристи има недостиг на луксозни хотелски стаи и представителни резиденции в Пунта дел Есте. За да може страната им все пак да бъде домакин на разговорите на високо равнище и да се превърне в център на вниманието на целия свят, уругвайските държавници са уредили чуждестранните ръководители и техните правителствени делегации да бъдат настанени на борда на наети луксозни туристически кораби, закотвени в пристанището. За Хасан и египетската делегация е отреден английският презоceanски пътнически кораб на име „Лейди Фламбъро“. Мексиканският президент Де Лоренцо и неговият екип също ще бъдат на борда.

Язид замълча и обходи с поглед мъжете. После каза:

— Аллах ми се яви и ми повели да завзема кораба.

— Хвала на Аллах! — възклика Фавзи.

Останалите мъже се спогледаха недоверчиво. След това отново насочиха вниманието си към Язид в очакване, без да задават въпроси.

— В очите ви, приятели мои, виждам съмнение.

— В никакъв случай — тържествено заяви Ал-Хаким. — Но може би ти си изтълкувал погрешно повелята на Аллах.

— Не, тя беше съвсем ясна. Корабът, на който се намират президентът Хасан и неговите министри, трябва да бъде завладян.

— С каква цел? — попита Муса Мохейдин.

— Да се изолира Хасан и да се попречи на връщането му в Кайро, докато нашите въоръжени исламски отряди завземат властта.

— Абу Хамид ще вдигне на крак армията, за да осути всеки опит за завземане на властта от някой друг, с изключение на себе си — предупреди полковник Башир. — Знам това със сигурност.

— Хамид не може да спре огромния прилив от революционен плам — заяви Язид. — Гражданското недоволство е достигнало връхната си точка. На хората им е дошло до гуша от режима на строги икономии, наложен поради исканията за изплащане на чуждестранни заеми. Той и Хасан сами ще си прережат гърлата, защото не желаят да осъдят лихварите неверници. Египет може да бъде спасен единствено като прегърне истинските закони на ислама.

Халид Фавзи скочи на крака и размаха юмрук.

— Трябва само да ми заповядаш, Ахмад, и аз ще изведа на улицата милиони хора.

Язид замълча, дишайки тежко, обзет от религиозен фанатизъм. После каза:

— Народът ще води. Аз ще го следвам.

Изражението по лицето на Ал-Хаким беше мрачно.

— Трябва да призная — мъчи ме лошо предчувствие.

— Ти си страхливец — сопна се Фавзи, изпълнен с грубо пренебрежение.

— Мохамед ал-Хаким е по-мъдър от теб — спокойно каза Мохейдин. — Знам какво си мисли. Той не желае да се повтори провалът с „Акиле Лауро“ от хиляда деветстотин осемдесет и пета година, когато палестинците отвлякоха италианския туристически кораб и убиха стар и немощен евреин в инвалидна количка.

— Една терористична касапница няма да помогне на нашето дело — обади се Башир.

— Нима искате да се опълчите срещу волята на Аллах? — раздразнено възклика Язид.

Всички започнаха да говорят едновременно. Атмосферата в стаята се нажежи, докато те разпалено спореха помежду си.

Единствено Амар остана безучастен. Те са идиоти, мислеше си той, проклети идиоти. Той забрави за спора и се загледа в снимката на туристическия кораб. Машинката в главата му започна да щрака.

— Ние сме не само египтяни — препираше се Башир, — ние сме араби. Останалите арабски нации ще се обърнат срещу нас, ако избием нашите висши правителствени служители, както и онези от техните, които се изпречат на пътя ни. Те няма да погледнат на това като на дар от Аллах, а като на заговор на политически терористи.

Мохейдин посочи с ръка към Фавзи.

— Халид има право. По-добре Хасан да бъде убит тук, в Египет, отколкото да предприемем кървава сеч на борда на кораб, на който се намира и президентът на Мексико заедно със съпровождащата го делегация.

— Такъв акт на масов тероризъм не можем с нищо да оправдаем — заяви Ал-Хаким. — Отрицателните последствия за нашето ново правителство ще бъдат пагубни.

— Вие всички сте червеи, чието място е в лагера на Хасан — злобно извика Фавзи. — Казвам, да нападнем кораба и да покажем на света нашата мощ!

Никой не обърна внимание на войнствено настроения фанатик, който беше известен със своята изключителна нетърпимост към евреите и християните.

— Не разбираш ли, Ахмад — опита се да изтъкне Башир, — мерките за сигурност в Пунта дел Есте ще бъдат железни. Наоколо ще гъмжи от уругвайски патрулни катери. Всеки кораб, на който са настанени високопоставени официални лица, ще бъде строго охраняван. Ти говориш за самоубийствено нападение на армия от командоси. Това просто не може да стане.

— Ще получим помощ от източник, който трябва да остане в тайна — каза Язид. Той се обърна и изпитателно изгледа Амар. — Ти, Сюлейман — ти си нашият специалист по подрывни операции. Възможно ли е, ако група от най-добрите ни бойци се промъкне незабелязано на борда на „Лейди Фламбъро“, корабът да бъде превзет и удържан, докато ние провъзгласим република в името на исляма?

— Да — отвърна Амар, без да сваля очи от снимката на туристическия кораб. Гласът беше тих, но в него се долавяше пълна увереност. — Шест дни едва ли ще бъдат напълно достатъчни, но корабът може да бъде завзет с десет опитни бойци и пет опитни моряци, без да се пролее и капка кръв, при положение, че изненадата е на наша страна.

Очите на Язид блестяха.

— Е, знаех си аз, че мога да разчитам на теб.

— Невъзможно — изрева Башир. — В никакъв случай не можеш да вкараш толкова хора в Уругвай, без да предизвикаш съмнение. И дори ако по някакво чудо успееш да превземеш кораба и да плениш екипажа, знай, че в разстояние на двадесет и четири часа всички специални щурмови отряди на Запада ще връхлетят върху теб. Заплахите, че ще избиеш заложниците, няма да ги спрат. Ще имаш късмет, ако успееш да удържиш дори и няколко часа.

— Мога да завзема и задържа „Лейди Фламбъро“ в продължение на две седмици.

Башир поклати глава.

— Ти живееш в някакъв измислен свят.

— Как би могло да стане това? — попита Мохейдин. — Ще ми бъде любопитно да науча как смяташ да надхитриш цяла армия от отлично обучени сили за сигурност от цял свят без нито един изстрел.

— Нямам намерение да се сражавам.

— Това са глупости — възмутено заяви Язид.

— В никакъв случай — каза Амар. — Цялата работа е в това да знаеш как да го направиш.

— Как да го направиш?

— Точно така — усмихна се снизходително Амар. — Разбиращ ли, имам намерение да направя така, че „Лейди Фламбъро“, нейният екипаж и пътниците да изчезнат.

[1] Бис миллах — с божията помощ. — Б.пр. ↑

25

— Моето посещение е съвсем неофициално — обясняваше Джулиъс Шилър на Хала Камил, докато влизаха във всекидневната на зимната вила на сенатора Пит. Груби дървени греди служеха за укрепване и украса на тавана ѝ. — Наредил съм на моите помощници, които ме заместват, да казват, че съм заминал да ловя риба в Кий Уест.

— Разбирам — каза Хала. — Благодарна съм, че ще имам възможност да поговоря и с някой друг, освен с готвача и охраната от Секретните служби.

Тя го посрещна облечена модно, с исландска жилетка от кафява вълна и панталони в подходящ цвят. Стори му се още по-младолика, отколкото Шилър си я спомняше.

Той изглеждаше нелепо в зимния курорт с деловия си костюм, изльскани обувки тип „шиблет“^[1] и дипломатическото куфарче, което носеше.

— Мога ли да помогна с нещо, за да направя по-поносимо поставянето ти под охрана?

— Не, благодаря ти. Нищо не може да облекчи чувството на безсилие, породено от бездействието, когато имам да върша толкова много неща.

— Още няколко дни и всичко ще свърши — опита се да я успокой Шилър.

— Изобщо не очаквах да те видя тук, Джулиъс.

— Натъкнахме се на нещо, което засяга Египет. Нашият президент счете, че ще бъде разумно да се посъветва с теб по повод едно неотдавнашно събитие.

Хала подви крака под себе си и отпи от чая.

— Трябва ли да се чувствам поласкана?

— Да приемем, че той ще ти бъде признателен за съдействието.

— Във връзка с какво?

Шилър отвори дипломатическото куфарче, подаде на Хала подвързана папка и се отпусна в креслото с чашата си чай в ръка. Той забеляза как нежните черти на ангелското ѝ лице се изопнаха, когато

започна да осъзнава значението на това, което четеше. Най-после тя довърши последната страница, затвори папката и впери пронизителен поглед в Шилър.

— Това известно ли е на обществеността?

Той кимна.

— Откриването на кораба ще бъде оповестено днес след обед. Но няма да споменем нищо за съкровищата на Александрийската библиотека.

Хала се загледа през прозореца.

— За нас загубата на библиотеката преди шестнадесет века би могла да се сравни единствено с това, вашият президент неочеквано да нареди да бъдат изгорени архивите на Вашингтон, института Смитсъниън и Националната художествена галерия.

Шилър кимна.

— Сравнението е точно.

— Има ли надежда древните книги да бъдат отново намерени?

— Все още не знаем. Восъчните плочки от кораба сочат само няколко разпалващи въображението нишки. Скривалището би могло да се намира навсякъде между Исландия и Южна Африка.

— Но вие сте твърдо решени да предприемете издиране — каза тя с все по-нарастващ интерес.

— Проектът по откриването е в ход.

— Кой друг знае за това?

— Само президентът, аз и няколко отговорни члена на правителството, а сега вече и ти.

— Защо се спряхте на мен, а не на президента Хасан?

Шилър стана и прекоси стаята. После отново се обърна към Хала.

— Може би на лидера на вашата нация не му остава много време да бъде на власт. Смятаме, че тази информация може да има твърде важни последствия, за да попадне в чужди ръце.

— Ахмад Язид.

— Откровено казано, да.

— Рано или късно, на вашето правителство ще се наложи да установи връзки с него — каза Хала. — Ако съкровищата на библиотеката и нейните безценни геологически сведения бъдат открити, Язид ще настоява те да бъдат върнати на Египет.

— Ясно ни е — каза Шилър. — Това е и в основата на нашата среща тук, в Брекънридж. Президентът желае ти да съобщиш за предстоящото откриване в своето обръщение към Обединените нации.

За момент Хала погледна замислено към Шилър. После извърна очи и гласът ѝ прозвуча гневно.

— Как мога да съобщя, че откриването ще стане всеки момент, когато издирването може да отнеме години и в края на краищата да се окаже безуспешно. Намирам за отвратително, че президентът и неговите съветници настояват да си послужат с лъжа, като използват мен, за да я изрека. Да не би това да е още една от вашите глупави външнополитически игри по отношение на Близкия Изток, Джулиъс? Отчаяна спекулация, целяща президентът Хасан да остане на власт и да се подкопае доверието в Ахмад Язид? Нима аз съм оръдието, което искате да използвате, за да подведа египетския народ да повярва, че в най-скоро време ще бъдат открити богати находища на минерали, които ще предизвикат обрат в нашата изпаднала в криза икономика и ще премахнат ужасната бедност?

Шилър, който седеше безмълвен, не направи никакъв опит да отрече истинността на казаното.

— Дошъл си при жена, която няма да ти свърши работа, Джулиъс. Предпочитам да видя как правителството на страната ми пада и да посрещна смъртта от ръцете на палачите на Язид, отколкото да залъгвам своя народ с напразни надежди.

— Благородни подбуди — тихо каза Шилър. — Възхищавам се на твоите принципи. Въпреки това смяtam, че планът си струва.

— Рискът е твърде голям. Ако президентът не успее да осигури огромните знания, събрани в Александрийската библиотека, може да се стигне до политическа катастрофа. Язид ще се възползва от това и ще започне пропагандна кампания, която ще разшири социалната база на неговите привърженици и ще го направи по-сilen, отколкото вашите експерти за Египет изобщо биха могли да си представят. За десети път в разстояние на десет години, външнополитическите експерти на Съединените щати ще станат за смях в очите на света и ще изглеждат като жалки дилетанти.

— Допускали сме грешки — призна Шилър.

— Как ми се иска да не бяхте се намесвали в нашите вътрешни работи.

— Не съм дошъл тук да разисквам политиката по отношение на Близкия Изток, Хала. Дойдох да те помоля за помощ.

Тя поклати глава и се извърна.

— Съжалявам. Не мога да изрека лъжа в качеството си на официално лице.

Шилър ѝ хвърли поглед, изпълнен със съчувствие. Той прецени, че ще бъде по-добре да се оттегли, вместо да продължи да настоява.

— Ще предам на президента твоя отговор — каза Шилър и като взе дипломатическото си куфарче, тръгна към вратата. — Той ще бъде крайно разочарован.

— Почакай!

Той се обърна и зачака.

— Докажете ми, че вашите хора разполагат със сигурни сведения за местонахождението на предметите от библиотеката, а не с мъгляви предположения и аз ще направя това, което Белият дом желае.

— Ще направиш съобщението?

— Да.

— До обращението ти остават четири дни. Времето е малко.

— Това са условията ми — категорично заяви Хала.

Шилър кимна замислено.

— Прието.

После се обърна и се отправи към вратата.

Мухамад Исмаил наблюдаваше как лимузината на Шилър излезе от частния път, който водеше към вилата на сенатора Пит и зави по магистрала 9, по посока на зимния курортен град Брекънридж. Той не видя кой седи на задната седалка, но това не го интересуваше. За него беше достатъчно да види официалния служебен автомобил, патрулиращите наоколо мъже, които на равни интервали се свързваха помежду си с помощта на радиопредаватели и двамата въоръжени пазачи в микробуса „Додж“, спрян в началото на пътя, за да се увери в истинността на информацията, за която агентите на Язид във Вашингтон бяха платили.

Исмаил се облегна нехайно на огромната лимузина мерцедес-бенц дизел, като по този начин прикри мъжа, който седеше вътре и наблюдаваше с бинокъл през отворения прозорец. Върху багажника на

покрива имаше няколко чифта ски. Исмаил беше облечен в бял скиорски костюм. Вечно свъсеното му лице беше скрито зад маска за ски в същия цвят.

— Видя ли достатъчно? — попита той, докато се преструваше, че подрежда ските върху багажника.

— Минутка още — отвърна наблюдателят. Той оглеждаше вилата, скрила отчасти зад дърветата. Всичко, което се виждаше около бинокъла, беше гъста черна брада и разчорлена коса.

— Побързай. Ще замръзна, както стоя на едно място.

— Имай минута търпение.

— Какво е положението? — попита Исмаил.

— Нарядът се състои от пет человека. Трима в къщата. Двама в микробуса. Около вилата винаги обикаля само един човек. Обиколката трае тридесет минути и нито секунда повече. Не се туткат. На тях също им е студено. Вървят винаги по една и съща пътека в снега. Не се виждат камери, но сигурно имат една, монтирана в микробуса, а образът от нея се наблюдава в къщата.

— Ще се разделим на две групи — каза Исмаил. — Едната ще завземе къщата, другата ще убие пазача, който патрулира навън и ще унищожи микробуса отзад, там, откъдето най-малко очакват нападение.

Наблюдателят свали бинокъла.

— Довечера ли смяташ да нападнем, Мухамад?

— Не — отвърна Исмаил. — Утре, докато американските свини тъпчат устите си със закуска.

— Нападението по светло ще бъде опасно.

— Няма да се прокрадваме в мрака като жени.

— Но единственият ни път за бягство минава през центъра на града — възропта наблюдателят. — Улиците ще гъмжат от коли и стотици скиори. Сюлейман Азис не би рискувал да се впусне в такава авантюра.

Исмаил внезапно се извърна и зашлели наблюдателя с ръка, на която беше надянал ръкавица.

— Аз заповядвам тук! — тросна се той. — Сюлейман е чакал, когото всички надценяват. Не споменавай името му пред мен.

Наблюдателят не трепна. В тъмните му очи проблесна омраза.

— Заради теб ще избият всички ни — тихо каза той.

— Дори и така да е — просъска Исмаил. Тонът му беше студен като снега. — Нашата смърт ще бъде твърде малка цена, ако успеем да убием Хала Камил.

[1] Обувки тип „щиблет“ — с орнаментирано в различен от основния цвят бомбе. — Б.пр. ↑

— Великолепен е — каза Пит.
 — Страхотен, направо страхотен! — промълви Лили.
 Джордино потвърди с кимване.
 — Истински красавец.

Те се намираха в работилница за възстановяване на стари и класически автомобили, а възхитените им погледи бяха вперени в един „Корд L-29“ от 1930 година, модел с открита предна част за шофьора. Каросерията му беше боядисана в тъмночервено, а калниците бяха светлобежови, какъвто беше и цветът на облицования с кожа покрив над купето за пътници. Елегантно конструиран, издължен и грациозен, автомобилът имаше предно предаване, което беше спомогнало за оформянето на снижения му силует. Производителят беше изтеглил шасито, размерът на което достигаше близо пет и половина метра от предната до задната броня. Почти половината от дълбината беше заета от капака на двигателя, който започващ с решетка, използвана при спортните автомобили и завършващ със скосено под остьръ ъгъл предно стъкло.

Той беше голям и лъскав, красив автомобил, който принадлежеше на една ера, за която по-старите поколения си спомняха с умиление, а по-младите не знаеха нищо.

Човекът, който беше открил колата на Пит оставена на съхранение в един стар гараж, скрита под трупани в продължение на четиридесет години непотребни вещи и който я беше възстановил от една смачкана стара бричка, беше горд от работата, която беше свършил с двете си ръце. Робърт Есбънсън, висок мъж с лице на палавник и прозрачносини очи, забърса нежно за последен път капака и връчи ключовете на Пит.

— Криво ми е, че вече няма да го виждам.
 — Свършил си забележителна работа — каза Пит.
 — В къщи ли се каниш да го транспортираш?
 — Все още не. Искам да го покарам няколко дни.
 Есбънсън кимна.

— Добре, почакай да регулирам карбуратора и разпределителя за тукашната хиляда и петстотин метрова надморска височина. После, когато го върнеш в работилницата, ще го огледам внимателно за последен път и ще уредя някоя транспортна компания да го извози до Вашингтон.

— Мога ли да се повозя в него? — горяща от нетърпение попита Лили.

— Чак до Брекънридж — отвърна Пит. Той се обърна към Джордино. — Ще дойдеш ли с нас, Ал?

— Защо не? Можем да оставим колата, която наехме, отвън на паркинга.

Те прехвърлиха багажа си и след десет минути Пит вече завиваше с „Корда“ по междущатска магистрала 70, като насочи дългата предница към склоновете, които водеха в покритите със сняг Скалисти планини. Лили и Ал седяха на топло в луксозното купе за пътници, отделени от Пит с преграден прозорец. Той не беше разгънал сгъваемия покрив, който предпазваше мястото на шофьора и седеше на открито, топло облечен с дебел кожух от овча кожа, наслаждавайки се на студения въздух, който брулеше лицето му.

В момента цялото му внимание беше насочено към управлението на автомобила. Той внимателно следеше приборите, за да се увери, че шестдесетгодишният автомобил се държи както трябва. Караже в дясното платно, като оставяше колите по пътя, чийто шофьори зяпаха изненадано към тях, да го изпреварват.

Зад волана Пит беше обхванат от въодушевление и задоволство, вслушващо се в равномерно пърпорещия осемцилиндров двигател и тихия звук, който долиташе от ауспуха. Имаше чувството, че управлява живо същество.

Ако имаше и най-малка представа към какви неприятности се беше устремил, щеше веднага да завие обратно и да се насочи право към Денвър.

Когато кордът навлезе в легендарния миньорски град в Колорадо, който се беше превърнал в зимен курорт, над континенталния вододел вече беше притъмняло. Пит подкара по главната улица, от двете страни на която се издигаха стари постройки, съхранили историческата атмосфера на Запада. Тротоарите гъмжаха от хора, които прииждаха от склоновете, преметнали през рамо ски и щеки.

Пит паркира близо до входа на хотел „Брекънридж“. Той попълни регистъра и получи от служителя на рецепцията записите на две телефонни обаждания за него. Прочете листчетата и ги пъхна в джоба си.

— От доктор Ротбърг? — попита Лили.

— Да, кани ни на вечеря в своя апартамент. Намира се от другата страна на улицата, точно срещу хотела.

— В колко часа? — заинтересува се Джордино.

— В седем и половина.

Лили погледна часовника си.

— Имам на разположение само четиридесет минути да взема душ и да се погрижа за косата си. По-добре да не губя време.

Пит ѝ подаде ключа за стаята.

— Ти си в номер двадесет и едно. Аз и Ал имаме стаи, разположени отляво и отдясно на твоята.

Щом Лили се запъти към асансьора, следвана от портиера, Пит подкани с жест Джордино към дневния бар. Той изчака сервитьорката да вземе поръчката им и сложи второто съобщение на масата.

Джордино тихо го прочете на глас.

— „Твоят проект за библиотеката от първостепенна важност. Крайно наложително да откриеш постоянния адрес на Алекс в следващите четири дни. Успех! Татко.“ — Той вдигна поглед в който се четеше пълно объркане. — Правилно ли разбирам? Имаме само четири дни, за да определим точното място?

Пит потвърди с кимване.

— Между редовете се прокрадва паника. Надувам някакво брожение сред правителствените кръгове във Вашингтон.

— Все едно да ни възложат да открием универсално лекарство за херпес, СПИН и младежки пъпки — възнегодува Джордино. — Можем да забравим за ски ваканцията.

— Оставаме — решително отсече Пит. — Не можем да сторим нищо, докато Йегър не получи някакъв резултат. — Пит стана от стола.

— И като говорим за Йегър, няма да е зле да му се обадя.

Той намери телефонна кабина във фоайето на хотела и се обади, като използва кредитната си карта. След четири иззвънения от другия край отговори глас, който звучеше като на сред прозявка.

— Йегър слуша.

— Хирам, аз съм, Дърк. Как върви твоето издирване?

— Върви.

— Откри ли нещо?

— Моите бебчовци проучиха основно всички геоложки данни, които се намират в „скромните“ им информационни банки, като се почне от Казабланка, през нос Добра надежда, та чак до Занзибар. Не успяха да открият нито едно място по цялото крайбрежие на Африка, което да отговаря на описанието от твоя чертеж. Имаше три малко вероятни възможности, но когато програмирах профили на трансформациите на земните маси, които биха могли да протекат през изминалите хиляда и шестстотин години, нито едно не ми вдъхна надежда. Съжалявам.

— Какво смяташ да правиш сега?

— Вече съм започнал проучвания на север. Това ще отнеме повече време, тъй като бреговата ивица, която опасва Британските острови, Балтийско море и скандинавските страни, чак до Сибир, е много обширна.

— Ще можеш ли да провериш всичко това за четири дни?

— Само ако твърдо държиш допълнително наетите помощници да минат на трисменен режим на работа.

— Държа — категорично заяви Пит. — Tokу-що получих съобщение, че проектът е от първостепенна важност.

— Ще се захванем здраво за работа — каза Йегър, като гласът му звучеше по-скоро шаговито, отколкото сериозно.

— Аз съм в Брекънридж, Колорадо. Ако попаднеш на нещо, обади ми се в хотел „Брекънридж“.

Пит продиктува на Йегър телефонния номер и номера на стаята си.

Йегър послушно повтори цифрите.

— Добре, запомних.

— Звучиш така, сякаш си в добро настроение — отбеляза Пит.

— Защо не? Свършихме доста работа.

— Като например? Все още не знаете къде се намира нашата река.

— Вярно — бодро отвърна Йегър. — Знаем със сигурност обаче къде не се намира.

Навън се сипеха снежинки с размери на царевични люспици, докато тримата с бавни стъпки прекосяваха улицата от хотела до един двуетажен, облицован с кедрови дъски жилищен блок. Осветен с прожектор надпис гласеше „Кралицата на ските“. Те се изкачиха по стълбите и почукаха на вратата на апартамент 22Б.

Бъртрам Ротбърг ги посрещна с радостна усмивка изпод разкошна сива брада и блестящи сини очи. Ушите му стърчаха през море от буйна сива коса. Масивното му тяло беше облечено в риза на червени карета и кадифени панталони. Ако в едната му ръка сложеха брадва, а в другата трион за рязане на трупи, той спокойно би могъл да се яви на работа като дървар.

Без да питат за имената им, той се ръкува сърдечно с тях, като че ли се познаваха от години. Поведе ги нагоре по тясна вита стълба към комбинирана дневна трапезария с висок скосен таван, на който имаше прозорци.

— Какво ще кажете за четирилитрова бутилка евтино бургундско преди вечеря? — попита той с дяволита усмивка.

Лили се засмя.

— Нямам нищо против.

Джордино сви рамене.

— Щом е алкохол, няма значение какъв е.

— А ти, Дърк?

— Звучи добре.

Пит не си направи труда да попита Ротбърг откъде ги познава толкова добре. Сигурно баща му ги беше описан. Изпълнението беше почти безупречно. Пит подозираше, че в миналото историкът беше работил за някое от многото разузнавателни ведомства на правителството.

Ротбърг отиде в кухнята, за да налее вино. Лили го последва.

— Мога ли да ви помогна с нещо...? — Тя внезапно спря и втренчи поглед в празните полици и студената печка.

Ротбърг улови изпълнения й с недоумение поглед.

— Аз съм лош готвач, затова дадох поръчка за вечеря. Трябва да я донесат към осем часа. — Той посочи към канапето в дневната. — Моля ви, настанете се удобно край огъня.

Историкът раздаде чашите, а после разположи закръгленото си тяло в едно кожено кресло. Той вдигна чашата си.

— За успешно издирване!

— Точно така! — каза Лили.

Пит пристъпи направо към въпроса.

— Баща ми каза, че сте посветили живота си на проучването на Александрийската библиотека.

— Тридесет и две години вече. Сигурно щеше да ми бъде по-добре, ако през това време се бях оженил, вместо да се ровя из рафтове с прашни книги и да напрягам очите си над старинни ръкописи. За мен тази тема се превърна в нещо като възлюбена жена. Никога не иска нищо, а постоянно се раздава. Все още не съм престанал да я обичам.

— Разбирам вашето увлечение — каза Лили.

Ротбърг ѝ се усмихна.

— Би трябало, след като самата вие сте археолог.

Той стана и подреди с ръжен дървата в камината. Доволен, че цепениците горят равномерно, Ротбърг отново седна и продължи:

— Да, библиотеката е била не само великолепен паметник на науката, а и най-голямото чудо на древния свят. В нея са били събрани знанията на цели цивилизации. — Той говореше така, сякаш почти бе изпаднал в транс и във въображението му витаеха сенки от миналото.

— Великото изкуство и литература на гърците, египтяните, римляните, свещените писания на евреите, мъдростта и знанията на найдаровитите мъже, живели някога на този свят, прекрасните творби на философи, музика с невероятна красота, най-прочутите произведения на древността, шедьоври на медицината и науката. Тя е представлявала най-ценното хранилище на материали и знания, събиращи някога в древността.

— А дали е била достъпна за обикновените хора? — попита Джордино.

— Е, не и за просяците от улицата, разбира се — отвърна Ротбърг. — Но тя е била предоставена на разположение най-вече на изследователи и учени, за да извършват проучвания, съставят каталоги, превеждат и редактират, както и за да публикуват своите открития. Разбирате ли, библиотеката и нейният музей, който се е намирал в съседство, са били много повече от обикновени хранилища. В техните зали се е зародила истинската наука, творена от ерудиция, поставена в

служба на съзиданието. Библиотеката се превърнала в първата библиотека еталон, според днешните ни представи, в която книгите са били систематизирани и описани в каталоги. Всъщност, комплексът е бил известен като „Домът на музите“.

Ротбърг замълча и погледна към чашите на своите гости.

— Виждам, че си готов за още малко вино, Ал.

Джордино се усмихна.

— Щом ме черпят, никога не отказвам.

— Лили, Дърк?

— Моето стои почти недокоснато.

Пит поклати глава.

— Това ми е достатъчно.

Ротбърг напълни отново чашата на Джордино, а после наля и в своята, преди да продължи.

— Империите и нациите от по-ново време са безкрайно задължени на Александрийската библиотека. Малко са институциите за знания, които са дали толкова много на света. Плиний^[1], именит римлянин, живял през първи век от Новата ера, съставил и написал първата в света енциклопедия. Аристофан^[2], който оглавявал библиотеката двеста години преди Христа, бил създателят на речника. Калимах^[3], известен писател и тънък познавач на гръцката трагедия, съставил първия справочник „Кой кой е“. Великият математик Евклид^[4] написал първия известен учебник по геометрия. Дионисий организирал граматиката в стройна система и публикувал „Изкуството на граматиката“, което се превърнало в образец за всички езици, на които някога се е говорило или писало. Тези хора, както и хиляди други, са се трудили и стигали до своите епохални достижения, докато са работили в библиотеката.

— Вие описвате истински университет — каза Пит.

— Заедно, библиотеката и музеят са били считани за университета на елинския свят. В огромните здания от бял мрамор са се помещавали картични галерии, зали със скулптури, амфитеатрални аудитории за изнасяне на поетически рецитали и лекции по всякакви предмети, като се почне от астрономията и се стигне до геологията. Имало е и общи спални помещения, голяма трапезария, сводести галерии за размисъл, парк с животни и ботаническа градина. В огромните зали са били събрани различни по характер ръкописи и

книги. Стотици хиляди от тях са били написани на ръка върху папирус или пергament, а после навити на свитъци и поставени в бронзови цилиндри.

— Каква е разликата между двете? — попита Джордино.

— Папирусът е тропическо растение. От стеблото му египтяните са правили материал, подобен на хартия. Пергаментът, известен още като велен, бил произвеждан от кожите на животни, най-вече млади телета, ярета или агнета.

— Възможно ли е те да са оцелели през вековете? — попита Пит.

— Пергаментът би трябвало да се запази по-дълго от папируса — отвърна Ротбърг. После погледна към Пит. — Състоянието им след хиляда и шестстотин години ще зависи от това, къде са съхранявани. Дори и след три хиляди години папирите от египетските гробници са все още четливи.

— В гореща и суха атмосфера.

— Да.

— Ако приемем, че свитъците са били заровени някъде по северното крайбрежие на Швеция или Русия?

Ротбърг замислено наведе глава.

— Предполагам, че замръзването през зимата ще ги запази, но по време на лятно размразяване ще се овлажнят и ще започнат да гният.

Пит усети как в края на пътя надвисва поражение. Това беше още един удар по техните очаквания. Надеждата да открият невредими ръкописите на библиотеката изглеждаше по-слаба от всяко го.

Лили не споделяше пессимизма на Пит. Лицето ѝ беше пламнало от възбуда.

— Ако вие, доктор Ротбърг, бяхте на мястото на Юний Венатор, какви книги щяхте да запазите?

— Труден въпрос — каза Ротбърг, като ѝ намигна. — Бих могъл само да предположа, че той вероятно се е опитал да спаси на първо място пълните съчинения на Софокъл, Еврипид, Аристотел и Платон. И, разбира се, на Омир. Той е написал двадесет и четири книги, но много малко от тях са достигнали до нас. Мисля, че Венатор би опитал да спаси толкова от петдесетте хиляди тома върху историята на гърците, етруските, римляните и египтяните, колкото биха могли да поберат корабите от неговата флотилия. Последните биха представлявали изключителен интерес, тъй като цялата огромна

сбирка на библиотеката от египетска литература, религиозни и научни материали е изчезнала. На практика ние не знаем нищо за етруските, а при това Клавдий пространно е описал тяхната история, която сигурно се е намирала на рафтовете на библиотеката. Със сигурност бих взел религиозни трудове върху староеврейските и християнските закони и традиции. Разкритията, които се съдържат в тези свитъци, сигурно ще бъдат смайващи за съвременните тълкуватели на библията.

— Научни трудове? — попита Джордино.

— Това се разбира от само себе си.

— Не забравяйте и готварските книги — каза Лили.

Ротбърг се засмя.

— Венатор е бил изключително умен човек. Той би запазил знания и материали от по-общ характер, включително готварски книги и домакински съвети. Бихме могли да кажем, по нещичко за всеки.

— Особено геоложките данни, събрани в древността — добави Пит.

— Особено тях — съгласи се Ротбърг.

— Разполагаме ли със сведения що за човек е бил той? — заинтересува се Лили.

— Венатор?

— Да.

— Той е бил най-изтъкнатият интелектуалец на своето време. Прочут учен и учител, който преди да стане един от последните бележити уредници на библиотеката, е преподавал в голяма научна школа в Атина. Бил е най-великият хронист на епохата. Знаем, че е написал над сто книги с критически бележки върху политиката и държавното устройство на страните в познатия дотогава свят, които са обхващали четири века. И нито една от тях не е оцеляла.

— Археолозите изследователи ще бъдат най-щастливите хора на земята, ако открият данни, събрани от човек, който е бил две хиляди години по-близо до нашето минало — каза Лили.

— Какво още е известно за него? — попита Пит.

— Не много. Венатор привлякъл огромен брой ученици, които впоследствие станали всепризнати писатели и учени. Един от тях, Диокъл от Антиохия, споменава накратко за него в съчиненията си. Той описва Венатор като смел новатор, който се впускал в области, в които другите учени не дръзвали да навлязат. Въпреки че бил

христианин, той разглеждал религията най-вече като обществена наука. Това е била главната причина за търканията, които съществували между Венатор и фанатичния привърженик на християнството Теофил, епископ на Александрия. Теофил ожесточено преследвал Венатор, като твърдял, че музеят и библиотеката били разсадници на езичеството. В края на краишата, той успял да убеди император Теодосий, благочестив христианин, да ги изгори. Предполагало се, че в хаоса и размириците, които избухнали между християните и езичниците по време на тяхното разрушаване, Венатор е бил убит от фанатици и раните привърженици на Теофил.

— Но сега знаем, че той е избягал с най-отбраната част от сбирката — заяви Лили.

— Когато сенаторът Пит се обади, за да ми съобщи новината за вашето откритие в Гренландия — каза Ротбърг, — се развлнувах като уличен метач, който е спечелил един милион от лотарията.

— Ще споделите ли с нас предположенията си за това, къде Венатор би могъл да скрие тези произведения? — попита Пит.

Ротбърг помълча замислен. Най-сетне тихо каза:

— Юний Венатор е бил необикновен човек. Той е следвал свой собствен път. Имал е достъп до огромна планина от знания. Сигурно е планирал маршрута си по всички правила на науката, като е оставил на случайността единствено нещата, които не би могъл да предвиди. И определено е свършил добра работа, като се вземе предвид това, че реликвите са останали скрити цели шестнадесет века. — Ротбърг разпери безпомощно ръце. — Нямам никаква представа. Венатор е човек, който трудно би могъл да бъде надхитрен.

— Сигурно имате някаква идея — продължи да упорства Пит.

Дълго време Ротбърг замислено гледа играта на пламъците в огнището.

— Всичко, което мога да кажа, е, че скривалището, избрано от Венатор е на такова място, където никому не би дошло на ум да търси.

[1] Плиний Стари (Кай Секунд) — римски естественик (23 — 79 година от Новата ера). Автор на „Естествена история“ в 37 книги, която представлява един вид енциклопедия, ценна за историята на науката в древно време. При изригването на Везувий (79 г.) командвал

флота, с която се притекъл на помощ на жителите на Херкулан и Помпей, но сам загинал от отровните изпарения на вулкана. — Б.пр. ↑

[2] Аристофан Византийски — знаменит гръцки граматик, живял през трети век преди Новата ера. Управлявал Александрийската библиотека. Оставил многобройни трудове по граматика, лексикография, библиография и пр. — Б.пр. ↑

[3] Калимах — Александрийски граматик и поет (трети век преди Новата ера). Един от директорите на прочутата Александрийска библиотека. Написал около 800 съчинения, от които до нас са достигнали само няколко стихотворения. — Б.пр. ↑

[4] Евклид — велик древногръцки геометър, живял в III век преди Новата ера. Преподавал в Александрия по време на царуването на Плиний I. Автор на труда „Начала“, който представлява основата на геометрията. — Б.пр. ↑

Часовникът на Исмаил показваше седем часа и петдесет и осем минути. Той залегна зад малък сребрист смърч и надзърна към вилата. Над един от двата комина се виеше дим от камината, а от отдушниците на парното отопление излизаше пара. Той знаеше, че Камил става рано и е добра готвачка. Правилно предположи, че тя вече е будна и приготвя закуска за хората, които я охраняваха.

Той беше дете на пустинята и не беше свикнал с вледеняващия студ, който го сковаваше. Искаше му се да се изправи, да размаха ръце и да потропа с крака. Пръстите на краката му го боляха, а пръстите на ръцете му бяха започнали да се вкочаняват в ръкавиците. Силната болка, която студът му причиняваше, изпълваше цялото му съзнание и забавяше реакциите му. Неусетно го обзе страх, страх, че може да провали цялата операция и да умре напразно.

На Исмаил му липсваше опит и това започваше да личи. В решаващата фаза на операцията той изпитваше несигурност. Изведнъж се запита дали омразните американски свини не бяха научили по някакъв начин или пък подозираха за неговото присъствие.

Седем и петдесет и девет. Той хвърли поглед към микробуса, спрян точно при разклонението на пътя. Хората от охраната в топлата вила сменяха колегите си, сгущени в микробуса, на всеки четири часа. Двамата сменници всеки момент щяха да излязат и да изминат стоте метра, които деляха вилата от микробуса.

Исмаил насочи вниманието си към пазача, който обикаляше из двора по добре утъпкана пътека в снега. Той приближаваше към дървото, зад което се беше скрил. При всяко негово издишване от устата му излизаха облаци пара. Очите му зорко оглеждаха наоколо за признания на нещо необичайно.

Еднообразието и острият студ не бяха намалили бдителността на агента от секретните служби. Погледът му обхождаше целия район напред-назад, като радар. Оставаше по-малко от минута, преди да забележи следите от стъпките на Исмаил в снега.

Исмаил изруга тихо под нос и се притисна още по-плътно към покритата със сняг земя. Знаеше, че е страшно уязвим. Боровите иглички, които го скриваха от чужди погледи, не можеха да спрат куршуми.

Осем нула нула. Почти на минутата предната врата на вилата се отвори и двама мъже излязоха навън. Носеха вълнени скиорски шапки и ватирани грейки. Те машинално оглеждаха снежния пейзаж, докато вървяха по пътя и тихо разговаряха.

Планът на Исмаил беше да изчака смяната да стигне до микробуса и да убие четириимата агенти от охраната наведнъж. Но той не беше преценил добре действията си и беше заел позиция твърде рано. Двамата мъже бяха изминали не повече от петдесет метра по пътя, когато агентът, който обхождаше вилата, забеляза стъпките на Исмаил.

Той спря и вдигна предавателя към устата си. Думите му бяха прекъснати от поредица силни гърмежи от автомата „Хеклер & Кох MP5“ на Исмаил.

Началото на неговия недообмислен план беше лошо. Един професионалист би застрелял пазача с единичен изстрел между очите от полуавтоматична пушка със заглушител. Исмаил надупчи греката на пазача в областта на гърдите с десет куршума; поне още двадесет се изсипаха в гората зад него.

Като обезумял, един от арабите започна да мята гранати към микробуса, а друг започна да стреля по страничните му врати. Повечето терористи не бяха в състояние да проведат майсторски подгответо нападение. Детайлното обмисляне им беше толкова чуждо, колкото и течният сапун. Спаси ги само щастливата случайност. Една от гранатите успя да разбие предното стъкло и избухна със силен гръм. Последвалата експлозия нямаше нищо общо със специалните ефекти, показвани по филмите. Резервоарът за гориво не избухна и не се превърна в огнено кълбо. Каросерията на микробуса се изду и се пръсна, като че ли бомбира компот от череши беше избухнал в консервна кутия.

Двамата агенти, които се намираха вътре, загинаха на място.

Възбудени от жаждата за кръв, двамата убийци, нито един от които не беше по-възрастен от двадесет години, продължиха да обстрелят разбития микробус, докато пълнителите на автоматите им се

изпразниха, вместо да насочат стрелбата си към двамата агенти на пътя, които се прикриха зад дърветата и откриха точен огън с техните автомати „Узи“, който бързо ги покоси.

След като правилно прецениха, че на техните колеги в микробуса вече с нищо не може да се помогне, те започнаха да се оттеглят към вилата, като бягаха странично, опрели гърбове, а единият влезе в престрелка с Исмаил, който беше намерил прикритие зад голяма, обрасла с мъх скала.

Объркването провали стратегията на Исмаил.

Останалите десетима терористи трябаше да разбият задната врата, щом чуеха, че Исмаил е открыл огън, но загубиха ценно време, докато прегазиха с мъка достигащия до коленете им сняг. Тяхното нападение закъсня и агентите, които се намираха във вилата, успяха да ги приковат към земята.

Един от арабите намери временно прикритие зад северната стена на вилата. Той изтегли щифта на една граната и я запрати към голям плъзгащ се прозорец. Тъй като не беше преценил добре дебелината на двойните стъклла, гранатата отскочи и се търколи обратно. Едва остана време по лицето му да се изпише ужас преди експлозията да го разкъса.

Двамата агенти изкачиха лазешком стъпалата и стремително се хвърлиха през вратата. Арабите ги обсипаха с град от куршуми, който улучи единия от мъжете в гърба и го повали, като през прага остана да стърчат само краката му. Той бързо беше издърпан вътре и вратата се затръшна точно в момента, в който три дузини изстрели и една граната я разбиха на трески.

От прозорците се посипа дъжд от ситни стъкълца, но дебелите дървени трупи с лекота устояха на яростната атака. Агентите успяха да повалят още двама от хората на Исмаил, но останалите приближаваха на прибежки, като използваха за прикритие боровите дървета и скалите. Когато достигнаха на около двадесет метра от вилата, те започнаха да мяят гранати през прозорците.

Вътре един от агентите грубо тласна Хала в студена камина. Той тъкмо буташе към огнището едно писалище, с което да я закрие, когато няколко куршума, изстреляни през прозореца, рикошираха в каменната полица над камината и попаднаха във врата и рамото му. Хала не видя това, но чу шума от строполяването на тялото му върху дървения под.

Действието на гранатите беше смъртоносно. На близко разстояние осколките нанасяха далеч по-голяма вреда на човешкото тяло, отколкото куршум от пушка. Агентите можеха да се отбраняват само с единични, точно прицелени изстрели, но тъй като не бяха предвидили такова масирано нападение, от малобойните им амуниции бяха останали само няколко пълнителя.

Веднага след първите изстрели на Исмаил бе излъчен зов за помощ, но молбата за спешно съдействие бе предадена в Управлението на секретните служби в Денвър и бе загубено ценно време преди службата на местния шериф да бъде уведомена и техните групи организирани.

В килера избухна граната, която възпламени кутия с разредител за боя. След нея се запали метална туба с бензин, който се използваше за зареждане на снегохода и скоро една цяла страна от вилата бе обхваната от пламъци.

С разрастването на пожара стрелбата стихна. Арабите предпазливо затегнаха обръча. Те се прегрупираха в рехав кръг около вилата; всички автомати бяха насочени към вратите и прозорците. Терористите търпеливо изчакваха непоносимата топлина да прогони навън оцелелите.

Само двама агенти от секретните служби все още се държаха на крака. Останалите лежаха проснати на кървави купчини между изпотрошените мебели. Огнената стихия бързо се пренесе в кухнята и нагоре по стълбите, където обхвана спалните на втория етаж. Вече нямаше никаква надежда огънят да бъде потушен. Скоро и горещината стана нетърпима за бранителите на долния етаж.

Из долината се разнесе вой на сирени, който долиташе откъм града и с всеки изминал момент се усилваше.

Единият агент отмести писалището, което прикриваше застапаналата в камината Хала и като я накара да се сниши на ръце и колене, я поведе към ниския прозорец.

— Хората на местния шериф пристигат — бързо изрече той. — Веднага щом терористите насочат огъня си към тях, ще се опитаме да се измъкнем, преди да се опечем.

Хала успя само да кимне. Тя едва го чуваше. Тъпанчетата на ушите я боляха от оглушителния тътен на гранатите. Очите й бяха

насълзени и тя притисна към носа и устата си кърпичка, за да се предпази от миризмата на гъстата завеса от дим.

Исмаил лежеше отвън проснат по корем и стискаше здраво своя автомат „Хеклер & Кох“, разкъсван от колебание. Вилата бързо се беше превърнала в горяща факла, през прозорците й излизаха пламъци и кълба дим. Ако вътре все още имаше живи хора, те трябваше да се опитат да се измъкнат в следващите няколко секунди, иначе щяха да загинат.

Но Исмаил не разполагаше с време. През дърветата вече се виждаха червените и сини сигнални лампи на една от колите на шерифската служба, която се носеше по шосето.

От групата му, която в началото наброяваше дванадесет души, бяха останали седем, заедно с него. Ако имаше ранени, те трябваше да бъдат доубити, вместо да попаднат в ръцете на служителите от американското разузнаване, които щяха да ги разпитват. Той извика на хората си да се изтеглят от вилата и те бързо се отправиха към разклонението, което извеждаше на шосето.

Първата кола с пълномощници на шерифа, която пристигна, занесе и спря, като блокира пътя към вилата. Докато единият докладваше по радиостанцията, неговият партньор предпазливо отвори вратата и с револвер в ръка внимателно огледа микробуса и горящата вила. Те трябваше само да наблюдават, докладват и чакат за подкрепления.

При сблъсъци с въоръжени и опасни престъпници това беше разумна тактика. За нещастие тя беше неприложима, когато се касаеше за малка армия от добре окопали се терористи, които откриха унищожителен огън, направиха колата на решето и убиха двамата пълномощници, без да им дадат възможност да реагират.

По сигнал на един от агентите, който надничаше иззад прозореца, Хала бе повдигната и безцеремонно хвърлена вън на земята. Хората от секретните служби я последваха, сграбчиха я бързо за ръцете и като се препъваха и залитаха в снега, се затичаха напряко към шосето.

Едва бяха успели да изминат тридесетина крачки, когато един от хората на Исмаил ги забеляза и нададе предупредителен вик. Към дърветата се посипаха изстрели и около оцелелите бегълци започнаха да падат клонки. Единият от агентите внезапно разпери ръце нагоре,

като че ли искаше да сграбчи небето, направи олюлявайки се няколко крачки и падна по лице в снега.

— Искат да ни отрежат пъти към шосето — извика другият агент. — Вие се опитайте да се доберете до него. Аз ще остана тук и ще ги задържа.

Хала понечи да каже нещо, но агентът рязко я завъртя и грубо я тласна напред към пътя.

— Бягайте, дявол да го вземе, бягайте! — изкрешя той.

Но видя, че вече е твърде късно. Всяка надежда за бягство беше напразна. Те бяха поели в погрешна посока, право към две лимузини „Мерцедес-Бенц“, спрени в гората край пътя. Смаян, той осъзна, че това са колите на терористите. Нямаше никакъв избор. Ако не успееше да ги спре, би могъл поне да ги задържи достатъчно дълго, за да може Хала да спре някоя попътна кола. В самоубийствен опит, агентът се спусна към арабите, без да сваля пръста си от спусъка на своя „Узи“, като крещеше всички възможни сквернословия, които беше научил през живота си.

За момент Исмаил и неговите хора се вцепениха при вида на мъжа, който приличаше на развилнял се демон. Колебанието им продължи цели две секунди, преди да се съвземат и да обсипят храбрия агент от секретните служби с куршуми от дълги откоси, които го повалиха в движение.

Но не и преди той да убие трима от тях.

Хала също видя колите. Тя видя и терористите, които се втурнаха към тях. Зад себе си чу оглушителния залп. Като се давеше и дишаше тежко, с обгорели дрехи и опърлена коса, тя успя със залитане да премине през плитък ров, преди да се строполи върху твърдата земя.

Повдигна леко глава и откри, че се взира в черен асфалт. Тя се изправи и се затича, като си даваше сметка, че само отлага неизбежното, съзнавайки с ужасна яснота, че само след няколко минути ще лежи мъртва.

Кордът се носеше величествено по шосето, а лъчите на утринното слънце проблясваха по лъскавия хром и новата боя. Скиорите, които се бяха запътили към лифтовете, махаха с ръка на елегантния шестдесетгодишен класически автомобил, който ги подминаваше. Джордино дремеше на задната седалка в закритото купе, а Лили беше седнала отпред, на открито, до Пит.

Пит се беше събудил сутринта, решен да упорства. Той не виждаше причина да се пързали с наети ски, когато неговите собствени „Олин-921“, американско производство, се намираха в един килер само на три мили по пътя от хотела. Освен това, прецени той, можеше да отиде с колата до семейната вила, да се екипира и да седне в седалковия лифт за половината от времето, необходимо да чака ред, за да наеме екип от някой магазин.

Пит отхвърли с пренебрежение немотивираното предупреждение на баща си да не припарва до вилата. Той си мислеше, че това е поредното преиграване на бюрокрацията. Сенаторът би произвел същото впечатление и върху Хълк Хоган^[1], ако кажеше на бореца да подложи и другата си страна на съперник, който го е сритал в слабините.

— Кой изстреля фойерверки толкова рано сутринта? — зачуди се на глас Лили.

— Не са фойерверки — каза Пит, заслушан в острая пукот от стрелба на автоматично оръжие и силния гръм от експлозии на гранати, който отекваше из планинските склонове, обграждащи долината. — Звучи като престрелка на пехотинци.

— Идва отгоре, някъде в гората — посочи с ръка Лили, — в дясното от пътя.

Пръчиците около засмените очи на Пит се изпънаха. Той увеличи скоростта на „Корда“ и почука по преградния прозорец. Джордино се събуди и свали стъклото, което го отделяше от тях.

— Събуди ме точно когато оргията започваше — каза той между две прозевки.

— Я слушай — нареди му Пит.

Джордино примигна от студения въздух, нахлул в купето за пътници. Той сложи ръце зад ушите си, за да чува по-добре. По лицето му бавно се изписа недоумение.

— Да не би руснаците да са извършили десант?

— Вижте! — възбудено възклика Лили. — Горски пожар.

Джордино погледна бързо към черния пушек, който внезапно се изви на талази над върховете на дърветата, тласкан от огнени кълба.

— Обхванал е твърде малка площ — заяви той. — Бих казал, че гори някаква постройка, вероятно къща или малък жилищен блок.

Пит знаеше, че Джордино е прав. Той изруга и удари с ръка по волана. Цялото му същество беше обхванато от болезнено предчувствие, че точно тяхната семейна вила подклажда разрастващата се гъба от пламъци и дим.

— Няма смисъл да спираме и сами да се навираме между шамарите — каза той. — На минаване оттам ще хвърлим поглед да видим какво става. Ал, ела отпред. Лили, седни отзад и дръж главата си наведена. Не искам да пострадаш.

— Ами аз? — възнегодува, макар и примирено Джордино. — Не заслужавам ли малко загриженост? Посочи ми поне една основателна причина, поради която трябва да седна до теб, изложен на куршумите.

— Да пазиш своя шофьор, на който можеш винаги да разчиташ, от опасности, злини и престъпни типове.

— Това не е достатъчно основателна причина.

Пит опита да подхodi по друг начин.

— Разбира се, и заради онези петдесет долара, които взех на заем от теб в Панама и все още не съм ти върнал.

— Плюс лихвите.

— Плюс лихвите — повтори Пит.

— Какво ли не бих направил, за да запазя скромните си авоари.

— Изпълненото с досада огорчение на Джордино прозвуча почти искрено, докато той се промушваше през спуснатото стъкло на преградния прозорец, за да смени мястото си с Лили.

Малко по-нататък по шосето, на около половин километър преди отклонението към вилата, бяха започнали да спират коли. Хората слизаха и се привеждаха зад тях, загледани във виещия се към небето пушек и заслушани в пукотевицата от автоматично оръжие. Странно,

помисли си Пит, че пълномощниците на шерифа все още не се бяха появили. В този момент той видя надупчената от куршуми патрулна кола, която препречваше пътя към вилата.

Той беше вперил поглед надясно към огнената стихия, когато с крайчеца на окото си зърна някаква фигура, която тичаше по пътя и щеше неминуемо да се бълсне в „Корда“.

Пит натисна рязко спирачката и силно завъртя волана на дясно. Кордът зави на деветдесет градуса и занесе в широка дъга. Високите тесни гуми изскърцаха от триенето на грайферите по пътната настилка. Автомобилът спря напреко на пътя и препреши двете платна на шосето, само на метър от закованата на място жена.

Сърцето на Пит биеше силно. Той въздъхна дълбоко и погледна към жената, която наスマлко щеше да премаже като някоя бублечка. Видя как изразът на уплаха и изненада в очите ѝ бавно отстъпи място на смайване.

— Вие! — ахна тя. — Това вие ли сте наистина?

Пит впери в нея поглед, изпълнен с недоумение.

— Мис Камил?

— Вярвам в предчувствията — промърмори Джордино. — Вярвам, наистина вярвам!

— О, слава богу! — промълви тя. — Моля ви, помогнете ми. Всички са мъртви. Те ме преследват, искат да ме убият.

Пит се измъкна иззад волана в момента, в който Лили изскочи от купето за пътници. Те помогнаха на Хала да влезе вътре и я настаниха на задната седалка.

— Кои са „те“? — попита Пит.

— Наемните убийци на Язид. Те убиха хората от секретните служби, които ме охраняваха. Трябва бързо да се махнем от тук. Ще се появят всеки момент.

— Не се тревожете — опита се да я успокои Лили, която едва сега забеляза почернялата ѝ от дима кожа и опърлена коса. — Ще ви отведем в болница.

— Няма време — простена Хала. — Побързайте, моля ви, иначе ще убият и вас.

Пит се обърна точно навреме, за да види двете лимузини „Мерцедес“, които изхвръкнаха от гората и поеха по шосето. Той ги гледа внимателно не повече от секунда, преди да скочи на

шофьорската седалка. Включи на първа скорост и натисна педала на газта до пода. После завъртя волана и кордът пое в единствената останала свободна посока — обратно към центъра на Брекънридж.

Той погледна за миг в огледалото, монтирано до окачената в страни резервна гума и прецени, че разстоянието между „Корда“ и колите на терористите е не повече от триста метра. Времето, което имаше на разположение, едва му стигна за този кратък поглед. В следващия момент един куршум улучи огледалото и строши отразителното стъкло.

— Лягайте на пода! — извика той на двете жени отзад.

Кордът нямаше задвижващ вал и за жените беше лесно да се свият и притиснат към пода. Хала втренчи поглед в лицето на Лили и се разтрепери неудържимо. Лили я прегърна и се опита храбро да се усмихне.

— Не се бойте — окуражително каза тя. — Доберем ли се до града, ще бъдем в безопасност.

— Не — промълви Хала, обхваната от паника. — Никъде няма да бъдем в безопасност.

На предната седалка Джордино се приведе, за да се прикрие, доколкото може, от летящите куршуми и мразовития вятър, който свиреше край стъклото.

— Каква е най-голямата скорост, която може да развие това нещо? — нехайно попита той.

— Най-голямата скорост, постигана някога от L-29, а била седемдесет и седем — отвърна Пит.

— Мили или километри?

— Мили^[2].

— Боя се, че това е твърде малко. — Джордино трябваше да вика в ухото на Пит, за да бъде чут гласът му през воя на втората скорост на „Корда“.

— С какво мерим сили?

Джордино се извърна, надвеси се над вратата и предпазливо погледна назад.

— Трудно е да се определи модела на един „Мерцедес“ по предницата, но бих казал, че хрътките карат 300-SDL.

— Дизелови?

— Турбодизелови, ако трябва да бъдем точни. Могат да вдигат двеста и двадесет километра в час.

— Настигат ли ни?

— Като тигри, преследващи трипръст ленивец — мрачно отвърна Джордино. — Ще ни видят сметката доста преди да успеем да стигнем до любимото кафене на местния шериф.

Пит рязко натисна педала на съединителя до пода, сграбчи дръжката на лоста за превключване на скоростите, който стърчеше от арматурното табло и превключи на трета скорост.

— По-добре да спасим някой и друг човешки живот, като не влизаме в града. Тези кръвожадни копелета са в състояние да убият стотици невинни хора, без окото им да трепне, само и само да се доберат до Камил.

Джордино отново погледна назад.

— Струва ми се, че виждам бялото на очите им.

Исмаил изруга силно няколко пъти, когато автоматът му засече. Обзет от ярост, той го изхвърли на шосето и грабна друг от ръцете на един от своите хора, който седеше на задната седалка. От дулото изхвръкнаха само пет куршума и пълнителят свърши. Той отново изруга, докато тършуваше из джоба си за друг пълнител, измъкна го и го вкара в затвора.

— Не се вълнувай — спокойно каза шофьорът. — Ще ги настигнем, преди да са изминали и километър. Аз ще ги заобиколя отляво, а Омар и неговите хора с другата кола — отдясно. Ще ги подложим на кръстосан огън от близко разстояние.

— Искам да убия тази отрепка, която се изпречи на пътя ни — изръмжа Исмаил.

— Ще имаш възможност. Търпение.

Досущ като нацупено малко дете, което не е получило любимата си играчка, Исмаил се тръшна на седалката и впери през стъклото изпълнен с жажда за мъст поглед към колата отпред, която се опитваше да избяга.

Исмаил беше от най-отвратителния тип убийци. Той изобщо не беше способен да изпитва угрizения. Би празнувал и след вдигането във въздуха на родилно отделение. Първокласните наемни убийци

водеха бележки за акциите си и се опитваха да намерят начини, за да усъвършенстват майсторството си. Той никога не си правеше труда да направи разбор или да преброи труповете след себе си. Плановете му бяха зле замислени и в два от случаите беше премахнал не онзи, когото трябваше. Всичко това правеше фанатик като Исмаил още по-опасен. Непредсказуем като акула, той безразборно и безмилостно поразяваше всяка невинна жертва, която бе имала нещастието да се изпречи на пътя му. Исмаил оправдаваше кървавите си деяния, като използваше факта, че убива в името на религиозна кауза, но в някое друго време, на друго място, той щеше да бъде сериен убиец, оставящ след себе си диря от трупове заради самото удоволствие да убива. Той би събудил отвращение дори у Джон Дилинджър и Бони и Клайд.

Исмаил седеше и поглаждаше с пръсти автомата си, като че ли оръжието беше някакъв предмет, който го възбужда и чакаше с нетърпение да надупчи със смъртоносния му заряд тънките стени на стария автомобил и плътта, която само временно беше измъкната плячката изпод носа му.

— Сигурно пестят боеприпасите си — с облекчение заяви Джордино.

— Само докато ни притиснат. Тогава няма начин да пропуснат — отвърна Пит. Очите му оглеждаха пътя, но умът му отчаяно прехвърляше различни варианти как да се измъкнат.

— Заменям кралство за гранатомет.

— Нещо ме подсеща. Когато се качих в колата тази сутрин, случайно ритнах нещо под седалката.

Джордино се наведе и опипа пода под Пит. Ръката му докосна студен, твърд предмет. Той го измъкна.

— Само един глух гаечен ключ — съобщи унило той. — Същата работа би могъл да свърши и кокал от бут.

— Точно пред нас има черен път, който води до горната част на ски пистите. Понякога джиповете за поддръжка карах по него припаси и оборудване до върха. Би могъл да ни осигури някаква, макар и малка възможност да ги изгубим из горите или в някое дере. Ако продължим да се движим по шосето, няма никаква надежда да се измъкнем живи.

— Къде се намира?

— Зад следващия завой на пътя.

— Ще успеем ли?

— Ти ми кажи.

Джордино погледна назад за трети път.

— Седемдесет и пет метра и продължават да скъсяват разстоянието.

— Близо, твърде близо — каза Пит. — Трябва да ги забавим.

— Мога да покажа грозното си лице и да правя неприлични жестове — сухо заяви Джордино.

— Това ще ги вбеси още повече. Преминаваме към план номер едно.

— Пропуснах инструктажа — саркастично подметна Джордино.

— Как си с хвърлянето?

Джордино кимна с разбиране.

— Карай тази стара бричка по права линия и Джордино Кометата ще направи на пух и прах противниковия отбор.

Откритият автомобил представляваше идеална площадка. Джордино коленичи върху седалката обрънат назад и главата и раменете му се показаха над покрива. Той се прицели, замахна с ръка и запрати гаечния ключ във висока дъга към първия „Мерцедес“.

Сърцето му за момент спря да бие. Помисли си, че не е замахнал достатъчно силно, когато видя как гаечният ключ започна да се снишава и падна върху капака на колата. След това обаче отскочи и разби предното й стъкло.

Шофьорът арабин беше забелязал Джордино, когато замахваше да хвърли ключа. Той реагира своевременно, но не достатъчно бързо. Натисна спирачките и завъртя волана, за да избегне удара в момента, в който стъклото се разхвърча на парчета и се посипа по лицето му. Ключът се удари във волана, отскочи и падна в скута на Исмаил.

Шофьорът на втория „Мерцедес“ караше съвсем близо до задната броня на първия и не видя летящия във въздуха гаечен ключ. Внезапното светване на стоповете на колата пред него го завари съвсем неподготвен. Пред ужасените му очи автомобилът му връхлетя върху „Мерцедеса“, който от удара се завъртя неудържимо и рязко спря обрънат назад.

— Това ли имаше предвид? — развеселен попита Джордино.

— Точно това. Дръж се, наближаваме завоя.

Пит намали скоростта и зави по тесния, покрит със сняг път, който след няколко серпентини водеше право в планината.

Редовият осемцилиндров двигател с мощност сто и петнадесет конски сили се опитваше отчаяно да придвижи напред тежката кола по неравната хълзгава повърхност. Твърдите ресори на шасито подхвърляха хората в „Корда“ като топки за тенис в перална машина при всяко подскачане на леката задница нагоре-надолу. Пит компенсираше друсането с леко натискане на газта и ловко завъртане на волана, като използваше теглителната сила на предното предаване, за да държи дългата предница насочена в средата на пътя, който по-скоро приличаше на туристическа пътека.

Лили и Хала се бяха надигнали от пода и седяха на седалката, опрели здраво крака в разделителната преграда, вкопчени отчаяно в ремъците над вратите.

Шест минути по-късно дърветата останаха зад тях и те започнаха да се изкачват нагоре. Сега пътят се виеше между стръмни склонове, осияни с големи скали и покрити с дълбок сняг. Първоначалната идея на Пит беше да изоставят „Корда“ и да опитат да се измъкнат, като използват прикритието на горите и скалистата местност, но дълбочината на прочутия пухкав колорадски сняг рязко нарастваше с увеличаването на надморската височина и правеше почти невъзможно вървенето пеш. Не му оставаше друг избор, освен да се добере до върха с такава преднина, че да успеят да се качат на седалковия лифт и да се спуснат в града, където щяха да се изгубят в тълпите от хора.

— Водата е прегряла — отбеляза Джордино.

Нямаше нужда Пит да поглежда към парата, която беше започнала да избива около капачката на радиатора; той внимателно следеше как стрелката на температурния датчик пълзи все по-нагоре, докато накрая се закова на „горещо“.

— Двигателят е бил възстановен с параметри, много близки до първоначалните — обясни Пит. — А ние започнахме да го пришпорваме, преди да е разработен както трябва.

— Какво ще правим, когато пътят свърши? — попита Джордино.

— План номер две — отвърна Пит. — Спокойно ще се спуснем със седалковия лифт до най-близката кръчма.

— Това ми харесва, но войната все още не е свършила. — Джордино кимна през рамо. — Нашите приятели отново се появиха.

Пит беше твърде зает, за да държи преследвачите под око. Те се бяха съвзели от сблъскването и бяха поели по планинския път след

„Корда“. Преди да успее да погледне назад, задното стъкло беше разбито от куршуми, които прелетяха между главите на Лили и Хала, преминаха през колата, без да засегнат никого и излязоха през предното стъкло, оставяйки след себе си три назъбени дупчици. Нямаше нужда да се казва на жените отново да легнат на пода. Този път те се опитаха да се слеят с него.

— Мисля, че са бесни заради ключа — каза Джордино.

— Аз съм дваж по-бесен от тях. Виж как съсипват колата ми.

Пит прекара автомобила през стръмна серпентина и когато излезе на права отсечка се обърна и хвърли бърз поглед към преследващите ги коли. Гледката отзад беше страховита.

Двата мерцедеса се носеха бясно по покрития със сняг път. Тяхната по-голяма скорост се компенсираше от части от предното предаване на „Корда“. Той се откъсваше на острите завои, но арабите скъсяваха разстоянието на правите участъци.

Пит успя да зърне шофьора на първия мерцедес, който, пренебрегвайки всякаква предпазливост, въртеше волана като побеснял. Задните движещи колела шеметно се въртяха. Всеки остьр завой криеше опасност колата да полети в дълбокия сняг и да заседне безнадеждно.

Пит беше учуден, че гумите на мерцедесите не бяха предназначени за каране в зимни условия. Той не можеше да знае, че арабите бяха преминали с колите си през границата с Мексико, за да заличат следите си. Регистрирани на името на несъществуваща текстилна компания в Матаморос, те трябваше да бъдат изоставени на летището в Брекънридж след убийството на Хала.

Това, което видя, не се хареса на Пит. Мерцедесите неумолимо скъсяваха разстоянието, което ги делеше. Те се намираха само на петдесет метра зад тях. Не му хареса и гледката на мъжа, промушил автомат през счупеното предно стъкло.

— Пощата идва! — извика той, като се приведе зад волана така, че само очите му се подаваха над арматурното табло. — Всички долу!

Едва беше успял да изрече това, когато кордът бе обсипан с куршуми. Един откос отнесе резервната гума, монтирана над десния калник. Следващият премина през тавана, разкъса на парчета кожената облицовка и надупчи металния покрив под нея.

Пит изтръпна и се опита да се наведе още по-ниско, когато дясната страна на колата зейна, сякаш подложена на атака от цяла армия отварачки за консерви. Пантите на задната врата се откъртиха, тя се отвори, повися нелепо известно време и отхвъркна встриани, когато кордът закачи леко едно дърво. Наоколо се разхвърча дъжд от парчета стъкло. Една от жените, не можа да разбере коя точно, изпища. Видя върху арматурното табло пръски от кръв. Куршум беше одраскал ухото на Джордино, но упоритият дребен италианец не издаде нито звук.

Джордино опипа с безразличие раната, като че ли някой друг, а не той беше ранен. После наклони глава и се усмихна криво на Пит.

— Боя се, че снощното вино изтича.

— Лоша ли е раната? — попита Пит.

— Нещо, което един пластичен хирург може да отстрани срещу две хиляди долара. Какво става с жените?

— Лили, добре ли сте с Хала? — извика Пит, без да се обръща.

— Няколко драскотини от стъкълца — бойко отвърна Лили. — Нямаме други рани. — Тя беше изплашена, но в никакъв случай не беше изпаднала в паника.

Парата от радиатора на „Корда“ вече излизаше като струя с високо налягане. Пит усещаше как двигателят губи обороти и започва бавно да глъхне. Като жокей, яхнал уморена стара кранта, която отдавна би трябвало да кръстосва единствено пасището, той пришпори автомобила, като внимаваше да не го задави.

Пит действаше хладнокръвно, като се стараеше да вземе с „Корда“ последната серпентина преди върха. Беше рискувал и загубил в надпреварата с наемните убийци. Те го следваха неотльчно, като залепени за задната броня.

Лагерите на двигателя започнаха да тракат в знак на протест срещу прекомерната топлина и напрежение. Върху задния ляв калник се посипа залп от куршуми, който пукна гумата. Пит държеше здраво волана, като се опитваше да удържи задницата, за да не изскочи от пътя и да повлече автомобила по шестдесетградусовия наклон, осенен с назъбени канари.

Кордът издъхваше. През отворите за вентилация върху капака на двигателя се процеждаше синкав пушек. Под двигателя от една пукнатина в масления картер, пробита от скала, която Пит не беше

успял да избегне, се стичаше масло. Стрелката на манометъра за масло бързо падна на нула. С всеки ход на буталните прътове възможността да стигнат до върха, където поне за известно време щяха да бъдат в безопасност, ставаше все по-малка.

Първият мерцедес навлезе в серпентината и лудешки занесе. Пит стискаше здраво волана, загубил всяка надежда. Той си представяше тържествуващото изражение по лицата на преследвачите, които чувстваха, че само след няколко секунди ще притиснат своите жертви до стената.

Всякакъв опит да се измъкнат пеш беше безпредметен. Тесният път се беше превърнал в капан за тях. От едната страна имаше стръмно нанадолнище, а от другата рязко се издигаше склон, осенен със скали. Единственият път, който им оставаше, беше напред, докато двигателят на корда откажеше и спреше.

Пит натисна до долу педала на газта с всичка сила и изрече набързо една молитва.

Изглеждаше невероятно, че старият, изтощен от преследването класически автомобил има какво още да покаже. Сякаш имаше свой собствен мозък, машината напрегна стоманените си части за един последен, величествен напън. Оборотите на двигателя внезапно се увеличиха, предните гуми зацепиха здраво и кордът с усилие пое по последния наклон, който го делеше от върха. Минута по-късно, като оставяше след себе си облаци от синкав дим и бяла парга, той излезе на върха и се озова в началото на ски пистата.

На по-малко от сто метра се намираше горният пункт на триседалков лифт за скиори. Отначало на Пит му се стори странно, че никой не се спуска по склона, който се намираше точно пред корда. Хората слизаха от седалките и поемаха в обратна посока, преди да се спуснат по пистата, която вървеше успоредно край лифта.

После видя, че тази част на склона, която беше в близост до тях, е отцепена. По въжето, обкиченото с яркооранжеви ресни, висяха няколко надписа, които предупреждаваха скиорите да не се спускат по тази писта, поради опасно заледяване.

Пит поклати глава обезсърчен.

— Не можем и да помислим да стигнем до лифта. Ще ни застрелят преди да сме изминали и десет метра.

— Или трябва да се сражаваме с тях със снежни топки, или да се предадем, осланяйки се на късмета си.

— Или можем да прибегнем към план номер три.

Джордино изгледа Пит с любопитство.

— Сигурно не е по-лош от първите два. — После очите му се разшириха и той изпъшка: — Да не би... о, господи, не!

Двета мерцедеса се намираха почти на хвърлей място от тях. Те се бяха изравнили и се движеха един до друг, за да притиснат корда, когато Пит завъртя волана и автомобилът полетя надолу по пистата.

[1] Хълк Хоган — американски борец, участник и в игрални филми. — Б.пр. ↑

[2] Седемдесет и седем мили — около 123 километра. — Б.пр. ↑

— Аллах да ни е на помощ! — смотолеви шофьорът на Исмаил.

— Проклети идиоти. Не можем да ги спрем.

— Карай след тях! — изпаднал в дива ярост, изкрещя Исмаил. — Не ги оставяй да се измъкнат!

— Все едно, те ще умрат. Никой не може да оцелее в кола, която се носи надолу по планински склон.

Исмаил завъртя цевта на автомата си и грубо тикна дулото в ухото на шофьора:

— Настигни тези свини — злобно изръмжа той, — или ще се явиш пред Аллах по-скоро, отколкото си мислиш.

Шофьорът се поколеба. Смъртта го дебнеше отвсякъде, независимо от това какво щеше да направи. После отстъпи и насочи мерцедеса след корда надолу по стръмния склон.

— Аллах да ме води — промълви той, внезапно обзет от страх.

Исмаил отмести автомата и посочи през счупения преден прозорец.

— Успокой се и внимавай как караш.

Хората на Исмаил във втория мерцедес продължиха, без да се колебаят. Те покорно последваха своя водач.

Кордът се носеше по набития сняг като товарен влак, който е загубил управление и скоростта му нарастваше със страховито темпо. Нямаше никакъв начин да се забави движението на тежкия автомобил. Пит управляващ със съвсем леки завъртания на волана и едва докосваше спирачките, като внимаваше те да не блокират и колата да започне неудържимо да се върти. Ако кордът занесе странично по стръмния склон, той щеше да се преобърне и да се озове в подножието на планината, оставяйки след себе си диря, осеяна с разпилени метални отломъци и смазани човешки тела.

— Мисля, че сега е моментът да повдигна въпроса за предпазните колани — заяви Джордино, опрял здраво опънатите си

крака в арматурното табло.

Пит поклати глава.

— През хиляда деветстотин и тридесета година такова оборудване не е било предлагано.

Когато надупчената от куршуми задна гума се откъсна от колелото, Пит започна да си мисли, че късметът все пак не ги е изоставил. Без спуканата гума двата ръба на джантата, които се забиха в заледената повърхност, изхвърляйки във въздуха тънък ветрилообразен пласт ледени частици, му осигуряваха известна възможност за контрол над колата. Стрелката на скоростомера потрепваше върху цифрата 60, когато Пит забеляза задалата се насреща им поляна, осияна с бабуни. За опитните скиори тези малки, покрити със сняг хълмчета представляваха любимо трасе с препятствия. Също и за Пит, когато се спускаше по някой склон с голяма скорост. Но не и сега, не и когато летеше надолу с тежкия повече от два тона автомобил. Със сръчно движение той леко отклони колата встрани от трасето, където пътят беше равен. Имаше чувството, че се опитва да прекара олимпийски бобслей през ухото на игла. Пит подсъзнателно се стегна в очакване на чудовищния удар и унищожителния сблъсък, ако направеше и най-малкото погрешно движение и връхлетеше с колата върху дърво, при което всички щяха да станат кървава пихтия.

Не последва обаче никакъв унищожителен сблъсък. Кордът успя някак си да профучи през тясната пролука между бабуните от едната страна и дърветата от другата, които се стрелкаха край него като сценични декори с размазани очертания.

Щом Пит се озова на широка и без неравности отсечка, той извърна глава, за да провери какво става с неговите преследвачи.

Шофьорът на първия мерцедес се оказа съобразителен. Той беше насочил колата си по следите, оставени от гумите на корда около бабуните. Вторият шофьор или не ги видя, или пък сметна, че те не са опасни. Той твърде късно осъзна грешката си и още повече влоши положението си, като започна рязко да завива с мерцедеса наляво-надясно, в отчаян опит да избегне високите около метър хълмчета. Арабинът действително успя да се промъкне покрай три или четири, преди да налети челно в следващото. Предницата заора в него, а задницата подскочи нагоре и като че ли увисна под прав ъгъл във

въздуха. Колата се задържа така за момент, а после започна да се преобръща също като къса пръчица, която някой малчуган беше подхвърлил във въздуха с щракване на пръстите. Тя продължи да се удря в твърдия заледен сняг, а наоколо се разнесе оглушителен шум от мачкане на метал и трошене на стъкло.

Намиращите се вътре хора биха могли да оцелеят, ако бяха изхвъркнали навън, но от поредицата унищожителни удари вратите се бяха заклинили. Колата започна да се разпада. Двигателят се откъсна от монтажните опори и лудешки се затъркаля между дърветата. Нито колелата, нито предното окачване, нито задното предаване бяха конструирани да понесат такова унищожително мъчение. Те се изскубнаха от шасито и с бясно въртене заподскачаха надолу по склона.

Пит нямаше време да наблюдава как смачканият до неузнаваемост мерцедес продължава да се търкаля преди окончателно да спре със скърдане върху огънатия си покрив в едно малко дере.

— Дали ще прозвучи грубо — заговори Джордино за първи път откакто бяха започнали да се спускат от хребета, — ако кажа „един на нула“?

— Ще ми се да не използваш този израз — профери през стиснати зъби Пит. — Резултатът всеки момент ще се увеличи. — Той свали за миг едната си ръка от волана и посочи напред.

Джордино се сви напрегнато, когато забеляза как трасето се разклонява и слива с друга писта, гъмжаща от хора с ярко оцветени скиорски костюми. Той се изправи рязко, като се хvana за останките от рамката на предното стъкло и започна да вика и да размахва като обезумял ръце, а Пит натисна сдвоените тромби, които служеха за клаксон на корда.

Смаяните скиори се извърнаха по посока на звука и съзряха двете стремглаво спускащи се коли, които се носеха надолу по трасето за ски. Без да губят и секунда, те се изтеглиха от двете страни и впериха изумени погледи в „Корда“ и следващия го „Мерцедес“, които профучаха край тях.

Трасето преминаваше в писта за ски скокове, която се спускаше стотина метра по-надолу. Пит едва успя да различи заснежената шанца, която се сливаше със склона. Без всякакво колебание той

насочи орнаменталната фигурка, монтирана върху радиатора към стартовата площадка.

— Да не би...? — смотолеви Джордино.

— План четири — уверен отвърна Пит. — Дръж се здраво. Може да загубя управлението на колата.

— Мислех си, че ти отдавна вече си го загубил.

Далеч по-малка от съоръженията, които се строят за олимпийски игри, шанцата се използваше само за акробатични и демонстративни скокове. Широчината ѝ беше достатъчна да поеме корда, като дори оставаше още място отстрани. Дължината на вдълбнатия наклон беше около тридесет метра, а краят ѝ се намираше на двадесет метра над земята.

Пит се насочи към стартовата вратичка, като използваше широката каросерия на корда, за да скрие шанцата от погледа на преследвачите в мерцедеса. В тази криеща огромни опасности ситуация всичко зависеше от точното определяне на подходящия момент и бързото и сръчно завъртане на волана.

В последната секунда преди предните колела да пресекат стартовата линия, Пит леко изви волана, при което колата занесе и сви в страни от шанцата. Шофьорът на Исмаил зави, за да избегне сблъскването и премина право през стартовата вратичка.

Докато Пит се мъчеше да изправи корда, Джордино погледна назад към мерцедеса. Пред очите му се мярна някакво лице с черти, разкривени от странна смесица на уплаха и ярост. После то изчезна и загубилата изцяло управление кола се стрелна надолу по склона. В този момент задницата се откъсна, мерцедесът се килна леко на една страна, десните колела пропаднаха извън шанцата на няколко метра от края ѝ и колата полетя във въздуха със спираловидно въртене, като умело метната футболната топка.

Скоростта на мерцедеса сигурно наближаваше сто и двадесет километра в час, когато той излетя. Тласната от огромната инерция, колата продължи да се върти във въздуха, изминавайки невероятно разстояние, преди да се устреми към земята и да се стовари с огромна сила върху заледения сняг на четирите си колела. Като в забавен кадър тя отскочи, полетя към един висок бор и се разби в дебелия му ствол. Остро скърдане на огъващ се метал разцепи разредения въздух. Шасито и каросерията се увиха около дървото така, че предната и

задната броня се срещнаха като конска подкова, надяната върху железен прът. Стъклата се разхвърчаха като конфети, а телата на хората, които се намираха вътре, се сгърчиха и смачкаха като мухи под мухобойка.

Джордино смяяно поклати глава.

— Това е най-страховитата гледка, която някога съм виждал.

— И още ще има — каза Пит. Той беше успял да изправи главоломно плъзгащия се „Корд“, но нямаше начин да намали скоростта.

Спирачките бяха прегорели на половината път надолу по склона, а кормилната щанга беше огъната и едва се крепеше. Пътят на корда не можеше да бъде събъркан. Той се беше насочил към голямата ски база и оградата на ресторантa в началото на седалковия лифт. Всичко, което Пит можеше да направи, беше да натиска клаксона и да се опитва да избегне онези вцепенени от страх скиори, които не бяха успели да се отстраният достатъчно бързо от пътя.

Жените бяха наблюдавали разбиването на втория мерцедес с мрачен интерес и огромно облекчение, което обаче беше твърде краткотрайно. Те се обърнаха напред и втренчиха ужасени погледи в стремително приближаващата постройка.

— Не можем ли да направим нещо? — попита Хала.

— Готов съм да изслушвам предложението ви — отвърна веднага Пит. Той замълча, докато се опитваше да избегне клас от малки скиори, като премина през една пряспа и сви встрани от тях. Основната маса скиори, които бяха чули или видели разбиването на мерцедеса, излязоха от вцепенението си при вида на корда, който прелетя като ракета край тях.

От горния край на седалковия лифт бяха предупредили по телефона за двете устремени надолу коли и ски инструкторите бяха извели по-голямата част от множеството далеч от района на базата. В дясното от ски центъра имаше плитко замръзнато езерце. Пит се надяваше, че ще може да насочи корда в тази посока и да връхлети върху леда, който щеше да се пропука и колата да спре, затънала до стъпенките във водата. Единственият проблем беше, че наблюдаващите хора неволно бяха образували коридор, който водеше към ресторантa.

— Мисля, че план пет няма — заяви Джордино, като се приготвяше за удара.

— Съжалявам — каза Пит. — Запасите се изчерпаха.

Лили и Хала гледаха безпомощни и ужасени. После се снишиха под преградата, която се намираше зад седалката на шофьора, затвориха очи и се вкопчиха една в друга.

Пит настръхна, когато се бълснаха в няколко дълги стелажа, върху които имаше ски и щеки. Ските сякаш експлодираха и полетяха във въздуха като клечки за зъби. За момент кордът заприлича на погребан под тях, но после си проби път, полетя нагоре по бетонното стълбище, подмина ресторант и нахлу в дневния бар през дървената стена, като я направи на трески.

Помещението беше изпразнено, с изключение на пианиста, който седеше вцепенен пред клавишите и един от барманите, който беше предпочел сам да се погрижи за себе си и като обезумял се шмугна зад барплота в момента, когато кордът нахлу с гръм и трясък в залата, пробивайки си път през море от столове и маси.

Автомобилът наスマлко щеше да изхвръкне през насрещната стена и да падне от втория етаж. Като по чудо изчепал инерцията си, полуразбитият „Корд“ спря внезапно и през стената остана да стърчи само изкривената до неузнаваемост предна броня. Барът изглеждаше така, сякаш е бил подложен на унищожителен артилерийски огън.

Като се изключи съскането на радиатора и пукането на прегрятия двигател, в помещението цареше призрачна тишина. Пит беше ударил главата си в рамката на предното стъкло и от раната на челото му по лицето му се стичаше кръв. Той погледна към Джордино, който седеше втренчил поглед в стената и изглеждаше като вкаменен. Пит се обърна и погледна към жените отзад. По лицата и на двете се четеше неизречен въпросът „Все още ли сме живи?“, но иначе изглеждаха добре.

Барманът на се виждаше, свит зад барплота и Пит се обърна към пианиста, който седеше вцепенен на трикрако столче. На главата му се мъдреше бомбе, а пепелта на цигарата, която беше увиснатала в ъгълчето на устата му, дори не беше паднала. Той стоеше вдървено, а ръцете му бяха застинали над клавишите като в стопкадър от анимационен филм. Потресен, той се пулеше срещу окървавеното привидение, което му отвърна с безумна усмивка.

— Прощавайте — учтиво каза Пит. — Можете ли да ми изсвирите „Отнеси ме на луната“?

ЧАСТ ТРЕТА ЛЕЙДИ ФЛАМБЪРО

19 октомври 1991 година

Уксмал, Юкатан

Каменната зидария на внушителната постройка отразяваше призрачния блясък на батареята от многоцветни прожектори. Стените на огромната пирамида бяха обагрени в синьо, а Храмът на заклинателя на върха бе облят от оранжева светлина. Лъчите на червени прожектори обхождаха широкото стълбище нагоре и надолу и създаваха илюзия за стичаша се кръв. Горе върху покрива на храма стоеше изправена дребна фигура, обкръжена от бял ореол.

Топилцин, разперил ръце с разтворени длани подобно на прорицател, бе отправил поглед надолу, към стотиците хиляди повдигнати към него лица, които заобикаляха храма пирамида в древния град на маите Уксмал, разположен на полуостров Юкатан. Както винаги, той завърши речта си с песнопение на напевния език на ацтеките. Многобройната публика подхвана думите му и ги заповтаря едновременно с него.

— Нашата нация дължи мощта и мъжеството си на нас, които никога няма да бъдем велики или богати. Ние гладуваме, трудим се упорито от сутрин до мрак за хора, на които благородството и честността са чужди. Мексико никога няма да се превърне в славна и велика страна, докато вероломното правителство не бъде свалено. Няма повече да търпим това робство. Боговете отново се събраха, за да принесат в жертва продажниците и въздигнат достойните. Те дойдоха, за да ни дарят една нова цивилизация. Ние трябва да приемем техния дар.

Със загълхването на думите прожекторите започнаха да гаснат един по един, докато накрая само Топилцин остана облян в ярка светлина. После белите прожектори изгаснаха и той се скри от погледите на хората.

Наоколо лумнаха големи празнични огньове и от един камион с покрито ремарке започнаха да раздават кашони с храна на благодарното човешко множество. Всяка кутия съдържаше едно и

също количество брашно и консерви и подобна на комикс брошура, богато илюстрирана, но бедна откъм текст. Президентът Де Лоренцо и министрите от неговия кабинет бяха изобразени като чудовища, които Топилцин и четирите главни бога на ацтеките прогонваха от Мексико право в ръцете на зловещия Чичо Сам.

Освен това, беше включен и списък с указания, в който се обясняваха мирни, но резултатни методи за подронване влиянието на правителството.

Докато траеше раздаването на храната, из тълпата сновяха мъже и жени, които се опитваха да спечелят нови привърженици на Топилцин. Митингът беше професионално организиран и безупречно проведен като някой рок концерт. Уксмал беше само един от етапите в кампанията на Топилцин за сваляне на правителството в Мексико Сити.

Той проповядваше на масите само сред каменните останки на огромните древни съдища — Теотиуакан, Монте Албан, Тула и Чичен Ица. Никога не се появяваше в модерните градове на Мексико.

Хората ръкопляскаха и скандираха неговото име. Но той вече не ги чуваше. Веднага щом прожекторите угаснаха, телохранителите му го поведоха надолу по една стълба в задната част на пирамидата и го съпроводиха до голям камион с полуремарке. Двигателят беше запален и камионът, предвождан от една кола и следван от друга, започна бавно да си пробива път през тълпата, докато излезе на шосето. Тук той зави към Мерида, столицата на щата Юкатан, и започна да набира скорост.

Вътрешността на ремаркето беше обзаведена със скъпи мебели и разделена на заседателна зала и личните покой на Топилцин.

Заедно със своите най-близки последователи Топилцин накратко обсъди програмата за следващия ден. Когато заседанието приключи, камионът спря и всички му пожелаха лека нощ. Уморените помощници се качиха в двете коли, които ги откараха в хотели в Мерида.

Щом Топилцин затвори вратата и се изолира от околния свят, той се пренесе в друг.

Свали от главата си обкичената с пера препаска и съблече бялото си наметало, под което носеше скъпи панталони и спортна риза. Той отвори един скрит шкаф, извади бутилка охладено пенливо вино „Шрамберг Блан дъо Блан“ и веднага измъкна корковата тапа. Първата

чаша, която пресуши, утоли жаждата му, но втората изпи бавно, с наслада.

След като си отдъхна, Топилцин влезе в малка кабина, изпълнена с комуникационно оборудване, набра цифров код на един холографски^[1] телефон и се обърна с лице към центъра на стаята. Той отпи от калифорнийското шампанско и зачака. Постепенно една съмтна фигура започна да придобива осезаем, триизмерен вид. Едновременно с това самият Топилцин можеше да бъде наблюдаван на хиляди километри разстояние.

Постепенно образът се изчисти и срещу Топилцин застана седнал на отоманка мъж. Цветът на кожата му беше мургав, а оредялата му, сресана назад коса лъщеше от брилянтин. Погледът на блъскавите му като диаманти очи беше студен. Посетителят беше облечен в широка роба от мек плат, изпъстрен с типични за Източна шарки.

— Излагаш се на опасност — строго произнесе той на английски с подчертан американски акцент. — Скъпи дрехи по последна мода, шампанско — остава и жени да започнеш да водиш.

Топилцин се засмя.

— Не ме изкушавай. И без да давам обет за целомъдрие ми стига, че съм принуден да се преструвам на папа и да ходя облечен като палячо по осемнадесет часа на ден.

— На мен ми се налага да търпя същите неудобства.

— Всеки от нас трябва да носи собствения си кръст — отегчено произнесе Топилцин.

— Не бива да проявяваш небрежност, когато сме толкова близо до успеха.

— Нямам и намерение. Нито един от хората ми няма да посмее да наруши уединението ми. Те си мислят, че когато остана сам, общувам с боговете.

Другият мъж се усмихна.

— Това ми звучи познато.

— Да се захващаме за работа, а? — каза Топилцин.

— Добре, какво е положението?

— Всички приготовления се пазят в строга тайна. В нужния момент хората ще бъдат по местата си. Раздадох над десет милиона песос за подкупи, за да уредя срещата. След като глупаците, които

получиха парите, си свършиха работата, те бяха премахнати. Не само за да съм сигурен, че няма да проговорят, а и като предупреждение към онези, които чакат да получат и изпълнят нашите нареддания.

— Поздравявам те. Изпълнил си всичко точно.

— Оставям на теб да проявяваш изобретателност.

След тази забележка настъпи одобрително мълчание, което продължи няколко минути. Двамата мъже се бяха отдали на мислите си. Най-сетне гостът се усмихна лукаво и извади извод една от гънките на робата си малка тумбеста чаша с коняк.

— За твоето здраве.

Топилцин се изсмя язвително и вдигна чашата с шампанско.

— За успешен край на делото ни!

Безплътният посетител замълча.

— За успешен край на делото ни — повтори той, а после добави:

— Без засечки!

А след още по-дълго мълчание замислено каза:

— Ще бъде интересно да се види как усилията, които полагаме, ще променят бъдещето.

[1] Холографско изображение — обемно изображение на предмети, което се съдържа в емулсията на фотопластиини. При осветяване се възстановява фронта на светлинната вълна, отразена някога от предмета. За получаването на холограма е необходим монохроматичен и кохерентен лазерен лъч. Фотопластиината се осветява едновременно от лазерния лъч и от светлината, отразена от предмета. В резултат от наслагването на светлинните вълни възниква интерферентна картина, в която се съдържа цялата информация за отразената светлинна вълна. — Б.пр. ↑

31

Ревът на двигателите утихна, когато излетелият от Бъкли Фийлд край Денвър реактивен самолет „Бийчкрафт“ без опознавателни знаци достигна височина за полет с крайцерска скорост. Покритите със сняг Скалисти планини останаха далеч назад и самолетът полетя над големите равнини.

— Президентът ви изпраща сърдечни пожелания за бързо възстановяване — каза Дейл Никълс. — Той страшно се разгневи, когато го информираха подробно за изпитанията, на които сте били подложени...

— По-точно не беше на себе си от яд — намеси се Шилър.

— Да кажем, че не беше доволен — продължи Никълс. — Помоли ме да ви поднеса извиненията му, че мерките за сигурност не са били достатъчно ефикасни и обеща, че ще направи всичко, което е по силите му, за да осигури безопасността ви, докато се намирате в Съединените щати.

— Предайте му моите благодарности — отвърна Хала — и, ако обичате, го помолете от мое име, да направи всичко необходимо за семействата на хората, които загинаха, за да спасят живота ми.

— Ще се погрижим за тях — увери я Никълс.

Хала лежеше подпряна на легло, облечена в бял спортен екип от памук и коприна на зелени райета с поло яка от трико. Десният ѝ глезен беше гипсиран. Тя погледна към Никълс, а после към Джулиъс Шилър и сенатора Пит, които седяха срещу нея.

— Чувствам се поласкана, че трима толкова изтъкнати господа като вас са отделили време от претрупаната си програма, за да долетят в Колорадо и да ме съпроводят обратно до Ню Йорк.

— Ако можем да направим нещо...

— Направихте много повече, отколкото някой чужденец, който се намира на американска земя, би могъл да очаква.

— Имате девет живота също като котките — каза сенаторът Пит. Устните ѝ се разтвориха в лека усмивка.

— Дължа два от тях на вашия син. Той има способността да се появява там, където трябва, когато най-малко го очакват.

— Видях стария автомобил на Пит. Истинско чудо е, че сте оцелели.

— Наистина красива машина — въздъхна Хала. — Жалко, че беше съсипан.

Никълс се покашля леко.

— Ще позволите ли да поговорим накратко за обръщението ви пред Обединените нации утре...

— Успяха ли вашите хора да открият убедителни данни за точното местонахождение на съкровищата от Александрийската библиотека? — рязко попита Хала.

Никълс погледна към сенатора и Шилър. На лицето му беше изписано изражение на човек, който внезапно е стъпил върху плаващ пясък. Сенаторът му се притече на помощ и отговори вместо него.

— Нямахме достатъчно време, за да започнем широкомащабно издирване — честно призна той. — Не успяхме да узнаем нищо повече от това, което знаехме и преди четири дни.

— Президентът... той се надяваше... — поде неуверено Никълс.

— Ще ви спестя времето, мистър Никълс. — Очите на Хала се насочиха към Шилър. — Бъди спокоен, Джулиъс, ще спомена накратко в речта си за *предстоящото откриване* на древните предмети от Александрийската библиотека.

— Радвам се, че промени решението си.

— Като имам предвид неотдавншните събития, дължа поне това на правителството ви.

Никълс видимо се успокои.

— Вашето съобщение ще осигури на президента Хасан ярко изразено политическо превъзходство над Ахмад Язид. То ще бъде златна възможност египетският национализъм да вземе превес над религиозния фундаментализъм.

— Не очаквайте твърде много — каза сенаторът. — Просто запълваме пукнатините на един рушащ се форт.

По устните на Шилър заигра студена усмивка.

— Бих дал месечната си заплата, за да видя лицето на Язид, когато разбере, че е бил изигран. Но се боя, че ще стовари цялото си отмъщение върху Хала.

— Не мисля — каза Никълс. — Ако ФБР успее да установи връзка между мъртвите терористи и Язид, а после между него и наемния убиец, отговорен за самолетната катастрофа и смъртта на шестдесет души, много от египтяните с умерени политически възгледи, които не оправдават тероризма, ще оттеглят подкрепата си за неговото движение. При положение, че обвиненията в тероризъм, който отправим към него, получат международна разгласа, ще му се наложи добре да помисли преди да заповядва ново покушение върху живота на мис^[1] Камил.

— Мишър Никълс е прав за първото — заяви Хала. — Повечето египтяни са мюсюлмани сунити^[2], които нямат нищо общо с кръвожадните революционни призови на иранските шиити^[3]. Те предпочитат еволюционния подход при който предаността на народа към демократичното правителство постепенно ще бъде изместена от преданост към религиозните му водачи. Няма да приемат кръвожадните методи на Язид. — Хала замълча за момент. — Но не съм съгласна за второто. Язид няма да се примери, докато не умра. Той е твърде голям фанатик, за да се откаже. Сигурно и сега планира ново покушение срещу мен, докато си говорим.

— Може би е права; разузнаването ни тряба непрестанно да държи Язид под око — предупреди сенаторът.

— Какви са плановете ти, след обръщението пред Обединените нации? — попита Шилър.

— Тази сутрин, преди да тръгнем от болницата, едно от аташетата в нашето посолство във Вашингтон ми връчи писмо от президента Хасан. Той желае да се срещна с него.

— Напуснете ли границите на страната ни, не можем да ви осигурим закрила от преследване — предупреди я Никълс.

— Разбирам — отвърна тя. — Но няма никакви причини за тревога. От убийството на президента Садат египетските служби за сигурност действат много ефикасно.

— Мога ли да попитам къде ще се проведе тази среща? — поинтересува се Шилър.

— Това не е тайна. Всъщност тя ще бъде отразена от световните средства за масова информация — отвърна спокойно Хала. — Президентът Хасан и аз ще разговаряме по време на предстоящите срещи по икономическите проблеми в Пунта дел Есте, Уругвай.

* * *

Разбитият и надупчен от куршуми „Корд“ стоеше окаяно на сред работилницата. Есбънсън бавно обиколи автомобила и тъжно поклати глава.

— За първи път ми се налага отново да възстановявам класически автомобил два дена след като съм завършил работата си по него.

— Имахме лош ден — обясни Джордино. Около врата му беше поставена шина, едната му ръка висеше на превръзка през рамото, а простреляното му ухо беше дебело бинтовано.

— Цяло чудо е, че сте успели да оцелеете.

Като се изключват шест шева, повечето скрити от косата му, Пит нямаше други белези. Той потупа огънатата хромирана решетка на радиатора, като че ли автомобилът беше пострадал домашен любимец.

— Провървя ни. Навремето са ги строили така, че да издържат дълго — тихо каза той.

Лили излезе от канцеларията на работилницата с мъчително накуцване. Лявата страна на лицето ѝ беше охлузена, а дясното ѝ око насилено от удар.

— Хирам Йегър на телефона — съобщи тя.

Пит кимна. После сложи ръка на рамото на Есбънсън.

— Направи го още по-хубав отпреди.

— Ще са нужни шест месеца и доста пари — каза Есбънсън.

— Времето не е проблем, нито пък парите. — Пит замълча за момент и се ухили. — Този път правителството ще плати сметката.

Той се обърна, запъти се към канцеларията и вдигна слушалката на телефона.

— Имаш нещо за мен ли, Хирам?

— Просто доклад за направеното до момента — отговори Йегър от Вашингтон. — Приключих с Балтийско море и крайбрежието на Норвегия.

— И не откри нищо.

— Нищо, заради което си струва да празнуваме. Липсва сходство между геологическите контури или географските описания и онези, дадени в дневника на „Серапис“. Варварите, които Руфин споменава,

по нищо не приличат на някогашните викинги. Той пише за хора, които приличат на скити, но с по-мургава кожа.

— На мен това също ми се стори странно — съгласи се Пит. — Родината на скитите е Централна Азия. Няма начин кожата им да е била светла, а косите руси.

— Не виждам смисъл да продължа компютърното издиране край Норвегия и по северното крайбрежие на Русия.

— Съгласен съм. А какво ще кажеш за Исландия? Викингите са се заселили там цели пет века по-късно. Може би Руфин е имал предвид ескимосите?

— Няма начин — каза Йегър. — Проверих. Ескимосите никога не са се преселвали в Исландия. Освен това Руфин ни предлага и загадката на „огромното море от дребни, подобни на джуджета борчeta“. Той не би могъл да ги открие в Исландия. Не забравяй освен това, че става дума за морско пътешествие с дължина шестстотин мили през едни от най-трудните за плаване води. Историческите архиви на мореплаването са категорични: капитаните на римски кораби рядко са губили от погледа си сушата за повече от два дни. Пътуването от най-близката част на континентална Европа би отнело на кораб от четвърти век около четири дни и половина при идеални условия.

— Е, какво ще правим оттук нататък?

— Ще проверя отново западното крайбрежие на Африка. Може да сме пропуснали нещо.

— И все пак ще трябва да обясниш как „Серапис“ се е озовал в Гренландия.

— Може би една проекция на ветровете и теченията ще ни помогне.

— Довечера отлитам обратно за Вашингтон — каза Пит. — Утре ще намина край теб.

— Може би ще успея да открия нещо — отвърна Йегър, но тонът му не беше оптимистичен.

Пит затвори и излезе от канцеларията. В погледа, който Лили му отправи, се четеше надежда. После видя разочарованieto, изписано в очите му.

— Не бяха ли добри новините? — попита тя.

Той сви отрицателно рамене.

— По всичко личи, че не сме напреднали ни на йота.

Лили го хвана за ръката.

— Йегър ще успее — опита се да го окуражи тя.

— Не мога да очаквам от него чудеса.

Джордино погледна часовника на здравата си ръка.

— Не ни остава много време до полета. По-добре да тръгваме.

Пит отиде при Есбънсън, разтърси ръката му и се усмихна.

— Приведи го отново в изправност. Той спаси живота на всички ни.

Есбънсън го погледна.

— Само ако ми обещаеш, че вече никога няма да го излагаш на куршуми и няма да се спускаш с него по писти за ски.

— Дадено!

След като тръгнаха за летището, Есбънсън отвори задната врата на „Корда“. Дръжката остана в ръката му.

— Господи — печално поклати глава той, — ама че работа.

[1] Мис — съкращение, което се използва като учтиво обръщение преди фамилията или преди името и фамилията на жена, независимо дали е омъжена или не. — Б.пр. ↑

[2] Сунити — мюсюлманска секта, която тачи правилата на Суна — сборник от задължителни наставления, извлечени от ученията на Пророка Мохамед, на неговите сподвижници и на четиримата първи правоверни халифи. Повечето мюсюлмани са сунити. — Б.пр. ↑

[3] Шиити — име на привържениците на халифа Али, които, за разлика от сунитите, смятат незаконно наследяването на Мохамедовия престол от Абу-Бекар, Омар и Отман. Следват и почитат божествената непогрешимост на онзи, който е течен религиозен водач в момента. Официална религия в Иран от шестнадесети век. — Б.пр. ↑

Мощен взрив от аплодисменти избухна в галериите за журналисти и се понесе над делегатите в залата долу, когато Хала отказа всякаква помощ и бавно се отправи към подиума на патерици. Тя застана зад трибуната, спокойна и изпълнена с достойнство, и заговори високо и убедително. Жестовете ѝ бяха сдържани и точно премерени. Тя развълнува присъстващите с прочувствен призив да се спре безсмисленото избиване на невинни хора в името на религията. Едва когато призова да се бламират онези правителства, които затварят очите си за действията на терористичните организации, някои от делегатите се размърдаха неспокойно на местата си и впериха разсеяни погледи в пространството.

Нейното съобщение за предстоящото откриване на Александрийската библиотека предизвика тих шепот, когато присъстващите осъзнаха огромните възможности, които то щеше да разкрие. После дойде ред на унищожителна атака срещу Ахмад Язид. Тя открыто го обвини в опитите за покушение срещу живота ѝ.

В заключение Хала заяви твърдо, че заплахите срещу нея няма да я принудят да се откаже от поста си на генерален секретар и че смята да остане на този пост, докато колегите и делегати не поискат нейната оставка.

Присъстващите откликнаха на речта ѝ, като се изправиха на крака и започнаха да я аплодират. Аплодисментите станаха гръмотевични при вида на гипсирания ѝ глазен, когато тя се отдръпна от трибуната.

— Невероятна жена — заяви президентът с възхищение. — Какво не бих дал тя да бъде член на правителството ми!

Той натисна бутона за изключване върху устройството за дистанционно управление и телевизионният екран угасна.

— Чудесна реч — каза сенаторът Пит. — Тя направи Язид на пух и прах — и отдели нужното внимание на проекта за издиране на библиотеката.

Президентът кимна.

— Да, и по двета пункта направи това, което очаквахме от нея.

— Вие, разбира се, знаете, че тя ще отпътува за Уругвай за консултации с президента Хасан.

— Дейл Никълс ми докладва за разговора, който сте провели с нея на борда на самолета — потвърди президентът. Той седеше зад писалището си в Овалния кабинет. — Докъде сме стигнали с издирването?

— Компютърният център на НЮМА работи за установяване на местонахождението му — отговори сенаторът.

— Близо ли са до целта?

Сенаторът поклати глава.

— До момента успехът им убягва. Не са научили нищо повече от това, което знаеха и преди четири дни.

— Не можем ли да ускорим нещата? Да привлечем група от консултанти, хора от университетите, както и от други правителствени служби?

По лицето на сенатора Пит се изписа съмнение.

— НЮМА разполага с най-добрата в света компютърна библиотека за океаните, моретата и езерата. Ако те не успеят да открият крайната цел на египетската флотилия, никой друг не би могъл да го стори.

— А археологическите и историческите архиви? — предложи президентът. — Може би в миналото е открито нещо, което би послужило като ключ към загадката.

— Струва си да опитаме. Познавам един първокласен изследовател от щатския университет в Пенсилвания. До утре по това време той може да осигури тридесет души, които да се разровят из архивите тук и в Европа.

— Добре, да се захваща за работа.

— Сега, след като Хала и средствата за информация разпространиха новината — каза сенаторът, — правителствата на половината страни в света, както и повечето от търсачите на съкровища ще се впуснат да издирват сбирката на библиотеката.

— Взех пред вид тази възможност — заяви президентът. — Но подкрепата на президента Хасан и неговото правителство е от първостепенно значение. Ако първи открием местонахождението й, а после се престорим, че отстъпваме пред прочувственото и настоятелно

искане на президента Хасан находките да бъдат върнати на Египет, това ще го направи герой в очите на народа и популярността му рязко ще нарасне.

— И ще предотврати заплахата Язид и хората му да вземат властта — добави сенаторът. — Единственият проблем е самият Язид. Той е абсолютно непредсказуем. И най-добрите ни експерти по въпросите на Близкия Изток не могат да предугадят действията му. Твърде възможно е да извади някой скрит коз и отново да спечели предимство.

Президентът го изгледа втренчено.

— Не виждам никакъв проблем да го отстраним от сцената, след като находките бъдат предадени на президента Хасан.

— Съгласен съм с вас, господин президент, но да се подценява Язид е опасно.

— Той далеч не е безгрешен.

— Да, но за разлика от аятолах Хомейни, Ахмад Язид притежава невероятен интелект. Той е това, което рекламираните агенции наричат човек с блестящи концепции.

— В областта на политиката, но не и по отношение на политическите убийства.

Сенаторът повдигна рамене и се усмихна многозначително.

— Плановете му, без съмнение, бяха провалени от собствените му протежета. Като президент вие по-добре от всеки друг знаете как някой съветник или сътрудник може да обърка и най-простата работа.

В отговор президентът се усмихна мрачно. Той се отпусна на стола и започна да върти из ръцете си химикал.

— Твърде малко знаем за Язид, що за човек е, какви подбуди го движат.

— Той твърди, че е прекарал първите тридесет години от живота си в скитане из Синайската пустиня, разговаряйки с Аллах.

— Е, това го е заимствал от житието на Исус Христос. Какво друго знаем за него?

— Може да попитате Дейл Никълс — отговори сенаторът. — Доколкото разбирам, той работи заедно с ЦРУ за съставянето на биографична справка и психологически портрет на Язид.

— Да видим дали са открили нещо. — Президентът натисна един от бутоните на интеркома. — Дейл, би ли дошъл за минута?

— Идвам веднага — долетя гласът на Никълс от говорителя.

Нито един от мъжете в Овалния кабинет не проговори през петнадесетте секунди, които бяха необходими на Никълс, за да дойде от кабинета си. Той почука, после отвори вратата и влезе.

— Тъкмо си говорехме за Ахмад Язид — обясни му президентът.

— Успяха ли хората на Броган да открият някакви данни за миналото му?

— Преди час говорих с Мартин — отговори Никълс. — Каза, че неговите аналитици до ден-два ще съставят досие за него.

— Искам да го видя веднага щом бъде изгответо — каза президентът.

— Нямам намерение да променям темата — започна сенаторът Пит, — но не мислите ли, че някой трябва да уведоми президента Хасан какво смятаме да направим в случай, че успеем да определим точно местонахождението на сбирката в следващите няколко седмици?

Президентът кимна.

— Определено. — Той погледна към сенатора. — Смяташ ли, че ще можеш да се измъкнеш без излишен шум за четиридесет и осем часа и да направиш това от мое име, Джордж?

— Искате да се срещна с Хасан в Уругвай? — Това беше по-скоро твърдение, отколкото въпрос.

— Имаш ли нещо против?

— Това е по-скоро работа за Дъг Оутс от Държавния департамент. Той и Джо Арнолд от Министерството на финансите са вече в Кингстън и провеждат предварителни срещи с чуждестранните министри на икономиката. Мислите ли, че ще бъде разумно да сторя това зад гърба му?

— При нормални обстоятелства, не. Но ти си по-добре информиран по проекта за издирването. Освен това вече си се срещал четири пъти с президента Хасан и си близък с Хала Камил. Казано просто, ти си най-подходящия за целта човек.

Сенаторът разпери примирено ръце.

— В Сената няма предстоящи гласувания по важни проблеми. Моят екип ще се справи и без мен. Ако можете да уредите правителствен самолет, ще отпътувам оттук рано във вторник, ще се срещна с Хасан същата вечер и ще ви докладвам на другия ден следобед.

— Благодаря ти, Джордж. Ти си винаги готов като истински скаут. — Президентът замълча за момент и после окончателно затегна примката. — Има и още нещо.

— Винаги е така — въздъхна сенаторът.

— Бих искал да уведомиш президента Хасан насаме, в най-строга тайна, че ако реши да отстрани Язид, може да разчита на пълното ми съдействие.

В гласа на сенатора прозвучава негодувание.

— Откога Белият дом се занимава с политически убийства? Умолявам ви, господин президент, не принизявайте авторитета на своя пост, като си цапате ръцете с Язид и останалите терористи.

— Ако някой бе проявил достатъчно далновидност да отвлече Хомейни и да му види сметката преди дванадесет години, сега Близкият Изток щеше да бъде много по-спокойно място.

— Крал Джордж би могъл да каже същото за Джордж Вашингтон и останали колонисти през 1778 година.

— Хайде, Джордж, стига. Бихме могли да прекараме цял ден в сравнения. Хасан следва да вземе окончателното решение. Той трябва да даде съгласието си.

— Лоша идея — решително заяви сенаторът. — Изпитвам сериозни съмнения за такова предложение. Ако това се разчуе, мандатът ви ще бъде провален.

— Уважавам твоите съвети и честност. Ето защо ти си единственият човек, комуто мога да се доверя да предаде това съобщение.

Сенаторът се предаде.

— Ще направя това, за което ме молите и с удоволствие ще съобщя на Хасан за предложението относно библиотеката, но не очаквайте да го агитирам за убийството на Язид, дори и да е заслужено.

— Ще се погрижа екипът на Хасан да бъде уведомен за пристигането ти — намеси се дипломатично Никълс.

Президентът се надигна иззад писалището, като показа, че съвещанието е приключило. Той се ръкува със сенатора.

— Благодаря ти, стари приятелю. Ще очаквам доклада ти в сряда следобед. Ще си направим ранна вечеря.

— Дотогава, господин президент.

— Приятен полет.

Когато сенаторът Пит напусна Овалния кабинет, го обзе мрачно предчувствие, че никак не е изключено президентът да вечеря сам в сряда.

33

„Лейди Фламбъро“ се плъзна плавно в малкото пристанище на Пунта дел Есте само няколко минути преди слънцето да се скрие над западната континентална част на страната. От юг подухващ лек бриз, който едва поклаща флага на Обединеното кралство на кърмата му.

Той беше красив, луксозен туристически кораб, елегантен и грациозен на вид, с обтекаема надстройка. При него липсаха традиционните за английските кораби черен цвят на корпуса и бял за горните палуби. Беше изцяло боядисан в меко сиво-синьо, с наклонен под остръ ъгъл комин, опасан от две ивици в царствено пурпурно и тъмночервено.

Член на новото поколение изящни, малки пътнически кораби, „Лейди Фламбъро“ приличаше по-скоро на първокласна моторна яхта. Неговият корпус, дълъг сто и един метра, беше оборудван с такова разточително великолепие, с каквото едва ли друг кораб, пускан някога на вода, можеше да се похвали. На борда му имаше само петдесет големи апартамента, предназначени за не повече от сто пътника, за които се грижеха същия брой членове на екипажа.

На този курс обаче, той отплава от своето пристанище на регистрация в Сан Хуан, Пуерто Рико, без пътници.

— Два градуса наляво — каза мургавият лоцман.

— Два градуса наляво — повтори кормчията.

Пилотът, облечен в широка риза и шорти с цвят каки, внимателно оглеждаше издадената ивица суша, която ограждаше залива, докато тя остана зад кърмата на „Лейди Фламбъро“.

— Завий надясно и поддържай курс нула-осем-нула.

Кормчията повтори надлежно командалата и корабът много бавно започна да завива по новия си курс.

Пристанището беше препълнено с яхти и други туристически кораби, по които се вееха рояци от разноцветни триъгълни флагчета и флагчета с раздвоен край. Някои от съдовете бяха наети като плаващи хотели за икономическата конференция, други бяха пълни с обичайните групи от пътници отпускари.

На половин километър от котвената стоянка лоцманът подаде команда „стоп машини“. Луксозният кораб, увлечен от инерцията си, продължи да пори спокойната вода, скъсявайки разстоянието и постепенно спря.

Доволен, лоцманът заговори по портативния предавател.

— Корабът зае мястото си, малък назад и хвърлете куката.

Командата беше препредадена на носа и котвата беше спусната, а през това време корабът се придвижи съвсем леко назад. Щом лапите на котвата се забиха в пристанищната тиня, екипажът обра провиса и по машинния телеграф бе подадена команда да се загасят машините.

Капитан Оливър Колинс, слаб мъж, застанал изпънат като зидарски отвес в безупречно ушита по поръчка бяла униформа, кимна на лоцмана и му протегна ръка.

— Майсторски направено, както винаги, мистър Кампос.

Капитан Колинс познаваше пилота от близо двадесет години, но никога не се обръщаше към хората, дори и към най-близките си приятели, на малко име.

— Ако беше с тридесет метра по-дълъг, нямаше да успея да го преведа. — Хари Кампос се усмихна и разкри два реда пожълтели от тютюн зъби. Акцентът му беше по-скоро на ирландец, отколкото на испанец. — Съжалявам, че не можахме да го закотвим до кея, капитане, но ми казаха, че трябва да застанете на рейд.

— Поради причини, касаещи сигурността, предполагам — каза Колинс.

Кампос запали остатъка от загасната пура.

— Покрай тези срещи на големците обърнаха острова с главата надолу. Като гледа как действат силите за сигурност, човек може да си помисли, че зад всяка палма има снайперист.

Колинс погледна през прозорците на командния мостик към най-известното кътче за забавления на Южна Америка.

— Не се оплаквам. По време на конференцията на този кораб ще бъдат настанени президентите на Мексико и Египет.

— Наистина ли? — промърмори Кампос. — Нищо чудно, че искат твоя кораб да бъде закотвен на разстояние от брега.

— Мога ли да ви покая на чашка в каютата си, или още по-добре, като имам предвид колко е часът, ще mi окажете ли честта да вечеряте с мен?

Кампос поклати глава.

— Благодаря за поканата, капитане. — Той замълча за момент и посочи към многобройните кораби, които изпъльваха пристанището. — Но има доста работа. Защо не го отложим за следващия ви престой тук?

Кампос попълни документа си за заплащане и го подаде на капитан Колинс, който го подписа. Loцманът хвърли поглед през задните прозорци на мостика към безуспорно чистите палуби на кораба.

— Някой ден ще си взема отпуск и ще отплавам с вас като обикновен пътник.

— Само ме предупредете — каза Колинс. — Ще се погрижа компанията да поеме всички ваши разноски.

— Изключително любезно предложение. Ако кажа на жена си, няма да ме остави на мира, докато не се възползвам от него.

— За мен ще бъде удоволствие, мистър Кампос. Винаги на ваше разположение.

Loцманската лодка приближи и Кампос скочи на палубата от корабната стълба. Той махна за сбогом, лодката потегли и се отправи в открито море, за да преведе следващия пристигащ съд.

— Най-приятният курс, на който някога съм плавал. — Това беше изречено от първия помощник на Колинс, Майкъл Фини. — Само екипажа и никакви пътници. Шест дни си мислех, че съм умрял и съм отишъл в рая.

Разпорежданятията на компанията изискваха офицерите да забавляват пътниците почти толкова време, колкото отделяха и за управлението на кораба, задължение, което Фини мразеше от дъното на душата си. Първокласен моряк, той се държеше колкото се може по-далеч от салона за хранене на пътниците и предпочиташе да се храни със своите колеги офицери или да прави непрестанни проверки по кораба.

Фини нямаше вид на човек със салонни обноски. Той беше едър мъж с широки гърди, които сякаш щяха да експлодират от тесните окови на униформата му.

— Не мисля, че ви е липсвало удоволствието от общуването с пътниците и разговорите на общи теми — иронично подхвърли Колинс.

По лицето на Фини се изписа отегчение.

— Нямаше да е толкова зле, ако не задаваха постоянно едни и същи глупави въпроси.

— Трябва да бъдете учтив и почтителен с пътниците, мистър Фини — напомни му Колинс. — На море винаги е така. Внимавайте за обноските си през следващите няколко дни. Ще бъдем домакини на някои доста важни чуждестранни държавни глави и министри.

Фини не отговори. Той се беше загледал в модерните високи здания, които се извисяваха над малките крайбрежни вили.

— Всеки път, когато видя отново стария град — с тъга каза той, — има построен по някой нов хотел.

— Да, вие сте от Уругвай.

— Роден съм малко по на запад, в Монтевидео. Баща ми беше търговски представител на една компания за машинно оборудване в Белфаст.

— Сигурно се чувствате радостен, когато си идвate у дома — рече Колинс.

— Не бих казал. Мама и татко са мъртви. Няма ги и хората, с които съм израснал. — Той замълча и посочи през прозореца на командния мостик към една лодка, която приближаваше. — Ето че идат проклетите митничари и чиновниците от имиграционната служба.

— Тъй като нямаме пътници, а екипажът няма да слизат на брега — каза Колинс, — всички формалности по проверката на съда ще се изчерпят с удрянето на един печат.

— Санитарните инспектори са най-голямата напаст.

— Уведомете домакина, мистър Фини. После ги доведете в моята каюта.

— Моля за извинение, сър, но не ги ли удостоявате с твърде голямо внимание? Искам да кажа да посрещнете най-обикновени митничари в капитанската каюта.

— Може би, но не желая да обтягаме отношенията си с бюрократите, докато сме в пристанището. Човек никога не знае кога ще му се наложи да ги помоли за услуга.

— Тъй вярно, сър.

Беше вече притъмняло, когато лодката с митничарите и чиновниците от имиграционната служба пристана до „Лейди Фламбъро“ и те започнаха да се качват по корабната стълба. Внезапно някой включи осветлението на кораба и светлината заля горните

палуби и надстройката. Закотвен между светлините на града и останалите пътнически кораби, „Лейди Фламбъро“ заблестя като диамант в кутия за бижута.

Уругвайските чиновници, водени от Фини, приближиха отворената врата на капитанската каюта. Колинс внимателно огледа петимата мъже, които следваха първия му помощник. Капитанът беше човек, от погледа на който не убягваше почти нищо и странният вид на един от тях бързо привлече вниманието му. Мъжът носеше широкопола сламена шапка, нахлупена ниско над очите и беше облечен в работен комбинезон, а останалите бяха с обичайните работни униформи, типични за повечето чиновници на Карибските острови.

Човекът, който биеше на очи, вървеше без да вдига глава, вперил поглед в краката на мъжа пред себе си. Когато стигнаха до вратата, Фини учтиво се отдръпна встрани и им направи път да влязат първи.

Колинс пристъпи напред.

— Добър вечер, господа. Добре дошли на борда на „Лейди Фламбъро“. Аз съм капитан Оливър Колинс.

Чиновниците останаха странно смълчани и Колинс и Фини озадачено се спогледаха. После мъжът с работния комбинезон излезе напред и бавно започна да го съблича. Под него се показва бяла униформа със златисти сърмени пагони и акселбанти, точно копие на онази, която носеше Колинс. След това свали сламената шапка и сложи на нейно място бяла униформена фуражка.

Обикновено невъзмутимият Колинс за момент загуби самообладание. Имаше чувството, че стои пред огледало. Непознатият лесно би могъл да мине за негов брат близнак.

— Кой сте вие? — попита Колинс. — Какво става тук?

— Няма нужда от име — каза Сюлейман Азис Амар с обезоръжаваща усмивка. — Аз поемам командването на вашия кораб.

Изненадата е ключът към успеха на всяка подмолна операция. А изненадата при превземането на „Лейди Фламбъро“ беше пълна. Като се изключат капитан Колинс, първият помощник-капитан Фини и смяният домакин, които бяха завързани, със запушени усти и поставени под строга охрана в каютата на Фини, никой от останалите офицери или екипажа нямаше ни най-малка представа, че техният кораб е похитен.

Амар беше изbral момента с точност до секунда. Само дванадесет минути по-късно на борда се появиха истинските уругвайски митнически инспектори. Гримиран и дегизиран така, че приликата му с Колинс беше почти пълна, той ги посрещна като свои стари познати. Мъжете, които лично бе изbral да играят ролите на Фини и домакина, стояха настрана. И двамата бяха опитни морски офицери и имаха забележителна прилика с хората, чиито роли изпълняваха. На разстояние по-голямо от три метра, малцина от членовете на екипажа биха забелязали разликите в лицата им.

Уругвайските чиновници издадоха документ за митнически преглед на кораба и скоро си тръгнаха. Амар нареди на втория и третия помощник на Колинс да се явят в неговата каюта. Това щеше да бъде първата и най-решаваща за него проверка. Ако той успееше да ги заблуди, без да предизвика съмнение, техните безценни услуги на неволни съучастници щяха да му помогнат в следващите двадесет и четири часа да изпълни сложния си план.

Гримирането на Амар така, че да изглежда като Дейл Лемке, пилотът на полет 106 на „Небюла“, не беше труден процес. Той лесно беше свалил гипсова отливка от лицето на Лемке, след като го беше убил. Да се предреши обаче така, че да мине за капитана на „Лейди Фламбъро“, беше доста по-различно. Той беше принуден да работи само по осем снимки на Колинс, получени от един от агентите му във Великобритания малко след като му се беше обадил. Освен това наложи му се да си инжектира специално химическо съединение, което

подсили гласа му и му придаде същата височина като тази от записите на гласа на Колинс.

Той нае опитен художник, който да извае скулптурен портрет на лицето на Колинс по снимките. От скулптурата бяха отлети позитивна и негативна форма. След това между формите беше вкаран под налягане естествен латекс оцветен така, че да прилича на цвета на кожата на капитан Колинс. Той беше оставен да желира и впоследствие изпечен. Амар почисти и внимателно оформи маската от латекс, като използваше смес от каучук и воськ, за да пресъздаде и най-незначителните промени в лицевата конструкция.

После Амар поставил протези от пенопласт на мястото на носа и ушите и нанесе грима. Най-накрая добави подходящо оцветена, подстригана и сресана перука, контактни лещи, които отговаряха на цвета на очите на Колинс, както и зъбни капачки и терористът заприлича досущ на капитана на луксозния туристически кораб.

Амар не разполагаше с време да проучи задълбочено личността на капитана или да заучи характерните му жестове и обноски. Той едва успя да премине съкратен курс, който му даде представа какво включват задълженията на капитана на борда и да запамети имената и лицата на офицерите на кораба. Нямаше друг избор, освен да се измъкне от това трудно положение с измама, като правилно предполагаше, че екипажът няма никаква причина да прояви недоверчивост към него. Щом двамата офицери влязоха в капитанската каюта, Амар незабавно се постара да наклони везните в своя полза.

— Господа, моля да ме извините, че нито звуча, нито изглеждам в най-добрата си форма, но съм пипнал грип.

— Да изпратя ли да повикат корабния лекар? — попита вторият помощник Хърбърт Паркър, мъж в отлична физическа форма, загорял от слънцето, с гладко момчешко лице, което сякаш виждаше бръснач единствено в събота вечер.

Без малко да сгреша, помисли си Амар. Лекар, който добре познава Колинс, веднага би забелязал, че се преструва.

— Той вече ми даде достатъчно хапчета, от които и слон би се задавил. Чувствам се сравнително добре, за да се справя някак си със задълженията си.

Третият помощник, шотландец, с доста необичайното име Айзък Джоунс, отметна кичур рижата коса от високото си чело.

— Можем ли да ви бъдем от полза, сър?

— Да, мистър Джоунс, можете — отвърна Амар. — Нашите високопоставени гости ще пристигнат утре следобед. Вие ще отговаряте за групата, която ще ги посрещне и ще поднесе приветствията. Рядко имаме честта да бъдем домакини на двама президенти и мисля, че компанията очаква от нас церемонията да бъде първокласна.

— Да, сър — отривисто заяви Джоунс. — Можете да разчитате на нас.

— Мистър Паркър.

— Капитане?

— След около час ще пристигне баржа, от която трябва да се трансбордира товар за компанията. Вие ще ръководите товарителните операции. Освен това тази вечер на борда ще пристигне група за охрана. Моля ви, погрижете се те да бъдат настанени както подобава.

— Не смятате ли, че имаме твърде малко време, за да се подгответим за прехвърлянето на товара, сър? На всичко отгоре аз си мислех, че агентите от мексиканските и египетските служби за сигурност ще пристигнат чак утре рано сутринта.

— Неведоми са пътищата на директорите на компанията ни — философски каза Амар. — Що се отнася до нашите въоръжени гости, отново заповед на компанията. Искат на борда да има и тяхна охрана, ако възникне някакъв проблем.

— Всъщност единият екип, отговарящ за безопасността, ще следи работата на другия.

— Нещо подобно. Мисля, че от Лойд са настояли да вземем допълнителни мерки за безопасност. Заплашили са, че в противен случай застрахователната такса ще възлезе на астрономическа сума.

— Разбирам.

— Имате ли въпроси, господа?

Нямаше такива и двамата офицери понечиха да си тръгнат.

— Хърбърт, има още нещо — каза Амар. — Моля ви, прехвърлете товара колкото се може по-безшумно и бързо.

— Слушам, сър.

След като излязоха на палубата, където никой не можеше да ги чуе, Паркър се обърна към Джоунс.

— Чу ли? Той се обърна към мен на малко име. Не мислиш ли, че това е доста необично?

Джоунс равнодушно сви рамене.

— Сигурно е по-зле, отколкото си мислеме.

Баржата приближи и от нея изтеглиха малка товарна стрела. Товарителната операция протече гладко. Останалата част от хората на Амар, облечени в делови костюми, също се качиха на борда и бяха настанени в четири свободни апартамента.

Наблизаваше полунощ, когато баржата се плъзна в тъмнината и изчезна. Товарната стрела на „Лейди Фламбъро“ беше прибрана в трюма, където никой нямаше да я вижда и огромните двойни врати за зареждане бяха затворени.

Амар почука пет пъти по вратата на Фини и зачака. Тя леко се откряхна и човекът от охраната отстъпи назад. Амар огледа бързо застлания с килим коридор и влезе.

Той кимна към капитана. Пазачът пристъпи напред и свали самозалепващата се лента от устата на Колинс.

— Съжалявам за неудобството, което ви причинихме, капитане. Предполагам обаче, че би било безполезно ако ви помоля да ми дадете думата си, че няма да се опитате да избягате и да предупредите екипажа.

Колинс седеше вдървено на един стол. Ръцете и краката му бяха окованы заедно. Той хвърли на Амар изпепеляващ поглед.

— Нещастна должна отрепка.

— Вашите английски обиди, които звучат твърде пристойно, винаги са ме забавлявали. Ако на мястото ви беше някой американец, той просто щеше да каже „Майната ти!“, което би свършило същата работа.

— Нито аз, нито моите офицери ще ви съдействаме по някакъв начин.

— Дори и ако наредя на хората си да прережат гърлата на жените от екипажа и хвърлят труповете им на акулите?

Фини се нахвърли върху Амар, но пазачът бързо заби приклада на автомата си в слабините на първия помощник. Фини се строполи

обратно на стола си и изпъшка сподавено, а очите му се насызиха от болка.

Колинс не сваляше поглед от Амар.

— Не съм очаквал друго от банда долни терористи.

— Ние не сме невежи младоци, които са тръгнали да избиват неверници — търпеливо обясни Амар. — Ние сме първокласни професионалисти. Това, което става, не е повторение на печалния епизод с „Акиле Лауро“ от преди няколко години. Нямаме намерение да убиваме никого. Нашата цел е просто да задържим президентите Хасан и Де Лоренцо, както и техните екипи, за да получим откуп. Ако вие не се опитате да ни попречите, ще се спазарим с техните правителства и ще си идем.

Колинс се взря изпитателно в лицето на Амар, което беше точно копие на неговото, за да открие дали той не лъже, но в очите на арабина се четеше непресторена искреност. Капитанът не можеше да знае, че Амар умее майсторски да мами.

— В противен случай обаче не бихте се поколебали да избиете екипажа ми.

— И вас, разбира се.

— Какво искате от мен?

— Всъщност от вас самия нищо. Мистър Паркър и мистър Джоунс нито за миг не се усъмниха, че аз съм Оливър Колинс. Нуждая се обаче от услугите на първия помощник-капитан Фини. Трябва да му наредите да се подчинява на моите команди.

— Защо Фини? — попита Колинс.

— Отворих шкафа с документите в каютата ви и прочетох личните досиета на офицерите. Фини познава водите в района.

— Не разбирам накъде клоните.

— Не можем да си позволим да рискуваме и да поискаме лоцман — обясни Амар. — Утре, след като се стъмни, Фини ще поеме щурвала и ще преведе кораба през пролива в открито море.

Колинс спокойно обмисли чутото. После бавно поклати глава.

— Разберат ли пристанищните власти за случилото се тук, те ще блокират входа на пристанището, независимо дали заплашвате да убиете намиращите се на борда хора, или не.

— Един кораб без светлини може да се измъкне в тъмна нощ — увери го Амар.

— Колко далеч очаквате да стигнете? Докато се съмне, няма да има патрулна лодка в радиус на сто мили наоколо, която да не успее да ви залови.

— Те няма да ни открият.

Колинс доби леко озадачен вид.

— Та това е лудост. Кораб като „Лейди Фламбъро“ не може да се скрие.

— Съвсем вярно — каза Амар. По устните му беше започнала да играе студена, многозначителна усмивка. — Но аз мога да го направя невидим.

Джоунс, приведен над бюрото в каютата си, нахвърляше бележки за церемонията по посрещането, която щеше да се състои сутринта, когато Паркър почука на вратата и влезе. Той изглеждаше уморен, а униформата му беше подгизнала от пот.

Джоунс се извърна и погледна към него.

— Свърши ли дежурството ти по товаренето?

— Да, слава богу!

— Какво ще кажеш за една гълтка преди лягане?

— Чашка от твоето хубаво шотландско малцово уиски?

Джоунс стана и извади от шкафа бутилка. Той напълни две чаши и подаде едната на Паркър.

— Е — каза той, — погледни на станалото така. Все едно си бил освободен от вахта по малките часове.

— Бих предпочел това, пред прехвърляне на товар на борда — изнурено заяви Паркър. — Ами ти?

— Дежурството ми приключи преди малко.

— Нямаше да те беспокоя, ако не бях видял, че илюминаторът ти свети.

— Останах да поработя до по-късно, за да съм сигурен, че утре всичко ще мине като по ноти.

— Не можах да открия Фини, а имах нужда да поговоря с някого.

Едва сега Джоунс забеляза объркването в очите на Паркър.

— Какво те притеснява?

— Току-що приехме най-странныя товар, който някога е бил прехвърлян на борда на туристически кораб.

— Какво натоварихте? — попита Джоунс, чието любопитство беше разпалено.

Паркър стоеше без да помръдне и само поклаща глава.

— Бояджийски материали и оборудване. Въздушни компресори, четки, валяци и петдесет варела, за които предположих, че са пълни с боя.

Джоунс не можа да се сдържи и попита:

— Какъв цвят?

Паркър поклати глава.

— Не мога да кажа. Надписите по варелите бяха на испански.

— В това няма нищо странно. Вероятно компанията иска да бъдат под ръка за следващия ремонт на „Лейди Фламбъро“.

— Това е само половината. Натоварихме огромни рула полиетиленово фолио.

— Фолио?

— И големи талашитени плоскости — продължи Паркър. — Сигурно сме натоварили километри фолио. Едва успяхме да го прекараме през вратите за зареждане. Изгубихме цели три часа само докато се опитвахме да го подредим.

Джоунс присви очи и се загледа в чашата си.

— Как мислиш, какво смята да прави компанията с него?

Паркър погледна към Джоунс, смръщен озадачен.

— Понятие си нямам.

Агентите от египетските и мексиканските служби за сигурност пристигнаха на борда малко след изгрев-слънце и пристъпиха към оглед на кораба за скрити експлозиви и проверка на досиетата на членовете на екипажа за наличие на някакви признания за вероятен наемен убиец. С изключение на няколко индийци и пакистанци, членовете на екипажа бяха англичани, които никога не бяха влизали в сблъсък нито с правителството на Египет, нито с това на Мексико.

Терористите от групата на Амар говореха свободно английски и проявиха голяма, макар и престорена отзивчивост. Те показваха при поискване фалшивите си английски паспорти и документи на агенти за сигурност и охрана, наети от застрахователната компания и предлагаха помощта си при претърсването на кораба.

Малко по-късно на борда пристигна президентът Де Лоренцо. Той беше як, нисък мъж в началото на шестдесетте, с разрошена от вятъра посивяла коса и печални черни очи, в които се четеше страданието на интелектуалец, осъден да прекара живота си в заведение за душевноболни.

Амар, който се представяше за капитан Колинс, посрещна мексиканския президент с отлично организирана церемония. Корабният оркестър изsvири националния химн на Мексико, а после Де Лоренцо и хората от екипа му бяха съпроводени до определените за тях апартаменти, разположени откъм десния борд на „Лейди Фламбъро“.

Около три часа следобед край кораба пристана яхта, притежание на богат египетски износител и президентът Хасан се качи на борда. Египетският държавен глава беше пълна противоположност на своя мексикански колега. Той беше по-млад, току-що навършил четиридесет и пет години, със започнала да оредява черна коса. Макар да беше слаб и висок, той се движеше с неуверените движения на болен човек. Влажните му тъмни очи гледаха с подозрение на заобикалящия го свят.

Церемонията се повтори, след което президентът Хасан и придружаващите го лица бяха настанени в апартаментите, разположени покрай левия борд.

Повече от петдесет държавни глави на страните от Третия свят бяха пристигнали в Пунта дел Есте, за да вземат участие в срещата на високо ниво по икономическите проблеми. Някои бяха избрали да отседнат в разкошни имения, собственост на техни сънародници или в Кантегрил кънтри клуб, достъпът до който беше ограничен само за подбрани хора. Други бяха предпочели спокойствието на закотвените на известно разстояние от брега луксозни туристически кораби.

Пристигналите дипломати и журналисти скоро изпълниха улиците и ресторантите. Уругвайските чиновници се притесняваха дали ще могат да се справят с внезапния наплив от високопоставени чужденци и обичайния приток от туристи. Въоръжените сили и полицейските части на страната правеха всичко възможно, за да контролират положението, но скоро се изгубиха в огромната човешка вълна, заляла улиците и преустановиха всякакви опити за регулиране на движението по пътищата, като съсредоточиха усилията си върху обраната на държавните глави, пристигнали за срещата на високо равнище.

Амар стоеше вдясно от командния мостик и наблюдаваше с бинокъл кипящия от оживление град. Той свали за момент бинокъла и погледна часовника си, за да провери колко е часът.

Неговият близък приятел Ибн следеше внимателно движенията му.

— Сигурно броиш минутите до падането на нощта, Сюлейман Азис?

— Слънцето ще залезе след четиридесет и три минути — каза Амар, без да се обръща.

— Пристанището е доста оживено — отбеляза Ибн, като кимна към флотилията от малки лодки, които сновяха наоколо. Палубите им бяха отрупани с журналисти, които настояваха за интервюта и туристи, надявачи се да зърнат международните знаменитости.

— Не пускайте на борда никой, с изключение на делегатите от Египет и Мексико, които водят със себе си Де Лоренцо и Хасан.

— А ако някой пожелае да слезе на брега, преди да напуснем пристанището?

— Не ги спирайте — заяви Амар. — Всичко на кораба трябва да изглежда нормално. Бъркотията в града е добре дошла за нас. Когато забележат, че ни няма, ще бъде твърде късно.

— Служителите от пристанището не са глупаци. Когато се стъмни и видят, че светлините ни не са включени, ще проверят какво става.

— Ще ги уведомим, че главният генератор е в ремонт. — Амар посочи към един от туристическите кораби, закотвен между „Лейди Фламбъро“ и полуострова, който ограждаше пристанището. — От брега ще вземат неговите светлини за нашите.

— Освен ако някой не се вгледа по- внимателно.

Амар сви рамене.

— Трябва ни само един час, за да излезем в открито море. Уругвайските сили за сигурност няма да започнат издирване преди изгрев-слънце.

— Ако искаме да отстраним египетските и мексиканските агенти от охраната навреме — каза Ибн, — трябва веднага да се заемем с тях.

— Автоматите ви снабдени ли са с надеждни заглушители?

— Шумът от изстрелите ще бъде не по-силен от пляскане с ръце.

Амар втренчи поглед в Ибн.

— Действайте безшумно и предпазливо, приятелю. Ако е нужно, използвайте измама, за да ги изолирате и ги довършете един по един. Без излишен шум. Ако някой успее да скочи през борда и да предупреди силите за сигурност на брега, всички ще умрем. Постарай се хората ти да разберат добре това.

— За тази среднощна задача ще имаме нужда от всички здрави мищци, които можем да осигурим.

Първи трябваше да бъдат премахнати хората от египетската охрана. Тъй като нямаха никаква причина да се съмняват в терористите на Амар, предрешени като агенти за сигурност и охрана, работещи за застрахователната компания, те лесно бяха подмамени в свободните апартаменти за пътници, които се превърнаха в тяхно лобно място.

За примамването на хората от охраната беше използвана всяка уловка, която звучеше макар и донякъде правдоподобно. Лъжата, която вършеше най-добра работа, беше да ги убедят, че някой от техните

високопоставени държавни чиновници е получил хранително натравяне и капитанът на кораба има нужда от услугите им.

След като египетските агенти пристъпеха прага, вратата се затваряше и един от похитителите хладнокръвно ги пристреляше от упор в сърцето. Кръвта биваше бързо почиствана, а труповете пренасяни в спалнята на апартамента.

Когато дойде ред на мексиканците, двама души от охраната на Де Лоренцо се усъмниха и отказаха да влязат в апартамента. Съпротивата им бързо беше сломена и те бяха убити с ножове в един пуст коридор, преди да успеят да вдигнат тревога.

Един след друг, общо дванадесет на брой, агентите от охраната срещаха смъртта си, докато накрая останаха само двама египтяни и трима мексиканци, които стояха на пост пред вратите на апартаментите, в които бяха настанени техните президенти.

От изток беше започнало да се смрачава, когато Амар съблече капитанската си униформа и надяна черен гащеризон от памучен плат. След това свали латексовата дегизировка от лицето си и на нейно място постави малка маска на клоун.

Той тъкмо затягаше около кръста си тежък колан, на който бяха окачени два автоматични пистолета и портативна радиостанция, когато Ибн почука и влезе в каютата.

— Остават петима — докладва той. — Можем да ги убием само ако ги нападнем направо, без да се крием.

— Изпълнили сте добре задачата си — каза Амар. Той изгледа Ибн продължително. — Вече няма нужда да се крием. Свършете набързо с тях, но предупреди хората си да внимават. Не искам Хасан и Де Лоренцо да бъдат убити по невнимание.

Ибн кимна и предаде заповедта на един от терористите, който чакаше отвън. После отново се обърна към Амар. По лицето му играеше самоуверена усмивка.

— Можеш да считаш, че корабът е наш.

Амар посочи към голям месингов хронометър, окачен над писалището на капитан Колинс.

— Потегляме след тридесет и седем минути. Събери всички пътници и членове на екипажа, с изключение на механиците. Погрижи се хората в машинното отделение да имат готовност за отплаване,

когато заповядам. Вкарай останалите в главния салон за хранене. Време е да им се представим и да оповестим исканията си.

Ибн не реагира. Той стоеше, без да помръдне, а усмивката му ставаше все по-широва, докато накрая лъснаха всичките му зъби.

— Аллах ни благослови с голяма сполука — най-сетне каза той.

Амар погледна към него.

— След пет дни ще разберем дали наистина ни е дарил с успех.

— Той вече ни изпрати добра поличба. Тя е тук.

— Тя? За кого говориш?

— Хала Камил.

Отначало Амар не успя да схване за какво става дума. А после не можа да повярва.

— Камил, тя се намира на кораба?

— Качи се на борда преди по-малко от десет минути — съобщи ухиленият Ибн. — Наредих да я поставят под стража в една от каютите на жените, членове на екипажа.

— Аллах наистина е милостив — каза Амар, който все още не можеше да повярва.

— Да, той изпрати мухата право при паяка — злобно изрече Ибн — и отново ти дава възможност да я убиеш в името на Ахмад Язид.

С настъпването на мрака превала лек тропически дъждец, който прочисти небето и отмина на север. Лампите по улиците на Пунта дел Есте и по корабите започнаха да светват една след друга, хвърляйки трепкащи отражения върху водната повърхност.

На сенатора Пит му се струваше странно, че в далечината се вижда само силуетът на „Лейди Фламбъро“, който се отклоняше на фона на ярко осветения кораб, хвърлил котва недалеч от него. Светлините му не бяха запалени, а палубата беше пуста, установи той, докато голямата моторница заобикаляше носа му, за да хвърли котва до корабната стълба.

С дипломатическо куфарче в ръка, сенаторът пъргаво скочи на тясната площадка. Едва беше изкачил две стъпала, когато моторницата зави и се насочи обратно към кея. Той стигна до палубата и разбра, че е съвсем сам. Имаше нещо ужасно нередно. Първата му мисъл беше, че е сбъркал и се е качил на друг кораб.

Единствените звуци, които говореха за признания на живот, бяха някакъв глас, който се разнасяше от разговорната уредба някъде в надстройката и бученето на генераторите дълбоко във вътрешността на корпуса.

Той се обърна, за да извика на моторницата да се върне, но тя беше твърде далеч, за да чуят гласа му през шума на уморения стар дизелов двигател. Изведнъж от мрака изникна фигура, облечена в черен гащеризон, с автомат, насочен към корема на сенатора.

— Това ли е „Лейди Фламбъро“? — попита сенаторът.

— Кой си ти? — долетя до него шепот. — Какво правиш тук?

Постовият държеше автомата без да трепне и наблюдаваше сенатора наклонил леко глава, докато той обясняваше причините за присъствието си.

— Сенатор Джордж Пит, казваш. Американец. Не те очаквахме.

— Президентът Хасан е уведомен за пристигането ми — нетърпеливо заяви сенаторът. — Моля, свалете оръжието си и ме отведете при него.

На ослепителната светлина, която идваше от брега, се виждаше как очите на постовия проблясват подозрително.

— Има ли някой друг с теб?

— Не, сам съм.

— Трябва да се върнеш на брега.

Сенаторът кимна с глава към отдалечаващата се моторница.

— Лодката, с която дойдох, замина.

Постовият обмисли създалото се положение. Най-сетне свали автомата, тръгна безмълвно по палубата и застана встрани от една врата. Той протегна свободната си ръка и кимна към куфарчето.

— Оттук — тихо каза той, като че ли това беше някаква тайна. — Дай ми куфарчето си.

— Това са официални документи — категорично заяви сенаторът. Той стисна здраво дипломатическото си куфарче с две ръце и бързо мина край постовия.

Пред него се изпречи тежка черна завеса. Сенаторът я отметна и се озова в нещо средно между бална зала и салон за хранене с площ около две хиляди квадратни метра. Огромното помещение беше обзаведено и подредено да изглежда като стая в средновековна господарска английска къща. Малка група от хора, някои прави, а

други насядали, облечени в делови костюми или моряшки униформи, едновременно обърнаха глави към него и го загледаха, като че ли беше топка в тенис мач.

Покрай стените бяха разположени деветима мъже, мълчаливи, със сериозни лица, мъже, облечени в еднакви черни гащеризони и обуща за крос в същия цвят. Всеки от тях държеше в ръцете си преметнат през рамо автомат и бавно местеше дулото напред-назад по редиците от насилиствено превърнатите в тяхна публика хора.

— Добре дошли — прозвуча през усилвателната уредба гласът на една фигура, застанала на подиума. Мъжът по нищо не се отличаваше от останалите, ако не се брои малката маска на клоун, която скриваше лицето му. Но с това клоунадата свършваше.

— Представете се, ако обичате.

В погледа, който сенаторът му отправи, се четеше объркване.

— Какво става тук?

— Ще ви помоля да отговорите на въпроса ми — с ледена учтивост заяви Амар.

— Сенатор Джордж Пит, от Конгреса на Съединените щати. Тук съм, за да разговарям с египетския президент Хасан. Казано ми бе, че се намира на борда на този кораб.

— Ще откриете президента Хасан седнал на първия ред.

— Защо тези мъже държат всички под прицел?

Амар се престори на отегчен, но търпелив.

— Е, сенаторе, мислех си, че това е очевидно. Без да си давате сметка, вие пристигнахте тъкмо когато завзехме кораба, за да го отвлечем.

Сенаторът Пит бе обхванат от все по-нарастващо недоумение. В него плахо започнаха да се надигат кълновете на сковаващ страх. Той тръгна като хипнотизиран напред, подмина капитан Колинс и неговите офицери и се взря в пребледнелите лица на президентите Хасан и Де Лоренцо. После изведнъж спря и втренчи поглед в изпълнените с ужас очи на Хала Камил.

В този момент той осъзна, че някои от присъстващите щяха да срещнат тук смъртта си.

Сенаторът безмълвно прегърна Хала през рамото. Внезапно цялото му същество бе обладано от ярост.

— За бога, давате ли си сметка какво вършите?

— Много добре знам какво върша — каза Амар. — Аллах ми помагаше на всяка стъпка от пътя. Както казват играчите на покер у вас, той направи пода още по-желан, като вдигна залозите с внезапната поява на генералния секретар на Обединените нации, а сега и на изтъкнат сенатор от Съединените щати.

— Допуснали сте грешка, която ще ви струва скъпо — предизвика го дръзко сенаторът. — Не ще можете да се измъкнете живи оттук и да се хвалите с това, което сте направили.

— О, но аз мога и ще го направя.

— Невъзможно!

— Напротив — заяви Амар. В гласа му се долавяше зловеща решимост. — Скоро сам ще се убедите в това.

36

Никълс беше облякъл балтона си и прибираще книжа в дипломатическото си куфарче преди да си тръгне към дома, когато секретарката надникна през отворената врата на кабинета му.

— Пристигна един господин от Лангли, който носи пратка.

— Покани го да влезе.

В кабинета влезе агент от ЦРУ, когото Никълс познаваше, със старомодна кожена чанта от типа, използван от счетоводителите.

— Пристигаш навреме, Кийт — каза Никълс. — Тъкмо си тръгнах към къщи.

Кийт Фаркуър имаше буйни мустаци, гъста кестенява коса и носеше очила с рогови рамки. Едър, делови мъж с вечно замислен поглед, той беше, по мнението на Никълс, от онзи тип агенти, които съставляваха гръбнака на Централното разузнавателно управление.

Фаркуър седна на един стол без да чака покана, постави чантата на коленете си и набра правилната комбинация от числа, която освобождаваше езичето на заключалката и прекъсваше веригата на малкия запалителен експлозивен заряд, поставен вътре. Той извади тънка папка и я постави на писалището пред Никълс.

— Мистър Броган ми нареди да ви предам, че това, което със сигурност знаем за Ахмад Язид е твърде малко. На практика липсват всякаакви официални писмени документи касаещи раждането му, неговите родители и родословие, образоването му, брак, деца или съдебни процедури, било то криминални или гражданска, възбудждани срещу него. По-голямата част от онова, което нашият отдел, отговарящ за Близкия Изток, успя да събере, представлява сведения от хора, които са го познавали. За нещастие, повечето от тях, по една или друга причина, са се превърнали във врагове на Язид. По тази причина разказите им не са съвсем обективни.

— Вашият отдел по психология състави ли биографичен профил? — попита Никълс.

— Това, което съставиха, звуци доста общо. Да се добере човек до Язид е също толкова трудно, колкото и да се проникне в пустинна

пъсъчна буря. Поради засилените мерки за сигурност той е обгърнат в тайнственост. Интервютата, които журналистите са взели от хората около него, се посрещат със скептицизъм и неопределен повдигане на рамене.

— И това само подсилва миража — заключи Никълс.

— Мистър Броган използва същите думи, за да опише Язид — усмихна се Фаркуър. — Загадъчен като мираж.

— Благодаря, че ми донесе досието — каза Никълс. — Кажи на всички, които са участвали в съставянето му, че съм им задължен.

— Готови сме да направим всичко, за да останат нашите клиенти доволни. — Фаркуър затвори чантата, щракна заключалките и без да бърза се запъти към вратата. — Приятна вечер.

— На теб също.

Никълс позвъни на секретарката си. Тя се появи облечена в палто, с чанта в ръка.

— Мога ли да направя още нещо за вас, преди да си тръгна? — попита притеснено тя, като се боеше, че ще бъде помолена да работи извънредно трета вечер по ред.

— Ще бъдеш ли така добра да позвъниш на съпругата ми? — попита Никълс. — И да ѝ кажеш да не се притеснява. Ще успея за официалната вечеря, но ще се забавя около половин час.

Секретарката въздъхна облекчено.

— Да, сър, ще ѝ предам. Лека нощ.

— Лека нощ.

Никълс пъхна лулата между зъбите си, но не я натъпка, нито пък запали. Той постави дипломатическото си куфарче на пода до писалището и без да съблича балтона си, седна и зачете досието на Язид.

Фаркуър не беше преувеличил. Данните бяха съвсем оскъдни, при все че последните шест години бяха подробно отразени. Сведенията за живота на Язид преди бързия му възход от неизвестността заемаха малко повече от един абзац. За първи път средствата за масова информация споменаваха за него при арестуването му от египетската полиция по време на мирната окупация на фоайето на луксозен хотел за туристи, целяща да привлече вниманието към гладуващото население на Кайро. Той се беше

отличил проповядвайки в най-западните райони и бордери на страната.

Ахмад Язид твърдеше, че е роден и отраснал в изключителна мизерия в кирличена съборетина, намираща се край рушащите се мавзолеи в Града на мъртвите, след които започваше сметището на Кайро. Семейството му живеело на границата между оцеляването и смъртта. Двете му сестри и баща му умрели от болест, причинена от недояждането и мръснотията, сред която живеели.

Не можело и дума да става за редовно образование, с изключение на онова, което получил в юношеските си години от благочестиви старци мюсюлмани, нито един от които не бил открит, за да подкрепи това твърдение. Язид се кълнял, че чрез него говори Пророкът Мохамед и разказвал на правоверните за божествените му откровения, като ги призовавал да превърнат Египет в утопична държава, подчинена на догмите на исляма.

Язид притежавал пътно звучащ глас. Той имал маниерите и дикцията на опитен оратор, способен да заплени тълпата от слушатели и постепенно да ги доведе до трескава възбуда в края на речта си. Твърдял, че методите на Запада не са в състояние да решат социалните и икономически проблеми на Египет. Проповядвал, че всички египтяни принадлежат към едно изгубено поколение, което трябва да намери себе си с помощта на неговите духовни прозрения.

Въпреки че бурно отричал това, доказателствата сочели, че той не се колебае да използва терористични методи за постигането на своите цели. В пет отделни случая, които включват убийството на високопоставен генерал от Военновъздушните сили, избухване на бомба, поставена в камион пред съветското посолство, както и приличащите на екзекуция убийства на четирима университетски преподаватели, които говорели открыто в полза на западния начин на живот, следите водели право към Язид. Не могло да бъде доказано нищо, но от осъдните сведения, получени от информатори мюсюлмани, аналитиците на ЦРУ били уверени, че Язид е замислил един решаващ удар, с който да отстрани президента Хасан и да завземе властта на гребена на надигащата се вълна от широка обществена подкрепа.

Никълс оставил папката и най-сетне напълни лулата си и я запали. Дълбоко в дебрите на съзнанието му някаква мисъл не му даваше

мира.

Нешо в доклада му се струваше смътно познато. Той побутна настриани гланцирана снимка, на която Язид беше втренчил гневен поглед в обектива на фотоапарата.

Изведнъж Никълс откри отговора. Всичко беше толкова просто и същевременно потресаващо.

Той вдигна слушалката на телефона и набра кодирания номер на директна линия, нетърпеливо барабанейки с пръсти по писалището, докато най-сетне от другия край се чу глас:

— Бrogan на телефона.

— Martin, слава богу, че си останал да работиш до по-късно. Аз съм, Dейл Никълс.

— С какво мога да ти бъда полезен, Dейл? — попита директорът на ЦРУ. — Получи ли пакета със сведения за Ахмад Язид?

— Да, благодаря ти — отвърна Никълс. — Прегледах го и открих нещо, за което смяtam, че ще можеш да mi помогнеш.

— Разбира се, за какво става дума?

— Трябват mi данни за кръвните групи и пръстови отпечатъци на двама души.

— Пръстови отпечатъци?

— Точно така.

— В днешно време използваме генетични кодове и определяме структурата на ДНК — отговори слизходително Brogan. — Имаш нещо определено предвид ли?

Никълс замълча, за да събере мислите си.

— Ако ти кажа, кълна се в бога, ще си помислиш, че плача за усмирителна риза.

Йегър свали старомодните си кръгли очила с телени рамки, пъхна ги в джоба на дънковото си яке, събра и подреди купа от компютърни разпечатки и като се отпусна в стола си, отпи от кутийката диетична сода.

— Нищичко. — В тона му се долавяше искрено съжаление. — Всичките ни усилия отидоха напразно. Трудно е да се работи по следа отпреди хиляда и шестстотин години, без да разполагаме с конкретни

данни. Компютърът не е в състояние да се върне назад във времето и да ни каже какво се е случило.

— Може би, след като проучи находките, доктор Гронквист ще бъде в състояние да ни каже къде „Серапис“ е хвърлял котва — заяви оптимистично Лили.

Пит беше седнал два реда по-долу и малко встрани от останалите в малката прожекционна зала на НЮМА.

— Преди час се свързах с него по радиостанцията. Всичко, което е открил, е с произход от района на Средиземно море.

Екранът над сцената беше изпълнен от триизмерно изображение на Атлантическия океан, на което се виждаха земните гънки и насечената геологичка структура на морското дъно. Всички бяха завладени от тази гледка. Дори и когато приказваха, очите им не се откъсваха от контурното изображение.

Всички, ако не се броеше адмирал Джеймс Сандекър. Изпълнените му с подозрение очи наблюдаваха Ал Джордино и най-вече голямата пура, която стърчеше като израстък от единия край на устата на помощник-директора на „Специални проекти“.

— Откога започна да си купуваш пури „Ескалибур“ на Хойо де Монтерей?

Джордино погледна към адмирала с невинно изражение на лицето.

— На мен ли говорите, адмирале?

— Тъй като ти и аз сме единствените в тази зала, които пушат пури „Ескалибур“, а нямам навик да говоря сам на себе си, да.

— Страхотни са, имат чудесен аромат — каза Джордино, като извади дебелата пура от устата си и изпусна струя синкав дим. — Поздравявам ви за изтънчения вкус.

— От къде я купи?

— От едно магазинче в Балтимор. Забравих името му.

Сандекър не можеше да бъде заблуден лесно. Джордино от години крадеше от скъпите му пури. Това, което не даваше мира на адмирала, беше, че и до този момент не беше разбрал как. Нямаше значение колко добре ги криеше или заключваше. При всяко поредно преброяване установяваше, че седмично липсваха по две от тях.

Джордино не беше споделил тайната с Пит, за да не се наложи на най-добрания му приятел да лъже, ако го попитат как става това. Само

Джордино и един бивш негов колега от Военновъздушните сили, който работеше като експерт по проникване с взлом в чужди жилища за едно от разузнавателните ведомства, бяха запознати с техническите подробности на операция „Студжи“^[1].

— Имам достатъчно добра причина да поискам да видя касовата бележка — изръмжа Сандекър.

— Целият ни подход към тази история е погрешен — каза Пит, като се опита да върне разговора към основната тема на срещата.

— Нима е възможен друг? — попита Йегър. — Използвахме единствения логически оправдан за нас подход.

— Без указание за посоката беше практически невъзможно да успеем — подкрепи го Лили.

— Жалко, че Руфин не е вписвал всеки ден в дневника местоположението на кораба и изминатото разстояние — замислено каза Сандекър.

— Получил е строга заповед да не записва нищо.

— Можели ли са в онези времена да определят местоположението си? — попита Джордино.

Лили кимна.

— Гъркът Хипарх^[2] е определял местоположението на земните ориентири, като изчислявал тяхната географска дължина и ширина сто и тридесет години преди Христа.

Сандекър сплете пръстите на ръцете си върху стегнатия си корем и погледна Пит над очилата си за четене.

— Този унесен израз в очите ти ми е добре познат. Нещо те гризе отвътре.

Пит се отпусна в стола си.

— До този момент оценявахме фактите и се опитвахме да гадаем, без да се съобразяваме с человека, който е замислил плана за тайното измъкване на сбирката.

— Юний Венатор?

— Надарен мъж — продължи Пит, — описан от свой съвременник като „смел новатор, който се впуска в области, в които другите учени не дръзват да навлязат“. Въпросът, над който изобщо не се замислихме, е, къде бихме отнесли и скрили огромната съкровищница от книги и предмети на изкуството на своето време, ако бяхме на мястото на Венатор?

— Продължавам да смятам, че в Африка — обади се Йегър. — Накъде около Носа, по течението на някоя река по източното крайбрежие.

— И все пак твоите компютри не успяха да открият място, което да отговаря на описанието.

— Ни на йота — призна Йегър. — Но един бог знае как се променили земните формации от времето на Венатор.

— Възможно ли е Венатор да е повел флотилията на североизток, към Черно море? — запита Лили.

— Руфин изрично споменава, че плаването е продължило петдесет и осем дни — каза Джордино.

Сандекър кимна, изпускайки кълба дим от пурата си.

— Да, но ако флотилията е била преследвана от лошо време или насрещни ветрове, сигурно е изминала по-малко от хиляда мили през тези осем седмици.

— Адмиралът има право — призна Йегър. — Древните кораби от този период са били строени да плават в спокойно море и с попътен вятър. Платната им не въртели работа при плаване срещу вятъра. Ако времето е било лошо, това би намалило придвижването им напред по курса с осемдесет процента.

— Да — каза Пит, и за момент замълча, — но забравяме, че Венатор е натоварил на корабите четири пъти повече провизии от обикновено.

— Сигурно се е приготвил за продължително плаване — каза Лили, внезапно заинтригувана. — Венатор изобщо не е възнамерявал корабите да хвърлят котва на всеки няколко дни и хората да попълват запасите си от брега.

— Това ми говори единствено — заяви Сандекър, — че по този начин Венатор е искал да запази цялото пътуване в тайна, без да слиза на брега и да оставя следи.

Пит поклати глава.

— В момента, в който корабът е оставил след себе си Гибралтарския проток, необходимостта от потайност е изчезнала. Венатор е бил извън всякаква опасност. Византийските военни кораби, изпратени да го спрат, биха изпаднали също като нас в неведение накъде е поел след това.

Йегър изгледа Пит изпитателно.

— Е, значи поставяме се на мястото на Венатор. И какъв е планът ни?

— Без да предполага, доктор Ротбърг откри ключа към загадката — обясни Пит. — Той мислеше, че Венатор е скрил съкровището там, където никой от съвременниците му не би се сетил да го търси.

Йегър го погледна с недоумение.

— Та това би могло да означава навсякъде из античния свят.

— Или, след края на света, познат на римляните.

— Картографираните райони по онова време едва ли са стигали по-надолу от Северна Африка и на изток от Черно море и Персийския залив — каза Лили. — Областите отвъд тях не са били изследвани.

— Не знаем това със сигурност — възрази Пит. — Юний Венатор е имал достъп до знания, събиращи от хората в продължение на четири хилядолетия. Той е знаел за съществуването на африканския континент и обширните степи на Русия. Сигурно е знаел и за търговията с Индия, която от своя страна пък внасяла и изнасяла стоки от Китай. Освен това той е проучвал писмените сведения от пътешествия на кораби, плавали доста далеч от обичайните търговски маршрути на римляните и византийците.

— Знаем със сигурност, че в Александрийската библиотека е имало цял отдел, посветен на географията — каза Лили. — Венатор би могъл да използва оригинални карти, съставени в много по-старо време.

— Какво от това, което е открил, мислиш, че е окказало влияние върху него? — попита Сандекър.

— Посока — отвърна Пит.

Всички с любопитство очакваха обяснението му и Пит не ги разочарова. Той отиде на сцената и насочи едно фенерче, чийто лъч имаше форма на малка стрелка, към триизмерното изображение на екрана.

— Питам се единствено дали е поел на север, или на юг — каза Джордино.

— Нито в едната, нито в другата посока. — Пит прокара светещата стрелка през Гибралтарския проток и прекоси с нея Атлантическия океан. — Венатор е повел флотилията си на запад, към двете Америки.

Смаяните му слушатели не можеха да повярват на ушите си.

— Липсват всякакви археологически доказателства за наличието на контакти със Северна и Южна Америка преди Колумб — категорично отсече Лили.

— „Серапис“ е достатъчно добър пример, че такова плаване е било възможно — заяви Сандекър.

— Този въпрос е доста спорен — призна Пит. — Но има твърде много сходни неща в изкуството и културата на маите, които не могат да бъдат отхвърлени с лека ръка. Може би в древността Америка не е била толкова чужда на европейското и азиатско влияние, колкото сме си мислили.

— Честно казано, на мен ми звучи убедително — заяви Йегър, чийто ентузиазъм беше отново разпален. — Готов съм да заложа цялата си колекция от плохи на Уили Нелсън, че всички — и финикийците, и египтяните, и гърците, и римляните, и викингите — са стъпвали на американска земя преди Колумб.

— Нито един уважаващ себе си археолог не би възприел сериозно това, което твърдиш — каза Лили.

Джордино се ухили.

— Това е, защото се страхуват да заложат на карта скъпоценната си репутация.

Сандекър погледна към Йегър.

— Нека да опитаме още веднъж.

Йегър погледна към Пит.

— С кои крайбрежни ивици искаш да се заема?

Пит потърка брадичката си. Даде си сметка, че отдавна би трябвало да се избръсне.

— Започни от фиорда край Гренландия и продължавай на юг до Панама. — Той замълча замислен и с любопитство огледа изображението на морската карта. — Трябва да е там някъде.

[1] Студжи — дълга и тънка, обикновено евтина пура. — Б.пр. ↑

[2] Хипарх — най-големият астроном на древността, роден във Витиния около средата на втори век преди Новата ера. Построил астролаб, с който определял положението на небесните тела. На него се приписва създаването на тригонометрията. Съставил първия системен списък на звездите. Поправил точното измерване на

продължителността на годината. От съчиненията му до нас е достигнало само едно. — Б.пр. ↑

Капитан Оливър Колинс почука с пръст барометъра на мостика и присви очи, за да види стрелката, която крайбрежните светлини едва огряваха. Барометърът показваше хубаво време и капитанът изруга под носа си. Да имаше една буря сега, мислеше си той, корабът нямаше да може да напусне пристанището. Капитан Колинс бе първокласен моряк, но слаб познавач на човешката душа.

Сюлейман Азис Амар щеше да заповяда „Лейди Фламбъро“ да отплava дори и в разгара на ураган със скорост деветдесет възела.

Амар седеше напрегнат на капитанското място зад прозорците на мостика и избърса потта от врата си, която беше започнала да капе от брадата му. Маскировката бе цяло мъчение във влажния климат, както и ръкавиците, които постоянно носеше, но той стоически понасяше тези неудобства. Ако отвличането се провалеше и той успееше да избяга, международните разузнавателни служби никога нямаше да могат да го идентифицират било то чрез свидетели, или по отпечатъци от пръсти.

Един от неговите хора бе поел щурвала и гледаше очаквателно към него през тъмния мостик. Други двама пазеха вратите, водещи към мостика. Техните пистолети бяха насочени към Колинс и първи офицер Фини, който стоеше до кормчията на Амар.

Приливът бе дошъл и корабът започна да се върти около котвата си, докато носът му не се насочи към залива. Амар за сетен път огледа с бинокъла си пристанището и доковете и след това направи знак на Фини, докато говореше по едно малко радио.

— Сега — нареди той — вдигайте котва и организирайте групите за принудителен труд.

Със сгърчено от гняв лице Фини погледна умоляващо към Колинс за някакъв знак за съпротива. Но капитанът сви леко рамене и първият офицер неохотно подаде команда за вдигане на котвата.

Две минути по-късно котвата, от която капеше тиня от дъното на пристанището, се появи от тъмната вода и бе прикрепена здраво към шлюза. Кормчията стоеше до щурвала, но не се помръдна въобще, за

да хване ръкохватките. При съвременните кораби ръчното управление се използва главно при бурно време и когато корабът се команда от лоцмани при влизане и излизане от пристанище. Фини бе този, който направляваше кораба и регулираше скоростта от един пулт, свързан чрез оптични влакна с автоматичната система за управление на кораба. Той следеше зорко също така и экрана на радара.

Веднага щом корабът напусна пристанището, рулят бе поставен на автопилот и позвъняването по телеграфа за „Бавен напред“ до главния инженер в машинното бе започнало бързо да се превръща по-скоро в традиция, отколкото в необходимост.

Движейки се подобно на привидение в тъмнината на нощта, като очертанията му се виждаха само когато препречваха пътя на светлините от отсрецния бряг, „Лейди Фламбъро“ се плъзгаше през изпълненото с кораби пристанище, неразличим и незабележим. Дизеловият му двигател тихо бботеше, докато големите гребни винтове от бронз пореха водата.

Подобно на призрак, който пипнешком търси пътя си между паметните плохи на гробище, корабът закриволичи около другите закотвени кораби и зави в тесния канал, който водеше в открито море.

Амар вдигна телефона на мостика и се обади в свързочната стая.

— Има ли нещо? — попита кратко той.

— Все още нищо — отговори човекът, който следеше радиочестотите на уругвайските крайбрежни патрулни катери.

— Прехвърли всички сигнали към високоворителите на мостика.

— Слушам.

— Един малък съд пресича курса ни точно пред носа — съобщи Фини. — Трябва да му дадем път.

Амар опря дулото на автоматичния си пистолет в долната част на черепа му.

— Поддържай курса и скоростта.

— Ще се бълснем — запротестира Фини. — Корабът няма светлини. Те не могат да ни видят.

Единственият отговор на Амар бе да притисне още по-силно дулото на пистолета.

Сега те ясно виждаха приближаващото се корабче. Това бе една голяма моторна яхта, построена по специална поръчка. Колинс

прецени, че размерите ѝ са около четиридесет метра дължина и осем метра ширина. Тя бе красива и елегантна и бе окъпана в светлина. На борда имаше парти и хората разговаряха на групи или танцуваха на просторните ѝ открити палуби. Колинс с ужас установи, че антената на радара не се въртеше.

— Пуснете сирената с пълна мощност — настоятелно помоли той. — Предупредете ги, докато все още имат шанс да ни дадат път.

Амар не му обърна никакво внимание.

Секундите отминаваха бързо под булото на страха и сблъсъкът стана неизбежен. Хората, които се забавляваха на яхтата и човекът на щурвала въобще не видяха огромното стоманено чудовище, което изскочи от мрака и връхлетя върху тях.

— Нечовешко — изохка Колинс. — Това е нечовешко.

„Лейди Фламбъро“ се вряза с носа си в десния борд на голямата яхта. При сблъсъка на двата метални корпуса не се чу нито стържене, нито остро изскърцване. Хората на мостика на туристическия кораб усетиха само леко потрепване, когато четириетажният нос прегази по-малкия съд почти потопявайки го, преди да разцепи корпуса му на две.

Ударът бе с такава унищожителна сила, с каквато парен чук би премазал детска играчка.

Колинс стоеше със стиснати юмруци до парапета на предния мостик и бе вперил ужасен поглед в мястото на трагедията. Той ясно чуваше виковете на изпадналите в паника жени, когато разцепените нос и кърма на яхтата застъргаха по страните на корпуса на „Лейди Фламбъро“, преди да потънат след това на по-малко от петдесет метра зад кърмата. Тъмната повърхност на дирята, която туристическият кораб оставяше след себе си, бе осияна с човешки тела и отломки от яхтата.

Неколцина от нещастните пътници, които бяха изхвърлени зад борда, се мъчеха да се отдалечат с плуване, докато ранените сграбчиха всичко, което можеше да им помогне да се задържат над водата. След малко всички изчезнаха в нощта.

Ярост и омраза се надигнаха в гърлото на Фини:

— Мръсен долен убиец! — заплю той Амар.

— Само Аллах може да предвиди непредвидимите неща — каза Амар с далечен и безразличен глас. Той бавно отдръпна автоматичния

пистолет от черепа на Фини. — Веднага щом излезем от канала, поеми курс сто петдесет и пет магнитни градуса и включи на автопилот.

С лице, посивяло под тропическия загар, Колинс се обърна и застана лице в лице с Амар.

— За бога, обадете се по радиото на уругвайската крайбрежна спасителна служба и им дайте възможност да спасят онези бедни хора.

— Никакви съобщения.

— Не е нужно те да знайт кой е изпратил съобщението.

Амар поклати глава.

— За по-малко от час, след като местните власти щат бъдат уведомени за инцидента, ще бъде предприето разследване от силите за сигурност. Нашето отсъствие ще бъде бързо разкрито и те ще се спуснат по петите ни. Съжалявам, капитане, но всяка морска миля, която оставяме зад кърмата между нас и Пунта дел Есте е от критична важност. Отговорът е „не“.

Онемял, Колинс се взря в очите на Амар, докато изуменото му съзнание се мъчеше да се ориентира. След малко той каза:

— Каква цена трябва да бъде платена, преди да освободите мой кораб?

— Ако вие и вашият екипаж изпълнявате нареджданията ми, нито един от вас няма да пострада.

— А пътниците, президентите Де Лоренцо и Хасан и техните екипи? Какви са ви плановете за тях?

— В края на краишата те ще бъдат откупени. През следващите десет часа обаче всички те ще си поизцапат ръцете.

Колинс бе обзет от горчивината на пълната безпомощност, но гласът му бе спокоен.

— Вие не възнамерявате да ги държите като заложници срещу пари.

— Освен че сте морски капитан, да не би да четете и мислите на хората? — попита Амар с безучастен интерес.

— Не е необходимо човек да е антрополог, за да види, че вашите хора са родени в Близкия изток. Моето предположение е, че възнамерявате да убиете египтяните.

Амар се усмихна вяло.

— Аллах решава човешката съдба. Аз само изпълнявам инструкциите си.

— Инструкции от кого?

Преди Амар да може да отговори, по високоговорителите на мостика прозвуча един глас.

— Среща приблизително на нула-две-тридесет, командире.

Амар потвърди приемането на съобщението по портативния си предавател. След това той погледна Колинс.

— Няма вече време за приказки, капитане. Имаме да свършим много неща до зазоряване.

— Какви са плановете ви за моя кораб? — настоя Колинс. — Вие ми дължите отговор на този въпрос.

— Да, разбира се, дължа ви го — промърмори машинално Амар, като умът му вече работеше върху друга задача. — Утре вечер по това време международните информационни агенции ще съобщят, че „Лейди Фламбъро“ е обявен за изчезнал и че се предполага, че той е потънал някъде в океана на двеста фатома дълбочина с целия екипаж и пътници.

— Чу ли нещо, Карлос? — попита старият рибар, като хвани износените ръкохватки на щурвала на старата рибарска лодка.

По-младият мъж, който му бе син, сви ръцете си на фуния до ушите си и се взроя в тъмнината оттатък носа.

— Ти чуваш по-добре от мен, татко. Единственото нещо, което чувам, е нашия двигател.

— Стори ми се, че чух някакъв глас. Приличаше на жена, която вика за помощ.

Синът му замря, заслуша още веднъж и след това сви рамене.

— Съжалявам, но отново нищо не чувам.

— Имаше нещо. — Луис Кавес разтърка прошарената си брада в ръкава си и след това постави двигателя на празни обороти. — Не ми се е сторило.

Кавес бе в добро настроение. Уловът бе добър. Трюомовете бяха пълни само до половина, но в замяна на това качеството и разнообразието на рибата щяха да получат най-високи цени от главните готвачи на ресторантите в хотелите и курортите. Шестте бутилки бира, напълнили стомаха му, също така допринасяха за доброто му разположение на духа.

— Татко, виждам нещо във водата.

— Къде?

Карлос посочи с ръка.

— Отляво на носа. Прилича на отломки от лодка.

Очите на стариия рибар не бяха вече така остри през нощта. Той ги присви и втренчи поглед в посоката, в която сочеше синът му. След миг проблягващите светлини осветиха разпръснатите отломки от катастрофиралия съд. Той се досети, че тези отломки, лакирани и боядисани с ярка бяла боя, идваха от яхта. Експлозия или може би катастрофа, помисли си той. Избра второто. Най-близките светлини на пристанището бяха само на два километра. Една експлозия щеше да се види и чуе. Той не видя и следа от навигационните светлини на спасителните катери, които да се събират в канала.

Лодката вече навлизаше в участъка с отломките, когато ушите му го доловиха отново. Това, което му се бе сторило, че е вик, сега звучеше като хлипане и идваше от нейде наблизо.

— Извикай Раул, Хустино и Мануел от камбуза. Бързо. Кажи им да се пригответят да влязат във водата, за да търсят оцелели.

Момчето се затича надолу, а Кавес постави лоста на скоростите на „Стоп“. Той излезе от кабината на щурвала, включи един прожектор и бавно зашари с лъча светлина по водната повърхност.

Той забеляза две свити фигури, чиято горна половина лежеше върху отломка от палубата от тиково дърво, а другата бе във водата. Те се намираха на по-малко от двадесет метра. Едната фигура бе на мъж, който изглеждаше безчувствен. Другата бе на жена, чието лице бе бяло като тебешир. Тя впи поглед в светлината и ожесточено замаха. След това внезапно започна да крещи истерично, като пляскаше с все сила по водата.

— Дръж се! — извика Кавес. — Не изпадай в паника. Идваме да те вземем.

Кавес се обърна при шума от тичащи крака зад него. Членовете на екипажа му дотърчаха от салона на палубата и се скучиха около него.

— Можете ли да различите нещо? — попита Луис.

— Двама оцелели се носят върху някаква счупена дъска. Пригответе се да ги изтеглим на борда. Един от вас може да се наложи да влезе във водата и да им подаде ръка.

— Тази вечер никой няма да влеза във водата — каза един от екипажа, като лицето му побледня.

Кавес се обърна отново към оцелелите, точно когато жената нададе ужасен писък. Сърцето му се вледени, когато той видя високата перка, зловещата глава с мастиленото око, която се движеше напред-надад, здраво хванала в челюстите си долните крайници на жената.

— Пресвета Марийо, майко на Исуса — промърмори Луис, като се кръстеше толкова бързо, колкото можеше да движи ръката си.

Кавес потрепери, но не можеше да откъсне очи. Акулата издърпа жената назад във водата. Закръжиха и други акули, привлечени от кръвта и забълъскаха гърбове в отломката от палубата, докато тялото на мъжа не се претърколи и падна във водата. Накрая писъкът се

превърна в ужасяващ клокочещ звук. Един от рибарите се обърна и повърна през перилата.

След това нощта утихна.

След по-малко от час полковник Хосе Рохас, главен координатор на специалните сили за сигурност на Уругвай, стоеше изправен като струна пред група офицери в бойна униформа. След като бе завършил военното училище в родината си, той бе специализиран при пехотната кралска гвардия на Англия и от тях бе възприел старомодния навик да носи офицерски бастун.

Той се надвеси над една маса, върху която имаше един макет на пристанището Пунта дел Есте и се обърна към събралиите се хора.

— Ще организираме три групи за претърсване, които ще патрулират в пристанището, като се въртят на осемчасови смени — започна той, като удряше драматично с бастуна по дланта на ръката си.

— Нашата задача е да бъдем в постоянна бойна готовност като резервен отряд в случай на терористично нападение. Съзнавам, че ще ви е трудно да изглеждате незабележими, но все пак се страйте. Нощно време стойте по тъмните места, а през деня избягвайте оживените улици. Не искаме да плашим туристите и да им създаваме впечатление, че Уругвай е полицейска държава. Някакви въпроси?

Лейтенант Едуардо Васкес вдигна ръка.

— Полковник?

— Да, Васкес.

— Какво трябва да правим, ако срещнем някой, който изглежда подозрителен?

— Няма да предприемате никакви действия, само ще докладвате за него. Вероятно може да се окаже, че той е един от агентите за международна сигурност.

— Ами ако той изглежда въоръжен?

Рохас въздъхна.

— Тогава ще знаете, че той е агент от силите за сигурност. Оставете международните инциденти на дипломатите. Ясно ли е на всички?

Нямаше вдигнати ръце за повече въпроси.

Рохас освободи хората и влезе във временния си офис в сградата на началника на пристанището. Той се спря до една кафе машина, за да си налее чашка кафе. В този момент неговият помощник се приближи.

— Капитан Флорес от военноморските служби попита дали ще можете да се срещнете с него на долния етаж.

— Каза ли защо?

— Каза само, че е спешно.

Тъй като се опасяваше, че ще разлее кафето си, ако тръгне надолу по стълбите, Рохас предпочете асансьора. Флорес, безупречен в бяла военноморска униформа, го поздрави на първия етаж, но не даде никакво обяснение, докато водеше Рохас през улицата до един голям навес, който подслоняваше катерите на крайбрежната спасителна служба. Вътре група мъже разглеждаха няколко смачкани предмета, които заприличаха на полковника на отломки от лодка.

Капитан Флорес го представи на Кавес и неговия син.

— Рибарите току-що донесоха тези отломки, които са открили в протока — обясни той. — Според тях някаква яхта е била бълсната от голям кораб и потънала.

— Защо специалните сили за сигурност трябва да се занимават с някаква катастрофа с яхта? — попита Рохас.

Началникът на пристанището, мъж с подстригана глава и наежен мустак, проговори:

— Може да се окаже, че това е голяма катастрофа, която би помрачила икономическата среща на върха. — Той направи пауза и добави: — Спасителните катери са вече на местопроизшествието. Засега не са открити оцелели.

— Идентифицирахте ли яхтата?

— Върху една от счупените дъски, които мистър Кавес и неговият екипаж извадили от водата, има табелка с името й. Яхтата се е казвала „Лола“.

Рохас поклати глава.

— Аз съм войник. Увеселителните яхти не са ми познати. Трябва ли това име да ми говори нещо?

— Яхтата е била наименувана на името на съпругата на Виктор Ривера — отговори Флорес. — Познаваш ли го?

Рохас се вдърви.

— Познавам говорителя на нашата Камара на депутатите. Яхтата е била негова?

— Регистрирана на неговото име — кимна Флорес. — Ние вече се свързахме с неговата секретарка в дома ѝ. Не ѝ дадохме никаква информация, разбира се. Просто попитахме къде можем да намерим мистър Ривера. Тя каза, че той е на борда на яхтата си, където организирал прием за аржентинските и бразилските дипломати.

— Колко са били? — попита Рохас с надигащ се в него страх.

— Ривера и съпругата му, двадесет и трима гости и петчленен екипаж. Всичко тридесет.

— Имена?

— Секретарката не разполагаше със списъка на гостите на бюрото си. Аз си позволих волността да изпратя моя помощник до главната канцелария на Ривера за копие.

— Смяtam, че най-добре ще е аз да поема ръководството на разследването от този момент — заяви официално Рохас.

— Флотата е готова да предложи своите услуги — каза Флорес, доволен, че е измил ръцете си от всяка вина отговорност.

Рохас се обърна към началника на пристанището.

— Какъв кораб е замесен в инцидента?

— Това е загадка. Никакъв кораб не е пристигал или заминавал от пристанището през последните десет часа.

— Възможно ли е кораб да влезе в пристанището, без вие да знаете?

— Би било много глупаво от страна на капитана да се опита да направи това без лоцман.

— Възможно ли е? — настоя Рохас.

— Не — заяви твърдо началникът на пристанището. — Нито един презokeански кораб не може да влезе в пристанището и да акостира без мое знание.

Рохас прие отговора му.

— Да предположим, че някой отплава?

При този въпрос, началникът на пристанището се замисли за известно време. След това той леко кимна.

— Нито един кораб не може да се отдели от кея без мое знание. Но ако съдът е бил закотвен в залива, ако неговият шкипер или екипаж познават протока и ако корабът плава без светлини, той може да излезе

в открито море, без да го забележат. Но трябва да кажа, че това би било почти равно на чудо.

— Можете ли да дадете на капитан Флорес списък с акостираните кораби?

— Ще се разпоредя той да получи копие до десет минути.

— Капитан Флорес?

— Да, полковник?

— Тъй като с изчезналите кораби се занимава флотата, бих искал да поемете командването по издирването.

— С удоволствие, полковник. Ще започна веднага.

Рохас се загледа замислено към отломките, които замърсиха бетонния под.

— Един дявол знае колко още неприятности ни чакат тази нощ — промърмори той.

Малко след полунощ, след като капитан Флорес бе провел цялостно претърсане на пристанището и водите оттатък протока, той уведоми Рохас, че единственият кораб, за който не може да даде отчет, е „Лейди Фламбъро“.

Полковник Рохас бе изумен, когато разгледа списъка на важните лица, които са били на туристическия кораб. Той нареди да бъде извършено допълнително разследване с напразната надежда, че египетският и мексиканският президент са слезли от кораба и са отседнали някъде на брега. Чак когато бе потвърдено, че те са изчезнали заедно с кораба, тогава изплува ужасният призрак на терористично похищение.

Призори бе предприето широкомащабно търсене от въздуха. Всички самолети, които обединените въздушни сили на Уругвай, Аржентина и Бразилия можеха да вдигнат в небето, изследваха и претърсиха над 400 000 квадратни километра от Южния Атлантик.

Не бе открита никаква следа от „Лейди Фламбъро“.

Той сякаш бе потънал вдън земя.

Две ръце шареха под ризата му и бавно се придвижваха нагоре по гърба. Той се помъчи да се събуди от дълбокия сън, в който сънуваше, че се намира дълбоко под водата и че плува нагоре към проблясващата повърхност, до която все не можеше да стигне. Той разтърка очи. Видя, че бе все още на кушетката в собствения си офис. Извъртя тяло и се претърколи на другата страна. Погледът му бе препречен от чифт красиви крака.

Пит зае седнало положение и се загледа в подканящите очи на Лили. Вдигна ръка, за да види колко е часът, но откри, че бе свалил часовника си и го бе поставил на бюрото заедно с ключовете, дребните пари и портфейла си.

— Колко е часът? — попита той.

— Пет и половина — отговори със сладко гласче тя, като придвижи ръце по раменете му и започна да масажира врата му.

— През нощта или през деня?

— В късния следобед. Ти дремна само три часа.

— Ти никога ли не си подремваш?

— Мога да карам само с четири часа сън на денонощие.

Той се прозя.

— Мога само дълбоко да съчувстваам на следващия ти съпруг.

— Заповядай малко кафе.

Тя постави чашката върху една малка масичка близо до главата му.

Пит нахлузи обувките си и натъпка ризата си.

— Йегър открил ли е нещо?

— Да.

— Реката?

— Не, все още не. Нищо не можеш да измъкнеш от Хирам, но той твърди, че си бил прав. Венатор е преплавал Атлантика преди викингите или Колумб.

Той сръбна от кафето и направи гримаса.

— Толкова е сладко, че лъжичката сигурно ще стои права.

Лили изглеждаше учудена.

— Ал каза, че винаги го пиеш с четири лъжички.

— Ал е излъгал. Предпочитам го черно, с утайка на дъното на чашата.

— Съжалявам — усмихна се тя без угрizения. — Мисля, че съм била преметната от груб шегаджия.

— Не си първата — каза той, като се загледа навън през вратата на офиса си.

Джордино седеше с крака, поставени върху бюрото на Йегър, и унищожаваше последния резен пица, докато разучаваше една детайлна топографска карта на някакво крайбрежие.

Йегър седеше с кървяси очи, вторачен в монитора на компютъра и нахвърляше бележки върху един бележник. Когато Пит и Лили влязоха в стаята, той не се обърна, тъй като виждаше техните отражения на екрана пред него.

— Направихме пробив — каза той с известно задоволство.

Пит попита:

— Какво откри?

— Вместо да концентрираме вниманието си във всяко едно кътче южно от лобното място на „Серапис“ в Гренландия, аз направих един голям скок надолу до щата Мейн и започнах да следя за съвпадения на отделни участъци от крайбрежната ивица с тяхното описание на слизането им на брега.

— И това даде резултат — каза очаквателно Пит.

— Да. Ако си спомняш, Руфин пишеше, че след като са изоставили Венатор, в продължение на тридесет и един дена те са били люшкани от бури, идващи от юг, преди да намерят един безопасен залив, където да могат да извършат ремонт на кораба. По време на втората част от тяхното пътуване бурите отнесли платната и изпочутили направляващите весла. След това корабът се носил неуточнен брой дни, докато накрая не завършил пътешествието си в гренландския фиорд.

Йегър направи пауза и извика на монитора една карта на американската част на северния Атлантик. След това пръстите му чевръсто въведоха последователност от команди. На екрана се появи една малка линия, която запълзя на юг от източното крайбрежие на южна Гренландия, като чертаеше един накъсан и зигзагообразен път

около Нюфаундленд, покрай Нова Скоуша и Нова Англия, за да завърши накрая малко над Атлантик Сити.

— Ню Джърси? — промърмори Пит, озадачен.

— Заливът Барнегат, за да бъдем по-точни — каза Джордино. Той донесе топографската карта и я разстла върху масата. След това огради с кръгче част от брега с червен флумастер.

— Заливът Барнегат, Ню Джърси? — повтори Пит.

— Формата на брега е била коренно различна през далечната

триста деветдесет и първа година — започна сухо лекцията си Йегър.

— Бреговата ивица е била по-накъсана и заливът е бил по-дълбок и закътан.

— Как успяхте да локализирате точно мястото? — попита Пит.

— При описанието на залива, Руфин споменава за огромно море от ниски борчета и за бряг, от чийто пясък бликала сладка вода, когато забодат в него пръчка. В Ню Джърси има такава гора от ниски борчета, която отговаря на описанието. Тя се нарича Пайн Барънс и се простира от южния център на щата до крайбрежието на изток. Нивото на подпочвената вода стига почти до самата повърхност. По време на пролетното топене или след обилни валежи може буквално да изровите една дупка в песъчливата почва и оттам да излезе вода.

— Изглежда обещаващо — каза Пит. — Но Руфин не спомена ли също, че те са добавили камъни за баласт?

— Признавам, че това ме затрудни. Затова аз се обадих на един геолог от армейския инженерен корпус. Той откри една каменна кариера, което с голяма точност определи мястото, където смятам, че екипажът на „Серапис“ е слязъл на брега.

— Добра работа — каза Пит с признателност. — Ти насочи издирането в правилна посока.

— Накъде ще тръгнем оттук? — попита Лили.

— Ще продължа да вървя на юг — отговори Йегър. — В същото време ще накарам моите хора да изчислят и начертаят с компютър един приблизителен маршрут, по който Венатор е плавал на запад от Испания. Като следим пътя им, очевидно първите острови, които флотилията е срещнала по пътя си след напускане на Средиземноморието, са били Антилите. Като продължим пътя на „Серапис“ от Ню Джърси и като начертаем пътя на Венатор към американския континент, тези две линии трябва да се пресекат в една

точка, от която в радиус от приблизително петстотин мили трябва да има една река, която отговаря на описанието.

Лили изглеждаше скептично настроена.

— Не мога да разбера как очакваш да проследиш пътя на Венатор, когато той е наложил цензура на всичко, което се отнася до посоки, течения, ветрове и разстояния.

— Не е чак толкова трудно — отговори сухо Йегър. — Ще взема данните от дневниците на Колумб за неговите пътешествия до Новия свят, ще начертая курса му чрез компютър, като внасям съответните корекции поради различията в модела на корпуса, триенето на водата, такелажа и площта на платната между неговите кораби и византийската флота хиляда години по-рано.

— Ти го правиш да звучи толкова просто.

— Появявайте ми, не е. Въпреки че може би сме се доближили до целта, ще са ни нужни поне още цели четири дена проучване, докато я намерим.

Умората и дългите часове отегчителна работа сякаш бяха забравени. Зачервените очи на Йегър запламтяха с решителност. Лили изглеждаше като че ли бе заредена с допълнителна енергия. Всички те бяха готови за старт и очакваха началния сигнал на съдията.

— Направи го — каза Пит. — Открий Библиотеката.

Пит мислеше, че Сандекър бе изпратил да го повикат, за да докладва относно хода на операцията по търсенето, но в момента в който забеляза мрачното изражение на лицето на адмирала, той разбра, че имаше някакъв проблем. Това, което в действителност тревожеше Пит, бе мекият израз в очите на адмирала. Обикновено погледът му бе твърд като кремък.

А когато Сандекър се доближи до него и го хвана за ръката, за да го заведе до една кушетка, където седна редом с него, Пит наистина разбра, че има проблем.

— Току-що получих тревожни новини от Белия дом — започна Сандекър. — Съществуват подозрения, че туристическият кораб, на който са били отседнали президентите Де Лоренцо и Хасан за уругвайската икономическа среща на върха, е бил отвлечен.

— Съжалявам да науча за това — каза Пит. — Но какъв ефект може да има това върху НЮОМА?

— Хала Камиле била на борда.

— По дяволите!

— Също и сенаторът.

— Баща ми? — промърмори учудено Пит. — Предишната нощ говорих с него по телефона. Как е станало така, че той се е озовал в Уругвай?

— Той изпълняваше мисия на президента.

Пит стана, закрачи напред-назад, след това седна отново.

— Какво е положението?

— „Лейди Фламбъро“ — това е името на британския туристически кораб — е изчезнал снощи от пристанището Пунта дел Есте.

— Къде е корабът сега?

— Въпреки че е било предприето широкомащабно търсене по въздуха, от него не е открита нито следа. Дължностните лица, намиращи се на сцената на действието, са единодушни в мнението си, че „Лейди Фламбъро“ лежи на дъното на морето.

— Без абсолютно доказателство аз не мога да приема това.

— И аз съм на същото мнение.

— Атмосферни условия?

— От доклада разбирам, че времето в района е било хубаво, а морето спокойно.

— Корабите изчезват по време на буря — каза Пит, — рядко в спокойни води.

Сандекър направи един празен жест с ръцете си.

— Докато не постъпят повече подробности, ние можем само да гадаем.

Пит не можеше да повярва, че баща му е мъртъв. Това, което току-що бе чул, бе твърде объркано и несвързано.

— Какво прави Белия дом във връзка с това?

— Ръцете на президента са вързани.

— Това е нелепо — каза остро Пит. — Той може да нареди всички военноморски единици в района да подпомогнат издирването.

— Ето тук е уловката — каза Сандекър. — С изключение на няколко морски учения от време на време, от които нито едно не се

проводи в момента, Съединените щати не разполагат с военноморски бази в Южния Атлантик.

Пит отново стана и се загледа през прозореца към светлините на Вашингтон. След това се обрна към Сандекър и го фиксира с пронизващ поглед.

— С други думи, ти ми казваш, че правителството на Съединените щати не се е ангажирало по никакъв начин с издирането?

— Така изглежда.

— Какво може да попречи на НЮМА да участва в издирането?

— Нищо, освен че не разполагаме с флотата на крайбрежната охрана и самолетоносач.

— Имаме „Саундър“.

Сандекър го погледна замислено за минута. След това лицето му прие въпросително изражение.

— Един от нашите научноизследователски кораби?

— Той е изпратен да картографира сонарно континенталния пад на южна Бразилия.

Сандекър кимна.

— Добре. Разбирам накъде биеш, но „Саундър“ е твърде бавен, за да окаже някаква помощ при широкомащабно издиране по море. Какво очакваш да постигнеш с него?

— Ако корабът на баща ми не може да бъде открит на повърхността, аз ще го търся на дъното.

— Може да се наложи да претърсите хиляда квадратни мили, ако не и повече.

— Сонарното оборудване на „Саундър“ може да обхване участък от дъното с ширина две мили, освен това той носи и потопява спускаем апарат. Нуждая се единствено от твоето разрешение, за да поема командането на кораба.

— Ще са ти необходими помощници.

— Джордино и Руди Гън. Ние сме добър екип.

— Руди участва в една операция за дълбоководен рудодобив до Канарските острови.

— Той би могъл да бъде в Уругвай след осемнадесет часа.

Сандекър постави ръце зад главата си и се загледа в тавана. Дълбоко в себе си той чувствуше, че Пит гонеше химери, но дори и за

миг не се поколеба в отговора си.

— Можеш да стягаш багажа си — каза той с равен глас. — Аз ще те подкрепя.

— Благодаря ти, адмирале — каза Пит. — Много съм ти признателен.

— Как стои работата с издирването на Александрийската библиотека?

— Йегър и д-р Шарп са близо до намиране на решение. Те нямат нужда от Ал и мен. Ние само ще им пречим.

Сандекър стана и постави двете си ръце на раменете на Пит.

— Той може да не е мъртъв, знаеш това.

— Татко по-добре да не е мъртъв — каза Пит с мрачна усмивка.

— Иначе никога не бих му простили.

— По дяволите, Мартин! — каза рязко президентът. — Твоите хора в Близкия изток не надушиха ли, че се крои план за отвличането на „Лейди Фламбъро“?

Мартин Броган, директорът на ЦРУ, сви уморено рамене. Той бе свикнал да го обвиняват за всеки терористичен акт, при който са убити или взети като заложници американци. Успехите на ЦРУ рядко бяха приветствани, но грешките им бяха предмет на разследвания от Конгреса и широко се раздухваха от новинарските медии.

— Корабът, заедно с целия списъчен състав на пътниците, както и екипажът са били отвлечени под носа на най-добрите агенти от силите за сигурност в света — отговори той. — Който и да е замислил и изпълнил това начинание, той е бил един много хитър режисьор. Самият обхват на операцията е далеч по-голям от която и да е терористична дейност, на която сме били свидетели в миналото. В тази светлина аз намирам, че едва ли е толкова учудващо, че нашата антитерористична мрежа не е била предварително уведомена.

Альн Мърсиър, съветникът по националната сигурност, свали очилата си и лениво избърса стъклата с носна кърпичка.

— От наша страна също нямаше нищо — каза той, подкрепяйки Броган. — Анализът на подслушвателните ни системи за следене не успя да открие дори и намек за никакво възможно похищение на туристическия кораб и отвличане на двама чуждестранни ръководни лица.

— Като изпратих Джордж Пит да се срещне с президента Хасан, аз осъдих един стар приятел на смърт — каза с огорчение президентът.

— Не е по ваша вина — успокой го Мърсиър.

Президентът ядосано удари по масата с юмрук.

— Сенаторът, Хала Камил, Де Лоренцо и Хасан, не мога да повярвам, че всички тях вече ги няма.

— Не знаем това със сигурност — каза Мърсиър.

Президентът втренчи поглед в него.

— Не можеш да скриеш един туристически кораб и всички хора на борда, Алън. Дори и един тъп политик като мен знае това.

— Все още има възможност.

— Възможност, другия път. Това е било чисто и просто една самоубийствена мисия. Всичките тези нещастни хора вероятно са били заключени вътре, когато корабът е бил потопен. Терористите никога не са планирали да избягат. Те също са се удавили.

— Все още не са получени всички факти — възрази Мърсиър.

— Какво точно знаем? — попита президентът.

— Нашите експерти са вече в Пунта дел Есте, където работят с хората от уругвайските сили за сигурност — обясни Броган. — Засега разполагаме само с предварителни заключения. Първо, похищението е било свързано с арабска група. Появиха се двама свидетели, които са били в един преминаващ влекач, когато са видели, че „Лейди Фламбъро“ е приемал товар от една пристанищна баржа. Те са чули членове от екипажите и на двата съда да говорят на арабски. Баржата не е била намерена и се предполага, че е потопена някъде в пристанището.

— Някаква представа за товара? — попита Мърсиър.

— Всичко, което свидетелите са могли да си спомнят, са били някакви варели — отговори Броган. — Второ, от туристическия кораб са предали фалшиво съобщение до началника на пристанището, в което са казали, че се е повредил главният генератор и че съдът ще поддържа включени само навигационните си светлини, докато се извърши ремонта. След това, веднага щом се стъмнило, неосветеният кораб вдигнал котва и напуснал пристанището, като се сблъскал с частна яхта, возеща важни южноамерикански бизнесмени и дипломати — единствената грешка в иначе безупречното изпълнение. След това той изчезнал.

— Едва ли е аматъорска работа — каза Мърсиър, — за разлика от нескопосния втори опит за покушение срещу Хала Камил.

— Съвсем различна група — добави Броган.

Дейв Никълс проговори за първи път, откакто бе започнало заседанието.

— Която ти свърза директно с Ахмад Язид.

— Да, убийците не са били много внимателни. В труповете са били намерени египетски паспорти. Ние идентифицирахме един от

тях, водача им, като молла и фанатичен последовател на Язид.

— Смяташ ли, че Язид стои зад отвличането?

— Със сигурност е имал мотив — отвърна Броган. — След като президентът Хасан бъде отстранен, неговата следваща цел ще бъде да оглави египетското правителство.

— Същото се отнася за президента Де Лоренцо, Топилцин и Мексико — заяви категорично Никълс.

— Интересна завръзка — каза Мърсиър.

— Какво можем да направим, освен изпращането в Уругвай на следователи от ЦРУ за борба с тероризма? — попита президентът. — Какви са нашите варианти за подпомагане на операцията по издирването на „Лейди Фламбъро“?

— Отговорът ми на първата част от въпроса ви е — каза Броган — много малко. Разследването е в добри ръце. Шефовете на уругвайската полиция и разузнавателните служби са обучавани тук и в Англия. Те си знаят работата и работят в тясно сътрудничество с нашите експерти. — Той направи пауза, като избягващо погледа на президента. — Що се отнася до втората част, също много малко. Военноморското министерство не разполага със свои кораби, които да патрулират в океана южно от Латинска Америка. Най-близкият съд до този район е една атомна подводница, която провежда учение до бреговете на Антарктика. Нашите южноамерикански приятели се справят прекрасно и без нас. Над осемдесет военни и цивилни самолета и поне четири надесет кораба от Аржентина, Бразилия и Уругвай претърсват морето до Пунта дел Есте от зори.

— И не са намерили никаква следа, която да ги насочи към „Лейди Фламбъро“ — каза президентът. И малкото оптимизъм, който той хранеше в себе си, започна бързо да се стопява и да отстъпва място на унизието.

— Ще намерят — лаконично каза Мърсиър.

— Няма начин да не се появят отломки от кораба и трупове — каза открыто Броган. — Не е възможно да изчезне кораб с такива размери и да не остави никакви следи.

— Историята попадна ли вече в пресата? — попита президентът.

— Информираха ме, че е била разпространена от радиостанциите преди един час — отговори Никълс.

Президентът скръсти ръце и стисна здраво юмруци.

— В Конгреса ще вдигнат врява до небето, когато разберат, че един от техните членове е жертва на терористичен акт. Никой не знае какво отмъщение ще поискат.

— Целта на мисията на сенатора е сама по себе си достатъчна, за да породи голям скандал, ако се разчуе за нея — каза Никълс.

— Странно как терористите могат да убиват международни лидери и дипломати, заедно със стотици други невинни жертви, но се отърват само с няколко години затвор — размишляващия президентът.

— Но ако ние започнем да играем тяхната игра и започнем да ги преследваме с оръжие в ръка, тогава на нас ни лепват клеймата на неморални и кръвожадни отмъстители. След това новинарските медии раздухват тези случаи и Конгресът настоява да се проведе разследване.

— Трудно е човек да бъде добродетелен — каза Броган. Гласът му започва да звучи уморено.

Никълс стана и се протегна.

— Не смяtam, че има повод за тревога. Няма нищо записано черно на бяло или на магнитофонна лента. Освен това само присъстващите в тази стая знаят защо сенатор Пит отлетя за Пунта дел Есте, за да разговаря с президента Хасан.

— Дейл е прав — каза Мърсиър. — Ние можем да излезем с най-различни извинения и да дадем задоволително обяснение на неговата мисия.

Президентът разтвори ръце и разтри уморено очи.

— Не е изминал и един ден от смъртта на Джордж Пит, а ние вече търсим начини как да си прикрием задника.

— Този проблем е от второстепенно значение в сравнение с политическите катаклизми, които очакваме в Египет и Мексико — каза Никълс. — След смъртта на Хасан и Де Лоренцо Египет ще тръгне по пътя на Иран и ще бъде безвъзвратно загубен за Запада. След това идва ред на Мексико... — Той се поколеба. — До нашата граница ще имаме бомба с часовников механизъм, която може да избухне всеки момент.

— Като началник на моята канцелария и най-близък съветник, какви мерки предлагаш да вземем?

Стомахът на Никълс се сви от внезапен спазъм и пулсът му се ускори. Президентът и двамата съветници по разузнаването го гледаха в очите, сякаш се опитваха да прочетат мислите му. Той се запита дали болката, която измъчваше стомаха му, идваше от това, че вниманието

на всички бе приковано в него или от мисълта за приближаващата катастрофа до тяхната южна граница.

— Предлагам да изчакаме за доказателство, че „Лейди Фламбъро“ и всичките му пътници лежат на дъното на океана.

— А ако няма изгледи за такова доказателство? — попита президентът. — Ще продължаваме ли да чакаме, докато Египет и Мексико, чийто президенти са изчезнали и се предполага, че са мъртви, бъдат завладени от Топилцин и Ахмад Язид, двама луди мегаломани? След това накъде? Какви мерки можем още да предприемем, за да ги спрем, преди да е станало твърде късно?

— Ако изключим убийството, никакви — Никълс нервно масажираше с ръка свития си от болка стомах. — Можем само да се подгответим за най-лошото...

— Което е...?

— Отписваме Египет — каза сериозно Никълс — и нападаме Мексико.

Проливен дъжд се наливаше върху Монтевидео, столицата на Уругвай, когато малкият реактивен самолет се спусна под облаци и се насочи към пистата. Веднага след приземяването си той свърна от пистата, която водеше към пътническия терминал, и започна да рулира към една група хангари, които бяха заобиколени от бойни изтребители. Появи се една лимузина форд с военни опознавателни знаци, която поведе пилота към един паркинг, използван за самолети с важни личности на борда.

Полковник Рохас стоеше вътре в офиса на един хангар и се взираше през размазания от проливния дъжд прозорец. Когато самолетът наближи, той видя буквите НЮМА, изписани върху светлосивия цвят на корпуса му. Шумът от двигателите утихна и минута по-късно от самолета слязоха трима мъже. Те бързо се навряха във форда, за да се спасят от потопа и бяха докарани в хангара, където чакаше Рохас.

Полковникът пристъпи до вратата на офиса и започна да ги разучава, докато един млад лейтенант, негов помощник, ги водеше по огромния бетонен под към него.

Ниският мъж с къдрявата и черна, наподобяваща джунгла коса и гръден кош с размерите на боен кораб, крачеше важно, като се движеше с учудваща лекота. Ръцете му изглеждаха като присадени от някоя мечка. Очите му гледаха навъсено, но зад устните му се показваха бели и равни зъби, ухилени в саркастична усмивка.

Стройният мъж носеше очила с рогови рамки и имаше тесни хълбоци и рамене. Той приличаше на счетоводител, дошъл да проверява сметките на някоя компания. В едната си ръка носеше дипломатическо куфарче и притискаше две книги в мишницата си. Той също бе усмихнат, но усмивката му изглеждаше по-скоро закачлива, отколкото саркастична. Рохас го определи като приятен човек, който лесно се развеселява, но и също така и като висококомпетентен специалист.

Високият мъж, който вървеше най-отзад имаше черна чуплива коса и гъсти вежди. Лицето му бе грубовато и загоряло. Той изльчваше невъзмутимостта на човек, който би изслушал затворническата си присъда със същото спокойствие, с което би приел и покана за почивка на остров Тайти. Рохас не се подълга. Проницателните очи на мъжа го издадоха. Докато другите двама оглеждаха хангара по пътя си, този човек втренчи поглед в Рохас, който прониза полковника със същата изгаряща сила както слънчевите лъчи през двойно увеличително стъкло.

Рохас пристъпи напред и отдаде чест.

— Добре дошли в Уругвай, господа. Полковник Рохас е на вашите услуги.

След това той се обърна към високия мъж и заговори на перфектен английски с едва доловим акцент на кокни, който той бе придобил от англичаните.

— С нетърпение очаквах да се срещна с вас след нашия разговор по телефона, мистър Пит.

Пит пристъпи между приятелите си и разтърси ръката на Рохас.

— Благодаря, че отделихте от времето си да ни видите.

Той се обърна и представи мъжа с очилата.

— Това е Руди Гън, а криминалният тип от дясната ми страна е Ал Джордино.

Рохас леко се поклони с глава и небрежно притисна офицерския си бастун към идеално изгладените си панталони.

— Извинете ме за спартанската обстановка, но след похищението в страната нахлу цяла армия от журналисти, които са истинска напаст. Сметнах, че ще е по-удачно да разговаряме далеч от техните орди.

— Разумна идея — съгласи се Пит.

— Искате ли да си починете малко след дългия полет и да вечеряте в офицерския клуб на нашите военновъздушни сили?

— Благодаря за поканата, полковник — отвърна изискано Пит, — но ако не възразявате, бихме желали да се захванем на работа.

— Тогава, ако пристъпите насам, аз ще ви информирам за нашите издирвателни операции.

Вътре в офиса Рохас представи капитан Игнасио Флорес, който координираше претърсването по суза и по вода. След това той

направи знак на тримата американци да се съберат около една голяма маса, отрупана с морски карти и сателитни снимки.

Преди да започне с доклада си, Рохас погледна сериозно Пит.

— Научих, че баща ви е пътувал на борда на кораба, за което съжалявам. Когато говорихме по телефона, вие не споменахте родствената си връзка.

— Добре сте информиран — каза Пит.

— Поддържам ежечасна връзка със съветника на вашия президент по сигурността.

— Ще бъдете доволен да узнаете, че хората от разузнавателните служби във Вашингтон, които ме информираха за ситуацията, похвалиха вашата експедитивност.

Официалното държане на Рохас се стопи. Той не бе очаквал такъв комплимент. Започна да се отпуска.

— Съжалявам, че не мога да ви съобщя окуражаващи новини. Не сме получили никакви нови доказателства след вашето заминаване от Съединените щати. Мога обаче да ви предложа по чашка от нашето прекрасно уругвайско бренди.

— Звучи ми добре — каза без колебание Джордино. — Особено в дъждовен ден като този.

Рохас кимна на помощника си.

— Лейтенант, бихте ли ни оказали честта.

След това полковникът се надвеси над масата и започна да подрежда една до друга няколко увеличени черно-бели сателитни снимки. Накрая се получи една сглобена мозайка, която изобразяваше водите, простиращи се на триста километра навътре в океана.

— Приемам, че всички сте запознати със спътниковите изображения?

Руди Гън кимна.

— В момента са в ход три сателитни океанографски програми на НЮМА, които изучават теченията, водовъртежите, приземните ветрове и движението на ледовете.

— Но нито един от тези спътници не е фокусиран в тази част на Южния Атлантик — каза Рохас. — Повечето географски информационни системи са насочени на север.

— Да, вие сте напълно прав. — Гън си нагласи очилата и започна да разглежда увеличените снимки върху масата. — Виждам, че сте

използвали спътника за проучване на земните ресурси.

— Да, Ландсат.

— И сте използвали мощна графична система, за да покажете корабите в морето.

— Имахме и малко късмет — продължи Рохас. — Тъй като спътникът се движи по полярна орбита, той преминава над морето до Уругвай само веднъж на всеки шестнадесет дни. Сега той премина точно навреме.

— Основното предназначение на Ландсат е да извърши геологически проучвания — каза Гън. — Когато преминава над океаните, камерите му обикновено се изключват, за да пестят енергия. Как получихте изображенията?

— Веднага след като бе дадена заповедта за претърсването — обясни Рохас, — нашият метеорологичен военен отдел бе вдигнат по тревога, като му бе наредено да осигури метеорологични прогнози за патрулните кораби и самолетите. Един от метеоролозите бил озарен от прозрение — той проверил орбитата на Ландсат и открил, че спътникът скоро ще премине над претърсвания район. Той изпратил спешно съобщение на вашето правителство да включи спътника. Камерите заработиха един час предварително и изпратиха сигналите до една приемателна станция в Буенос Айрес.

— Може ли една цел с размерите на „Лейди Фламбъро“ да бъде показана на снимка от Ландсат? — попита Джордино.

— Няма да можете да различавате подробности както при една снимка с високо разделятелна способност, направена от разузнавателните отбранителни спътници — отвърна Пит, — но тя трябва да се вижда като главичка на топлийка.

— Вашето описание е безупречно — каза Рохас. — Вижте сами.

Той постави един голям увеличителен обектив с вътрешно осветление върху една микроскопична част от мозайката на спътниковото изображение, след което се отдръпна назад.

Пръв погледна Пит.

— Различавам два, не, три съда.

— Идентифицирали сме и трите.

Рохас се обърна и кимна на капитан Флорес, който започна да чете на висок глас от един лист хартия, като се бореше с английския си, сякаш рецитираше пред клас ученици.

— Най-големият кораб е „Кабо Галегос“, чилийски транспортен кораб за руда, пътуващ от Пунта Аренас за Дакар с товар въглища.

— Този съд, който се е отправил на север, и се намира в най-долния край на снимката? — попита Пит.

— Да — потвърди Флорес. — Това е „Кабо Галегос“. Другият, който е в най-горната част на снимката, пътува на юг. „Генерал Право“, контейнеровоз, който носи провизии и нефтено съндажно оборудване за Сан Пабло.

— Къде се намира Сан Пабло? — попита Джордино.

— Това е малък град на края на Аржентина — отвърна Рохас. — Миналата година там имаше стачка.

— Съдът, който е между тях и се намира по-близо до брега, е „Лейди Фламбъро“. — Флорес произнесе името на туристическия кораб с такъв патос, сякаш произнасяше хвалебствено слово.

Помощникът на Рохас се появи с бутилката бренди и пет чаши. Полковникът вдигна своята и каза:

— Saludos.

— Наздраве — отвърнаха американците.

Пит удари една голяма гълтка, за която по-късно се кълнеше, че е изгорила сливиците му и продължи да разучава малката точица още няколко секунди, преди да даде обектива на Гън.

— Не мога да разгадая посоката му.

— След като се е измъкнал от Пунта дел Есте, той е плавал право на изток, без да променя курса си.

— Влязохте ли във връзка с другите кораби?

Флорес кимна.

— Никой от тях не го е виждал.

— В колко часа е преминал спътникът?

— Точният час бе 03:10.

— Изображението е било инфрачервено.

— Да.

— Човекът, който се е сетил да използва Ландсат, трябва да получи медал — каза Джордино, като погледна на свой ред през обектива.

— Вече е задействана процедурата за повишение — каза Рохас, като се усмихваше.

Пит погледна полковника.

— В колко часа започна вашето въздушно разузнаване?

— Самолетите ни започнаха претърсването призори. До обяд бяхме получили и анализирали снимката от Ландсат. Тогава вече можехме да изчислим скоростта и курса на „Лейди Фламбъро“ и да насочим корабите и самолетите ни към точката на пресичане, където трябваше да се намира корабът.

— Но те откриха само пусто море.

— Точно така.

— Нямало ли е отломки?

— Да, патрулните ни кораби са се натъкнали на няколко отломки — обади се капитан Флорес.

— Бяха ли идентифицирани?

— Някои от тях били издърпани на борда и проучени, но след това били бързо изхвърлени. По всичко личало, че те идвали от товарен съд, а не от луксозен туристически кораб.

— Какви са били тези отломки?

Флорес порови в едно дипломатическо куфарче и извади една тънка папка.

— Разполагам с кратък списък, получен от капитана на претърсващия съд. Той е изброял един тапициран стол, две избелели спасителни ризи, произведени поне преди петнадесет години, с щамповани върху тях инструкции за работа на почти нечетлив испански, няколко дървени каси без маркировка, матрак, контейнери за храна, три вестника, единия от Веракрус, Мексико, другите два от Ресифе, Бразилия.

— Дати? — прекъсна го Пит.

Флорес погледна въпросително Пит за миг, след което извърна поглед.

— Капитанът не ги е съобщил.

— Пропуск, който ще бъде отстранен — каза строго Рохас, след като се досети накъде биеше Пит.

— Ако вече не е твърде късно — притеснено продължи Флорес.

— Трябва да признаете, полковник, че това по-скоро е бил боклук, изхвърлен от някой кораб, отколкото отломки от потънал съд.

— Можете ли да начертаете координатите на корабите така, както са показани на спътникова снимка? — попита Пит.

Флорес кимна и започна да нанася позициите върху една морска карта.

— Още по едно бренди, господа? — предложи Рохас.

— Страхотно ободрява — каза Гън, като подаде чашата си към лейтенанта. — Долавям съвсем лек дъх на кафе.

Рохас се усмихна.

— Виждам, че сте познавач, мистър Гън. Точно така. Чичо ми го дестилира в една от кафените си плантации.

— Твърде сладко е — каза Джордино, — напомня ми за сладък корен^[1].

— Съдържа и малко мастика. — Рохас се обърна към Пит. — А вие, мистър Пит, как го намирате?

Пит вдигна чашата срещу светлината и разгледа съдържанието ѝ.

— Бих казал, че е около двеста градуса.

Северноамериканците не спираха да удивляват Рохас. В един момент те са сериозни и делови, в следващия — непоправими шегобийци. Той често се чудеше как са успели да изградят такава суперсила.

След миг Пит се засмя със своя заразителен смях.

— Само се пошегувах. Кажете на вашия чичо, че ако някога реши да прави износ за САЩ, аз ще бъда първият, който ще пласира питието му на пазара.

Флорес хвърли пергелите и потупа едно начертано с молив квадратче върху картата.

— Вчера сутринта в 03:10 те са били тук.

Всички се върнаха обратно до масата и се надвесиха над картата.

— Курсовете и на трите кораба са водели към един и същ район — отбеляза Гън. Той извади един малък калкулатор от джоба си и започна на натиска бутоните му. — Ако вземем техните усреднени скорости, да речем около тридесет възела за „Лейди Фламбъро“, осемнадесет за „Кабо Галегос“ и двадесет и два за „Генерал Браво“...

— Гласът му постепенно загълхна, докато той си записваше изчисленията в полето на картата. След няколко мига той се изправи и потупа цифрите. — Нищо чудно, че чилийският товарен кораб не го е забелязал. Когато той е пресякъл курса на туристическия кораб, последният е бил на не по-малко от шестдесет и четири километра западно от точката на пресичане.

Пит погледна замислено линиите по картата.

— Мексиканският контейнеровоз, от друга страна, изглежда като че ли се е разминал с „Лейди Фламбъро“ на не повече от три-четири километра разстояние.

— Няма нищо изненадващо в това — каза Рохас, — като вземем предвид факта, че туристическият кораб се е движил без светлини.

Пит погледна Флорес.

— Спомняте ли си фазата на луната, капитане?

— Да, между новолуние и първа четвърт, полумесец.

Джордино поклати глава.

— Не е било достатъчно светло, ако вахтеният на мостика не е гледал в нужната посока.

— Предполагам, че сте започнали претърсването от тази точка — каза Пит.

Флорес кимна.

— Да, самолетите покриха мрежа с размери двеста километра на изток, север и юг.

— И не са открили и следа от него.

— Само контейнеровоза и онзи с въглищата.

— Може да се е върнал обратно и след това да е драснал на север или на юг — предположи Гън.

— Помислихме и за това — каза Флорес. — Самолетите претърсиха всички крайбрежни участъци, когато се връщаха да презаредят и когато отново излитаха след това.

— Като се вземат предвид фактите — мрачно каза Гън, — страхувам се, че единственото място, където може да се намира „Лейди Фламбъро“, е морското дъно.

— Вземи последното му местонахождение, Руди, и изчисли максималното разстояние, което той е могъл да измине, преди да пристигнат самолетите.

Рохас погледна Пит с интерес.

— Мога ли да попитам какво възнамерявате да правите? Всяко по-нататъшно търсене би било безпредметно. Претърсили сме целия район, в който той е изчезнал.

Погледът на Пит минаваше през Рохас, сякаш полковникът бе прозрачен.

— Както се каза тук преди малко, единственото място, където корабът може да се намира, е на морското дъно. И ние ще търсим точно там.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— „Саундър“, кораб за дълбоководни изследвания на НЮМА, трябва да пристигне в района за претърсване по някое време тази вечер. Ще ви бъдем благодарни, ако може да отделите един хеликоптер, който да ни закара до него.

Рохас кимна.

— Ще се разпоредя да има един в готовност.

След това той добави:

— Вие осъзнавате, че това би означавало да търсите една определена риба в площ от десет хиляди квадратни километра. Това може да продължи цял живот.

— Не — уверено каза Пит. — Най-много двадесет часа.

Рохас бе прагматичен човек. Той не бе склонен да приема желаното за действително. Погледна Джордино и Гън, като очакваше да види скептицизъм в очите им. Вместо това той видя пълно единодушие.

— Вие, разбира се, не говорите сериозно. Този срок е повече от нереален.

Джордино вдигна ръката си и небрежно заразглежда върха на пръстите си.

— Ако мога да съдя по опита си — спокойно каза той, — Дърк доста е завишил цифрата.

[1] Растение (*Glycyrrhiza glabra*), от чийто корен се получава черна субстанция, използвана в медицината и сладкарската промишленост. — Б.пр. ↑

Точно четиринадесет часа и четиридесет и две минути след като хеликоптерът на уругвайската армия ги стовари на площадката за кацане на „Саундър“, те откриха потънал кораб на 1020 метра дълбочина, чийто размери отговаряха на „Лейди Фламбъро“.

Когато го забелязаха за пръв път, обектът представляващ малко тъмно петънце върху една плоска равнина след континенталния пад. С приближаването на „Саундър“ към целта операторът на сонарната станция намаляващ обхватата на измерване, докато замъгленото изображение на кораб не придоби ясна форма и очертания.

„Саундър“ не разполагаше със системата за наблюдение, струваща пет милиона долара, на която Пит и Джордино се бяха радвали на „Поулър Иксплорър“. На тегления от кораба сонарен датчик нямаше монтирани цветни видеокамери. Мисията на океанографите, които бяха на борда, бе просто да картографират големи участъци от морското дъно. Електронното оборудване на кораба бе предназначено за изследване на повърхности с големи размери, а не за детайлни снимки от близко разстояние на потънали обекти, създадени от човека.

— Конфигурацията е същата — каза Гън. — Но образът е доста неясен. Възможно е само да си въобразявам, но ми се струва, че един от комините е паднал върху надстройката на кърмата. Двата борда изглеждат високи и прави. Корабът е в изправено положение, кренът му не е по-голям от десет градуса.

Джордино се дръпна настрана.

— Ще трябва да използваме видеокамера, за да го идентифицираме с положителност.

Пит не каза нищо. Той продължи да наблюдава экрана на сонара дълго след като обектът бе останал зад кърмата на „Саундър“. Изчезващо и най-малката надежда да намери баща си жив. Той изпитваше чувството, че гледа ковчег, върху чийто капак хвърляха пръст.

— Всичко върви добре, приятелю — обърна се към него Джордино. — Насочи ни право в целта.

— Откъде разбра къде да търсим? — попита Франк Стюарт, капитанът на „Саундър“.

— Допуснах, че след като е пресякъл пътя на „Генерал Браво“, „Лейди Фламбъро“ не е променил курса си — обясни Пит. — И тъй като не е бил забелязан от претърсващите района самолети от външната страна на курса на „Кабо Галегос“, реших, че най-удачното място, където да концентрираме нашите усилия за претърсване, е в посока изток от последния му известен курс, както бе показан от Ландсат.

— Накратко, в един тесен коридор между „Генерал Браво“ и „Кабо Галегос“ — каза Джордино.

— Това с две думи обяснява всичко — потвърди Пит.

Гън го погледна:

— Съжалявам, че това не е повод за празнуване.

— Искаш ли да изпратим долу един АДУ^[1]? — попита Стюарт.

— Можем да спестим време — отвърна Пит, — като се откажем от дистанционното изследване с камера и отидем направо на вариант обитаема подводна сонда. Също така, механичните ръце на сондата може да се окажат полезни, ако ни се наложи да вземем нещо от потъналия кораб.

— Екипажът може да приготви „Дийп Роувър“ за спускане до половин час — каза Стюарт. — Ти ли ще го управляваш?

Пит кимна:

— Аз ще се спусна с него.

— На дълбочина от хиляда метра ще бъдеш на границата на неговия допустим дълбочинен обхват.

— Няма основание за тревога — каза Руди Гън. — При тази дълбочина „Дийп Роувър“ има коефициент на безопасност едно към четири.

— По-скоро бих скочил с Фолксваген от Ниагара — каза капитанът, — отколкото да се спусна на хиляда метра дълбочина в пластмасов мехур.

С тесните си рамене и зализаната си дълга, с цвят на препечен хляб коса, Стюарт приличаше на търговец от хранителен магазин на някое малко градче и командир на скаутски отряд. Моряк, закален в морските бури, той плуваше добре, но изпитваше страх от дълбокото и отказваше да се научи да се спуска под вода с водолазен апарат. Той

изпълняваше желанията на учените и угаждаше на капризите им относно техните океанографски проекти, както изискваха обичайните взаимоотношения бизнес клиенти. Командването на кораба обаче беше негова територия, затова всеки един от академичните учени, който се правеше на Дългия Джон Силвър пред екипажа, бе тутакси скастрян и поставен на мястото му.

— Този пластмасов мехур — каза Пит — представлява акрилна сфера с дебелина над дванадесет сантиметра.

— Много обичам да се излежавам на палубата под слънцето и да махам за движдане на някой, който отива да се гмурка с тази джунджурия — мърмореше Стюарт, докато излизаше през вратата.

— Харесва ми — каза мрачно Джордино. — Няма и капчица такт, но все пак ми харесва.

— Вие двамата имате нещо общо — каза Пит, като се хилеше.

Гън постави на „стоп кадър“ записаната от сонара видеолента и започна внимателно да разучава застиналото изображение. След това вдигна нагоре очилата си и отново фокусира погледа си:

— Корпусът изглежда цял. Няма следи от разкъсване. Защо, по дяволите, е потънал?

— И което е още по-странно — размишляваше Джордино, — как така няма никакви плаващи отломки?

Пит също се загледа в неясното изображение.

— Помните ли „Циклопи“? Той също изчезна безследно.

— Как можем да го забравим? — изпъшка Джордино. — Все още не са ни зараснали белезите.

Гън вдигна очи към него.

— Справедливостта изисква да кажа, че не можете да сравнявате един неравномерно натоварен кораб, построен някъде в началото на века със съвременен презokeански кораб, в който са вградени хиляда предпазни и обезопасителни устройства.

— Тук не е имало буря, която да го потопи — каза Пит.

— Може би някоя внезапна вълна?

— Или може би някоя пясъчна плитчина е направила пробойна в корпуса му — каза Джордино.

— Ще узнаем съвсем скоро — каза тихо Пит. — Още два часа и ние вече ще сме седнали на главната му палуба.

Външният вид на „Дийп Роувър“ наподобяващ по-скоро на космически апарат, чието предназначение бе да обикаля в орбита около земята, отколкото на подводна сонда, която да кръстосва дълбините на океана. Формата му би се понравила само на марсианец. Двеста и четиридесет сантиметровата сфера бе разделена от един голям О-пръстен и стоеше върху правоъгълни опори, в които бяха поместени сто и двадесет волтовите акумулатори. От задната част на сферата се подаваха всевъзможни приспособления и уреди: тласкащи устройства и двигатели, бутилки с кислород, контейнери за извличане на въглеродния двуокис, механизъм за скачване, камери, сканиращо сонарно устройство. Най-голямо впечатление обаче правеха манипулаторите, които се подаваха отпред. Те биха накарали всеки себеуважаващ се робот да позеленее от завист. Описани накратко, те представляваха механични ръце, които по своята сърчност не само че не отстъпваха на ръцете от плът и кръв, а бяха способни и на нещо повече. Една сензорна система за обратна връзка даваше възможност движенията на ръката да бъдат контролирани до хилядни от милиметъра, докато друга силова обратна връзка позволяваща на ръцете нежно да държат малка чаша или да сграбчат и повдигнат желязна печка.

Пит и Джордино търпеливо обикаляха около „Дийп Роувър“, докато двама техници го преглеждаха. Той бе поставен върху опора с формата на седло във вътрешността на едно помещение, наподобяващо пещера, което наричаха „лунния басейн“.

Площадката, която държеше седлото, бе част от корпуса на „Саундър“ и можеше да бъде спускана на двадесет фута под повърхността на водата.

Накрая един от техниците кимна с глава:

— Може да тръгвате, когато сте готови.

Пит потупа Джордино по гърба.

— След теб.

— Окей, аз ще поема манипулаторите и камерите — каза шеговито той, — а ти ще караш. Само гледай да не попаднем в някое задръстване.

— Кажи му — извика Стюарт от една по-горна ниша с глас, който отекваше вътре в празното пространство, — че ако върне апарата

цял-целеничък, ще му дам една голяма целувка.

— А на мен? — извика към него Джордино, като пое шегата.

— Също и на теб.

— Да си свалям ли ченето?

— Сваляй каквото си искаш.

— И ти казваш на това стимул? — каза сухо Пит. Той бе благодарен на капитана, че се опитваше да му отклони вниманието от това, което можеха да открият. — По-скоро бих запрашил за Африка, отколкото да се върна отново тук.

— Ще ти трябва цял камион с кислородни бутилки — каза Стюарт.

Без да чува добродушната размяна на любезности, към тях се приближи Гън, сложил на ушите си чифт слушалки, чийто кабел висеше в краката му.

Той се стараеше да придаде делови тон на инструкциите си, но в гласа му се прокрадваше съчувствие:

— Ще следя звуковия ви локаторен лъч и комуникациите. Веднага щом видите дъното, се обърнете на триста и шестдесет градуса, докато сонарът ви не открие потъналия кораб. След това ми дайте направлението. Очаквам да ме информирате на всеки един етап от пътуването ви.

Пит разтърси ръката на Гън:

— Ще поддържаме връзка.

Гън изгледа с тъга стария си приятел.

— Сигурен ли си, че не предпочиташ да останеш горе и аз да се спусна вместо теб?

— Трябва да видя всичко с очите си.

— Късмет — измърмори Гън, след което се обърна бързо и се заизкачва по една стълба, която водеше навън от лунния басейн.

Пит и Джордино се настаниха един до друг в кресла, подобни на самолетните. Техниците завинтиха горната половина на сферата, която притисна водонепроницаемия уплътнителен О-пръстен и затегнаха скобите.

Джордино започна да преглежда списъка с необходимите процедури преди потапяне:

— Захранване?

— Захранване включено — потвърди Пит.

— Радиовръзка?
— Чуваш ли ни, Руди?
— Високо и ясно — отговори Гън.
— Кислород?
— Двадесет и един цяло и пет десети процента.
Когато привършиха, Джордино каза:
— Готови сме и чакаме вас, „Саундър“.
— Имате разрешение за излитане, „Дийп Роувър“ — отговори Стюарт с обичайния си ироничен тон. — Донесете на връщане един омар за вечеря.

Двама водолази в пълна екипировка стояха до платформата, докато тя се спускаше бавно в морето. Водата обгради „Дийп Роувър“ и скоро погълна сферата. Пит погледна нагоре към блещукащите светлини на лунния басейн и видя трепкащите очертания на фигури, надвесени над парапета. Цялата компания от океанографи и екипаж се беше събрала, за да присъства на спускането. Те се суетяха около Гън и слушаха съобщенията по радиото. Пит се чувстваше като риба, изложена на показ в аквариум.

Когато те се потопиха изцяло, водолазите се спуснаха във водата и освободиха подводния апарат от седлото му. Един от тях вдигна ръка и направи знака за „Всичко е наред“. Пит се усмихна и отговори, като вдигна нагоре палец и след това посочи напред.

Ръкохватките на края на облегалките за ръце движеха манипуляторите, докато самите облегалки управляваха четирите тласкащи устройства. Пит управляваше „Дийп Роувър“ като един вид подводен хеликоптер. Един лек натиск с лакти и апаратът се вдигна от седлото. След това тласък с ръцете напред и хоризонталните тласкащи устройства го задвижиха в същата посока.

Пит закара малкия съд на около тридесет метра от платформата и спря, за да провери посоката на компаса. След това включи вертикалните тласкачи и започнаха да се спускат в дълбините.

Надолу и все по-надолу се спускаше „Дийп Роувър“ през безмерното празно пространство. Водата, която ги обграждаше, ставаше все по-тъмна. Трепкацият синьо-зелен цвет на повърхността на водата скоро се превърна в нежно сив. Една малка, еднометрова синя акула заплува с леки движения към подводния апарат, направи

един кръг около тях и като не намери нищо примамливо, продължи самотното си пътешествие през мътните води.

Те не усещаха движението. Единственият звук бе тихият пукот на радиото и тънкото писукане на локаторния лъч. Водата обгради с черна непроницаема завеса тяхното малко късче светлина.

— Преминаваме четиристотин метра — докладва Пит със спокойствието на пилот, който съобщава за височината на полета си.

— Четиристотин метра — повтори Гън.

Обикновено в такива случаи от вътрешността на подводния апарат щяха да бликнат остроумия и саркастични подмятания, за да се убие времето, но при това пътуване Пит и Джордино бяха необичайно мълчаливи. Разговорът им по време на спускането рядко надхвърляше няколко думи.

— Виж, идва една красавица — каза Джордино, като сочеше навън.

В същия миг я видя и Пит. Една от най-грозните обитателки на морските дълбини. Дълго тяло, подобно на змиорка, с луминесцентни очертания като неонова реклама. Застиналата зяпнала паст никога не се затваряше напълно поради дългите грапави зъби, които се използваха повече за улавяне и задържане на плячката, отколкото за нейното сдъвкане. Окото блестеше неприятно, докато един хобот, който бе прикрепен към осветената брада, висеше от долната ѝ челюст, за да примами следващото ястие.

— Какво ще кажеш да си пъхнеш ръката в това нещо? — попита Пит.

Преди Джордино да може да отговори, Гън се намеси:

— Един от учените иска да узнае какво сте видели.

— Риба дракон — отвърна Пит.

— Той иска описание — каза Джордино.

— Кажи му, че ще я нарисуваме, когато се върнем — изсумтя Пит.

— Ще му предам това.

— Преминаваме осемстотин метра — докладва Пит.

— Внимавайте да не се ударите в дъното — предупреди го Гън.

— Ще хвърляме по едно око. Никой от нас не гори от желание да направи еднопосочено пътуване.

— Няма да ви навреди, ако заострите вниманието си. Как сте с кислорода?

— Тип-топ.

— Трябва вече да сте наблизо.

Пит намали скоростта на спускане на „Дийп Роувър“, като леко докосна плъзгашите се облегалки за ръце. Джордино се взря надолу, като наблюдаваше внимателно за появяването на скали. Пит можеше да се закълне, че в продължение на осемте минути, които изминаха преди морското дъно бавно да се появи под тях, приятелят му не мигна нито веднъж.

— На дъното сме — съобщи Джордино. — Дълбочина хиляда и петнадесет метра.

Пит подаде допълнителна мощност към вертикалните тласкачи и подводният апарат спря колебливо на три метра над сивата тиня. Налягането на водата бе увеличило теглото му по време на пускането. Пит отвори един от клапаните за баластните резервоари, като следеше манометъра и го напълни с точно толкова въздух, колкото да постигне уравновесяване на теглото.

— Правим завоя — уведоми той Гън.

— Потъналият кораб трябва да бъде приблизително в посока едно-едно-нула градуса — изпука от радиото гласът на Гън.

— Да, прието — каза Пит. — Имаме сонарна цел на двеста и двадесет метра, посока едно-едно-два градуса.

— Разбрах, „Дийп Роувър“.

Пит се обърна към Джордино:

— Е, да видим какво има там.

Той увеличи мощността на хоризонталните тласкачи и направи широк завой, като изучаваше голия морски пейзаж пред себе си, докато Джордино му помагаше да не се отклони от курса, като указаваше посоката по показанията на компаса.

— Дай наляво няколко румба. Много отиде. Окей, сега успя. Карай право напред.

В очите на Пит не се долавяше и следа от вълнение. Лицето му бе странно неподвижно. Той се чудеше с нарастващ страх какво можеше да открие.

Спомни си кошмарът, който преследвал един водолаз, участвал в спасителните операции на ферибот, потънал след катастрофа с друг

съд. Водолазът работил по кораба на тридесет метра дълбочина, когато усетил потупване по рамото си. Той се извърнал и се озовал пред тялото на красива девойка, която го гледала с незрящи очи. Едната ѝ ръка била протегната напред и го докосвала, сякаш молела той да я поеме. Дълги години след това този кошмар не спирал да измъчва водолаза.

Пит бе виждал трупове преди. Замръзнали като екипажа на „Серапис“, подпухнали и ужасни като екипажа на президентската яхта „Игъл“, разложени и полуразпаднали се в потънали самолети край бреговете на Исландия и в езеро в колорадските Скалисти планини. Той още можеше да си ги спомни, като си затвореше очите.

Молеше се на Бога да не види баща си като плаващ труп. Той затвори очи за няколко секунди и без малко да бълсне „Дийп Роувър“ в дъното. Пит искаше да запомни сенатора жив и пращащ от здраве — а не като призрачно видение в морето или нелепо гримиран вкочанен труп в ковчег.

— Предмет в тинята вдясно — каза Джордино, като извади Пит от болезнените му мисли.

Пит се наведе напред:

— Двесталитров варел. Още три от тях вляво.

— Те са навсякъде — каза Джордино. — Това място тук изглежда като сметище.

— Виждаш ли някакви надписи?

— Само някакви испански думи, боядисани с шаблон. Вероятно информация за теглото и обема.

— Ще се приближа до този, който е точно пред нас. Виждам, че от него все още се процежда съдържанието му, каквото и да е било то.

Пит доближи сферата на „Дийп Роувър“ на няколко инча от потъналия варел. Прожекторът освети едно тъмно вещество, което се виеше от дренажния отвор.

— Масло? — каза Джордино.

Пит поклати глава:

— Цветът е по-скоро ръждив. Не, почакай, червен е. Господи, това е червена маслена боя.

— До варела има някакъв друг цилиндричен предмет.

— Какво мислиш, че може да е това?

— Бих казал, че е голямо руло от пластмасово фолио.

— Бих казал, че си прав.

— Няма да е зле да го вземем на борда на „Саундър“ за изследване. Задръж така. Ще го хвана с манипулаторите.

Пит кимна мълчаливо и задържа „Дийп Роувър“ в стабилно положение срещу лекото придвижно течение. Джордино сграбчи ръкохватките на системата за управление и сви двете механични ръце около пластмасовото руло, досущ както човек би свил ръце в лактите си, за да прегърне приятел. След това той разположи многофункционалните ръце така, че да хванат и долния ръб.

— Държим го здраво — съобщи той. — Дай малко нагоре, за да го извадя от тинята.

Пит го стори и „Дийп Роувър“ се издигна бавно, като носеше рулото със себе си, следван от завихрен облак фини тиня. В продължение на няколко мига те не виждаха нищо. След това Пит даде леко напред, докато не излязоха отново в бистри води.

— Трябва вече да сме близо до него — каза Джордино. — Сонарът показва массивна цел напред и малко вдясно.

— На нашия екран вие сте практически отгоре му — каза Гън.

Подобно на призрак в затъмнено огледало корабът изплува от мрака. Увеличен от пречупването на светлината във водата, той представляващ изумителна гледка.

— Имаме визуален контакт — докладва Джордино.

Пит намали хода на „Дийп Роувър“ и спря на седем метра от корпуса. След това даде ход нагоре, след което придвижи апаратата успоредно на предната палуба на изоставения кораб.

— Какво, по дяволите... — Пит внезапно мълкна. После попита:

— Руди, какви бяха цветовете на „Лейди Фламбъро“?

— Стой така. — Не бяха изминали и десет секунди, когато Гън отговори: — Светлосин корпус и надстройка.

— Този кораб има червен корпус с бяла надстройка.

Гън не отговори веднага. Когато го стори, гласът му звучеше като на стар и уморен човек:

— Съжалявам Дърк. Трябва да сме се натъкнали на един изчезнал кораб през втората световна война, ударен от торпедо на германска подводница.

— Не е възможно — промърмори сдържано Джордино. — Корабът пред нас е непокътнат. Няма признания за обрастване или

корозия. Виждам от него да изтича масло и да изкачат мехурчета въздух. Той е потънал преди не повече от седмица.

— Нямаме данни — чу се гласът на Стюарт по радиото. — Единственият кораб, обявен за изчезнал през последните шест месеца в тази част на Атлантика е вашият туристически кораб.

— Това тук не е никакъв туристически кораб — изстреля обратно Джордино.

— Почекайте за минута — каза Пит. — Ще заобиколя кърмата и ще видя дали мога да го идентифицирам.

Той спусна „Дийп Роувър“ стръмно надолу и започна да се движи покрай страната на кораба. Когато стигнаха кърмата, той леко зави и спря. Подводният апарат висеше неподвижно само на метър от името на кораба, изписано с боя върху заваръчни шевове.

— О, боже — прошепна невярващо Джордино, изпаднал в благоговение. — Изпързали са ни.

Пит не бе нито учуден, нито изумен. Той се хилеше като луд. Мозайката далеч не бе подредена изцяло, но най-важните части бяха вече на местата си. Белите релефни букви върху червените стоманени площи не изписваха името „Лейди Фламбъро“.

Те изписваха „Генерал Браво“.

[1] АДУ — апарат с дистанционно управление; спускаема система за подводни наблюдения, окачена на въже. — Б.а. ↑

Дори и самите конструктори и корабостроители на „Лейди Фламбъро“ да застанеха на четиристотин метра от кораба, те не биха го познали. Формата на комина му бе променена, освен това всеки един квадратен инч от съда бе пребоядисан. В допълнение на фасадата, корпусът бе боядисан на ивици с боя, симулираща цвета на ръждата.

Надстройката му, толкова красива преди, прозорците на апартаментите, както и палубата за разходка — всички те сега бяха скрити под огромни плохи от дървесни частици, сглобени по такъв начин, че на външен вид да приличат на товарни контейнери.

Там, където бе невъзможно да се премахнат или скрият модерните заоблени черти на мостика на туристическия кораб, на тях им бе придалена квадратна форма с помощта на дървени конструкции и платно, върху което бяха боядисани фалшиви люкове и странични отвори.

Светлините на Пунта дел Есте още не бяха изчезнали зад кърмата, когато всички членове на екипажа и пасажерите бяха свикани и разпределени на групи за принудителен труд. Те започнаха работа под зоркия поглед на похитителите на Амар и бяха докарани до състояние на пълно изтощение. Корабните офицери, ръководителите на пътуването, стюардите, готовчите и обикновените моряци — всички те ковяха гвоздеи и с робски труд сглобяваха предварително изгответните елементи на контейнерите през нощта.

Не беше пощадена нито една от важните личности. Сенаторът Пит и Хала Камил, президентите Хасан и Де Лоренцо, заедно с членовете на техните кабинети и помощниците от екипите им, всички бяха принудени да работят като дърводелци и бояджии.

До момента, в който туристическият кораб се срещна с „Генерал Браво“, фалшивите товарни контейнери бяха на мястото си и корабът имаше външен вид и цветове, почти идентични с тези на другия.

От ватерлинията нагоре дегизираният „Лейди Фламбъро“ лесно можеше да мине за товарен кораб. Една инспекция от въздуха би открила незначителни несъответствия. Очевидните разлики можеха да

бъдат открыти, само ако корабът беше наблюдаван откъм морето и от съвсем близко разстояние.

Капитан Хуан Мачадо и осемнадесетте члена на екипажа на „Генерал Браво“ се бяха прехвърлили на туристическия кораб, след като бяха отворили всички кингстонови клапи и врати за товари и бяха взривили зарядите, поставени на стратегически места по цялото протежение на корпуса. Със серия от приглушени експлозии товарният кораб потъна в морето, като изрази протеста си само с няколко слаби клокочения.

Когато небето на изток започна да просветлява от изгряващото слънце, дегизираният „Лейди Фламбъро“ плаваше с пълна пара към официално обявленото си местоназначение. Но когато пристанището Сан Пабло в Аржентина бе на четиридесет километра от десния борд, туристическият кораб го подмина и продължи право на юг.

Хитрият план на Амар бе успял. Бяха изминали вече три дена, а светът бе все още заблуден и вярваше, че „Лейди Фламбъро“ и видните пасажери лежат някъде на дъното на морето.

Амар седна до една маса, върху която бе поставена една морска карта, и отбеляза последното местоположение на кораба. След това той начерта права линия до крайната точка на тяхното пътешествие и отбеляза точката с X. Обзет от самодоволство, той оставил молива и запали един дълъг дънхил, като изпускаше дима над картата подобно на талази мъгла.

Шестнадесет часа, пресметна той. Още шестнадесет часа плаване без преследвачи и корабът щеше бъде скрит на сигурно място, без никакъв шанс да бъде открит.

Капитан Мачадо влезе в навигаторната стая от мостика, като крепеше малък поднос върху ръката си.

— Искате ли чаша чай и кроасан? — попита той на перфектен английски.

— Благодаря ви, капитане. Сега, като си мисля за това, излиза, че не съм ял откакто напуснахме Пунта дел Есте.

Мачадо постави подноса върху масата и наля чая.

— Знам, че не сте мигнал, след като моят екипаж и аз се качихме на борда.

— Все още има много работа.

— Може би трябва да започнем, като първо се представим официално един на друг.

— Знам кой сте или поне знам името, под което се подвизавате — каза Амар с безразличие. — Не се интересувам от дълги биографии.

— Така ли?

— Да.

— Имате ли нещо против да ме посветите във вашите планове?

— каза Мачадо. — Не бях информиран за нищо друго, освен за прехвърлянето ни на вашия кораб, след като потопим „Генерал Браво“. Ще ми бъде много интересно да чуя следващата стъпка от нашата мисия, особено частта за това как нашите обединени екипажи възnamеряват да напуснат кораба и да избегнат арестуването от международните сили за сигурност.

— Съжалявам, бях твърде зает, за да ви осветля по този въпрос.

— Сега може би е настъпил моментът — настоя Мачадо.

С типичен маниер Амар спокойно отпи от чая и привърши кроасана под маската си, преди да отговори. След това отправи безизразен поглед над масата с картата към Мачадо.

— Засега не възnamерявам да напускам кораба — каза с равен глас той. — Моите инструкции от вашия и нашия лидер са да печелим време и да отложим окончателното разрушаване на „Лейди Фламбъро“, за да могат те двамата да имат време да оценят ситуацията и да я обърнат в своя полза.

Бавно Мачадо се отпусна, взря се през маската в студените черни очи на египтянина и разбра, че пред себе си имаше човек, който бе пълен господар на положението.

— Аз нямам такива проблеми — каза той и вдигна каната. — Още чай?

Амар подаде чашата си.

— Какво правите, когато не потопявате кораби?

— Специализирам се в извършването на политически убийства — отвърна с охота Мачадо. — Също като вас, Сюлейман Азис Амар.

Мачадо не можеше да види гримасата на неприятна изненада под маската на Амар, но знаеше, че е там.

— Из pratени сте да ме убиете? — попита Амар и докато небрежно изтърсваше пепелта от цигарата си, насочи един малък

автоматичен пистолет, който сякаш с вълшебна пръчица се бе появил изведенъж в дланта му.

Мачадо се усмихна и скръсти ръце, като държеше дланите си открыти.

— Може да се успокоите. Моите заповеди са да работят с вас в пълна хармония.

Амар постави обратно пистолета в едно пружинно устройство, скрито в десния му ръкав.

— Как ме познахте?

— Нашите лидери имат малко тайни помежду си.

Да го вземат дяволите тоя Язид, помисли си ядосан Амар. Разкривайки самоличността му, Язид го беше предал. Той и за миг не се хвани на лъжата на Мачадо. Веднъж щом президентът Хасан бъдеше отстранен, преродилият се Мохамед нямаше да се нуждае повече от наемния си убиец. Амар нямаше намерение да разкрива плановете си за бягство пред мексиканския убиец. Той ясно съзнаваше, че човекът пред него нямаше друг избор, освен да сключи съюз с него по целесъобразност. Амар изпитваше удоволствие от мисълта, че може да убие Мачадо във всеки момент, докато мексиканецът трябваше да чака, докато спасението не бъдеше осигурено.

Амар владееше напълно положението.

Той вдигна чашата си:

— За Ахмад Язид.

Мачадо вдигна сковано своята:

— За Топилцин.

Хала и сенаторът Пит бяха затворени в един апартамент заедно с президента Хасан. Те бяха mrъсни и изпоцапани с боя и изтощени до такава степен, че не можеха да заспят. Ръцете им бяха покрити с мехури, мускулите ги боляха от физическия труд, на който те не бяха свикнали. Освен това бяха и гладни.

След лудото бързане по префасонирането на външния вид на туристическия кораб след като напуснаха Уругвай, похитителите не им бяха давали никаква храна. Единствената течност, която поемаха, беше от чешмата в банята. Отгоре на всичко положението им се влошаваше

от температурата, която непрекъснато спадаше, а от вентилаторите не идваше никаква топлина.

Президентът Хасан се бе проснал върху едно от леглата и бе в окаяно състояние. Той страдаше от хронично заболяване на гърба и напрежението от десетте часа нескончаемо навеждане и изправяне го бяха довели до състояние на постоянна болка, която той стоически издържаше.

Ако не помръдваха леко от време на време, Хала и сенаторът можеха спокойно да бъдат взети за статуи, издялани от дърво. Хала седеше на една маса, положила глава върху ръцете си. Дори и в това раздърпано състояние тя изглеждаше спокойна и красива.

Сенаторът Пит се бе облегнал на една кушетка, загледан замислено в една лампа на тавана. Само мигащите му очи показваха, че е все още жив.

Накрая Хала вдигна глава и го погледна.

— Само да можехме да направим нещо — каза тя, почти шепнейки.

Сенаторът се надигна сковано до седнало положение. За възрастта си той все още бе в добра физическа форма. Въпреки че нямаше място по тялото му, което да не го болеше, сърцето му биеше така здраво, сякаш той бе с двадесет години по-млад.

— Онзи дявол с маската не допуска и най-малкия пропуск — каза той. — Не иска да ни дава храна, за да нямаме сила, всички са затворени поотделно, за да не можем да се свързваме помежду си или да организираме контраудар. Освен това той и неговите терористи не са влизали в контакт с нас от два дена. Всичко е пресметнато така, че да ни държи крайно напрегнати и същевременно безпомощни.

— Не можем ли поне да се опитаме да излезем оттук?

— Много е вероятно в дъното на коридора да има пазач, който чака да разстреля първия човек, успял да разбие вратата си. А и дори да успеем по някакъв начин да го преминем, къде можем да отидем?

— Бихме могли да откраднем някоя спасителна лодка, може би — предположи наслуки Хала.

Сенаторът поклати глава и се усмихна.

— Вече е твърде късно за всякакъв опит. Не и сега, когато силата на похитителите се удвои с екипажа от онзи мексикански товарен кораб.

— Ами ако разбием прозореца и оставим следи с парчета от мебели, спални чаршафи или каквото и да е друго, което можем да изхвърлим навън? — не се предаваше Хала.

— Със същия успех бихме могли да хвърлим бутилки с писма. До сутринта теченията ще ги отнесат на сто километра от нашата диря.

— Той направи пауза, за да поклати глава. — Тези, които ни търсят, никога не биха ги намерили навреме.

— Вие знаете много добре, сенаторе, както и аз, че никой не ни търси. Светът мисли, че корабът ни е потънал и всички са се удавили. Всички опити за търсене ще са вече прекратени.

— Знам един човек, който никога няма да се откаже.

Тя го погледна въпросително:

— Кой?

— Синът ми, Дърк.

Хала се надигна, отиде куцайки до прозореца и се загледа безучастно в дървената плоскост отвън, която скриваше изгледа към морето.

— Вие трябва много да се гордеете с него. Той е смел и съобразителен мъж, но е просто човек. Той никога няма да прозре измамата...

Тя спря внезапно и надзърна в една малка пукнатина, през която се виждаше късче от морската шир.

— Нещо премина край кораба.

Сенаторът се приближи и застана до нея. Той успя да различи няколко бели предмета на фона на синьото море.

— Лед — каза той, изумен. — Това обяснява студа. Ние трябва да сме поели курс към Антарктика.

Хала се опря на него и зарови лице в гърдите му.

— Сега никога няма да бъдем спасени — шепнеше тя с безпомощно примирение. — Никой няма да се сети да ни търси там.

Никой не бе подозирал, че „Саундър“ може да плава толкова бързо. Палубите му вибрираха от включените на максимална мощност двигатели и корпусът му потреперваше, когато се врязваше във вълните.

Спуснат във вода от една корабостроителница в Бостън през лятото на 1961, в продължение на близо три десетилетия той бе наеман от океанографски институти за дълбоководни научноизследователски проекти по всички морета на света. След като бе закупен от НЮМА през 1990, той претърпя основен ремонт и бе изцяло обновен. Новият му дизелов двигател с мощност 4000 конски сили бе проектиран да го тласка с максимална скорост от четири надесет възела, но Стюарт и техниците му съумяха по някакъв начин да изтръгнат седем надесет.

„Саундър“ бе единственият кораб по следите на „Лейди Фламбъро“ и шансовете му за скъсяване на дистанцията между тях бяха като тези на дребна хрътка, гонеща леопард. Бойните кораби на аржентинската флота и британските военноморски единици, разположени на Фолкландските острови, можеха да заловят бягащия туристически кораб, но не бяха вдигнати по тревога.

След кодираното съобщение на Пит до адмирал Сандекър относно изненадващото откриване на „Генерал Браво“ вместо „Лейди Фламбъро“, обединените началник-щабове и шефовете на разузнавателните служби към Белия дом настоятелно посъветваха президента да се разпореди за плътна информационна завеса около това разкритие, докато Силите за специални операции на Съединените щати не стигнат до района и координират спасителната акция.

И така старият „Саундър“ пореще морските вълни самотен, без да е получил никакви официални пълномощия от високо място. Моряците и учените на борда му обаче бяха вече обзети от трескавото вълнение на преследването.

Пит и Джордино седяха в трапезарията на кораба и разучаваха една карта на най-южната част на Атлантическия океан, която Гън бе простилял върху масата и закрепил с помощта на чаши за кафе.

— Убеден си, че са тръгнали на юг? — Гън попита Пит.

— Един завой на сто и осемдесет градуса в северна посока би върнал туристическия кораб обратно в района на претърсване — обясни Пит. — А и няма начин те да са завили на запад към аржентинското крайбрежие.

— Те биха могли да се отправят в открито море.

— С преднина от три дни те може да са вече на половината път за Африка — добави Джордино.

— Твърде рисковано — каза Пит. — Този, който ръководи това шоу, не му липсва сиво вещество. Един завой на изток през океана би изложил кораба на опасността да бъде забелязан от претърсващите района самолети или от някой преминаващ съд. Не, единственият му шанс да избегне прекомерно подозрение е да продължи официално оповестения курс на „Генерал Браво“ до Сан Пабло на Огнена земя.

— Но пристанищните власти веднага щяха да вдигнат тревога, ако товарният кораб е пресрочил разписанието си — упорстваше Джордино.

— Не подценявай този тип. На какво искаш да се обзаложим, че той се е обадил на началника на пристанището в Сан Пабло и му е съобщил, че „Генерал Браво“ се движки със закъснение поради повреда в двигателя?

— Добре изпипано — съгласи се Джордино. — Той спокойно би могъл да спечели още четиридесет и осем часа.

— Окей — каза Гън. — Какво остава? Къде отива той? Около Магелановия проток има хиляда безлюдни острова, между които той може лесно да изчезне.

— Или — Джордино натърти на „или“-то — може да отплava към Антарктика, където смята, че никой няма да го търси.

— Всички говорим в сегашно време — каза Пит. — Доколкото можем да гадаем, той сигурно вече е хвърлил котва в някой пуст залив.

— Вече сме по дирите му — каза Гън. — Камерите на спътника Ландсат ще бъдат включени по време на следващото му преминаване над района и „Лейди Фламбъро“, наричан още и „Генерал Браво“, ще лъсне в цялото си величие.

Джордино погледна Пит за коментар, но старият му приятел се бе зазяпал в пространството. Той отдавна бе забелязал навика на Пит

да се вглъбява вътре в себе си и признаците за това му бяха до болка познати.

Пит не беше вече на „Саундър“. Той бе на мостика на „Лейди Фламбъро“ и се опитваше да прочете мислите на своя противник. Това не бе лесна задача. Човек, извършил подобно отвличане, трябва да беше най-проницателният и хитър съперник, с когото Пит се бе сблъсквал досега.

— Той знае за това — каза накрая Пит.

— Знае какво? — полюбопитства Гън.

— Фактът, че може да бъде открит чрез сателитни снимки.

— Тогава той знае, че може да избяга, но не може да се скрие.

— Мисля, че може.

— Бих искал да узная как.

Пит стана и се протегна.

— Ще взема да се поразтъпча.

— Не ми отговори на въпроса. — Гън сега изгаряше от любопитство и не криеше нетърпението си.

Пит се залюля, балансира тялото си в синхрон с люлеенето на кораба и погледна надолу към Гън с полуусмивка.

— Ако бях на негово място — каза той, сякаш говореше за някой от своите познати, — щях да направя така, че корабът да изчезне за втори път.

Гън зяпна с отворена уста, при което Джордино му хвърли поглед от рода на „Нали ти казах!“. Но преди да бъде в състояние да продължи с въпросите си, Пит вече бе излязъл от трапезарията.

Той се отправи към кърмата и се спусна по една стълба в лунния басейн. Заобиколи „Дийп Роувър“ и се спря пред голямото руло пластмасово фолио, което бяха извадили от дъното. То бе изправено вертикално, вързано здраво с въжета към един стълб и на височина бе почти колкото Пит.

Той го гледаше замислено в продължение на близо пет минути, след което се изправи и го потупа с ръка. Интуиция, една интуиция, която се превърна в увереност, накара очите му да заблестят по начин, който би бил най-точно описан като типично макиавелски.

Той произнесе само две кратки думи, като ги прошепна толкова тихо, че дори техникът, който стоеше само на няколко метра встрани и работеше на един стенд, не можа да ги чуе.

— Пипнах те!

Потоци информация за това, което стана известно като аферата „Фламбъро“, се изливаха от телетипа и компютъра във Военния команден център на Пентагона, Оперативния център на седмия етаж на Държавния департамент и в залата за военни игри в старото здание на Изпълнителния офис.

Във всеки един от тези стратегически пунктове данните се събираха и анализираха с почти светкавична скорост. След това сбитата версия, допълнена с препоръки, се подаваше бързо към залата за кризисни ситуации, разположена в подземието на Белия дом, за окончателна оценка.

Президентът, облечен небрежно в широки панталони и вълнено поло, влезе в залата и седна в единия край на дългата заседателна маса. Обикновено, след като биваше информиран за последния развой на дадени събития, той питаше съветниците си за възможни алтернативни действия. Въпреки че окончателните решения бяха взимани единствено и лично от него, той имаше до себе си мощно подкрепление от ветерани, участвали в разрешаването на най-различни кризи, които полагаха всички усилия в търсенето на политически консенсус и бяха готови да го изпълнят веднага щом той го одобрише, въпреки разнопосочните мнения.

Почти всички доклади на разузнавателните служби от Египет съдържаха лоши новини. Страната бе изпаднала в пълна анархия, положението се влошаваше с всеки изминат час. Полицията и въоръжените сили бяха останали в казармите си, докато хиляди привърженици на Ахмад Язид вдигаха стачки и организираха бойкоти из цялата страна. Единствената добра новина бе, че демонстрациите не бяха белязани от насилие.

Държавният секретар Дъглас Оутс прегледа набързо един доклад, поставен пред него от един от помощниците му.

— Само това ни липсваше — промърмори той.

Президентът го погледна очаквателно в мълчание.

— Мюсюлманските въстаници са щурмували и завзели току-що най-голямата телевизионна станция на Кайро.

— Язид появил ли се е?

— Все още не. — Броган, шефът на ЦРУ, се отдели от компютърните монитори и се приближи към останалите в залата. — В последния разузнавателен доклад се казва, че той все още се крие във вилата си в покрайнините на Александрия и чака да бъде образувано ново правителство с всеобщото одобрение на народа.

— Няма да чака много — въздъхна уморено президентът. — Каква е позицията на израелското правителство?

Оутс отговори, като в същото време трупаше и подреждаше някакви документи:

— Засега само изчакват да видят какво ще стане. Те не си представят Язид като непосредствена заплаха.

— Ще запеят друга песен, когато той анулира мирното споразумение от Кемп Дейвид. — Президентът се обърна и се взря студено в очите на Броган. — Можем ли да го отстраним?

— Да — отговорът на Броган бе категоричен и недвусмислен.

— Как?

— Тъй като вашата администрация може да бъде атакувана с този въпрос, господин президент, аз почтително ви предлагам да не знаете това.

Президентът леко кимна с глава, съгласявайки се.

— Вероятно сте прав. Въпреки това вие не можете да предприемете тази стъпка, ако не дам заповед.

— Настоятелно ви моля да не прибягвате до убийство — каза Оутс.

— Дъг Оутс е прав — каза Джулиъс Шилър. — Това може да има обратен ефект. Ако се разчуе, всички терористични лидери от Близкия изток ще ви вземат под прицел.

— Да не говорим какъв вой ще нададат от Конгреса — добави Дейл Никълс, който седеше в средата на масата. — А пресата направо ще ви разкъса.

Президентът замислено претегляше последствията. Накрая кимна.

— Добре, дотогава, докато Язид ненавижда съветския премиер Антонов толкова, колкото и мен, ще оставим въпроса с неговото

отстраняване на заден план. Но запомнете това, господа, няма да търпя и половината от глупостите на този луд, ако те са като тези, които Хомейни сервира на моите предшественици.

Броган се намръщи, но Оутс и Шилър размениха погледи на облекчение. Никълс просто пускаше доволно дим от лулата си.

Действащите лица в тази драма бяха силни мъже с категорични и често противоречащи възгледи. Когато постигнаха победа, те безрезервно ѝ се радваха, но при поражение горчивият спомен за това дълго тлееше в тях.

Президентът премина на следващата точка от дневния ред:

— Нещо ново за Мексико?

— Положението е толкова спокойно, че буди тревога — отговори Броган. — Без демонстрации, без вълнения. Топилцин изглежда е приел същата тактика на изчакване като брат си.

Президентът вдигна очи, озадачен.

— Правилно ли ви чух? Казахте „брат“?

Броган наклони глава към Никълс.

— Предположението на Дейл се оказа вярно. Язид и Топилцин са братя, които по рождение не са нито египтяни, нито мексиканци.

— Вие с положителност сте доказали наличието на родствена връзка? — прекъсна го Шилър, смяян. — Имате доказателства?

— Наши оперативни агенти се сдобиха с техните генетични кодове и ги сравниха.

— За пръв път чувам това — каза слисано президентът. — Трябваше да ме информирате по-навреме.

— Последната документация е все още в процес на изследване и ще бъде изпратена в Лангли в най-близко време. Съжалявам, господин президент. Може да прозвучи прекалено предпазливо от моя страна, но аз не исках да съобщавам подобно шокиращо разкритие, докато не сме събрали солидни доказателства.

— Как, по дяволите, успяхте да вземете генетичните им кодове? — попита Никълс.

— И двамата страдат от прекомерно славолюбие — обясни Броган. — Нашият отдел за фалшификации изпрати един Коран на Язид и една снимка на Топилцин, на която последният бе показан с всичките си ацтекски емблеми и символи. Молбата бе те да напишат кратка молитва върху двата предмета и да ги върнат. Всъщност,

работата бе малко по-сложна, тъй като молбите трябваше да бъдат написани с почерка на известни техни възторжени последователи — влиятелни последователи с финансова и политическа власт, бих добавил. И двамата се хванаха. Най-сложно бе да пресечем пътя на обратната поща, преди тя да е стигнала до истинските адреси. Следващият проблем бе да се пресеят няколкото комплекта отпечатъци, които бяха върху всеки един от двата предмета. Помощници, секретарки и тем подобни. Един отпечатък от палец върху Корана съвпадаше с комплект отпечатъци на Язид, които бяха регистрирани в египетската полиция, когато той е бил арестуван преди няколко години. След това от мазнините на отпечатъка му ние проследихме неговата ДНК.

— При Топилцин не бе толкова лесно. Той нямаше досие в Мексико, но в лабораторията сравниха неговия код, извлечен от отпечатъците по снимката, с този на брат му. След това една случайна находка, направена в международните криминални архиви в главната квартира на Интерпол в Париж, ни разкри цялата истина. Всичко отиде на мястото си. Това, на което бяхме попаднали, бе една семейна организация, престъпна династия, която е възникнала след Втората световна война. Империя за милиарди долари, управлявана от майката, бащата, трима братя и сестра, които оглавяват операциите, и поддържана от мрежа от чиковци, лели, братовчеди или който и да е друг, свързан с тях по кръвна или брачна линия. По този начин те са създали една напълно затворена система, поради което е било почти невъзможно на международните следствени органи да проникнат вътре в нея.

Около масата се възцари слисано мълчание, нарушавано единствено от тракането на телетипната машина и приглушеното шепнене на помощниците. Броган изгледа последователно Никълс, Шилър, Оутс и накрая президента.

— Името им? — попита тихо президентът.

— Капестер — отвърна Броган. — Роланд и Жозефин Капестер са майката и бащата. Най-големият им син е Робърт или Топилцин, както го знаем ние. Следващият брат по семейната линия е Пол.

— Той е Язид?

— Да.

— Мисля, че ще бъде интересно да чуем всичко, което знаете — каза президентът.

— Както заявих — каза Броган, — нямам всички необходими факти под ръка, като например местонахождението на Карл и Мари, най-малкия брат и сестрата, или имената на свързаните с тях роднини. Засега човъркаме само по повърхността. Доколкото си спомням, Капестер представляват фамилия закоравели престъпници, които са започнали да действат преди близо осемдесет години, когато дядото е емигрирал от Франция и се е установил на Карибските острови, където започнал да се занимава с контрабанда, като внасял крадени стоки и алкохол в САЩ по време на сухия режим. Отначало действал от Портъв Спейн, Тринидад, но след като се замогнал, купил едно малко близко островче и установил бизнеса си там. Роланд поел управлението, когато старецът починал и заедно със съпругата си, Жозефин — някои твърдят, че тя е движещата сила зад кулисите — веднага се заети да разширяват бизнеса си, като включили в него и търговията с наркотици. Първата им стъпка била да изградят на острова една законна бананова планация, от която получавали добра и честна печалба. След това те станали по-изобретателни и направили голям удар, като успели да получат две реколти. Втората реколта, марихуана, била отгледана под банановите дървета, за да не може да бъде забелязана. Те също така построили на острова и лаборатория за нейното рафиниране. Успях ли да начертая една ясна картина?

— Да... — каза бавно президентът. — Всички я виждаме ясно. Благодаря ти, Мартин.

— Добре са го измислили — промърмори Шилър. — Фамилията Капестер са съчетали в една доходносна операция отглеждането, производството и пренасянето на наркотиците.

— И тяхното пласиране — продължи Броган. — Но интересно защо не в САЩ. Те продавали наркотици само в Европа и Далечния изток.

— Все още ли се занимават с това? — попита Никълс.

— Не — поклати глава Броган. — Чрез свои внедрени хора те получили сведение, че частният им остров ще бъде претърсен от обединените сили за сигурност на Антилските острови. Фамилията изгорила реколтата от марихуана, но запазила банановата планация. След това започнали да изкупуват контролния пакет акции на

финансово нестабилни корпорации. Те завъртели изключително успешен бизнес и отбелязали изумителни печалби. Това, разбира се, може да се дължи на техния необичаен метод на управление.

Никълс налага въдицата:

— Каква е била системата им?

Броган се ухили.

— Капестер са разчитали на изнудване, грабеж и убийства. Във всеки един момент, когато на пътя им се изпречвала някоя конкурентна компания, изпълнителните директори на последните предлагали преговори за сливане на техните капитали с тези на Капестер, като естествено губели своята част от колективните си права над тях. Инженери, които спъвали проекти, непримириими адвокати, завели съдебни дела, недружелюбни политици, всички те опознали фамилията Капестер и ги заобичали, или ако не, някой прекрасен ден жените и децата им претърпявали злополуки, къщите им изгаряли до основи или самите те изчезвали незнайно къде.

— Все едно мафията да управлява „Дженеръл Мотърс“ или „Гълф енд Уестърн“ — каза язвително президентът.

— Подходящо сравнение — кимна почтително Броган и продължи: — Сега фамилията управлява един огромен конгломерат от финансови и промишлени предприятия по целия свят със стойност, оценена на дванадесет милиарда долара.

— Милиарда ли каза? — невярващо измърмори Оутс. — Май никога повече няма да ходя на църква.

Шилър сви рамене в почуда:

— Кой каза, че човек не трябвало да става престъпник?

— Нищо чудно, че те дърпат конците в Египет и Мексико — каза Оутс. — Те трябва да са проникнали посредством подкупи, изнудване или по-твърди методи във всички департаменти на правителството и армията.

— Започвам да разбирам как всички детайли от техния план идват на мястото си — каза президентът. — Но това, което не разбирам, е, как синовете успяват да се представят за истински египтяни или мексиканци. Никой не може да измами милиони хора, без някой да загрее номера.

— Майка им произхожда от черните роби, което обяснява тъмната им кожа — каза Броган, като обясняваше с търпелив тон. —

Можем само да гадаем за тяхното минало. Роланд и Жозефин трябва да са поставили основите преди четиридесет или повече години. След като децата им се родили, те започнали една амбициозна програма за превръщането на момчетата в чужденци. Пол без съмнение е бил обучаван да говори арабски преди още да е проходил, докато Робърт се научил да говори на езика на древните ацтеки. Когато момчетата пораснали, те вероятно са посещавали частни училища в Мексико и Египет под друго име.

— Грандиозен план — промърмори Оутс с възхищение. — Не се занимават с прозаични неща като внедряване на агенти доносници, а проникват в най-висия ешелон и то в образа на месия, дошъл да носи добрини.

— Звучи ми доста сатанински — каза Никълс.

— Съгласен съм с Дъг — каза президентът, като кимна на Оутс.

— Грандиозен план. Обучаване на деца още от раждане, използване на несметни богатства и власт за организиране на държавен преврат. Това, което имаме насреща, е едно изумително свидетелство за непреклонна твърдост и търпение.

— Трябва да им се отдаде дължимото на копелетата — призна Шилър. — Те са се придържали към сценария си, докато събитията не се обърнаха в тяхна полза. Сега те са на сантиметри от господството си над две от водещите държави в Третия свят.

— Не можем да допуснем да стане това — каза рязко президентът. — Ако братът в Мексико стане държавен глава и изпълни заканата си да накара два miliona от сънародниците си да нахлутят у нас през границата, аз не виждам друг избор, освен да изпратя там въоръжените ни сили.

— Трябва да се въздържаме от агресивни действия — каза Оутс, като говореше от позицията си на държавен секретар. — Недалечната история показва, че на нашествениците не им върви. Убийството на Язид и Топилцин, или както и да се казват тия двамата, и предприемането на нападение срещу Мексико няма да разреши този така сложен проблем.

— Може би няма — изсумтя президентът, — но ще ни даде време да успокоим положението, дявол да го вземе.

— Може би има друго решение — каза Никълс. — Да използваме Капестер един срещу друг.

— Уморих се — каза президентът, бръчките около очите издаваха напрежението му. — Моля да престанете с гатанките.

Никълс погледна към Броган за подкрепа.

— Тези хора са били трафиканти на наркотици. Те трябва да са престъпници, търсени от закона. Така ли е?

— Да на първото, не на второто — отговори Броган. — Те не са дребни улични мошеници. Цялата фамилия е била следена дълги години. Няма арестувани. Няма осъдени. Те имат екип от корпоративни и криминални адвокати, които биха направили за смях и най-голямата адвокатска кантора във Вашингтон. Те имат приятели и връзки, които водят до върха на десет правителства на големи държави. И вие искате да хванем тази банда и да ги дадем под съд? Полесно би било да разрушим пирамидите с шило за лед.

— Тогава ги разобличете пред света, като разкриете какви отрепки представляват те — упорстваше Никълс.

— Няма да стане — каза президентът. — Всеки такъв опит със сигурност ще доведе до обратна реакция и ще ни обвинят в лъжа и пропагандни трикове.

— Никълс може би напипа вярната посока — каза тихо Шилър. Той бе от онзи тип хора, които повече слушаха, отколкото приказваха.

— Всичко, от което се нуждаем, е някаква основа, която не може да се пропука или разруши.

Президентът погледна замислено Шилър.

— Накъде биеш, Джулиъс?

— „Лейди Фламбъро“ — отвърна Шилър с предпазливо и замислено лице. — Излезте с неопровержимо доказателство, че зад отвличането на кораба стои Язид и ние ще можем да пропукаме защитата на Капестер.

Броган кимна силно.

— Скандалът, който ще последва, ще бъде стъпка напред в разсейването на мистичността около Язид и Топилцин и ще отвори вратата към безбройните престъпни деяния на фамилията.

— Не забравяйте световните информационни медии. Те ще се нахвърлят с настървеността на освирепели от глад акули, стига веднъж да вкусят от кървавото минало на Капестер. — Никълс със закъснение трепна от неволно получилата се метафора.

— Всички вие пропускате един важен факт — каза Шилър с дълбока въздишка. — До този момент, ако има някаква връзка между изчезването на кораба и фамилията Капестер, то тя е само косвена.

Никълс се намръщи.

— Кой друг има мотив да се отърве от президентите Де Лоренцо и Хасан и от Хала Камил?

— Никой! — разпалено каза Броган.

— Почакайте — каза търпеливо президентът. — В забележката на Джулиъс има логика. Похитителите не действат като типични терористи от Близкия изток. Те още не са разкрили самоличността си. Не са предявили никакви искания или заплахи. Нито пък са използвали екипажа и пасажерите като заложници с цел изнудване на международната общественост. Не се стеснявам да си призная, че намирам това мълчание за кошмарно.

— Този път сме изправени срещу съвсем друга пасмина — призна Броган. — Фамилията Капестер са предприели тактика на изчакване, надявайки се правителствата на Де Лоренцо и Хасан да паднат в тяхно отсъствие.

— Някакви новини за туристическия кораб, след като синът на Джордж Пит откри размяната? — попита Оутс, като хладнокръвно насочи дискусията в друга посока, за да избегне възникването на евентуален спор.

— Някъде край източното крайбрежие на Огнена земя — отвърна Шилър. — Носят се с пълна парга на юг. Търсим ги с помощта на спътник и утре по това време трябва вече да сме ги хванали натясно.

Президентът не изглеждаше доволен.

— Похитителите биха могли да убият всички на борда дотогава.

— Ако не са го сторили вече — каза Броган.

— Какви сили имаме в района?

— Буквално никакви, господин президент — отговори Никълс.

— Нямаме нужда да поддържаме присъствие толкова далеч на юг. С изключение на няколко транспортни самолета на военновъздушните сили, които снабдяват с провизии полярните научноизследователски станции, единственият американски съд в близост до „Лейди Фламбъро“ е „Саундър“, кораб за дълбоководни изследвания на ЮМА.

— Този, на който е Дърк Пит?

— Да, сър.

— Ами хората от Специалните сили?

— Говорих с генерал Кийт от Пентагона преди двадесет минути

— отговори Шилър, макар че въпросът не бе отправен към него. — Един елитен отряд заедно със снаряжението си се е качил на няколко товарни реактивни самолета C-140 и е излетял преди около час. Били са придружени от ескадрила изтребители „Оспри“.

Президентът се облегна назад в стола си и скръсти ръце.

— Къде ще разположат командния си пункт?

Броган извика една карта, изобразяваща крайната част на Южна Америка, на един огромен монитор в стената. Той придвижи една мигаща стрелка по екрана, за да посочи едно определено място.

— В случай, че не получим нова информация, която да промени първоначалния план — обясни той, — те ще се приземят на едно летище в близост до малкото чилийско пристанище Пунта Арена на полуострова Брънсуик и ще го използват като оперативна база.

— Дълъг полет — каза тихо президентът. — Кога ще пристигнат?

— До петнадесет часа.

Президентът погледна към Оутс.

— Дъг, оставям на теб да поемеш всички въпроси по суверенитета, касаещи чилийското и аржентинското правителство.

— Ще се погрижа за това.

— Преди Специалните сили да могат да направят опит за неговото спасяване, „Лейди Фламбъро“ трябва да бъде първо намерен — каза Шилър с безпощадна логика.

— Тук сме доста затруднени. — В гласа на Броган имаше странно примирение. — Най-близката флота от самолетоносачи се намира на почти пет хиляди мили от района. Няма никаква възможност за провеждане на широкомащабно претърсване по море и въздух.

Шилър се загледа замислено в масата.

— Всякакъв опит за спасителни операции би могъл да се проточи със седмици, ако похитителите скрият кораба някъде из пустите заливи и заливчета по бреговата линия на Антарктика. Също

така мъглата и ниската облачност не биха спомогнали за бързото разрешаване на нещата.

— Единственото ни средство е спътниковото наблюдение — каза Никълс. — Лошото е обаче, че не разполагаме с шпионски спътници, които да следят и снимат тази част на света.

— Дейл е прав — съгласи се Шилър. — Най-южните морета не са начело в списъка за стратегическо наблюдение. Ако говорехме за северното полукълбо, ние там можем да съсредоточим цял куп подслушващи устройства и видеокамери и така да ги настроим и фокусираме, че да чуем разговорите на борда на кораба и да прочетем вестник на палубата.

— С какво разполагаме? — попита президентът.

— Ландсат — отговори Броган. — Това са няколко метеорологични спътника на Министерството на от branата, както и Сийсат, използван от НЮМА за движението на ледовете и морските течения. Но най-големият ни шанс е Каспър CP-90.

— Имаме ли разузнавателен самолет CP-90 в Латинска Америка?

— Най-близкото място, което имаме, е една свръхсекретна самолетна пista в Тексас.

— За колко време той ще отиде долу и ще се върне?

— Каспър е способен да достигне пет, или малко под пет хиляди километра в час. Човек може да отиде до брега на Антарктика, да направи серия от снимки и да върне филма за пет часа.

Отчаян, президентът бавно поклати глава:

— Ще mi каже ли някой защо нас, правителството на Съединените щати, винаги ни хващат по бели гащи? Кълна се в бога, че никой не може да се оплеска така както ние. Изграждаме най-съвършените системи за наблюдение, които светът някога е виждал, но когато ни потрябват, изведнъж се оказва, че те са струпани в неподходящо време на неподходящо място.

Никой не продума, никой не помръдна. Хората около президента избягваха очите му, като гледаха неловко в масата, документите, стената и всичко друго, но не и в лицето му. Накрая Никълс проговори с тих, уверен глас:

— Ще намерим кораба, господин президент. Ако някой може да ги извади живи оттам, то това са Специалните сили.

— Да — тихо и провлечно каза президентът. — Те са преминали специална подготовка и са готови за такава мисия. Единственият въпрос, който се върти в главата ми, е дали екипажът и пасажерите ще бъдат там, за да бъдат спасени. Или Специалните сили ще намерят един безмълвен кораб, пълен с трупове?

Полковник Мортън Холис не преливаше от щастие, когато му се наложи да напусне по средата партито по случай рождения ден на жена му. Погледът на разбиране в очите й му причини остра болка. Скъпо щеше да му излезе всичко това, знаеще той. Огърлицата от червен корал щеше да бъде допълнена с петдневната екскурзия до Бахамските острови, за която тя винаги му натякваше.

Той седеше на едно бюро в специално оборудвано за офис отделение вътре в транспортния самолет C-140, който летеше над Венецуела в посока юг. Той изпускаше гъсти кълбета дим от една голяма хаванска пура, която бе купил от магазина в базата, след като ембаргото върху вноса от Куба бе вече вдигнато.

Холис разучаваше последните метеорологични прогнози за антарктическия полуостров и се взираше в снимките, показващи назъбената крайбрежна ивица, покрита с лед. След като излетяха, той на няколко пъти прехвърли през ума си трудностите, които можеха да ги очакват. Въпреки кратката си история, новосформираните Сили за специални операции бяха вече постигнали значителни успехи, но все още не бяха се сблъсквали с такава широкомащабна спасителна операция като отвличането на „Лейди Фламбъро“.

Нелюбимо дете на Пентагона, Силите за специални операции бяха поставени под единно командване чак през есента на 1989. По това време армейските въздушни части Делта, чиито бойци бяха набрани от елитните части на рейнджеите, на зелените барети и на една секретна авиационна част, известна като Ударна сила 160, се обединиха с първокласния шести отряд на специалните сили за действие по море, суши и вода (известни повече като „Тюлените“) и Ескадрилата за специални операции на военновъздушните сили.

Обединените сили преодоляха всички вътрешни съперничества и препятствия и станаха отделна команда, наброяваща дванадесет хиляди души, чиято главна квартира бе в една строго секретна база в югоизточна Вирджиния. Елитните бойци бяха подложени на усиленi тренировки за водене на партизанска война, скокове с парашут,

оцеляване в пустинни условия и водолазна техника, като специално внимание бе отделено на щурмуването на здания, кораби и самолети при спасителни операции.

Холис бе нисък — той едва успя да влезе в нормативите за ръст на Специалните сили — и бе почти толкова широк в раменете, колкото и висок. Четиридесетгодишен, но невероятно жилав, той бе успешно издържал една симулирана партизанска война в блатата на Флорида, продължила три седмици и веднага след това бе спуснат обратно с парашут за друго тренировъчно упражнение. Ниско подстригната му коса бе изтъняла и започнала рано да посивява. Очите му бяха синьозелени, като бялото им бе леко пожълтяло от твърде дългото стоеще на слънце без съответните предпазни очила.

Проницателен мъж, с взор неизменно отправен към следващото препятствие и винаги с готов план за действие, той разчиташе в много малка степен на шанса. Той изпусна едно кълбенце дим от пурата си с известно чувство на гордост. Дори и да беше изbral медалистите от армейските олимпиади, отрядът, който той сега предвождаше, щеше далеч да ги превъзхожда. Той разполагаше с елитната част на елитните подразделения, специализирани в потушаването на ограничени конфликти. Причината, поради която осемдесетте человека от неговия отряд, които наричаха себе си демони преследвачи, бяха избрани за спасителните операции на „Лейди Фламбъро“, бе, че в действителност те бяха участвали в зимни тренировъчни упражнения за атакуване на „терористи“, отвлекли кораб и взели екипажа му за заложници до крайбрежието на Норвегия. Четиридесет от тях бяха „стрелци“, докато другата половина действаха като тилово осигуряване и спомагателен стрелкови отряд.

Вторият по старшинство след него, майор Джон Дилинджър, почука на вратата и промуши главата си:

— Зает ли си, Морт? — попита той с характерен тексаски носов говор.

Холис махна небрежно с ръка.

— Моят офис е и твой офис — увери шаговито той Дилинджър.
— Вмъквай се и сядай върху новата ми кожена кушетка, последна френска мода.

Дилинджър, слаб, жилав мъж с изпито лице, но твърд като наковалня, се загледа колебливо в платнения стол, закрепен с болтове

към пода и седна. Жертва на постоянни шеги и закачки относно името си, с което бе обременен — еднакво с това на прочутия разбойник, обирал банки, той владееше до съвършенство изкуството на тактическото планиране и проникването в почти непроницаеми отбрани.

— Разполагаш базите? — попита той Холис.

— Преглеждам метеорологичните прогнози, условията на терена и ледовете.

— Виждаш ли раздвижване в кристалното си кълбо?

— Твърде е рано — повдигна вежди Холис. — Какви планове се заформят в перверзното ти съзнание?

— Мога да ти изрецитирам и да ти начертая схемите на шест различни начина, по които можем да се качим тайно на борда. Вече се запознах с конструкцията и разположението на палубите на „Лейди Фламбъро“, но докато не науча дали ще атакуваме с парашути, с водолазни апарати или пеша от твърд или покрит с лед бряг, аз мога да начертая само един общ план.

Холис кимна сериозно.

— На този кораб има над сто невинни хора. Двама президенти и генералния секретар на Обединените нации. Бог да ни е на помощ, ако някой от тях попадне под нашия огън.

— Не можем да отидем там с халосни патрони — каза язвително Дилинджър.

— Не, но не можем също да скочим от шумни хеликоптери и да открием масов огън. Трябва да се промъкнем вътре, преди похитителите да разберат, че сме там. Пълната изненада е от критично значение.

— Тогава да ги ударим с „парашути стелт“ през нощта.

— Би могло — отвърна кратко Холис, съгласявайки се.

Дилинджър се размърда неудобно в платнения си стол.

— Един нощен десант и без това е достатъчно опасен, но да се спуснем слепешката върху кораб със загасени светлини, това може да означава живо клане. Знаеш това, Морт, както и аз. От четиридесет души петнадесет ще пропуснат целта и ще паднат в морето. Двадесет ще получат наранявания, като се ударят в твърдите и изпъкнали части на кораба. Ще бъде цяло чудо, ако имам пет човек в бойна готовност.

— Не можем да изключим това.

— Да изчакаме, докато постъпи повече информация — предложи Дилинджър. — Всичко зависи от това къде се намира корабът. Едно е той да стои закотвен някъде, съвсем друго е, ако плава някъде по морето. Веднага щом получим сведения за окончателното му положение, аз ще съставя план за тайното му атакуване и ще ти го връча за последно одобрение.

— Много добре — съгласи се Холис. — Как са момчетата?

— Учат си домашната работа. До кацането ни в Пунта Аренас те ще трябва да са научили наизуст „Лейди Фламбъро“, така че да могат да тичат по палубите му с вързани очи.

— Трудна задача им се е паднала този път.

— Ще се справят. Номерът е да ги качим на борда невредими.

— Има едно нещо — каза Холис с дълбока загриженост върху лицето си. — Последната оценка от разузнавателните източници за силата на похитителите... тя току-що пристигна от Пентагона.

— За колко души става въпрос, пет, десет, може би дванадесет?

Холис се поколеба.

— Ако приемем, че екипажът на мексиканския кораб, превозващ руда, който се е качил на борда на туристическия кораб, е също въоръжен... тогава може би имаме общо около четиридесет души.

Дилинджър зяпна.

— О, боже. Ще атакуваме терористи, чийто брой е равен на нашия?

— Така изглежда — кимна мрачно Холис.

Шокиран, Дилинджър поклати глава в неодобрение и прекара ръка по челото си. След това очите му се впиха в тези на Холис.

— На някои хора — каза мрачно той — доста ще им при pari под задника, преди тая дандания да свърши.

Лейтенант Самюъл Т. Джоунс влезе тичешком в един голям офис, намиращ се в бетонен бункер, прокопан дълбоко под земята в един хълм в покрайнините на Вашингтон, окръг Колумбия. Той бе запъхтян, сякаш току-що бе участвал в спринт на двеста метра, което въщност бе и сторил — точното разстояние от залата за свръзка до лабораторията за фотоанализ бе само с две стъпки по-късо.

Той държеше една огромна fotosнимка, разпъната между вдигнатите си ръце и лицето му бе пламнало от възбуда.

Джоунс често бе търчал по коридорите по време на тренировки за действие при кризисни ситуации, но той, както и останалите триста мъже и жени, които работеха в Центъра за бойна готовност на Силите за специални операции, не бяха влагали в това цялото си сърце до този момент. Обикновените тренировки не покачваха адреналина в кръвта им, както се бе случило сега, при истинската тревога. След като бяха чакали като потънали в зимен сън мармоти, те внезапно се оживиха, след като бяха вдигнати по тревога от Пентагона във връзка с отвличането на „Лейди Фламбъро“.

Генерал-майор Франк Додж оглавяваше Силите за специални операции или накратко ССО. Той и няколко членове на екипа му напрегнато очакваха пристигането на последното спътниково изображение на водите южно от Огнена земя, когато Джоунс влезе с тръсък в стаята.

— Нося я!

Додж погледна строго младия офицер заради неподобаващото за един военен вълнение.

— Трябваше да бъде тук преди осем минути — изсумтя той.

— Вината е моя, господин генерал. Позволих си волността да изрежа външните участъци и да уголемя зоната на непосредствено търсене, преди да я подам към компютъра за обработка.

Строгото изражение на Додж омекна и той кимна одобрително.

— Добре сте се сетили, лейтенант.

Джоунс въздъхна кратко и бързо закачи най-новата спътникова снимка върху една дълга дъска на стената под светлината на един ред скрити прожектори. До нея висеше друга снимка, направена по-рано, която показваше последното известно местонахождение на „Лейди Фламбъро“, заградено с червен цвят, изминатият от него път бе отбелязан със зелен, а предполагаемият му курс с оранжев.

Джоунс отстъпи назад, когато генерал Додж и офицерите му се струпаха около снимката и почнаха нетърпеливо да се взират за малката точица, означаваща туристическия кораб.

— За последен път корабът е бил заснет от спътника на около сто километра южно от нос Хорн — каза един майор, като следеше курса от предходната карта. — В този момент той трябва да е вече доста

навътре в Пролива на Дрейк и да наближава островите до антарктическия полуостров.

След почти едноминутно проучване генерал Додж се обърна към Джоунс.

— Вие разгледахте ли снимката, лейтенант?

— Не, сър, бързах да я донеса колкото се може по-скоро.

— Сигурен сте, че това е последното предаване от спътника?

Джоунс изглеждаше объркан.

— Да, сър.

— Да няма грешка?

— Не, никаква — отвърна Джоунс, без да се колебае. — Спътникът Сийсат на НЮМА е заснел този участък с цифрови електронни импулси, изпратени мигновено до наземни станции. Изображението, което в момента гледате, е отпреди не повече от шест минути.

— Кога ще получим следващата снимка?

— Ландсат трябва да премине по орбита над района след четиридесет минути.

— А Каспър?

Джоунс погледна часовника си.

— Ако се върне по разписание, след четири часа вече ще гледаме филма.

— Донесете ми го веднага щом пристигне.

— Да, сър.

Додж се обърна към подчинените си:

— Е, господа, от Белия дом въобще няма да харесат това.

Той прекоси стаята и вдигна един телефон.

— Свържете ме с Алън Мърсиър.

Гласът на съветника по националната сигурност се появи в слушалката след двадесет секунди.

— Надявам се да имате добри новини, Франк.

— Съжалявам, но нямаме — отговори категорично Додж. —

Изглежда, туристическият кораб...

— Е потънал? — прекъсна го Мърсиър.

— Не можем да кажем със сигурност.

— А какво тогава можете да кажете?

Додж погледна часовника си.

— Моля, информирайте президента, че „Лейди Фламбъро“ е изчезнал отново.

В началото на деветдесетте години оборудването за изпращане на фотоснимки или графични изображения по целия свят посредством микровълни с помощта на спътници или в рамките на един град посредством оптични влакна, бе станало неизменна част от обзвеждането на деловите и правителствените офиси също както копирните машини. Сканирано с лазер и след това предадено към лазерен приемник, изображението можеше да бъде възпроизведено почти мигновено с живи цветове и с изключителна детайлност.

Благодарение на това, десет минути след обаждането на генерал Додж, президентът и Дейл Никълс се бяха навели над бюрото в Овалния кабинет и разглеждаха направената от Сийсат снимка на водите отвъд края на Южна Америка.

— Този път наистина може да е отишъл на дъното — каза Никълс. Той се чувстваше уморен и объркан.

— Не вярвам — каза президентът, с маска на сдържана ярост върху лицето си. — Похитителите имаха възможност да разрушат кораба след Пунта дел Есте и да изчезнат безследно с „Генерал Браво“. Защо ще го потопяват сега?

— Един от вариантите е да избягат с подводница.

Президентът като че ли вече бе престанал да слуша.

— Тази наша неспособност да се справим с кризата ме плаши. Всичките ни действия сякаш затъват в блатото на инерцията.

— Бяхме заварени неподгответни и невъоръжени — неубедително подхвания Никълс.

— Нещо, което започна твърде често да се случва тук — промърмори президентът. Той вдигна поглед, в очите му гореше огън.

— Отказвам да изоставя така лесно тези хора на произвола на съдбата. Задължен съм на Джордж Пит. Без неговата подкрепа аз нямаше да седя в Овалния кабинет. — Той направи пауза, за да може думите му да окажат ефект. — Няма да допуснем да се провалим отново.

Сид Грийн също разглеждаше спътниковите снимки. Специалист по фоторазпознаване към Агенцията за национална сигурност в главната ѝ квартира във Форт Мейър, той бе извел на екрана едно до друго последните две спътникovi изображения. Заинтересуван, той игнорира най-новата снимка, тази, върху която не бяха успели да открият кораба, и съсредоточи вниманието си върху другата. С помощта на електронен обектив той уголеми малката точица, която представляваше „Лейди Фламбъро“.

Контурите бяха замъглени и твърде неясни, за да може да се различи нещо повече от профила на кораба. Той се обърна към компютъра вляво и въведе последователност от инструкции. Няколко подробности, които до този момент бяха останали скрити за погледа, сега се откроиха ясно. Можеше да се различи коминът и формата на надстройката, както и неясните очертания на части от горните палуби.

Той си поигра с клавиатурата на компютъра, като се мъчеше да направи чертите на презоceanския кораб по-остри. Прекара така почти час, след което се облегна назад, сложи ръце зад главата си и насочи погледа си към екрана.

Братата на затъмнената стая се отвори и влезе шефът на Грийн, Вик Патън. Той застана за миг зад Грийн, като гледаше изображението на екрана.

— Все едно да се мъчиш да прочетеш вестник на улицата от покрива на Световния търговски център — отбеляза той.

Грийн заговори, без да се обръща:

— Снимка на ивица с размери 70 на 130 километра не може да ни предложи кой знае каква разделителна способност, дори след увеличаване и компютърна дообработка.

— Някаква следа от кораба на последната снимка?

— Абсолютно никаква.

— Колко жалко, че не можем да спуснем толкова ниско една от нашите шпионски птички КХ.

— КХ-16 би могъл да направи добра снимка.

— Положението в Близкия изток отново е напечено. Не мога да сваля нито един от тях от орбита, преди нещата там да се уталожили.

— Тогава изпратете Каспър.

— Вече е тръгнал един — каза Патън. — На обяд ще можеш да видиш какъв цвят имат очите на похитителите.

Грийн направи знак към електронния обектив:

— Хвърли едно око и ми кажи дали нещо не ти изглежда наред.

Патън притисна челото си към гумения окуляр и се взря в петънцето, което представляваше „Лейди Фламбъро“.

— Твърде много е размазано, дявол да го вземе. Не се виждат никакви подробности. Какво пропускам?

— Провери носовата част.

— Как можеш да различиш предната от задната част?

— По морската дира зад кърмата — отговори търпеливо Грийн.

— Окей, видях нещо. Палубата зад носа изглежда затъмнена, като че ли е покрита с нещо.

— Браво, ще получиш златен медал — каза Грийн.

— Какво ли са замислили? — разсъждаваше Патън.

— Ще узнаем, когато пристигне филмът от Каспър.

На борда на С-140, който в момента прелиташе над Боливия, цареше атмосфера на горчиво разочарование. Фотоснимката, на която липсващия туристическият кораб, бе приета чрез лазерния приемник на самолета и причини същото вълнение в претърпания команден център, както във висшите кръгове на властта във Вашингтон.

— Къде, по дяволите, се е дянал? — поискава да узнае Холис.

Дилинджър можа само да промърмори объркано:

— Не може да е изчезнал.

— Не може, но е факт. Виж сам.

— Видях. Не мога да забележа нищо повече от това, което ти си забелязал.

— За трети пореден път ни се изпъзват под носа поради погрешна информация, гадно време или повреда в оборудваното. А сега преследваният обект започва да си играе и на криеница с нас.

— Трябва да е потънал — промърмори Дилинджър. — Не виждам друго обяснение.

— Не мога да си представя как четиридесет похитители ще се решат на колективно самоубийство.

— Какво ще правим сега?

— Не виждам какво друго можем да сторим, освен да поискаме инструкции от Центъра за бойна готовност.

— Да прекратим ли мисията? — попита Дилинджър.

— Само в случай, че получим заповед за връщане.

— Значи продължаваме.

Холис кимна потиснато:

— Ще летим на юг до второ нареждане.

Последният, който научи новината, бе Пит. Той спеше като пън, когато Руди Гън влезе в каютата му и го разтърси, за да го събуди.

— Размърдай се — каза енергично Гън. — Имаме голям проблем.

Пит ококори очи и погледна циферблата на часовника си.

— Глобиха ли ни за повишаване на скоростта при влизане в Пунта Аренас?

Гън погледна Пит, уморен и отчаян. Човек, който след като е бил събуден от дълбок сън, може да бъде в жизнерадостно настроение и е способен веднага да изръси някоя глупава шега, трябва да е произлязъл от някое отдавна изчезнало разклонение на човешката еволюция.

— Корабът няма да влезе в пристанището по-рано от един час.

— Добре, значи ще мога да подремна още малко.

— Престани! — каза рязко Гън. — Току-що от корабния приемник получихме последната спътникова снимка. „Лейди Фламбъро“ е изчезнал за втори път.

— Наистина ли го няма?

— Дори и с компютърно увеличение на изображението не може да се намери и следа от него. Говорих току-що с адмирал Сандекър. Белият дом и Пентагонът бълват заповеди и нареддания като полудели монетни автомати. На път за там е един спасителен отряд от Силите за специални операции, напомпани с енергия и стръв за атака, но няма къде да отидат. Изпратили са и един шпионски самолет, който да направи няколко свестни въздушни снимки.

— Попитай адмирала дали ще може да ми уреди среща с командира на ССО, веднага щом кацнат.

— Защо ти не му кажеш?

— Защото лягам отново да спя — отговори Пит с широка прозявка.

Гън бе объркан донемайкъде.

— Баща ти е на този кораб. Нима ти е все едно?

— Не — каза Пит, като в очите му светна едно предупредително пламъче, — не ми е все едно. Но не виждам какво мога да направя в този момент.

Гън се примери.

— Нещо друго, което трябва да узнае адмиралът?

Пит дръпна одеялото под мишиците си и се обърна на другата страна с лице към преградата.

— Всъщност, да. Можеш да му кажеш, че знам по какъв начин е изчезнал „Лейди Фламбъро“, както и това, че мога с доста голям успех да открия мястото, където се крие.

Ако някой друг бе изрекъл тези думи, Гън щеше да го обяви за лъжец. Но той не се съмняваше в Пит дори и за миг.

— Имаш ли нещо против да ме осветлиш по въпроса?

Пит се полуобърна.

— Руди, ти нали си падаш по колекционирането на предмети на изкуството?

— Малката ми колекция от абстракции не е толкова впечатителна като тази в Нюйоркския музей на съвременното изкуство, но е доста прилична. — Той погледна към Пит с неразбиращо любопитство. — Но каква връзка има това с каквото и да било?

— Ако съм прав, можем да влезем в изкуството и то по един грандиозен начин.

— На един и същ език ли разговаряме?

— Кристо — каза Пит, като се обърна отново с лице към преградната стена. — Предстои ни да разгледаме една скулптура, чиито създатели са били вдъхновени от изкуството на Кристо.

Лекият сняг се бе превърнал в противна лапавица, която се носеше на пориви от вятъра върху най-южния град в света. В миналото Пунта Аренас бе процъфтял като пристанище, в което корабите са спирали за временен отдих. След построяването на Панамския канал обаче, той отново бе замръял. По-късно, с течение на времето, градът постепенно се беше разраснал като център за отглеждане на овце. Сега, след като в околностите му бяха открити нефтени полета, той отново бе започнал да живее пълнокръвен живот.

Холис и Дилинджър стояха на кея на пристанището и чакаха нетърпеливо да се качат на „Саундър“. Температурата бе спаднала с няколко градуса под точката на замръзване и влажен сувор студ щипеше откритите им лица. Те се чувстваха като камили в Арктика. Със съдействието на чилийските власти те бяха скрили истинската цел на посещението си и бяха сменили бойното си облекло с униформи на служители от имиграционните служби.

Както бе планирано, самолетът им бе кацнал на едно близко военно летище, докато бе все още тъмно. Бурята дойде като допълнително предимство, тъй като видимостта бе намалена до няколкостотин метра и пристигането им мина незабелязано. Чилийското военно командване прояви най-голяма щедрост в своето гостоприемство и осигури място в хангарите за малкия отряд на Холис от самолети C-140 и Оспри, за да може те да бъдат паркирани, скрити от чужди очи.

Когато въжетата за акостиране на научноизследователския кораб бяха хвърлени върху кнехтовете и стълбата бе спусната, Холис и Дилинджър излязоха от завета на склада. И двамата се олюляха, когато леденият вихър връхлетя отгоре им с пълна сила.

На крилото на мостика се появи един висок мъж с набръчкано, дружелюбно ухилено лице, облечен в скиорско яке. Той сви ръце на фуния около устата си.

— Senor Lopez? — извика той през лапавицата.

— Si! — извика в отговор Холис.

— Кой е вашият приятел?

— *Mi amigo es Senor Jones* — отвърна Холис, като кимна към Дилинджър.

— Дори и в китайските ресторани говорят на по-добър испански — промърмори Дилинджър.

— Моля, качете се на борда. След като стигнете до главната палуба, качете се по стълбата вдясно и елете горе на мостика.

— *Gracias.*

Двамата командирни на елитния боен отряд на Америка послушно тръгнаха по наклоненото мостче и се качиха по стълбата, както бяха упътни. Голямо любопитство гризеше Холис отвътре. Един час преди да стигнат в Пунта Аренас, той бе получил спешно кодирано съобщение от генерал Додж, който му заповядваше тайно да посрещне „Саундър“, когато последният акостира в пристанището. Без обяснения, без допълнителни инструкции. Единственото, което той бе научил от един набързо направен инструктаж във Вирджиния, бе, че изследователският кораб и екипажът му са тези, които бяха открили измамата, извършена с мексиканския товарен кораб и „Лейди Фламбъро“. Нищо друго. Той силно се интересуваше да научи защо „Саундър“ се бе появил внезапно в Пунта Аренас, почти в едно и също време с неговия отряд от ССО.

Холис не обичаше да бъде държан в неведение и затова бе в извънредно сприхаво настроение.

Мъжът, който ги приветства, все още стоеше на крилото на мостика. Холис се взря в чифт зелени очи с опалов отблъсък, които имаха хипнотизиращо въздействие. Те принадлежаха на един строен, широкоплещест мъж, в чиято черна коса, която не бе скрита под шапка, блестяха малки снежинки скреж. Мъжът изгледа изпитателно двамата офицери в продължение на пет секунди, време достатъчно, за да ги проучи. След това бавно извади дясната си ръка от джоба на якето си и я подаде.

— Полковник Холис, майор Дилинджър, казвам се Дърк Пит.

— Изглежда, че ни познавате по-добре, отколкото ние вас, мистър Пит.

— Положение, което ще бъде бързо поправено — каза бодро Пит.

— Моля, последвайте ме в капитанската каюта. Кафето е сложено и ще можем да поговорим насаме на топло местенце.

Те с благодарност прекрачиха вътре, оставяйки студа зад себе си и последваха Пит до долната палуба, където се намираше каютата на Стюарт. След като влязоха вътре, Пит представи Гън, Джордино и капитан Стюарт. Офицерите от ССО се ръкуваха с всички и с благодарност приеха кафето.

— Седнете, моля — каза Стюарт, като предложи столове.

Дилинджър потъна в един стол, но Холис поклати глава.

— Благодаря, предпочитам да стоя прав. — Той хвърли един въпросителен поглед към четиримата мъже от НЮМА. — Ако мога да говоря открито, бихте ли ми казали какво, по дяволите, става тук?

— Очевидно то засяга „Лейди Фламбъро“ — каза Пит.

— Какво има да се обсъжда? Терористите са го унищожили.

— Той все още си плава спокойно — увери го Пит.

— Не съм получавал подобна информация — каза Холис. — Последната спътникова снимка не показа и следа от него.

— Може да ми вярвате.

— Дайте ми доказателствата си.

— Не сте от тези, които си губят времето в празни приказки, нали?

— Момчетата и аз сме прелетели цялото това разстояние дотук, за да спасяваме хора — каза грубо Холис. — Но никой с нищо не ми е показал досега, че все още има шанс хората на този кораб да бъдат спасени. Дори и моите шефове не разполагат с такива данни.

— Вие трябва да разберете, полковник — каза Пит с глас, който режеше въздуха като удар с камшик, — че този път ние нямаме насреща си някои от вашите терористи, които знаят само да натискат спусъка. Водачът им е изключително изобретателен. Досега той успя да надхитри най-големите умове в областта на разузнаването, като и в този момент не спира да го прави.

— Все пак някой успя да разкрие измамата — каза Холис, подхвърляйки един двусмислен комплимент.

— Имахме късмет. Ако „Саундър“ не изследваше тази част на морето, той можеше да открие „Генерал Браво“ чак след месец. А сега ние сме намалили преднината на похитителите на един-два дни.

Песимизмът на Холис започна да се стопява. Този човек не отстъпваше нито на педя. Той се запита дали спасителната операция, в края на краишата, няма да се състои.

— Къде е корабът? — рязко попита той.

— Не знаем — отвърна Гън.

— Поне някакво приблизително местонахождение?

— Най-доброто, което можем да ви предложим, е едно интелигентно предположение — каза Джордино.

— Базирано на какво?

Гън погледна очаквателно към Пит, който се усмихна и пое шафетата отново.

— На интуиция.

Надеждите на Холис започнаха да се стопяват.

— Да не би да гледате на карти или си имате кристално кълбо?

— попита язвително той.

— Всъщност предпочитам да хвърлям боб — върна му го Пит.

Настъпи кратко, студено мълчание, което сякаш продължи цяла вечност. Холис усети, че нищо няма да постигне, ако продължава да се държи агресивно. Той допи кафето си и започна да върти чашката в ръцете си.

— Добре, господа. Съжалявам, малко попрекалих. Не съм свикнал да имам вземане-даване с цивилни.

Лицето на Пит не изразяваше неприязън, а само леко забавление.

— Ако това ще ви накара да се чувствате по-удобно, аз съм с чин майор от военновъздушните сили.

Холис се намръщи:

— Мога ли да попитам какво правите на кораб на НЮМА?

— Да го наречем дългосрочна задача — но това е дълга история, за която нямам време да се впускаме в подробности.

Дилинджър се сети пръв. Холис щеше да се сети още в мига, в който бяха представени, но тогава в ума му витаеха безброй въпроси.

— Случайно да имате някаква връзка със сенатора Джордж Пит?

— попита Дилинджър.

— Той ми е баща.

Крайчецът на завесата леко се повдигна и през пролуката двамата офицери видяха лъч светлина. Холис придърпа един стол и се намърда в него.

— Окей, мистър Пит, разкажете ни, моля, какво сте открили.

Дилинджър се намеси внезапно:

— Последният доклад сочеше, че „Лейди Фламбъро“ се е отправил към Антарктика. Вие казвате, че той все още е на повърхността. Новите снимки лесно ще го открият сред плаващата ледена маса.

— Ако разчитате на Каспър СР-деветдесет — каза Пит, — напразно си губите времето.

Дилинджър хвърли един безрадостен поглед към Холис. Бяха ги изпреварили. Тази необичайна компания от океанографи и моряци разполагаше със също толкова информация, колкото и те самите.

— СР-деветдесет може да заснеме триизмерни изображения на разстояние сто хиляди километра с такава разделителна способност, че ще можете да различите шевовете на футболна топка — заяви Холис.

— Безспорно. Но ако топката е направена да изглежда като скала?

— Все още не разбирам.

— Ще разберете по-добре, когато ви го покажем — каза Пит. — Екипажът е организирал малка демонстрация на палубата.

Върху откритата палуба на кърмата бе разгънат голям непрозрачен лист от бяло пластмасово фолио, който бе здраво закрепен, за да стои добре изпънат и да не се издува от неуморния бриз. До него стоеше капитан Стюарт с двама души от екипажа, които държаха един противопожарен маркуч.

— По време на нашето изследване на дъното около „Генерал Браво“, ние се натъкнахме на руло от това пластмасово фолио — започна лекцията си Пит. — Допускам, че то е паднало случайно от „Лейди Фламбъро“, когато двата кораба са се срещнали. То лежеше на дъното сред празни варели от боя, която похитителите са използвали за дегизирането на туристическия кораб с цел той да наподобява на външен вид мексиканския товарен кораб. Съгласен съм, че доказателството е неубедително. Ще трябва просто да ми повярвате. Всички следи водят към още една камуфлажна история. На последната спътникова снимка не е имало нищо, защото погледите на всички са търсили кораб. „Лейди Фламбъро“ вече не изглежда като кораб. Главатарят на терористите трябва да е голям ценител на изкуството. Той е заимстввал метода на оспорвания от мнозина скулптор Кристо, известен със своите скулптори от пластмаса, разположени на открито. Той опакова с пластмасови покрития сгради, заливи и острови. Той

провеси една огромна завеса в Райфъл Гап, щата Колорадо и построи ограда, която се простираше на много мили в Мърин Каунти, Калифорния. Водачът на похитителите е отишъл още по-далеч, като е опаковал целия туристически кораб, който не е много голям. Характерните очертания на корпуса може би са променени посредством подпори и скелета. След като фолиото е било нарязано на отделни части, номерирани съобразно положението им, стотината заложници и похитителите са могли да свършат цялата работа точно за десет часа. Те са били вече започнали, когато Ландсат е преминал по орбита над тях. Компютърното увеличение на снимката не е било достатъчно ясно, за да се видят подробности от тяхната дейност. Половин ден по-късно, когато над тях е преминал Сийсат, не е имало нищо за идентифициране — нито кораб, нито никакви наподобяващи кораб очертания. Бързам ли много?

— Не... — бавно каза Холис. — Но въобще не мога да разбера, по дяволите, какъв смисъл има всичко това.

— Тоя трябва да е от щата Мисури — направи кисела физиономия Джордино. — Да му покажем ли?

Пит леко кимна на капитан Стюарт.

— Давайте момчета — обърна се Стюарт към двамата моряка. — Още веднъж, внимателно.

Единият от тях отвори крана, докато вторият насочи струйника на маркуча. Върху пластмасовото покритие започна да пада фина мъгла. Отначало вятърът отнесе половината от мъглата зад борда. Морякът коригира ъгъла и скоро пластмасата бе покrita със слой вода.

Преди да бе изминала и една минута, мразовитата атмосфера превърна водата в лед.

Холис замислено наблюдаваше трансформацията. След това се доближи до Пит и протегна ръка.

— Моите уважения, сър. Хрумването ви е било блестящо.

Дилинджър бе зяпал като селянтур, който е открил, че е обран до шушка на някой пътуващ карнавал.

— Айсберг — промърмори яростно той, — кучите му синове са направили кораба да изглежда като айсберг.

Хала се събуди със сковано от студ тяло. Утрото бе вече превалило, но вътре все още цареше полумрак. Издигнатата фасада на мнимите товарни контейнери, допълнена от покрития с ледена пелена пластмасов воал, под който бе скрит корабът, пропускаха съвсем малко светлина. Това, което все пак влизаше в апартаментите на важните личности, бе достатъчно, за да разкрие фигурите на президентите Хасан и Де Лоренцо на съседното до нея легло. Те се бяха сгущили един до друг под едно малко, достойно за съжаление одеяло. Дъхът им излизаше на пара, издигаше се и увисваше над главите им като мъгла, преди да кондензира и замръзне по стените.

Сам по себе си, макар и трудно студът можеше да бъде изтърпян, но високата влажност правеше минусовите температури непоносими. Положението им се влошаваше допълнително и от това, че те не бяха слагали нищо в устата си, след като бяха напуснали Пунта дел Есте. Похитителите не си бяха направили труда да осигурят храна за пътниците и екипажа. Нечовешката коравосърдечност на Амар взимаше своите жертви, тъй като студът изсмукваше силите им, а страхът от неизвестността замъгляваше съзнанието им.

През първата част от пътуването затворниците бяха живели само на вода, която точеха от крановете на душовете и мивките в баните. Но тръбите замръзнаха и освен болката от глада започна да ги мъчи и жажда.

„Лейди Фламбъро“ бе преоборудван да плава из тропически морета и носеше само минимален запас от одеяла. Всички пътници, които се бяха качили в Пуерто Рико или Пунта дел Есте, бяха взели със себе си облекло, подходящо за умерен климат и бяха оставили всичките си зимни дрехи в гардеробите си вкъщи. Затворниците се гушеха колкото се може по-плътно един в друг, като се бяха навлекли с по няколко леки ризи, панталони и чорапи. Те увиваха главите си с хавлиени кърпи, за да запазят телесната си топлина. Но от зимната екипировка най-много им липсваха ръкавиците.

От нийде не идваше и най-малката топлина. Амар бе отказал на всички молби да пусне отоплението на кораба. Той не можеше да си позволи този лукс. Вътрешната топлина щеше да стопи слоя лед по пластмасовото покритие и щеше да разкрие измамата.

Хала не бе единственият пътник, който бе буден. Повечето пътници не можеха да се отпуснат и да потънат в дълбок сън. Те лежаха неподвижно като в хипнотичен унес, съзнавайки какво става около тях, но неспособни да направят и най-малкото физическо усилие. Всякаква мисъл за съпротива бе сломена от тежките изпитания. Вместо да се опълчат срещу похитителите, капитан Колинс и екипажът му бяха принудени да се борят срещу вцепеняващия студ, за да останат живи.

Хала се надигна на лакти, когато сенаторът Пит влезе в стаята.

Външният му вид бе необикновен — под сивия си официален костюм той носеше пижама на сини райета. Той се усмихна окуражително на Хала, но това бе просто едно мъчително усилие. Умората от последните пет дни бе заличила младежкия му вид и той сега изглеждане по-близо до истинската си възраст.

— Държите ли се? — попита той.

— Бих дала дясната си ръка за чаша чай — каза тя дръзко.

— Що се отнася до мен, бих дал дори повече от това.

Президентът Де Лоренцо се изправи и спусна краката си върху пода.

— Да не би някой да спомена за горещ чай?

— Само ни се привижида, господин президент — отвърна сенаторът.

— Никога не съм предполагал, че ще умра от глад и студ на луксозен туристически кораб.

— Нито пък аз — каза Хала.

Президентът Хасан леко изохка, като сменяше позата си и вдигна глава.

— Боли ли ви гърба? — попита президентът Де Лоренцо със загрижено лице.

— Толкова ми е студено, че не чувствам вече болка — каза Хасан с измъчена усмивка.

— Да ви помогна да се изправите?

— Не, благодаря ви. Смятам да си остана в леглото и да запазя малкото сили, които са ми останали. — Хасан погледна към Де Лоренцо и се усмихна леко. — Иска ми се да се бяхме срещнали и опознали при по-приятни обстоятелства.

— Чувал съм американците да казват, че политиката може да направи идейни съмишленици хора, които до вчера са били напълно непознати един на друг. Ние сме типично потвърждение на това.

— Когато се измъкнем от тук, трябва да ми дойдете на гости в Египет.

Де Лоренцо кимна:

— Съгласен, същото се отнася и за вас. Вие също трябва да посетите Мексико.

Двамата президенти тържествено се ръкуваха — те вече не бяха държавни глави, на които всички гледаха да угодят, а двама мъже, които споделяха една и съща участ, върху която нямаха власт, мъже, които бяха решили да посрещнат края с достойнство.

— Двигателите спряха — каза внезапно Хала.

Сенаторът Пит кимна:

— Току-що хвърлиха котва. Ако сириали сме, затова похитителите са изключили двигателите.

— Трябва да сме близо до суша.

— Не можем да разберем, тъй като прозорците на левия борд са закрити.

— Много лошо, като слепи сме — каза Хасан.

— Ако един от вас пази до вратата, аз ще се опитам да понатисна прозореца — каза Пит. — Веднъж да пробия стъклото, без пазачите ни да разберат, ще издялам отвор в дървената плоча. С малко повече късмет може би ще видим къде се намираме.

— Аз ще слушам до вратата — предложи услугите си Хала.

— Тук е достатъчно студено и без да вкарвате още студ отвън — каза обезсърчено Де Лоренцо.

— Температурата навън е същата като вътре — отвърна рязко сенаторът.

Той нямаше намерение да си губи времето в спорове, а веднага отиде до панорамния прозорец във всекидневната. Той бе два метра висок и един метър широк. От външната му страна нямаше палуба за разходка. Входните врати на кабините и апартаментите водеха към

вътрешността на кораба. Прозорците в стената бяха наравно с външната страна на корпуса.

Единствените открити участъци, където патрулираха похитителите, бяха палубите около басейна и общия салон, както и площадките за наблюдение на носа и кърмата.

Сенаторът почука стъклото с кокалчетата на ръката си. Ответният звук бе приглушен и басов. Стъклото бе дебело. То бе предназначено да издържа на разрушителния удар на огромните вълни и на ветрове с ураганна сила.

— Някой да носи диамантен пръстен? — попита той.

Хала извади ръце от джобовете на лекия си шлифер, протегна ги и размърда пръстите си, като показа два малки пръстена с инкрустирани опали и тюркоази.

— Мюсюлманските ухажори нямат навика да глезят жените си с щедри дарове.

— Трябва ми по-масивен камък.

Президентът Хасан измъкна един голям пръстен от един от розовите си пръсти.

— Този е с тегло три карата.

Сенаторът разгледа камъка на сумрачната светлина.

— Този ще свърши добра работа. Благодаря ви.

Той работеше бързо, но внимателно, без да вдига много шум, като изрязваше отвор с големина колкото да си промуши пръста. Той често спираше, за да стопли с дъха ръцете си. Когато пръстите му започнаха да се вкочаняват, той ги пъхна и държа под мишниците си, докато те не се раздвижиха отново.

Той не искаше да мисли за това какво щяха да направят с него похитителите, ако го заловяха. Пред очите му за миг се мярна видението как надупченият му от куршуми труп се носи надолу по течението.

Той начерта една линия в кръг около малкото отворче в средата и започна да я повтаря, като с всеки изминат път острието потъващо все по-дълбоко и по-дълбоко. Трудната част се състоеше в това да не се позволи на парчето стъкло да падне навън и да се удари в стоманения корпус на кораба, при което щеше да се чуе дрънчене.

Той промуши пръста си през дупката, сви го и го дръпна навътре. Стъкленият кръг поддаде. Той бавно го издърпа назад и го сложи върху

килима. Добра работа. Сега пред себе си той имаше достатъчно голям отвор, за да може да си покаже навън главата.

Дървените плоскости, които създаваха илюзията за товарни контейнери, бяха на половин ръка разстояние от прозореца и вървяха по цялото протежение на надстройката на мидела.

Сенаторът предпазливо провря глава през отвора, като внимаваше да не си разреже ушите върху острите като бръснач ръбове. Той се озърна на двете страни, но видя само тесния процеп между мнимите контейнери и стоманената страна на кораба. Той се взря нагоре в тънкия сноп светлина, идваща от небето, но тя бе мъждива, сякаш погълната от мъгла. Под себе си очакваше да види тънка ивица от плискаща се вода, но вместо това пред очите му се изпречи един огромен покров от пластмаса, който бе прикрепен със скоби към ватерлинията на кораба. Той го зяпна в почуда, като нямаше и най-малката представа за неговото предназначение.

Сенаторът придоби увереност. Щом не можеше да види похитителите, които охраняваха палубите, значи и те не можеха да сторят същото. Той се върна в спалнята и затършува из куфара си.

— Какво ти трябва? — попита Хала.

Той вдигна нагоре едно джобно армейско ножче.

— Винаги нося едно от тях в бръснарските си принадлежности — ухили се той. — Тирбушонът е много удобен при импровизирани партита.

Сенаторът Пит не бързаше и си сгря добре ръцете, преди да се върне обратно на работа. Той хвана червената дръжка, промуши ръка през отвора в стъклото и започна да дълбае, като използваше малкото острие като свредло, а след това голямото острие, за да одялка страните и да увеличи обиколката.

Работата вървеше мъчително бавно. Той не смееше да покаже острието на повече от един милиметър навън от външната повърхност на дървената плоскост. Глождеше го страхът, че някой по- внимателен пазач може да се надвеси над борда и да види отблясъка от движещото се метално острие. Той дълбаеше много внимателно, като сваляше изцяло поредния слой, преди да започне следващия.

Ръката му стана напълно безчувствена, но той не я сгря. Юмрукът му бе замръзнал и вкочанил около дървената дръжка. Той чувствуващ малкото ножче като продължение на ръката си.

Накрая сенаторът изстърга достатъчно дървени стърготини, за да се получи отвор за наблюдение, през който можеше да се види голяма част от морето. Той провря главата си през стъклото и притисна буза към студената повърхност на дървената плоча.

Нещо му препречваше погледа. Той промуши пръст в отверстието и усети, че докосва пластмасовото фолио. Той бе объркан донемайкъде, като разбра, че то покриваше празните контейнери, както също и долната част на корпуса.

Той изруга под носа си. Не е трябвало толкова да се страхува да не пробие изведнъж дървото. Във всеки случай никой нямаше да забележи острието на ножа му под пластмасовото покривало. Той отхвърли всякааква предпазливост и бързо проряза един отвор в непрозрачния материал. След това отново погледна.

Не видя открито море, нито пред погледа му се изправи някакъв бряг.

Това, което видя, бе една висока скала от лед, която се простираше отвъд ограничения му периметър на наблюдение. Проблясващата стена бе толкова близко, че той можеше да я докосне с разпънат чадър.

Както гледаше, той чу един приглушен басов шум. Той напомни на сенатора на тътен при леко земетресение.

Той се дръпна рязко назад, като мисълта за това, което бе открил, го накара да се залюлее.

Хала видя как той изтръпна.

— Какво има? — попита тревожно тя. — Какво видя?

Той се обърна и я погледна безизразно, след което с голямо усилие на волята си отрони няколко думи.

— Закотвили са ни до огромен ледник — каза той накрая. — Ледената стена може да се откъсне всеки момент и да смачка кораба като кибритена кутийка.

Разузнавателният самолет с триъгълни крила се носеше със скорост три хиляди и двеста километра в час през разредената атмосфера на двадесет хиляди метра над антарктическия полуостров. Той бе проектиран да лети на двойно по-голяма височина с двойно по-висока скорост, но пилотът го държеше на четиридесет процента мощност, за да пести гориво и да даде възможност на камерите да направят по-контрастни снимки на земята при по-ниската скорост.

За разлика от предшественика си — „Черната птица“ СР-71, чиито крила и корпус от естествен титан бяха с тъмен виолетово-син цвят — технологията „стелт“ на по-modерния СР-90 създаде едно леко пластмасово покритие с невероятна здравина, което бе със сиво-бял цвят. Получил прозвището „Каспър“ като на призрака от анимационните филмчета, той трудно можеше да бъде открит както с очи, така и с радар.

За един час петте му камери можеха да заснемат половината от територията на Съединените щати по дължина и то само с едно прелитане. Фотоснимачното му оборудване можеше да прави черно-бели, цветни и инфрачервени филми, както и да заснема триизмерни изображения. Освен това то използваше и няколко строго секретни технологии за заснемане на изображения, за които обикновените професионални фотографи не бяха дори и чували.

Подполковник Джеймс Слейд нямаше много работа. Това бе един дълъг и отегчителен разузнавателен полет от военната база в калифорнийската пустиня Мохави. Той преминаваше на ръчно управление единствено по време на операциите по презареждане с гориво. Двигателите на Каспър бяха много лакоми. Той трябваше да бъде на два пъти презареждан от самолети цистерни както на отиване, така и на връщане.

Слейд разгледа приборите с критично око. Каспър бе нов самолет и тепърва щеше да разкрива всичките си кусури. С облекчение видя, че показанията на таблото са нормални. След това въздъхна и измъкна една миниатюрна електронна игра от джоба на летателния си

костюм. Започна да натиска бутооните под едно малко прозорче за наблюдение, като се мъчеше да прекара един малък водолаз покрай огромен октопод, за да достигне до сандък със съкровище.

След няколко минути играта му омръзна и той се взря напред и надолу в замръзнала пустош, която представляваше Антарктика. Далече долу, под купола на диамантено синьото небе блестеше извитият, подканващ пръст на северния полуостров и близките до него острови.

Ледът, скалите и морето бяха сътворили една красива необятност, величествена за окото и страховита за духа. От двадесет километра височина гледката можеше да изглежда и приятна, но Слейд знаеше какво се криеше зад нея. Той веднъж бе доставял провизии за една научноизследователска станция на южния полюс и бързо бе научил, че в царството на вечния лед красотата и враждебността вървяха ръка за ръка.

Той добре помнеше смразяващите температури. Не вярваше, че е възможно човек да се изплюе и да види как слюнката му замръзва, преди да падне на земята. Не бе забравил и жестокия вятър, който бушуваше в най-студения континент в света. Не можеше да си представи, че има ветрове със скорост сто и шестдесет километра в час, докато сам не ги изпита на гърба си.

Слейд никога не можеше да проумее какво толкова привлича някои хора към този леден ад. След като се върна в базата, му се прииска да се обади на шега на някоя пътническа агенция и да ги попита за резервации в някой добър курортен хотел близо до южния полюс.

Внезапно от един от трите високоговорителя в кабината прозвуча женски глас.

— Моля за внимание. След малко ще пресечете външната граница на маршрута на вашия полет с координати седемдесет градуса географска дължина и седемдесет градуса географска ширина. Изключете автопилота, завийте на сто и осемдесет градуса, и започнете сега. Новият курс на обратния полет е програмиран в компютъра. Моля, въведете съответния код. Приятен полет до въкъщи.

Слейд изпълни инструкциите и направи ленив завой. Веднага щом компютърът установи обратния курс, той включи отново на автопилот и се намести по-удобно на тясната си седалка.

Подобно на много други мъже, които летяха на разузнавателни мисии, той се помъчи да си представи лицето и тялото, които се криеха зад този безплътен глас. Носеше се слух, че тя тежи сто и петдесет килограма, че е на шестдесет години и има дванадесет внучета. Нито един пилот с трезво въображение не би повярвал на такава разстройваща духа мисъл. Тя трябва да прилича на Сигърни Уийвър. Може би тя самата бе Сигърни Уийвър. Той реши да проучи тази примамлива възможност по пътя за вкъщи.

След като разреши този деликатен проблем, Слейд отново провери таблото с уредите. След това се отпусна назад, докато скованата във вечни ледове земя се отдалечаваше зад опашката на самолета. След като се озова отново над морето, той се върна към малката си електронна игра със съкровището.

Той не виждаше смисъл да продължава да гледа как светът се изнизва под него, особено след като Огнена земя бе забулена с плътна покривка от черни облаци. Той бе учил достатъчно география, за да знае, че това бе една нещастна земя с постоянни ветрове, дъжд и сняг.

Слейд бе почти благодарен, че не можеше да види монотонния пейзаж. Вместо това той остави инфрачервените камери на Каспър да проникнат през тъмните облаци и да заснемат пустия, лишен от живот край на континента.

Капитан Колинс се взря в маската на Амар и трябаше да направи усилие, за да не отклони погледа си встрани. В очите на изискания водач на похитителите имаше нещо зловещо и нечовешко. Колинс долавяше в него смразяващо безразличие към обикновения човешки живот.

— Настоявам да узная кога смятате да освободите моя кораб — каза Колинс с отмерен тон.

Амар постави чашата си с чай върху чинийката, избърса устните си с една салфетка и погледна безучастно към Колинс.

— Мога ли да ви предложа чай?

— Не, ако не предложите същото и на моите пътници и екипаж — отговори спокойно Колинс. Той стоеше изправен в бялата си лятна униформа, като трепереше от хапещия студ.

— Точно отговора, който очаквах. — Амар обърна празната чаша с дъното нагоре и се облегна назад. — Ще бъдете доволен да узнаете, че моите хора и аз смятаме да си тръгнем по някое време утре вечерта. Ако ми дадете дума, че няма да правите глупави опити да си върнете обратно кораба или да избягате на близкия бряг, преди да сме заминали, никой няма да пострада и вие ще можете да поемете отново командинето.

— Предпочитам да пуснете отоплението на кораба и да нахраните всички, и то сега. Изпитваме крещяща нужда от топло облекло и завивки, за да се опазим от студа. От няколко дни не сме яли нищо. Тръбите са замръзнали и няма вода. Да не споменавам и за проблемите с хигиената.

— Страданието е от полза за душата — каза философски Амар. Колинс го изгледа яростно.

— Това са пълни глупости.

Амар сви отегчено рамене:

— Щом казвате.

— Боже господи, има болни хора, които умират на този кораб.

— Дълбоко се съмнявам, че някой от екипажа и пътниците ви ще умре от студ или глад преди моето заминаване — каза рязко Амар. — Те просто ще трябва да издържат на някои неудобства още тридесетина часа, след което ще можете да запалите двигателите и да пуснете отоплението.

— Тогава може да се окаже твърде късно за всички ни, ако стената на ледника се откъсне.

— Тя изглежда напълно здрава.

— Вие не съзнавате опасността. Всеки момент може да се откъсне някоя массивна ледена плоча. Тежината ѝ би смачкала „Лейди Фламбъро“ като десететажно здание, което се срутва върху автомобил. Вие трябва да преместите кораба.

— Това е рисък, който не мога да поема. Леденият слой върху пластмасата ще се стопи и нашето местоположение ще бъде разкрито, тъй като спътниките инфрачервени камери ще уловят излъчваната от нас топлина.

Лицето на Колинс се сгърчи от безпомощна ярост.

— Вие сте или глупак, или луд. Какво доказахте с всичко това? Каква е вашата печалба? Кажете ни, вие за откуп ли ни държите или

като заложници, които ще бъдат разменени срещу освобождаването на ваши събрата терористи от някой затвор? В противен случай, ако просто си отидете и ни оставите, аз не мога да видя никакъв смисъл.

— Вие проявявате прекомерно любопитство, което започва да ме дразни, капитане, но ми харесва вашия непоколебим и решителен дух. Съвсем скоро ще научите причините за отвлечането на вашия кораб.

— Амар се надигна и кимна на пазача, който стоеше зад Колинс. — Върнете капитана обратно и го затворете.

Колинс отказа да мръдне.

— Защо не можете да осигурите горещ чай, кафе, супа или каквото и да е, за да облекчите страданията на хората?

Амар излизаше от трапезарията и не си направи труда да се обърне.

— Сбогом, капитане. Повече няма да се видим.

Амар отиде право в радиорубката. Ибн стоеше прав и наблюдаваше как от телекса с тихо тракане излизаха последните телеграфни новини. Техният радиист бе седнал до радиото и слушаше едно предаваше, докато едно записващо устройство за човешки глас го печаташе на хартия. Радиото и телексната машина се захранваха от преносим генератор.

Ибн се обърна при приближаването на Амар, кимна му леко за поздрав и откъсна един дълъг лист хартия от телекса.

— Международните средства за информация все още считат „Лейди Фламбъро“ за изчезнал — докладва той. — Едва сега в Уругвай пристигат спасителни кораби, които ще извършат претърсване на морското дъно покрай бреговете му. Моите поздравления, Сюлейман, ти измами света. Ще успеем да се върнем благополучно в Кайро, преди Западът да научи истината.

— Какви са новините за Египет? — попита Амар.

— Все още няма повод за празнуване. Министрите от кабинета, които подкрепят Хасан, все още контролират правителството. Те упорстват и не искат да изпуснат властта. Постъпили са много хитро, като не са изпратили силите за сигурност да смажат демонстрациите. Единственото кръвопролитие е било причинено от нашите фундаменталистки братя, които по погрешка вдигнали във въздуха един автобус, пълен с алжирски пожарниари, дошли на свой конгрес в Кайро. Сметнали, че автобусът бил част от полицейски конвой, който

охранявал правителството. Информационната мрежа на Кайро твърди, че движението на Ахмад Язид е прикритие на иранските фанатици. Вярата на много поддръжници започва да отслабва и досега не е имало масово искане кабинетът на Хасан да разпусне правителството.

— Онзи идиот Халид Фавзи е организирал взривяването на автобуса — изръмжа Амар. — Воените, какво е положението с въоръжените сили?

— Министърът на от branата Абу Хамид няма да сдаде поста си, докато не види с очите си телата на президента Хасан и Хала Камил, за да потвърди тяхната смърт.

— Значи на Язид тепърва му предстои да поеме триумфално властта.

Иbn кимна и изражението му стана сериозно.

— Има и друга новина. Язид е съобщил, че екипажът и пътниците на туристическия кораб са все още живи и че той лично ще преговаря с терористите, за да уреди освобождаването на всички хора. Той е отишъл дори още по-далеч, като е предложил живота си в замяна на сенатора Джордж Пит, за да направи впечатление на американците.

Внезапна ярост се надигна вътре в Амар, която вцепени и парализира тялото му. Сетивата му се изостриха и мислите в главата му бързо започнаха да се подреждат една след друга. След няколко мига той погледна към Иbn.

— О, Аллах, проклетият Юда ни е пратил по дяволите — каза невярващо той. — Язид е продал мисията.

Иbn кимна в съгласие:

— Язид те е използвал и те е предал.

— Това обяснява защо той отложи заповедта си да убием Хасан, Камил и останалите. Искал е те да бъдат невредими, когато Мачадо и неговите отрепки очистят теб и мен и нашите хора.

— Какво ще спечелят Язид и Топилцин, като запазят заложниците живи? — попита Иbn.

— Като се правят на спасители на двама президенти, на генералния секретар на Обединените нации и на важен политик от Съединените щати, Язид и Топилцин ще спечелят възхищението на международните лидери. Те автоматически ще станат по-силни, докато опонентите им ще загубят почва под краката си. Тогава те ще могат свободно да поемат управлението на правителствата си по мирен път,

ще разширят базата на своята власт и ще накарат световната общественост да погледне с по-благосклонно око на тях.

Ибн наведе глава в примирение.

— Значи били сме хвърлени на кучетата.

Амар кимна.

— Още от самото начало Язид е планирал ние да умрем, за да бъде сигурен в нашето мълчание за тази и други мисии, които сме изпълнявали за него.

— А капитан Мачадо и мексиканския му екипаж? Какво ще стане с тях, след като ни очистят?

— Топилцин ще се погрижи те да изчезнат, след като се върнат в Мексико.

— Те ще трябва първи да избягат от кораба и острова.

— Да — отвърна замислено Амар. Той закрачи ядосано из радиорубката. — Изглежда силно съм подценил коварството на Язид. Бях се задоволил с мисълта, че Мачадо е безопасен, тъй като не знае нищо за нашите планове да се доберем до едно сигурно летище в Аржентина. Но благодарение на Язид нашият мексикански другар е разработил свой собствен план за бягство.

— Тогава защо той не ни е убил досега?

— Защото Язид и Топилцин ще му наредят да направи това едва когато са готови с фалшивите си преговори за освобождаването на заложниците. — Внезапно Амар се обърна и сграбчи радиста за рамото, който бързо свали слушалките си. — Да си получавал някакви необичайни съобщения, отправени към кораба?

Египетският експерт по свръзките изглеждаше озадачен.

— Странно е, че питате. Нашите латински приятели на всеки десет минути влизат и излизат от тук, като задават същия въпрос. Помислих си, че го правят от глупост. Всеки един отговор на съобщение, отправено директно към кораба, ще бъде засечен от подслушвателните устройства на американските и европейските разузнавателни служби. Те биха открили нашето местоположение за броени секунди.

— Значи досега не си улавял нищо подозително.

Арабският свързочник поклати глава.

— Дори и да бях, съобщението със сигурност ще бъде кодирано.

— Изключи апаратурата. Накарай мексиканците да повярват, че все още слушаш за нещо. Когато дойдат да питат дали е пристигнало някакво съобщение, прави се, че не знаеш нищо и непрекъснато повтаряй, че не си чул нищо.

Иби погледна очаквателно Амар.

— Моите инструкции, Сюлейман?

— Дръж внимателно под око екипажа на Мачадо. Предразположи ги, като започнеш да се държиш приятелски с тях. Отвори барчето в общия салон и ги покани да пийнат по нещо. Дай най-неприятните вахти на нашите хора, за да могат мексиканците да си починат. Това ще приспи тяхната бдителност.

— Да ги убием ли, преди те да са ни убили?

— Не — каза Амар с пламъче на садистично удоволствие в очите си. — Ще оставим тази работа на ледника.

— Там има най-малко един милион айсберга — каза унило Джордино. — По-лесно ще бъде да се намери игла в купа сено. Това може да отнеме дни.

Полковник Холис бе в същото настроение.

— Трябва да има някой, който да наподобява с формата си очертанията и размера на „Лейди Фламбъро“. Продължавайте да търсите.

— Имайте предвид — каза Гън, — че антарктическите айсберги са по принцип плоски. Надстройката под пластмасовото покривало ще придае на кораба островърха форма.

Окото на Дилинджър бе уголемено четири пъти от лупата, през която той гледаше.

— Дефиницията е удивително точна — промърмори той. — Особено когато видите какво се крие зад онези облаци.

Те се бяха скуччили около една малка маса в отделението за свръзки на „Саундър“ и разглеждаха една огромна цветна снимка, изпратена от Каспър. Не бяха изминали и четиридесет минути от кацането на самолета, когато филмът от въздушната разузнавателна мисия бе проявен и изпратен към лазерния приемник на изследователския кораб.

Снимката бе ясна и подробна и показваше море от айсберги, откъснали се от ледения шелф Ларсен на източната страна на полуострова, докато на запад, близо до ледниците на Земята на Греъм се виждаха стотици други.

Вниманието на Пит бе съсредоточено другаде. Той седеше встризи и разучаваше една голяма морска карта, която бе сложил в ската си и чиито краища висяха от двете му страни. От време на време той вдигаше поглед, заслушваше се, но не взимаше участие в разговора.

Холис се обърна към капитан Стюарт, който стоеше до приемника, сложил на главата си слушалки с прикрепен микрофон към тях:

— Кога можем да очакваме инфрачервените снимки от Каспър?

Стюарт вдигна ръка като знак да не го прекъсват. Той притисна слушалките към ушите си, като слушаше един глас, който идваше от главната квартира на ЦРУ във Вашингтон. След това кимна към Холис:

— От фотолабораторията в Лангли казват, че ще започнат да ги изпращат след половин минута.

Холис закрачи напред-назад из малкото отделение като гладна котка, която се ослушва за звук от отваряне на консерва с котешка храна. Той се спря и загледа любопитно Пит, който равнодушно измерваше някакво разстояние с чифт пергели.

През последните няколко часа полковникът бе научил доста неща за този човек от НЮМА, не от него самия, разбира се, а от хората на кораба. Те говореха за Пит с такъв тон, сякаш той бе една жива легенда.

— Започва да пристига — съобщи Стюарт.

Той свали слушалките си и зачака търпеливо снимката с размер на вестник да се появи от приемника. Веднага щом тя излезе и падна, той я занесе и постави върху масата. След това всеки започна да се взира в бреговата линия около горния край на полуострова.

— Техниците от фотолабораторията на ЦРУ с помощта на компютър са трансформирали свръхчувствителния филм в термограма — обясни Стюарт. — Различните интензитети на инфрачервеното излъчване са изобразени с различни цветове. Черният цвят представлява най-студените температури. Тъмносиният, светлосиният, зеленият, жълтият и червеният цвят образуват постепенно скалата към по-високи температури, докато се стигне до най-горещата част на скалата, означена с бяло.

— Какъв интензитет можем да очакваме от „Лейди Фламбъро“?

— попита Дилинджър.

— Някъде в горния край между жълто и червено.

— По-близо до тъмносиньото — намеси се Пит.

Всички се обърнаха и го погледнаха гневно, сякаш бе кихнал по време на шахматна среща.

— Ако е така, той няма да се вижда — запротестира Холис — и ние никога няма да го намерим.

— Излъчването на топлина от двигателите и генераторите му ще личи така ясно, както топка за голф на зелен фон — възрази Гън.

— Не, ако машинното отделение е спряно.

— Вие да не би да искате да кажете, че корабът е мъртъв? — попита невярващо Дилинджър.

Пит кимна. Той хвърли към другите един бегъл, небрежен поглед, който ги обезпокои много повече от това, ако той им беше помрачил радостта от направено откритие.

Той се усмихна и каза:

— Тук непрекъснато се забелязва една склонност да се подценява треньорът на другия отбор.

Петимата мъже се спогледаха и после отново се вторачиха в Пит, като зачакаха някакво обяснение.

Пит сложи настрана морските карти и стана от стола си. Той се приближи до масата, вдигна инфрачервената снимка и я сгъна наполовина, като показа само долния край на Чили.

— Сега — продължи Пит, — не сте ли забелязали, че всеки път, когато корабът променя курса или външния си вид, това става непосредствено след като над него е преминал някой от нашите спътници.

— Още един пример за прецизно планиране — каза Гън. — Орбитите на спътниците, събиращи научна информация, се следят от половината страни по света. Информацията за тях може да се получи толкова бързо, колкото и за fazите на луната.

— Окей, значи главатарят на похитителите е знал часовите графики на орбитите им и е открил кога спътниковите камери ще бъдат насочени в неговата посока — каза Холис. — И какво от това?

— Затова той е взел всички предпазни мерки и е спрял двигателите, за да не може корабът да бъде открит чрез инфрачервени fotosнимки. И което е най-важно, да не допусне топлината да стопи тънкия слой лед върху пластмасовото покривало.

Четирима души от общо петимата намериха хипотезата на Пит за напълно правдоподобна. Единственият, който се въздържа, бе Гън. Той бе най-интелигентният от групата. Той успя преди всички да забележи слабото място в тази теория.

— Забравяш минусовите температури около полуострова — каза той. — Ако не работят двигателите, няма да има топлина. Всички на кораба биха замръзнали до смърт за броени часове. Може да се каже,

че в същото време, когато похитителите убиват пленниците си, те извършват и самоубийство.

— Руди е напълно прав — каза Джордино. — Те не биха могли да оцелеят без малко топлина и топло облекло.

Пит се усмихна като човек, спечелил от лотарията.

— Абсолютно съм съгласен с Руди.

— Многоувъртате — каза Холис с раздразнение. — Бъдете поясен.

— Няма нищо сложно: „Лейди Фламбъро“ не е отишъл в Антарктика.

— Не е отишъл в Антарктика — повтори машинално Холис. — Погледнете фактите, човече. Последната спътникова снимка на кораба показваше, че той се намира на половината път от нос Хорн до върха на полуострова и продължава да плава с пълна пара на юг.

— Нямало е къде другаде да отиде — възрази Дилинджър.

Пит потупа с пръст по разпръснатата маса назъбени острови около Магелановия проток.

— Да се обзаложим ли?

За момент Холис остана намръщен и объркан. И тогава той загря. Объркането му изчезна и очите му светнаха с пълно разбиране.

— Той се е върнал обратно — отсече той.

— Руди намери ключа към загадката — призна Пит. — Похитителите не са имали намерение да извършат самоубийство, нито да се изложат на риска да бъдат открити от инфрачервени камери. Те никога не са възнамерявали да поемат курс към леденото пространство. Вместо това те са тръгнали на северозапад и са заобиколили пустите острови над нос Хорн.

Гън изглеждаше облекчен.

— Температурите около Огнена земя не са чак толкова сурови. Студът ще причини доста страдания на всички, които са на кораба, но те ще оцелеят.

— Тогава защо ще се правят на айсберг? — запита Джордино.

— За да изглежда, че все едно са се откъснали от някой ледник.

Джордино се загледа в инфрачервената снимка.

— Ледници толкова далеч на север?

— На около осемстотин километра от мястото, където сме акостирали в Пунта Аренас, могат да се видят ледници, които текат

надолу по планините и влизат в морето — отговори Пит.

— Къде смятате, че може да се намира той? — попита Холис.

Пит взе една карта, която показваше безлюдните острови на запад от Огнена земя.

— Като се вземат предвид плавателните възможности на „Лейди Фламбъро“, съществуват две възможности за посоката на поетия от него курс, след като е бил заснет за последен път от спътника. — Той направи пауза, за да постави едно „Х“ до две имена на картата. — Директно на юг оттук, от върховете на Италия и Сармиенто текат надолу ледници.

Холис каза:

— Да, те са доста встрани от често използваните маршрути.

— Но твърде близо до нефтените полета — каза Пит. — Някой нисколетящ инспектиращ самолет на нефтената компания би могъл да забележи фалшивото ледено покритие. Ако аз бях този, който ръководи действията на похитителите, щях да се насоча на още сто и шестдесет километра на северозапад. Което би ги установило близо до един ледник на острова Санта Инес.

Дилинджър разгледа за момент неравномерната крайбрежна линия на малкия остров. Той хвърли поглед върху цветната снимка, но южната част на Чили бе скрита под облаци. Бутна я встрани и се взря през лупата в горната половина на инфрачервеното изображение, което Пит бе сгънал, за да стесни района за търсене.

След няколко секунди той вдигна поглед в почуда и възторг.

— Освен ако майката природа не прави айсберги с източен нос и закръглена кърма, аз мисля, че открихме нашия кораб фантом.

Холис взе лупата от своя подчинен и започна да проучва малката продълговата фигурука.

— Очертанията напълно съвпадат. И както каза Пит, няма и следа от излъчване на топлина. Цветът му е почти толкова студен, колкото този на ледника. Не е напълно черен, но е тъмносин.

Гън се надвеси до него.

— Да, виждам. Ледникът се стича в един фиорд, чийто изход води към залив с малки островчета. Един-два айсберга със среден размер, откъснали се от стената на ледника. Нищо повече. Във водата почти няма лед. — Той направи пауза, зад лупата очите му придобиха

странно изражение. — Чудно, защо са закотвили „Лейди Фламбъро“ директно под предната стена на ледника.

Пит присви очи.

— Нека да видя.

Той се провря между Дилинджър и Гън, наведе се и се взря през мощната лупа. След известно време, когато той се изправи, лицето му бе помрачено от надигащ се гняв.

— Какво виждаш? — попита капитан Стюарт.

— Планът им е всички да умрат.

Стюарт погледна другите, озадачен:

— Откъде знае това?

— Когато от ледника се откъсне една ледена плоча и падне върху кораба — каза студено Джордино, — той ще потъне и ще се разбие в дъното. От него няма да остане и помен.

Дилинджър погледна втренчено Пит.

— След като са пропуснали няколко възможности, смятате ли, че те възнамеряват накрая да убият екипажа и пътниците?

— Да.

— Защо не и преди?

— Целта на безбройните хитрости е била да се печели време. Този, който е дал заповедта за отвличането, е имал съображения президентите Хасан и Де Лоренцо да бъдат живи. Не мога да ви кажа защо.

— Аз мага — каза Холис. — Инициаторът е бил Ахмад Язид. Планът му е бил да поеме управлението на Египет веднага щом бъде обявено, че президентът Хасан и генералният секретар на Обединените нации Хала Камил са били отвлечени и че се предполага, че са били убити от неизвестни терористи в открито море. След като той и неговите поддръжници поемат здраво юздите на властта, той ще съобщи, че агентите му са открили кораба, след което ще се направи на изпратен от бога благодетел и ще уреди чрез преговори освобождаването на заложниците.

— Хитро копеле — промърмори Джордино. — Сигурен кандидат за Нобелова награда, ако спаси президента Де Лоренцо и сенатора Пит като добавка.

— Естествено, Язид ще се погрижи на Хасан и Камил да им се случи някой нещастен инцидент по обратния им път към Египет.

— А той ще си остане все така неопетен като чиста вода ненапита — изсумтя Джордино.

— Страхотна измама — съгласи се Пит. — Въпреки това според последните новини военните са останали неутрални, а кабинетът на Хасан е отказал да подаде оставка и да разпусне сегашното правителство.

Холис кимна:

— Да, като праща по дяволите внимателно разчетения по време план на Язид.

— Значи, той е стигнал до задънена улица — каза Пит. — Край на тактиката на изчакване, край на маскарада. Този път той ще трябва да изпрати „Лейди Фламбъро“ в забвение или да бъде изправен пред твърде реалната заплаха разузнавателните източници да изровят истината за неговата роля в тази операция.

— Теория без нито едно слabo място — съгласи се Холис.

— И така, докато ние стоим тук, главагарят на похитителите си играе на руска рулетка с ледника — каза Гън с нисък глас. — Той и неговата банда терористи може вече да са напуснали кораба и да са избягали с лодка или хеликоптер, като са оставили екипажа и пътниците затворени долу, безпомощни.

— Може и да сме изпуснали вече кораба — размишляващо мрачно Дилинджър.

Холис бе на друго мнение. Той надраска едно число на къс хартия и го подаде на Стюарт.

— Капитане, обадете се, моля, на моя офицер за свръзка на тази честота. Кажете му, че майорът и аз се връщаме на летището и той трябва да събере хората за спешен инструктаж.

— Ние бихме искали да дойдем с вас — каза Пит с тиха решителност.

Холис поклати глава.

— Няма начин. Вие сте цивилни. Не сте били обучавани за извършване на десант. Молбата ви е неуместна.

— На кораба е моят баща.

— Съжалявам — каза той, но в тона му нямаше съжаление. — Отдайте го на лошия си късмет.

Пит погледна Холис и очите му станаха студени.

— Едно обаждане до Вашингтон и бих могъл да опропастя цялата ви служебна кариера.

Устните на Холис се стегнаха.

— Изглежда, обичате да пускате заплахи, мистър Пит? — Той пристъпи крачка напред. — Това тук не е за всяка уста лъжица. В следващите дванадесет часа доста трупове ще хвърчат по палубите на кораба. Ако моите момчета и аз си свършим работата, както са ни учили, то и хиляда обаждания до Белия дом и Конгреса не биха дали никакъв резултат. — Той пристъпи още една крачка към Пит. — Знам много повече мръсни трикове, отколкото вие можете да научите през целия си живот. Бих могъл да ви разкъсам на парченца с голи ръце.

Никой в стаята не видя движението, нито успя да види откъде дойде то. В един миг Пит стоеше небрежно с ръце, отпуснати край тялото, а в следващия той вече притискаше дулото на един автоматичен колт, калибър четиридесет и пет, в слабините на Холис.

Дилинджър приклекна, сякаш се готвеше да скочи. Така и остана. Джордино скочи отзад и приkleщи ръцете на майора до тялото му в една мечешка прегръдка, която го стисна като в железн капан.

— Няма да ви отегчавам с нашите автобиографии — каза спокойно Пит. — Повярвайте ми, Руди, Ал и аз имаме достатъчно опит да се справим сами при една престрелка. Обещавам, че няма да се месим. Предполагам, че ще поведете вашите Сили за специални операции срещу „Лейди Фламбъро“ в комбинирана атака по въздух и вода. Ние няма да ви пречим и ще тръгнем по сушата.

Холис не бе ни най-малко изплашен, но бе стъпisan. Той не можеше да си представи как Пит бе успял да извади едрокалирен пистолет с такава светкавична скорост.

— Не вярвам и за миг, че ще ме убиете — изръмжа Холис към Пит.

— Не, но мога да ви гарантирам, че секуналният ви живот няма да бъде много продуктивен.

— Кои сте вие бе, хора? Да не сте от Компанията?

— ЦРУ? — каза Джордино. — Не, не ни одобриха. Затова постъпихме в НЮМА.

Холис поклати глава.

— Нищичко не разбирам от това.

— Не е и нужно — каза Пит. — Споразумяхме ли се?

Холис помисли за половин секунда. След това се наведе напред, докато носът му не се доближи само на няколко сантиметра от този на Пит и заговори, както инструктор по строева подготовка би командалвал един току-що влязъл в казармата новобранец.

— Ще се погрижа един Оспри да пренесе по въздуха смахнатата ви компания и я стовари на някое място на десет километри от кораба. Не по-близо, тъй като ще загубим елемента на изненада. Оттам, ако щете, тръгвайте и на автостоп, дявол да го вземе. Ако имам късмет, вие няма да пристигнете преди всичко да е свършило.

— Дадено — съгласи се Пит.

Холис се дръпна малко назад. Той погледна Джордино и рече троснато:

— Ще бъда благодарен, ако освободите моя заместник.

След това отново се обърна към Пит.

— Тръгваме сега. Всъщност ако не дойдете с майор Дилинджър и мен, вие никъде няма да отидете, тъй като пет минути след като се кача на борда на командирския си самолет, цялата ни ударна група ще бъде вече във въздуха.

Пит махна автоматичния си пистолет от слабините на Холис.

— Ще ви следваме по петите.

— Аз ще се лепна за майора — каза Джордино, като го потупа приятелски по гърба. — Великите умове вървят по едни и същи пътища.

Дилинджър му хвърли един възкисел поглед.

— Твоят може да свърши в някоя канавка, но моят — не.

Стаята се оправни за петнадесет секунди. Пит отиде бързо до каютата си и грабна една пътническа чанта. После изтича до мостика и заговори на капитан Стюарт:

— За колко време „Саундър“ може да стигне до Санта Инес?

Стюарт влезе в навигаторната стая и направи бързо изчисление.

— При условие, че натоварим до краен предел дизеловите двигатели, те трябва да ни откарат до ледника за девет-десет часа.

— Направете го — нареди Пит. — Ще ви потърсим там около зазоряване.

Стюарт разтърси ръката на Пит.

— Пази се, чуваш ли?

— Ще гледам да не се изложа.

Към мостика пристъпи един от учените на кораба. Той бе чернокос и среден на ръст, със строго изражение, което сякаш бе издялано върху лицето му. Казваше се Клейтън Финдли и говореше с дълбок и плътен басов глас.

— Извинете, че неволно чух разговора ви, господа, но мога да се закълна, че споменахте острова Санта Инес.

Пит кимна.

— Да, така е.

— До ледника има една стара цинкова мина. Затвориха я, когато Чили спря производствата, субсидирани от правителството.

— Познавате ли острова? — попита Пит с изненада.

Финдли кимна.

— Бях главен геолог на една рудодобивна компания от Аризона, която смяташе, че може да направи мината печеливша, като въведе по-ефективни методи на работа и снижи себестойността на продукцията. Изпратиха ме там заедно с няколко инженери да извършим проучвания. Изкарах три месеца в тази дяволска дупка. Открихме, че количеството богата на цинк руда е почти изчерпано. Малко след това мината бе запечатана и оборудването изоставено.

— Боравили ли сте с оръжие?

— Ходил съм малко на лов.

Пит го сграбчи за ръката.

— Клейтън, приятелю мой, ти си дар божи.

Клейтън Финдли наистина се оказа, че е дар божи. Докато Холис инструктираше хората си вътре в един неизползван склад, Пит, Гън и Джордино помогнаха на Финдли да извае върху една маса за тенис макет на остров Санта Инес, като за целта бяха изгребали малко кал отстрани на самолетната пista. Финдли попълваше празнините в паметта си от морската карта на Пит.

Той втвърди миниатюрния пейзаж с един портативен нагревател и набеляза по-важните места с цветен спрей, изкрънкан с голям зор от един от хората на Холис. Той дори извая един малък машабен модел на „Лейди Фламбъро“ и го поставил в подножието на ледника. Накрая отстъпи назад и погледна с възхищение творението си.

— Това — каза уверено той — е Санта Инес.

Холис прекъсна инструктажа и събра хората си около масата. Всички втречиха поглед в макета за няколко мига в замислено мълчание.

Формата на острова приличаше на детайл от детска мозайка за нареждане, като този, който го е изрязвал, трябва да е бил доста пиян. Назъбената брегова линия бе кошмар за мореплавателя — остри скали, врязващи се дълбоко навътре в морето, се редуваха със закривени като куки носове; заплетени като бодлива тел фиорди прорязваха гръдта на острова, докато тесни малки заливчета криволичеха навътре в сушата и допълваха нерадостния пейзаж. Островът бе опрял гръб на изток в Магелановия проток и гледаше към Тихия океан на запад. Това бе мъртва земя, неподходяща дори за гробище, широка шестдесет и пет километра и дълга деветдесет и пет. Над всичко се извисяваше връх Уортън, висок хиляда триста и двадесет метра.

Във вътрешността на острова, както и по крайбрежието му нямаше нито едно равно място. Ниските планини се издигаха подобно на вкаменени кораби, стръмните им склонове се спускаха с отчаяна агония в бездната, за да потънат в леденото море.

Древният ледник бе легнал върху острова като върху седло. Той не се топеше през лятото, тъй като то бе студено и облачно. Масивни

скали ограждаха с голите си склонове застиналата маса и стояха в мрачно мълчание край нея, докато ледникът дълбаеше неумолимо земната твърд по пътя си към водата, където от него се отцепваха къс след къс лед както месар би отрязал парчета салам.

Малко са кътчетата в света, които са така враждебни към човека. В цялата верига Магеланови острови нямаше нито един, на който да има постоянни заселници. През вековете хората бяха идвали тук и си отивали, оставяйки зад себе си гневни имена, като Полуострова на счупените вратове, Измамния остров, Бедствения залив, Островът на опустошението и Пристанище Глад. Това бе едно неприветливо и отблъскващо място. Единствената растителност, която бе оцеляла, бяха някакви закърнели, вечнозелени растения, смесени с шубраци пирен.

Финдли прекара ръка по модела.

— Представете си един гол пейзаж със сняг по върховете и ще придобиете добра представа за това как изглежда островът.

Холис кимна.

— Благодаря ви, мистър Финдли. Много сме ви задължени.

— Доволен съм, че ви помогнах.

— Добре, нека да се заемем с конкретните задачи. Майор Дилинджър ще води въздушнодесантния отряд, а аз ще командвам водолазната група.

Холис направи пауза, за да огледа лицата на хората си. Това бяха високи и яки мъже, облечени от главата до петите в черно бойно облекло. Лицата им изльчваха непоколебима решителност. Момчетата му бяха жилави и издръжливи бойци, които бяха успешно преминали изтощителното обучение по оцеляване, за да бъдат удостоени с отличието да служат в елитните Сили за специални операции. Страхотен отряд, помисли си гордо Холис. Най-добрият в света.

— Зад гърба ни стоят дълги години усиленни тренировки за завземане на кораби нощно време — продължи той. — Но никога досега врагът не е имал толкова много предимства пред нас. Липсва ни разузнавателна информация, която е от критична важност, атмосферните условия са извънредно неблагоприятни, освен това си имаме работа и с ледник, който може да се срути всеки миг. Всички тези сложни и трудни проблеми препречват пътя ни към успеха. Преди да предприемем нашата атака след няколко часа, ние трябва да намерим колкото се може повече отговори на горните въпроси. Ако

забележите сериозен пропуск в операцията, веднага го посочете. И така, да започваме.

— Жители на острова? — Дилинджър попита направо Финдли.

— Никакви, след като затворихме мината.

— Атмосферни условия?

— Вали почти непрекъснато. Това е един от районите на континента с най-много валежи. Рядко можете да видите слънцето. Температурите по това време на годината се движат около няколко градуса под нулата. Ветровете са постоянни и понякога бурни. Те правят студа още по-нетърпим, освен това почти е сигурно, че в момента там вали.

Дилинджър хвърли един нерадостен поглед към Холис.

— Нямаме никакъв шанс за точно приземяване през нощта.

Холис придоби мрачно изражение.

— Ще трябва да отидем там с миникомптерите и да се спуснем по въжета.

— Донесли сте хеликоптери? — попита невярващо Гън. — Не смятах, че те имат необходимата скорост и обхват.

— За да отидат толкова бързо на толкова далечно място ли? — довърши Холис. — Военното им наименование има твърде много букви и цифри, за да бъде запомнено. Ние ги наричаме Кериър Пиджънс. Малки, компактни, те носят един пилот в кабината и двама души отвън. Снабдени са с купол, невидим за инфрачервените лъчи, и заден двигател със заглушител. Могат да бъдат разглобени или сглобени за петнадесет минути. Един от нашите транспортни C-140 носи шест от тях.

— Имате друг проблем — каза Пит.

— Кажете го.

— Навигационният радар на „Лейди Фламбъро“ може да бъде настроен за самолети. Вашите Кериър Пиджънс може да са трудно откривани, но те ще бъдат навреме открити на екрана и ще дадат възможност на похитителите да ви устроят едно твърде неприятно посрещане.

— Свърши се с изненадата от въздуха — навъсено изрече Дилинджър.

Холис погледна към Финдли.

— Някакви неблагоприятни условия, за които трябва да знаем при атака откъм фиорда?

Финдли се усмихна слабо.

— Вашата задача ще бъде по-лесна от тази на майора. Ще се радвате на предимството от ледената мъгла.

— Ледената мъгла?

— Това са облаци мъгла, образувани при контакта на студения въздух с по-топлата вода близо до стената на ледника. Тя може да се издигне на произволно място на височина от два до десет метра. Ако има и малко дъжд, вашият водолазен отряд ще бъде скрит в тази мъгла от началото на атаката до мига, в който ще се покачи на палубата.

— Най-накрая и някой от нас да изкара малко късмет — каза Дилинджър.

Холис разтри замислено брадичката си.

— Ние няма да провеждаме тази операция само на книга. Можем да се забъркаме в страхотна каша, ако въздушният десант се провали. Елементът на изненада ще бъде окончателно изгубен и без него двадесетчленният водолазен отряд няма да бъде достатъчно силен, за да се справи с четиридесет похитители без подкрепа от другаде.

— Щом спускането с парашут на кораба е толкова опасно за вашите хора — каза Пит, — защо не ги спуснете по-нагоре върху ледника? Оттам те могат да си проправят път до ръба му и да се спуснат по рапел върху главната палуба.

— Едно такова спускане ще бъде лесно — съгласи се Дилинджър. — Ледената стена се извисява над надстройката на кораба и е достатъчно близо, за да можем да преодолеем междината.

Холис кимна и каза:

— И на мен ми мина тази мисъл през ум. Някой да вижда пречки или спънки при тази тактика?

— Най-голяма опасност пред вас, която виждам, представлява самият ледник. Той може да се състои от безкраен лабиринт от пукнатини и от множество несигурни ледени кори, които поддават под тежината на човек. Ще трябва да вървите бавно и дяволски много да внимавате, когато го пресичате в тъмното.

— Други забележки?

Нямаше. Холис погледна встрани към Дилинджър.

— Колко време ще ви е нужно от приземяването до готовност за атака?

— Добре ще е да знам скоростта и посоката на вятъра.

— С деветдесет процента вероятност той духа от югоизток — отговори Финдли. — Средната скорост е около десет километра в час, но поривите могат бързо да стигнат и до сто.

В продължение на няколко секунди Дилинджър гледаше замислено малките планини, които се издигаха зад ледника. Опита се да си представи това място през нощта, да почувства смразяващия дъх на вятъра. В главата му тиктакаше часовник, който измерваше времето. След малко той вдигна поглед.

— От четиридесет до четиридесет и пет минути от приземяване до атака на кораба.

— Извинете, че се намесвам в работата ви, майоре — каза Пит, — но срокът, който давате, е прекалено кратък.

Финдли кимна.

— И аз мисля същото. Обикалял съм ледника по най-различни поводи. Ледените гребени затрудняват придвижването извънредно много.

С плавно обиграно движение Дилинджър измъкна иззад гърба си един дълъг и извит при дръжката двуостър нож, чийто вид леко стряскаше, и като използваше острия му връх за показалка, продължи:

— Така, както го виждам, ние ще се спуснем на гърба на планината, вдясно от ледника. Възвищенията ще прикрият нашия транспортен самолет C-140 от радара на кораба. Като използваме преобладаващите ветрове, които, надявам се, ще духат в правилната посока, ще се понесем по въздуха с нашите „стелт“ парашути и ще изминем едно разстояние от седем километра около планината, като ще се приземим на един километър от кораба. Давам осемнадесет минути за прегрупиране след приземяване върху ледника. Още двадесет минути докато стигнем до ръба. Шест минути за подготовка на въжетата за спускане. Общо време — четиридесет и четири минути.

— Ако съм на ваше място, бих го удвоил — каза Джордино неодобрително. — Ако някой от хората ви падне в процеп или пукнатина, ще ви бъде дяволски трудно да спазите уречения час на атаката, освен това водолазната група не ще може да научи за вашето закъснение.

Холис стрелна Ал с поглед, който обикновено пазеше за антивоенни демонстранти.

— Това не е Първата световна война, мистър Джордино. Не е необходимо да сверяваме часовниците си, преди да тръгнем в атака. Всеки човек е снабден със специален миниатюрен радиоприемник, който се намира в ухото му, и микрофон вътре в скиорската маска. Няма никакво значение дали майор Дилинджър и неговият отряд са закъснели или моят е дошъл по-рано — щом поддържаме постоянна връзка помежду си, ние винаги сме в състояние да съгласуваме и организираме една обща атака.

— Нещо друго — намеси се Пит. — Предполагам, че оръжията ви имат заглушители.

— Да — увери го Холис. — Защо питате?

— Един изстрел от картечница без заглушител би могъл да срути стената на ледника.

— Не мога да отговарям за похитителите.

— Тогава гледайте по-бързо да ги убияте — промърмори Джордино.

— Не сме обучавани да взимаме терористи като пленници — каза Холис със студена, зловеща усмивка. — Сега, ако нашите гости се въздържат от критичните си забележки, има ли въпроси?

Ричард Бенинг, командир на водолазната група, вдигна ръка.

— Сър?

— Бенинг?

— Как ще се доближим до кораба — под вода или с лодки?

За разлика от своя заместник Холис използваше една обикновена писалка, за да показва. Той потупа с нея един малък остров във фиорда, който се намираше зад една ивица земя и не се виждаше от кораба.

— Нашият отряд ще бъде пренесен там с помощта на Кериър Пиджънс. Разстоянието до „Лейди Фламбъро“ е около три километра. Водата е твърде студена, за да се плува на такова разстояние, затова няма да се мокрим и ще се придвижим с гумени лодки. Ако мистър Финдли е прав относно ледената мъгла, ние ще можем да се доближим, без да бъдем забелязани. Ако тя се е разнесла, ще се спуснем под вода на двеста метра от кораба и ще плуваме под вода, докато не стигнем до корпуса.

— Доста топки ще замръзнат, ако се наложи дълго да чакаме отряда на майор Дилинджър.

Малка вълна смях отекна от осемте мъже, събрали се около макета.

Холис въздъхна и се усмихна широко.

— Не възнамерявам да си простудявам моите. Ще дадем на майора предостатъчна преднина.

Гън вдигна ръка.

— Да, мистър Гън — каза отегчено Холис. — Какво има сега? Пропуснах ли нещо?

— Не, само съм любопитен, полковник. Как ще разберете дали похитителите не са надушили за нападението и не са ви устроили капан?

— Един от нашите самолети е пълен с модерна апаратура за електронно наблюдение. Той ще кръжи на седем мили над „Лейди Фламбъро“ и ще следи за всякакви радиосъобщения, изпращани от похитителите до техните съучастници извън района. Те ще нададат вой до небесата, ако сметнат, че Сили за специални операции затягат примка около тях. Свързочниците и преводачите могат да засекат всички предадени съобщения и да ни предупредят навреме.

Пит направи небрежен жест с ръка.

— Да, мистър Пит.

— Надявам се, че не сте забравили групата от НЮМА?

Холис повдигна едната си вежда.

— Не, не съм.

Той се обърна към геолога.

— Мистър Финдли, къде казахте, че се намира старата изоставена мина?

— Пропуснах да я отбележа — отговори сухо Финдли. — Но щом се интересувате... — Той направи пауза и постави една кибритена кутийка върху склона на малък връх, който гледаше към ледника и фиорда. — Намира се тук, на около два километра и половина от предния край на ледника и кораба.

Холис се обърна към Пит.

— Ето къде ще бъдете. Може да служите за наблюдателен пост.

— Какъв ти наблюдателен пост — недоволно промърмори Джордино. — В тая тъмнина, с дъжд и лапавица, едва ли ще можем да

видим и връзките на обувките си.

— Уютно, сигурно и безопасно място — каза авторитетно Пит.
— Ще можем да накладем огън в печката и да си направим пикник.

— Да, направете го — каза Холис с известно задоволство. Той огледа съbralите се около него мъже. — Е, господа, няма да ви отегчавам с високопарни и надути фрази. Нека да си свършим работата и спасим няколко живота.

— И да спечелим по един медал за командира — промърмори Джордино.

— Какво казахте?

— Ал каза, че е голяма чест да бъдем част от елитна бойна единица — каза Пит.

Погледът, който Холис отправи към Джордино, можеше спокойно да разреже и стъкло.

— Силите за специални операции не приемат почетни членове. Вие, цивилните, ще стоите на страна. — Холис се обрна към Дилинджър. — Ако някои от хората на НЮМА се опитат да стъпят на кораба преди да съм дал разрешение за това, застреляйте ги. Това е заповед.

— С удоволствие — ухили се като акула Дилинджър.

Джордино сви рамене.

— Тия хора тук наистина знаят как да оправят лошото си настроение.

Пит не споделяше язвителното настроение на Джордино. Той разбираше прекрасно положението на Холис. Хората му бяха професионалисти, бяха един боен отряд. Той се взря в тях — едри, мълчаливи мъже, наредени в неравномерен кръг около макета. Нито един от тях не беше над двадесет и пет години.

Като се взираше в лицата им, той не можа да не си зададе въпроса колко от тях щяха да умрат в близките няколко часа.

— Колко още ще чакаме? — Мачадо попита Амар, като се изтягаше на кушетката на капитан Колинс.

Тъй като двигателите на кораба не работеха, каютата на капитана бе мъждиво осветена от четири прожектора с батерии, закачени на стратегически места на тавана. Амар сви безразлично рамене, докато четеше от Корана.

— Ти прекарваш повече време в радиорубката от мен. Ти ми кажи.

Мачадо направи презирителен жест към палубата.

— Писна ми да чакам тук като бременна патица. Дай да застреляме всички и да се махнем веднъж завинаги от тази адска пустош.

Амар погледна своя колега в бранша на професионалните убийци. Мачадо бе немарлив и отпуснат. Косата му бе мазна, а под ноктите на пръстите му се бе загнездила мръсотия. Един полъх от две крачки бе достатъчен, за да се разбере, че той рядко се къпе. Амар уважаваше Мачадо като опасен противник, но останалото бе само отвращение.

Мачадо се претърколи по кушетката и се изправи на крака, после закрачи нервно из каютата и се тръшна на един стол.

— Трябваше да получим инструкции преди двадесет и четири часа — каза той. — Топилцин не е от тези, които се колебаят.

— Нито Ахмад Язид — каза Амар, като държеше погледа си фокусиран в Корана. — Той и Аллах ще се погрижат.

— Ще се погрижат за какво? За хеликоптери, кораб, подводница, преди да бъдем открити? Ти знаеш отговора, мой египетски приятелю, но седиш и се правиш на сфинкс.

Амар обърна една страница, без да вдига поглед.

— Утре по това време ти и твоите хора ще бъдете на сигурно място в Мексико.

— Каква гаранция можеш да ми дадеш, че няма да бъдем всички пожертвани в името на нашата кауза?

— Язид и Топилцин не могат да поемат риска ние да бъдем пленени от международни командоски отряди — каза отегчено Амар, — поради опасността, че можем да проговорим, ако бъдем подложени на мъчения. Техните процъфтяващи империи ще се сгромоляят за миг, ако някой от нас разкрие, че и те са замесени. Повярвай ми, има направени приготовления за нашето бягство. Трябва да бъдеш търпелив.

— Какви приготовления?

— Ще научиш тази част от плана, веднага щом получим инструкции относно съдбата на нашите заложници.

Дълбоко прикритата измама започваше да прозира по краищата си. Мачадо можеше да се досети във всеки един момент. Дотогава, докато един от хората на Амар работеше със системата за свръзки на кораба, никакви сигнали нямаше да бъдат приети, тъй като радиото бе настроено на погрешна честота. Язид, а вероятно и Топилцин, мислеше си Амар, трябва доста да са се изпотили в този момент, ако мислеха, че той е изоставил първоначалния план и е избил всички на борда, вместо да ги държи живи за пропагандни цели.

— Защо да не действаме сами? Ще ги затворим всички долу, ще потопим кораба и ще приключим с цялата работа? — Гласът на Мачадо стана хрипкав от гняв.

— Няма да бъде много умно да избием целия британски екипаж, американския сенатор и останалите хора, които не са мексиканци или египтяни. Ти, капитане, може би изпитваш удоволствие от възбудата и интригата да бъдеш търсен под дърво и камък от международните сили за сигурност, но що се отнася до мен, аз бих предпочел да изживея живота си в спокойствие и удобство.

— Глупаво е да оставяме свидетели.

Тоя глупак не знаеше колко бе прав, помисли си Амар. Той въздъхна и сложи настани Корана.

— Твоята единствена грижа е президента Де Лоренцо. Моята е президента Хасан и Хала Камил. Общото между нас свършва дотук.

Мачадо се изправи, прекоси каютата и рязко отвори вратата.

— Добре ще е да чуем нещо в най-скоро време, мътните го взели — промърмори с неприятен глас той. — Не мога повече да задържам хората си. Тяхната решимост да ми поверят командването на мисията расте с всеки изминал час.

Амар се усмихна с разбиране.

— По пладне... ако не получим дотогава съобщение от нашите предводители, ще предам командването в твои ръце.

За миг очите на Мачадо се разшириха от подозрение.

— Ще се съгласиш да отстъпиш и да ми повериш командването?

— Защо не? Аз постигнах своята цел. Мисията ми е приключила, с изключение на това, че в мое разпореждане остават президентът Хасан и мис Камил. С удоволствие ще предам последните главоболия на теб.

Мачадо внезапно се ухили, както би се ухилил самият дявол.

— Ще се погрижа да спазиш обещанието си, египтянино. После може би ще видя лицето зад маската.

След това той излезе навън.

Езичето на вратата едва бе щракнало след излизането на Мачадо, когато Амар извади миниатюрното радио изпод палтото си и натисна бутона за предаване.

— Ибн?

— Да, Сюлейман Азис?

— Къде се намираш?

— На кърмата.

— Колко са на брега?

— До пристана на старата мина досега са закарани шестима. На борда остават петнадесет, включително и теб. Нещата вървят бавно. Разполагаме само с една триместна лодка. Голямата осемместна надуваема лодка е така нарязана с нож, че е невъзможно да се използва.

— Саботаж?

— Това може да бъде дело само на хората на Мачадо.

— Създават ли някакви други проблеми?

— Все още не. Студът ги е прогонил от откритите палуби. Повечето седят в общия салон и пият текила от бара. Останалите спят. Ти постъпи много мъдро, като инструктира нашите хора да се държат приятелски с тях. Дисциплината на мексиканците значително отслабна.

— Зарядите?

— Всички експлозиви са поставени в една пукнатина, която върви успоредно с лицето на ледника. Детонацията ще срине цялата

фронтална стена върху кораба.

— Колко време остава още до пълното ни изтегляне?

— Придвижваме се твърде бавно, тъй като караме само на весла.

Освен това започна и отливът. Не можем да използваме двигателя на лодката, тъй като има опасност да вдигнем по тревога хората на Мачадо. Оценката ми е, че ще са ни необходими още четиридесет и пет минути, докато свалим всички от кораба.

— Преди да се е разсъмнало, трябва да сме вече на безопасно разстояние от кораба.

— Всички ще положат максимални усилия, Сюлейман Азис.

— Те могат ли да продължат операцията по прехвърлянето без твое участие?

— Да.

— Вземи един човек и елате при мен в каютата на Хасан.

— Ще ги екзекутираме ли?

— Не — отвърна Амар. — Ще ги вземем с нас.

Амар изключи радиото и мушна Корана в един джоб на палтото си.

Той се готвеше да отмъсти за предателството на Ахмад Язид. Чувстваше се унижен, като виждаше как великолепният му план отиваше по дяволите. Амар не възнамеряваше да се придържа към първоначално съгласуваната операция, защото знаеше, че Мачадо е бил нает с цел да убие него и хората му. Той бе вбесен повече от загубата на възнаграждението си, отколкото от това, че му забиват нож в гърба.

Следователно, размишляващ Амар, той ще запази Хасан и Камил живи, о, да, също и Де Лоренцо, поне временно, и ще ги използва като разменни монети. Той би могъл да си възстанови загубата, като обърне нещата в своя полза и хвърли цялата вина върху Язид и Топилцин.

Трябваше му време, за да може да обмисли добре нещата и да състави нов план. Но всяко нещо по реда си.

Той трябваше да свали тайно заложниците от кораба, преди Мачадо и неговият събран от кол и въже екипаж, да са усетили номера, който той им готвеше.

Сърцето на Хала се сви, когато вратата се отвори и в апартамента влезе предводителят на похитителите. Тя го погледна за миг, като виждаше само очите зад нелепата маска и картечницата, небрежно провесена в едната ръка, и се зачуди с чисто женско любопитство какъв тип мъж би могъл да бъде той при други обстоятелства.

Той влезе и заговори с тих, но заплашителен глас.

— Вие всичките, тръгвайте с мен.

Хала потрепери. После сведе поглед към пода, ядосана на себе си, че е издала страха си.

Сенаторът Пит не бе уплашен. Той скочи на крака и прекоси каютата с три крачки и спря едва когато върховете на обувките му почти докоснаха тези на Амар.

— Къде ще ни водите и с каква цел? — попита сенаторът.

— Не се намирам пред една от вашите анкетни комисии от тъпоглави сенатори — каза с леден тон Амар, — за да ме подлагате на кръстосан разпит.

— Имаме право да узнаем — твърдо настоя сенаторът.

— Вие нямаете никакви права! — отряза Амар.

Той грубо избута сенатора встрани и влезе навътре в стаята. Пред погледа му се изпречиха бледи, разтревожени лица.

— Ще се повозите малко с лодка, след което ще последва кратко пътуване с влак. Моите хора ще ви раздадат одеяла, за да се предпазите от влагата и студа.

Всички го изгледаха така, сякаш не бе с ума си, но никой не възрази.

С чувство на ужасна безпомощност Хала помогна на президента Хасан бавно да се изправи на крака. Беше се уморила да живее под непрекъсната заплаха от смърт. Чувстваше се така, сякаш вече нищо не я тревожеше.

Но въпреки това нещо вътре в нея все още тлееше — малка искрица надежда и воля за борба.

В нея бавно започна да се надига решителността и безстрашието на влизаш в битка войник, който знае, че ще умре и че няма какво да загуби и затова е решил да се бори до последен дъх.

Капитан Мачадо влезе в радиорубката и я намери празна. Отначало той си помисли, че радиистът на Амар е прекъснал работата си за малко поради естествена нужда, но след като погледна в тоалетната видя, че и там няма никой.

Мачадо се загледа продължително време в пулта на радиостанцията. Очите му бяха зачервени от безсъние и го боляха, а лицето му имаше объркано изражение. Той излезе на мостика и се доближи до един моряк от неговия екипаж, който се взираше в радарния экран.

— Къде е радиистът? — попита той.

Човекът, който следеше радара, се обърна и сви рамене.

— Не съм го виждал, капитане. Не е ли в радиорубката?

— Не, там е пусто.

— Искате ли да попитам арабския им водач?

Мачадо бавно поклати глава, като не можеше да проумее изчезването на египетския радиист.

— Намери Хорхе Делгадо и го доведи тук. Той може да работи с радиостанции. По-добре е ние да контролираме свръзките, отколкото тъпите араби.

Докато разговаряха, нито един от тях не забеляза как на екрана на радара примигна една ярка точка, която означаваше, че над центъра на острова е преминал нисколетящ самолет.

Дори и да бяха я забелязали, те нямаше да могат да открият невидимите за радара „стелт“ парашути на отряда Специални сили на Дилинджър, когато те ги отвориха и започнаха да се носят по посока на ледника.

Пит седеше в спартанската обстановка на Оспри. Роторът на този тип летателен апарат бе конструиран така, че можеше да изменя наклона си. Оспри бе с форма на куршум и се издигаше във въздуха като хеликоптер, но летеше като самолет със скорост над шестстотин километра в час. Пит бе напълно буден — само един мъртвец би могъл да заспи в онези алуминиеви седалки със свръх тънки подложки за възглавници, подхвърлян от турбулентните въздушни течения и оглушаван от рева на двигателя, който с лекота надвиваше слабата шумоизолация. Само мъртвец наистина би издържал на всичко това, ако разбира се, не се броеше Джордино. Той приличаше на фигура от балон с човешки ръст, чийто въздух е бил изпуснат — не бе възможно по друг начин той да бъде описан — като вътре бе останало само толкова въздух, колкото да му запази формата. На всеки няколко минути той сменяше позата си, сякаш в мозъка му имаше настроен автоматичен таймер, без да отвори очи или да наруши равномерното си дишане.

— Как го постига? — попита Финдли с неприкрито удивление.

— Това е от гените му — отвърна Пит.

Гън поклати глава с възхищение.

— Виждал съм го да спи в невероятни пози на невероятни места и все още не мога да повярвам, като го видя.

Младият втори пилот се обърна и надзърна над облегалото на седалката си.

— Изглежда, че стресовият синдром е последното нещо, от което той би се разболял, нали?

Пит и останалите се засмяха, после внезапно се умълчаха. На никой от тях не му се искаше да напусне уютната топлина на самолета, за да я замени с ледения кошмар навън. Пит се постара да се отпусне максимално. Той чувстваше известна доза удовлетворение. Въпреки че не бе допуснат да участва в нападението — по-добре беше да остави това на опитните професионалисти, чиято работа бе именно да спасяват заложници — той бе поставен достатъчно близо, за да следва

по петите Холис и неговия отряд от ССО. Освен това имаше твърдото намерение да последва по въжетата хората на Дилинджър, след като сигналът за атака бъде даден.

Пит нямаше предчувствие, че нещо лошо може да се е случило. В главата му не се въртяха черни мисли за гибел и смърт. Той и за миг не се съмняваше, че баща му е жив. Не можеше да го обясни на никой, дори и на себе си, но той чувстваше присъствието на сенатора. Дълги години тях ги беше свързала здрава връзка. Всеки един от тях като че ли усещаше какво става в съзнанието на другия.

— След шест минути ще кацнем на мястото, където ще ви оставим — съобщи пилотът с бодрост, която накара Пит да се свие.

Пилотът сякаш бе изпаднал в блажено безгрижие и не обръщаше внимание на това, че летеше над назъбени, увенчани със сняг върхове, които той не можеше да види. Единственото, което се виждаше през предното стъкло, бе проблясването на лапавицата, която се удряше в него и тъмнината отвъд.

— Как унаваш къде се намираме? — попита Пит.

Пилотът сви лениво рамене със спокойствието на един Бърт Рейнолдс.

— Всичко се крие в китките — пошегува се той.

Пит се наведе напред и погледна през рамото на пилота. Ръцете му не бяха поставени върху ръчките за управление. Пилотът седеше със сгънати ръце и бе забил поглед в един малък еcran, който наподобяваше видеоигра. В долната част на графичното изображение се подаваше едва-едва носът на Оспри, докато трепкащата картина бе изпълнена с планини и долини, които бързо преминаваха под симулирания летателен апарат. В един от горните ъгли на екрана бе изобразено табло за управление, по което мигаха червени цифри, означаващи разстояния и височини.

— Значи човек тук е само страничен наблюдател — каза Пит. — Компютрите са заместили всички ни.

— Имаме късмет, че не са хванали още цаката на секса — засмя се пилотът. Той се протегна и въведе лека корекция с едно малко бутонче. — Инфрачервени и радарни скенери опипват с лъчи земята, след което компютърът превръща приетата от тях информация в триизмерно графично изображение. Включвам на автопилот и докато хеликоптерът се носи насам-натам из въздуха, подобно на Рейдърите

от Лос Анджелис по време на отстъпление, аз се потапям в дълбоки размишления по такива чудесни теми, като бюджета на Конгреса и външната политика на Държавния ни департамент.

— Това е нещо ново за мен — промърмори кисело вторият пилот.

— Без нашия малък електронен водач тук — продължи смело пилотът, — ние все още щяхме да си стоим на земята в Пунта Аренас в очакване на изгрева на слънцето и по-ясно време. — Дисплеят издаде един камбанен звън и пилотът застине. — Приближаваме нашето програмирано място за приземяване. Добре ще е да пригответе хората си за слизане.

— Какви инструкции получихте от полковник Холис за мястото, където ще ни оставите?

— Те бяха просто да ви сваля зад планинския връх над мината, за да ви скрият от радара на туристическия кораб. Останалата част ще трябва да я трамбовате пеш.

Пит се обърна към Финдли.

— Някакви проблеми от твоя страна?

Финдли се усмихна.

— Познавам тази планина като задника на жена ми, всяко кътче и долчинка. Върхът е само на три километра от входа на пещерата. Лесно ще се спуснем надолу по склона. Бих могъл да го направя и с вързани очи.

— Като гледам това скапано време — измърмори мрачно Пит, — точно това ще трябва да направиш.

Ревът на вятъра замести воя на турбините на Оспри, след като групата от НЮМА бързо излезе през товарния люк. Без излишно протакане, без думи и речи, само едно мълчаливо махане за сбогом на пилотите. След по-малко от минута четиримата мъже, само с две пътнически чанти в ръце, тръгнаха приведени срещу вихъра и започнаха да настъпват упорито към върха на планината.

Финдли мълчаливо пое водачеството. Видимостта долу на земята бе толкова лоша, колкото и във въздуха. Фенерчето в ръката на Финдли бе почти безполезно. Яростно връхлитащата ги лапавица се

отразяваше в светлината на фенерчето и то осветяваше начупения терен само на метър-два пред тях.

Те ни най-малко не наподобяваха на елитен щурмови отряд. Не се виждаше да носят никакви оръжия. Нямаше дори и двама, които да бяха облечени с едно и също предпазно облекло срещу студа. Пит носеше сиви скиорски дрехи, а Джордино тъмносини. Гън се бе изгубил в един оранжев спасителен костюм, който изглеждаше с два номера по-голям. Екипировката на Финдли бе като на канадски дървесекач, допълнена с вълнена плетена шапка, нахлупена ниско върху ушите му. Единственото нещо, което носеха всички, бяха скиорски очила с жълти стъкла.

Вятърът дукаше със скорост около двадесет километра в час, прецени Пит — пронизващ, но поносим. Каменистата неравна повърхност бе мокра и хълзгава. Те се хълзгаха и препъваха в нея, като често губеха равновесие и се изтърсваха тежко на земята.

На всеки няколко минути трябваше да бършат лапавицата, натрупана върху очилата им. Не след дълго отпред те заприличаха на снежни човеци, докато гърбовете им бяха напълно сухи.

Финдли опипваше пътя пред себе си с фенерчето, като избягваше големите камъни и редките грозновати храсти. Той разбра, че се намира на върха, когато стъпи на една оголена скала и вятърът връхлетя отгоре му с пълна сила.

— Не остана много — каза той, като се мъчеше да надвие воя на вятъра. — Остава само да се спуснем по склона.

— Колко лошо, че не можем да вземем под наем някой тобоган — каза мрачно Джордино.

Пит запретна ръкавицата си и се взря в светещите стрелки на водолазния си часовник „Докса“. Щурмът бе насрочен за пет-нула-нула. Имаше още двадесет минути. Закъсняваха.

— Трябва да побързаме — извика той, — не искам да изпусна веселбата.

През следващите петнадесет минути пътят им спореше. Склонът на планината стана по-полегат и Финдли откри една тясна криволичеща пътечка, която водеше към мината. С намаляването на височината закърнелите борчета започнаха да се сгъстяват, скалите оредяха и станаха по-малки. Сега ботушите им стъпваха здраво и сигурно по земята.

За щастие беснеещият вятър и лапавицата започнаха да утихват. Облаците се разкъсаха и между тях засияха звезди. Сега те можеха да виждат, без да се налага да използват неудобните очила.

Когато пред тях се изпречи едно насипище от рудни отпадъци, Финдли разбра къде се намираха. Той заобиколи купчината и се озова в началото на един теснолинеен коловоз. Продължиха по него.

Финдли понечи да се обърне и да извика „Пристигнахме“, но не успя да го стори — Пит протегна неочеквано ръка, сграбчи го за яката и го дръпна толкова силно назад, че краката му литнаха във въздуха и той се стовари върху задните си части. Веднага след това Пит му взе фенерчето и го загаси.

— Какво, по дяволите?

— Тихо! — рязко каза Пит със стържещ глас.

— Нещо си чул? — тихо попита Гън.

— Не, но надушвам познат мириз.

— Познат мириз?

— Агнешко. Някой си прави агнешко чеверме.

Те всички наведоха главите си назад и подушиха въздуха.

— Боже господи, имаш право — прошепна Джордино. — Наистина подушвам печено агнешко.

Пит помогна на Финдли да се изправи на крака.

— Изглежда някой си е присвоил вашата територия.

— Трябва да са най-големите глупаци, ако смятат, че тук има руда, която си струва да се обработва.

— Не мисля, че копаят за цинк.

Джордино се отби встради.

— Преди да угасиш фенерчето, видях нещо да проблясва тук. — Той протегна крак и го завъртя в полукръг. Кракът му се удари в някакъв предмет, който издрънча и той го вдигна. После се обърна с гръб към мината и запали едно малко фенерче. — Бутилка от „Шато Марго“, 1966. Тия типове имат много изискан вкус за обикновени миньори.

— Странни работи стават тук — каза Финдли. — Който и да е този, който се е вмъкнал тук, той няма намерение да си цапа ръцете.

— Агнешкото и марковото бордо трябва да са дошли от „Лейди Фламбъро“ — заключи Гън.

— На какво разстояние се намираме от мястото, където ледникът и фиордът се срещат? — попита Пит Финдли.

— Самият ледник е само на около петстотин метра на север. Стената, която гледа към фиорда е на по-малко от два километра в западна посока.

— Как се транспортираше рудата?

Финдли направи жест по посока на фиорда.

— По тази теснолинейка. Коловозът тръгва от входа на мината и отива до трошачковата мелница за руда, след това до пристана, където товареха рудата на кораби.

— Не си споменавал нищо за пристан.

— Никой не ме е питал — сви рамене Финдли. — Това е един малък кей за товарене. Рудните насыпища стигат до един залив, който се пада малко встрани от ледника.

— Приблизително разстояние до кораба?

— Един по-як бейзболен играч би могъл да изпрати топката от пристана и да удари с нея корпуса на кораба.

— Трябаше да го забележа — промърмори Пит с горчивина. — Пропуснах го, всички го пропуснахме.

— За какво говориш? — попита Финдли.

— Поддържащият отряд на терористите — отвърна Пит. — На похитителите от кораба им е нужна една изнесена напред база, която да им помогне при бягството. Те не биха могли да слязат от кораба в открито море, без да бъдат забелязани и заловени, освен ако не използват подводница, а те не могат да намерят такава, без да имат законно правителствено разрешение. От изоставеното минно находище става идеално скривалище за хеликоптери. Освен това те могат да използват теснолинейката, за да пътуват до фиорда и обратно.

— Холис — каза кратко Гън. — Трябва да го информираме.

— Не можем — каза Джордино. — Нашият любезен приятел полковникът отказа да ни предостави радио.

— Тогава как можем да предупредим Холис? — възклика Гън.

— По никакъв начин — сви рамене Пит. — Но можем да помогнем като открием и извадим от строя техните хеликоптери. Едновременно с това ще хванем в капан групата терористи в минното селище, като не ще им позволим да хванат в менгеме Холис и щурмовия му отряд.

— Те може да наброяват с десетки — запротестира Финдли. — А ние сме само четириима.

— Тяхната бдителност е притъпена — изтъкна Гън. — Те не очакват, че някой може да се изтърси от вътрешността на един пуст остров и то в разгара на бурята.

— Руди е прав — каза Джордино. — Ако бяха нащрек, досега щяха да са ни нападнали. Внасям предложение да изхвърлим копелетата от квартираната им.

— Изненадата е на наша страна — продължи Пит. — Докато действаме предпазливо и използваме прикритието на тъмнината, ние винаги ще имаме важно преимущество пред тях.

— А ако се втурнат след нас — попита Финдли, — с камъни ли ще ги замеряме?

— В живота си винаги съм се ръководил от девиза на скаутското движение — отвърна Пит.

Той и Джордино коленичиха, сякаш се бяха наговорили, и разкопчаха циповете на пътническите чанти. Джордино започна да подава на всички бронирани жилетки, докато Пит раздаваше оръжието.

Той извади една полуавтоматична пушка за Финдли.

— Клейтън, нали каза, че си ходил малко на лов? Ето ти един малко подранил подарък за Коледа. Бенели Супер Найнти, калибр дванадесет.

Очите на Финдли светнаха.

— Харесвам я. — Той прекара нежно ръка по прилада, сякаш бе женско бедро. — Да, харесвам я. — След това забеляза, че Гън и Джордино носеха картечници „Хеклер и Кох“ с монтирани заглушители. — Тези неща не могат да се купят от обикновен магазин за оръжие. Откъде ги взехте?

— Въоръжение на Силите за специални операции — каза невъзмутимо Джордино. — Взехме ги на заем, когато Холис и Дилинджър не гледаха към нас.

Финдли се учуди още повече, когато Пит пъхна един кръгъл барабан в един престарял автомат „Томпсън“.

— Изглежда, че обичаш антиките.

— Доста добри думи мотат да се кажат за техните качества — каза Пит. Той погледна отново часовника си. До атаката на кораба от

Холис и Дилинджър оставаха само шест минути. — Никаква стрелба, преди да дам заповед. Не искаме да проваляме атаката на Специалните сили. Крехкото им предимство сега се крепи единствено на изненадата.

— Ами ледника? — попита Финдли. — Няма ли ударната вълна от стрелбата ни да напука предната стена от лед?

— Не и от такова разстояние — увери го Гън. — Нашият съсредоточен огън ще се чуе по-скоро като далечен пукот от фойерверки.

— И помнете — заповяда Пит, — целта ни е да избегнем въоръжения сблъсък колкото се може по-дълго време. Най-важната ни задача е да намерим хеликоптерите.

— Жалко, че нямаме никакви експлозиви — промърмори Джордино.

— Не можеш да имаш всичко.

Пит даде на Финдли няколко секунди, за да се ориентира. След това геологът кимна и те тръгнаха напред, като заобикаляха отзад старите порутени постройки и се придържаха в тяхната сянка. Стъпваха колкото се може по-тихо. Хрущенето на техните подметки върху ронливия чакъл се заглушаваше от силния бриз, който бе сменил посоката си и сега духаше надолу по склона на планината.

Повечето от сградите около мината бяха построени с дървени опорни греди и имаха за покрив вълнообразна ламарина, върху която личаха следи от корозия и ръжда. Някои от постройките представляваха малки навеси, други се извисяваха на два до четири етажа в небето, като върхът им се губеше в мрака. С изключение на мириса от печеното агнешко селището приличаше на един стар призрачен град от американския запад.

Внезапно Финдли спря зад един дълъг навес и вдигна ръка, като почака останалите трима да го настигнат. Той надзърна зад ъгъла веднъж, дважди, след което се обърна към Пит.

— Сградата, в която бе столовата и залата за развлечения, се намира само на няколко крачки вдясно от мен — прошепна той. — Зад пълните завеси виждам да проблясва светлина.

Джордино подуши въздуха с носа си.

— Те трябва да харесват месото доста препечено.

— Някакви следи от часовий? — попита Пит.

— Мястото изглежда пусто.

— Къде биха могли да скрият хеликоптерите?

— Главната мина представлява вертикална шахта, която се спуска надолу на шест нива. Изключено е, следователно, да бъде използвана за гараж.

— Къде тогава?

Финдли направи жест към тъмнината на ранното утро.

— В мелницата за трошене на руда има най-голямо свободно пространство. Има също така и плъзгаща се врата, използвана за вкарване на тежко оборудване. Ако крилата на хеликоптера са свалени, те лесно биха могли да вкарат вътре три-четири машини.

— В мелницата са — тихо каза Пит.

Нямаше повече време за губене. Съвместната атака на Холис и Дилинджър щеше да започне всеки момент. Те бяха подминали наполовина столовата, когато вратата се отвори внезапно и сноп светлина проряза пелената от дъжд, като освети краката им до колената. Те замръзнаха, оръжията им бяха в положение готови за стрелба.

В рамката на вратата се появи силует на мъж, осветен от светлината вътре в помещението. Той прекрачи за малко прага и изхвърли няколко хапки от една чиния на земята. След това се обърна и затвори вратата. Секунди след това, Пит и останалите залепиха гръб към стената на мелницата за руда.

Пит се обърна и завря устата си в ухото на Финдли.

— Можем ли да се вмъкнем вътре?

— В стената има отвори, през които минават транспортните ленти, които носят изкопаната руда към мелницата и след това връщат смляната маса към товарните вагони. Единственият проблем е, че те са доста високо над главите ни.

— Някакви по-ниски врати?

— Голямата врата за вкарване на оборудването — отвърна Финдли с шепот, тих като този на Пит — и главният вход. Ако правилно си спомням, има също така и стълба, която води към един страничен офис.

— Без съмнение заключена — мрачно каза Джордино.

— Умна мисъл — съгласи се Пит. — Окей, ще минем през главния вход. Никой вътре не очаква, че може да им дойдат на гости

напълно непознати хора. Влизаме съвсем спокойно и се държим естествено, сякаш сме оттук. Без изненадващи ходове. Просто трима от техните приятелчета, които се връщат от столовата.

— Обзала гам се, че вратата скърца — измърмори Джордино.

Без да бързат, те завиха зад ъгъла на мелницата за руда и влязоха безпрепятствено през една висока очукана врата, която се завъртя безшумно на пантите си.

— Проклятие — прошепна Джордино със стиснати зъби.

Вътрешността на сградата бе огромна. Не можеше да бъде другояче. В средата ѝ се бе разположила като огромен октопод една гигантска машина с пипала от транспортни ленти, маркучи за вода и електрически проводници. Трошачката за руда се състоеше от масивен хоризонтален цилиндър, съдържащ няколко стоманени топки с различни размери, които разпрашаваха рудата.

Покрай една от стените бяха разположени огромни флотационни резервоари, в които отиваше сусpenзията след разтрощаването. Над масивното съоръжение се пресичаха няколко обслужващи мостчета от метална конструкция, до които се стигаше по вертикални стълби. От перилата на едно от мостчетата висеше кабел с няколко лампи, които се захранваха от портативен генератор, чийто двигател боботеше в един ъгъл.

Пит бе сгрешил в преценката си. Той бе предположил, че има поне два или дори три хеликоптера, които да евакуират похитителите, а се оказа, че има само един. Това бе Уестънд Командо, голям и стар, но надежден британски хеликоптер, предназначен за транспортиране на пехота и тилова поддръжка. Той можеше да носи тридесет или повече пътника, ако те бяха добре натъпкани. Върху една висока ремонтна площадка стояха двама души в обикновена бойна униформа. Те бяха свалили един страничен панел и се взираха в оставения от него отвор досами двигателя. Погълнати от работата си, те не обрнаха внимание на твърде подранилите посетители.

Бавно, предпазливо, Пит пристъпяше навътре в голямата зала на мелницата. Вдясно от него бе Финдли, Джордино покриващ левия фланг, а Гън ги следваше отзад. Дори и сега двамата членове на екипажа на хеликоптера не извърнаха глава от работата си. Едва сега Пит забеляза един небрежен часови, седнал с гръб към вратата върху една обрната кутия зад опорната греда.

Пит направи жест към Джордино и Финдли да заобиколят хеликоптера, като се движат в сянката му, и да потърсят други похитители. Часовият, почувствал полъха на студен въздух от отварянето и затварянето на вратата, се полуобърна, за да види кой е влязъл в сградата.

Пит тръгна бавно към часовия, който бе облечен в черна бойна униформа и носеше скиорска маска на главата си. Пит бе само на два метра от него, когато се усмихна и вдигна ръка като за поздрав.

Пазачът му хвърли един въпросителен поглед и каза нещо на арабски.

Пит сви приятелски рамене и избръщолеви нещо в отговор, който се загуби в шума от двигателя на генератора.

Тогава погледът на часовия попадна върху стария автомат „Томпсън“. Двете секунди между учудването до тревогата, последвани от физическа реакция, му костваха скъпо. Преди да може да извади оръжието си и да отскочи встрани, Пит стовари приклада на томпсъна върху черепа му под скиорската маска.

Пит хвана пазача, докато последният още се свличаше и го подпра до гредата, сякаш бе задряпал. След това се наведе под предната част на корпуса на хеликоптера и се приближи до двамата механици, които работеха по двигателя. Когато стигна до площадката, той сграбчи стъпенките на стълбата и я повдигна силно нагоре и назад.

Механиците полетяха във въздуха, като бяха толкова уплашени, че дори не извикаха. Единствената им реакция бе да размахат ръце в напразно усилие да се хванат за нещо във въздуха, преди да се сгромоляят върху твърдия дървен под. Единият си удари главата и моментално загуби съзнание. Другият падна възнак, като дясната му ръка изпраща и се счупи. От устата му излезе болезнен стон, но бе веднага сподавен от внезапния удар на приклада на томпсъна в неговото слепоочие.

— Добра работа — каза Финдли, нарушивайки мълчанието.

— Всеки ход като по учебник — промърмори с гордост Пит.

— Мисля, че това са всички.

— Не съвсем. Ал е хванал още четирима зад хеликоптера.

Финдли предпазливо мина под хеликоптера и за свое голямо учудване видя Джордино, разположил се удобно на един стол, да гледа

свирепо четирима намръщени пленници, наврени до уши в спалните си чували.

— Винаги си харесвал добре направените пакети — каза Пит.

Очите на Джордино не се отделяха и за миг от пленниците.

— А вие, както винаги, се чувахте отдалече. Какъв беше целият този шум?

— Механиците паднаха лошо от ремонтната площадка.

— Колко вкарахме в чувала?

— Всичко на всичко седем.

— Четирима трябва да са част от екипажа на хеликоптера.

— Резервен пилот и втори пилот плюс двама механици. Тези хора не са искали да поемат никакви рискове.

Финдли направи жест към един от механиците.

— Единият идва на себе си.

Пит провеси томпсъна си през рамо.

— Мисля, че няма да е зле, ако те останат тук за известно време. На теб се пада тази чест, Клейтън. Завържи ги и им запуши устата. В хеликоптера не може да няма някой и друг ремък. Ал, не откъсвай очите си от тях. Руди и аз смятаме да поразгледаме малко навън.

— Ще осигурим тяхната пълна неподвижност — каза Джордино, като говореше като някой бюрократ.

— Надявам се. Ако не го сториш, те ще те убият.

Пит направи знак на Гън и двамата свалиха горното облекло на двама от техните пленници. Пит взе скиорската маска и съблече черния пуловер от изпадналия в несвяст часови. Той сбърчи нос от миризмата на непрания пуловер и го навлече през главата си.

След това те излязоха през вратата, като не се стараеха да изглеждат незабележими. Крачеха бодро и уверено по средата на пътя, който вървеше между двете постройки. Когато наблизиха столовата, те се шмугнаха в сянката и след като се надигнаха предпазливо над перваза на един прозорец, надзорнаха вътре през една цепнатина между завесите.

— Трябва да има една дузина от тях вътре — каза шепнешком Гън, — и всичките въоръжени до зъби. Изглежда, че се готвят да опразнят помещението.

— Дявол да го вземе тоя Холис — тихо изсумтя Пит. — Да беше ни дал по някакъв начин да се свържем с него.

— Сега е твърде късно.

— Късно?

— Часът е пет и дванадесет — отвърна Гън. — Ако атаката бе започнала по план, поддържащите и медицинските звена на Холис щяха вече да летят над нас към кораба.

Гън беше прав. Не се чуваше и звук от хеликоптерите на Силите за специални операции.

— Давай да намерим влака за рудата — нареди Пит. — Ще направим голям удар, ако го извадим от строя и прекъснем всички транспортни връзки между мината и кораба.

Гън кимна и те тръгнаха безшумно покрай стената на столовата, като се навеждаха под прозорците и спираха на ъглите, за да огледат внимателно близката местност. После преминаха през едно открито пространство, за да стигнат накрая до железопътния коловоз, след което стъпиха между релсите и започнаха да бягат по travерсите.

Ледени тръпки започнаха да лазят по гърба на Пит, докато следващ Гън. Той стисна здраво в юмруките си приклада и цевта на томпсъна с растващо чувство на отчаяние. Дъждът и вятърът бяха спрели и звездите бързо избледняваха на източния небосклон.

Нещо някъде се беше объркало ужасно.

На Холис му се струваше, че бяха изминали часове, откакто се бяха качили на лодките.

Компактните хеликоптери Кериър Пиджънс бяха летели ниско по протежение на назъбената брегова линия и бяха стоварили отряда на Холис на един малък остров в устието на фиорда. Дотук всичко бе протекло без усложнения. Спускането на лодките във водата бе извършено гладко и успешно без никакви усилия, но бързото течение на отлива, достигащо до четири възела, бе далеч по-силно, отколкото бе очаквал някой.

След това безшумният електрически двигател на челната лодка влекач, превозваща петима души, спря най-неочаквано след първите десет минути работа. Бе загубено ценно време, тъй като хората от Специалните сили нямаха друга възможност, освен да извадят веслата и да запревиват гръб над тях в отчаян опит да се доберат до „Лейди Фламбъро“ преди зазоряване.

Нещата се бяха допълнително усложнили от пълния срив в комуникациите. За негово изумление и ужас, Холис не можеше да се свърже нито с Дилинджър, нито с който и да е друг от неговия десантен отряд. Той не можеше да узнае по никакъв начин дали Дилинджър се е качил на борда на кораба, или се е загубил в ледника.

Холис гребеше и проклинаше двигателя, течението и Дилинджър с всяко натискане на веслата. Неговият внимателно разчетен план бе отишъл по дяволите. Часът, определен за атаката, бе отдавна отминал, но той не можеше да поеме риска да я отмени.

Единственото му спасение бе „ледената мъгла“, която Финдли бе описал. Тя бе обгърнала малките лодки и изпълнените с твърда решителност мъже, като ги скриваше под белия си покров.

Мъглата и тъмнината пречеха на Холис да вижда на повече от няколко метра напред. Той управляваше лодката и наблюдаваше малката си флота с помощта на инфрачервен оптически прибор. Той държеше лодките групирани плътно една до друга в радиус от три

метра и тихо указваше посоката по миниатюрното си радио, когато някоя се отклонеше от пътя.

Той обърна оптическия си прибор по посока на „Лейди Фламбъро“. Красивите очертания на кораба сега изглеждаха като грозна скулптура от лед, плаваща пред напуканата стена от порцелан на някоя древна вана. Холис прецени, че до него все още оставаше повече от километър.

След като свърши пакостното си дело, отливът внезапно започна да отслабва и скоростта на лодките не след дълго се повиши почти до един възел. Дългоочакваното облекчение обаче дойде с твърде голямо закъснение. Холис виждаше как силите на хората му се топяха от непрекъснатото мъчително гребане, макар че те бяха калени в сурови тренировки и всички вдигаха редовно тежести. Те безшумно потапяха веслата във водата и тласкаха лодките срещу безмилостния отлив, но мускулите им започнаха да се схващат и всеки удар им струваше усилие.

Прикриващата ги мъгла започна да изтънява. В съзнанието му изплува страхът, че в един момент може да се окажат на открито, като патици във вода. Холис погледна нагоре. Увереността му намаляваше с отслабването на отлива. През парцалите на мъглата той видя небето, което се превръщаше от черно във все по-светло синьо.

Лодките му се намираха в средата на фиорда и най-близкият бряг, който би могъл да предложи някакво прикритие, бе с половин километър по-далеч от „Лейди Фламбъро“.

— Напрегнете мищици, момчета — подтикна ги той. — На последната права сме. Давайте към него.

Уморените бойци извикаха дълбоко скрития си запас от сили и увеличиха размаха и темпото на ударите си. На Холис му се стори като че ли надуваемите лодки полетяха през водата. Той оставил настрана инфрачервения визор и започна ожесточено да гребе.

Можеха да успеят, можеха да успеят точно на време, мислеше си с надежда той, когато започнаха бързо да скъсяват разстоянието до кораба.

Но къде ли е Дилинджър, чудеше се той с болка в душата си. Какво, по дяволите, се е случило с щурмовия отряд в ледника?

Положението на Дилинджър също не беше никак розово. При него нещата бяха тръгнали още по-зле. Веднага след като скочиха от транспортния С-140, той и хората му бяха мигновено разпръснати по цялото небе от силните пориви на вятъра.

Със стегнато лице, Дилинджър погледна нагоре и наоколо, за да види как се справяха хората му. Всеки от тях носеше малко синьо фенерче, но връхлиташата лапавица му пречеше да ги види. Той ги загуби в мига, в който му се отвори парашутът.

Той посегна надолу и натисна копчето на една малка черна кутийка, вързана за крака му, след което заговори в миниатюрния си предавател:

— Тук е майор Дилинджър. Включил съм моя маркерен радиофар. Имаме седем километра планиране, така че се старайте да бъдете близо до мен. Когато се приземите, насочете се към мен, като следвате радиофара.

— В тези лайна ще имаме късмет, ако уцелим острова — измърмори някой недоволник.

— Радиомълчание, изключение само за спешни съобщения — заповядда Дилинджър.

Той погледна надолу и не можа да види нищо друго, освен пакета с оръжието и комплекта за боеготовност, който висеше на едно двуметрово въже от подвесната система на парашута му. Вместо това, той се ориентира посредством светещия циферблат на комбинирания компас и висотомер, който се издаваше пред челото му подобно на огледалото, което носеха лекарите специалисти по уши, нос и гърло.

Без реперни точки или насочващ радиофар, спуснат предварително в зоната на приземяване — лукс, който той не можеше да си позволи поради твърде големия риск да вдигне по тревога похитителите — на Дилинджър не му оставаше нищо друго, освен да се остави на съдбата и да отчита наум ъгъла на планиране и разстоянието.

Главната му грижа бе да не отидат отвъд ръба на ледника и да се приземят във фиорда. В старанието си да не допусне това, той отиде в другата крайност и се спусна твърде рано — почти цял километър преди назначеното място.

Ледникът изплува в тъмнината и Дилинджър видя, че се бе насочил директно към една дълбока пукнатина. Един внезапен

страничен порив на вятъра подхвана правоъгълния купол на парашута му и той започна да се люлее. Дилинджър започна да маневрира с въжетата и се завъртя в положение за приземяване тъкмо когато висящият под него боен пакет се удари във вътрешната стена на пукнатината и подскочи над горния ѝ ръб. Ударът бе омекотен от тънката снежна покривка и той извърши идеално приземяване на крака само на два метра от пукнатината в ледника.

Той натисна освобождаващия механизъм и парашутът падна на земята, преди вятърът да успее да го грабне. Дилинджър не си направи труда да го навие и скрие на някое място в леда, откъдето по-късно да го приbere. Нямаше време за губене. Данъкоплатците трябваше да прегълтнат изгубения парашут.

— Тук е Дилинджър. Приземих се. Насочете се към моята позиция.

Той извади една пластмасова свирка от джоба на куртката си и на всеки десет секунди я надуваше, като всеки път сменяше посоката. Първите няколко минути никой не се появи.

След това първите от неговите хора започнаха бавно да се появяват, като подтичваха към него. Те се бяха широко пръснали. Неравната повърхност на ледника затрудняваше хода им и те се забавиха много повече, отколкото Дилинджър бе очаквал.

Не след дълго по един, по двама започнаха да пристигат и останалите. Един си бе счупил рамото, друг пукнал глезнен. По начина, по който сержантът му си държеше китката, Дилинджър подозираше, че е счупена, но другият се държеше така, сякаш това не бе нищо повече от обикновено изкълчване, а и Дилинджър се нуждаеше твърде много от него, за да може да го освободи.

Той се обърна към двамата ранени.

— Вие не сте в състояние да вървите с нашето темпо, но ни следвайте отзад, доколкото ви позволяват силите. И не забравяйте да прикривате светлината на прожекторите си.

След това Дилинджър кимна на Джак Фостър, неговия сержант.

— Да се вържем всички заедно и да тръгваме, сержанте. Аз ще водя.

Фостър отдале бегло чест и започна да проверява групата.

Пътят им през напуканата ледена повърхност бе несигурен и опасен, но въпреки това те се движеха със сравнително бързо темпо.

Дилинджър не се страхуваше, че някой може да падне в улей или процеп — въжето около кръста му бе опасало достатъчно яка и мускулеста плът, която можеше да повдигне и камион. На два пъти се наложи той да спира за малко, за да свери посоката, след което тръгваха отново.

Те превалиха пълзешком няколко назъбени ледени гребена и попаднаха на един открит улей, който бе толкова труден за преминаване, че за малко мисията им да се провали. Изгубиха седем минути, преди да успеят да закачат една абордажна кука на отсрещната стена и най-лекият боец от групата да премине на ръце по въжето, за да завърже здраво другия му край. Още десет минути бяха необходими, докато и последният боец не се прехвърли от другата страна.

Вътре в Дилинджър започна да се надига едно тревожно чувство на безпомощност. Двама от хората му бяха извън строя, групата му все повече и повече изоставаше от графика. Той мрачно съжали, че не се вслуша в съвета, даден му наготово от Джордино, и че не бе удвоил времето, което бе изчислил от десанта до атаката.

Той горещо се молеше водолазният отряд да не чака, за да не измръзне до смърт във водата под корпуса на „Лейди Фламбъро“. На няколко пъти се опита да се свържи с Холис и да уведоми полковника за закъснението си, но не получи никакъв отговор. Пъrvите отблъсъци на изгряващата зора започнаха да се виждат на небосклона зад него, като разкриваха повърхността на ледника. Огромната пустош караше човешкото съзнание да изтръпне, поразено от ужасяващата самота. Той вече виждаше слабите утринни проблясъци на фиорда — и изведнъж разбра защо не бяха успели да установят връзка до този момент.

Сега Холис виждаше ясно кораба, без да използва инфрачервения оптически прибор. Ако някой от похитителите с по-остър поглед бе погледнал в правилната посока, той щеше да съзре черните надуваеми лодки, чиито контури бяха очертани на фона на тъмносивата вода. Холис почти не смееше да дишаш, когато разстоянието до кораба започна бързо да се скъсява.

Надявайки се на чудо, Холис до последния момент не спираше опитите си да влезе във връзка с Дилинджър.

— Акула вика Сокол, моля отговорете.

Тъкмо се канеше да направи поредния си, стотен опит, когато гласът на Дилинджър внезапно прогърмя от слушалката.

— Тук е Сокол, слушам ви.

— Закъсняхте! — тихо изсъска Холис. — Защо не отговаряхте на моите сигнали?

— Едва сега влязохме в обхвата. Нямахме пряка хоризонтална връзка с вас. Нашите сигнали не можеха да проникнат през ледената стена.

— Заехте ли позиция?

— Съвсем не — отвърна без заобикалки Дилинджър. — Попаднахме в деликатна ситуация, чието разрешаване ще ни отнеме известно време.

— На какво казваш „деликатна ситуация“?

— Низ експлозиви в един леден процеп зад челната стена на ледника, натъпкани догоре с взрыв, които чакат само нечий радиосигнал, за да експлодират.

— Колко време ще ви е нужно, за да ги обезвредите?

— Може да ни отнеме един час само да открием всичките.

— Имате пет минути — каза бързо Холис. — Не можем да чакаме повече, тъй като в противен случай ще бъдем мъртви.

— Всички ще бъдем мъртви, ако зарядите експлодират и стената на ледника се сгромоляса върху кораба.

— Да се надяваме, че факторът изненада ще попречи на терористите да ги взривят. Побързайте. Могат да открият лодките ми всеки момент.

— Почти мога да различа сенките ви от мястото ми на ръба на ледника.

— Твоята група напада първа — заповядда Холис. — Без пълна тъмнина, която да прикрие качването ни по корпуса на кораба, ние силно се нуждаем от това тяхното внимание да бъде отвлечено в друга посока.

— Ще се срещнем на палубата за слънчеви бани на коктейл — каза Дилинджър.

— Аз черпя — отвърна Холис, чийто дух внезапно се бе оживил от предстоящата акция. — Успех.

Ибн го видя.

Той стоеше на стария пристан за товарене на руда заедно с Амар, четириимата им заложника и двадесет души от бандата на египетските похитители. Той се взря през бинокъла си и видя фигурите, облечени от главата до петите в черни униформи, спрели за момент на ръба на ледника. Той наблюдаваше как те се спускаха надолу по въжета, разрязваха пластмасовото фолио, за да си проправят път и изчезваха във вътрешността.

Той леко наведе надолу бинокъла и го фокусира в мъжете в лодките, които бяха струпани една до друга под корпуса. Той забеляза как те изстреляха абордажни куки от малки харпунообразни устройства и след това се качиха по закачените въжета до нивото на главната палуба.

— Кои са тези? — попита Амар, който стоеше до него и също така гледаше през бинокъл.

— Не мога да кажа, Сюлейман Азис. Те изглежда са някаква елитна бойна част. Не чувам никакъв шум от изстrelи, оръжията им трябва да имат мощни заглушители. Операцията им по атакуването на кораба бе изключително ефективна.

— Прекалено ефективна за паплач, която Язид или Топилцин биха могли да съберат за толкова кратко време.

— Смятам, че те може да са отряд от американските Сили за специални операции.

Амар кимна, озарен от просветляващото небе.

— Може да си прав, но как, в името на Аллаха, те са успели да ни открият толкова бързо?

— Трябва да изчезнем, преди да са дошли техните подкрепления.

— Подаде ли сигнал за влака?

— Той трябва да бъде тук след малко, за да ни закара до мината.

— Какво има? — попита президентът Де Лоренцо. — Какво става?

Амар не обърна внимание на Де Лоренцо. За първи път в гласа му прозвучаха нотки на колебание и опасение.

— Изглежда, че сме напуснали кораба в най-подходящия момент. Аллах ни се усмихва. Натрапниците не подозират за нашето присъствие.

— След още тридесет минути този остров ще гъмжи от войници на Съединените щати — каза сенатор Пит, като на свой ред хладноокръвно продължи атаката. — Ще бъде благоразумно от ваша страна, ако се предадете.

Амар внезапно се извърна и изгледа свирепо политика.

— Не е необходимо, сенаторе. Не се надявайте, че вашата прославена кавалерия ще долети тук и ще ви спаси. Когато пристигнат, ако въобще те сторят това, тук няма да е останал никой, който да бъде спасяван.

— Защо не ни убихте на кораба? — храбро попита Хала.

Зъбите на Амар проблеснаха изпод маската в отвратителна усмивка, но той не благоволи да я удостои с отговор. Вместо това кимна на Ибн.

— Детонирай зарядите.

— Както желаете, Сюлейман Азис — отвърна покорно Ибн.

— Какви заряди? — поиска да узнае сенаторът. — За какво говорите?

— Ами експлозивите, които поставихме зад челната стена на ледника — каза Амар, сякаш това бе нещо добре известно на всички. Той направи жест към „Лейди Фламбъро“. — Ибн, ако обичаш.

С напълно безизразно лице, Ибн извади един малък предавател от джоба на куртката си и протегна напред ръка, така че предният му край да сочи към ледника.

— В името на Бога, човече — отправи молба към него сенатор Пит. — Не правете това.

Ибн се поколеба и погледна Амар.

— На този кораб има стотици хора — каза президентът Хасан, като всяка една бръчка по лицето му бе пропита от ужас. — Нямате никакво основание да ги убивате.

— Не смяtam за необходимо да оправдавам действията си пред когото и да било тук.

— Язид ще бъде наказан за вашата жестокост — прошепна Хала с тон, пропит от ярост.

— Благодаря, много ще ме улесните — каза Амар, като се усмихна на Хала, чието озадачено и недоумяващо лице представляваше интересна гледка за изучаване. — Стига сме си губили времето в сантиментални приказки. Бързо, Ибн. Направи го.

Преди зашеметените заложници да успеят да продължат с протестите си, Ибн щракна ключа за захранване на предавателното устройство, като го постави в положение „включено“ и натисна бутона, който задействаше детонаторите.

Експлозията долетя до тях като един странно приглушен гръм. Предната маса на ледника се пропука и издаде зловещ стон. След това като че ли всичко свърши. Ледената скала остана здрава и изправена.

Трябаше да има детонации на осем различни места вътре в процепа, но майор Дилинджър и неговите хора бяха открили и обезвредили всички заряди, с изключение на един до момента, в който операцията по тяхното търсене бе преустановена.

Точно когато Пит и Гън започнаха да свиват обръча си около двамата похитители, които трескаво палеха стария локомотив на мината, до ушите им стигна далечният тътен. Похитителите спряха за момент, заслушаха се за няколко секунди и размениха думи на арабски. След това се засмяха на нещо помежду си и се върнаха на работа.

— Каквото и да е това, което е предизвикало този тътен — прошепна Гън, — то не изненада тия типове. Те се държат така, сякаш са го очаквали.

— Прозвуча като малка експлозия — тихо отвърна Пит.

— Определено не е от разцепване на ледника. Щяхме да усетим трусове в земята.

Пит се загледа в малкия теснолинеен локомотив, към който беше закачен тендер за въглища и пет товарни вагона за руда. Този тип локомотив бе често използван в планации, промишлени заводи и при минни работи. Стар и чудноват, здрав и непоклатим, с висок, наподобяващ кюнец на печка комин и кръгли прозорчета на кабината, той изглеждаше като Малката машина, която може всичко. Той стоеше гордо изправен и изпускаше тънки струйки пара от работещия си двигател.

Един железнничар би определил разположението на колелата му като 0-4-0, което означаваше, че локомотивът няма предни водещи колела, както и задни спомагателни под кабината на машиниста, а само четири големи задвижващи колела по средата.

— Хайде да устроим на машиниста и огняря едно топло изпращане — кисело промърмори Пит. — Така ще можем да изразим

най-добре приятелските си чувства.

Гън изгледа недоумяващо Пит и поклати озадачено глава, след което се наведе и затича към края на влака. Те се разделиха и се доближиха от двете противоположни страни, като използваха за прикритие товарните вагони. Кабината бе ярко осветена от отворената горивна пещ и Пит вдигна нагоре дланта на ръката си, сигнализирайки на Гън да чака.

Арабинът, който изпълняваше ролята на машинист, въртеше разни клапани и наблюдаваше манометрите за налягането на парата. Другият ринеше въглища с лопата от тендера, пренасяше ги през площадката и ги хвърляше в пещта. Той изсипа солидно количество черни буци в буйно горящата пещ, спря за малко, за да избърше потта от челото си, след което удари с лопатата си вратичката на пещта, за да я затвори. В кабината се въздиши полумрак.

Пит посочи към Гън и след това към машиниста. Гън махна с ръка в знак, че е разbral, сграбчи железните ръкохватки и бързо се покачи по стълбата в кабината.

Пръв вътре се озова Пит. Той се доближи хладнокръвно до огњаря и каза любезно:

— Приятен ден.

Преди обърканият и изумен огњар да може да отговори, Пит бързо изтръгна лопатата от ръцете на арабина и го тресна с нея по главата.

Машинистът тъкмо бе започнал да се обръща, когато Гън го халоса по челюстта с тежкия заглушител, поставен върху късата цев на „Хеклер и Кох“. Арабинът се свлече на пода като чувал с картофи.

Докато Гън вардеше срещу неканени посетители, Пит подпра двамата похитители така, че те се провесиха наполовина навън през страничните прозорчета на кабината. След това започна замислено да разучава сложната плетеница от тръби, лостове и клапани.

— Никога не ще успееш — каза Гън, като клатеше глава.

— Знам как да паля и управлявам един Стенли Стиймър — каза възмутено Пит.

— Един какво?

— Стар модел автомобил — отвърна Пит. — Дръпни и отвори вратичката на пещта. Трябва ми малко светлина, за да разгледам манометрите.

Гън изпълни молбата му и протегна ръцете си, за да ги стопли на пламъците, които изскачаха от отвора.

— Гледай да свършиш колкото се може по-бързо — каза нетърпеливо той. — Тук сме осветени като някой хор от Лас Вегас.

Пит дръпна надолу един дълъг лост и малката машина се плъзна на сантиметър напред.

— Окей, това е спирачката. Мисля, че разбрах предназначението на ръчките. Сега, когато минем край мелницата за руда, скачаш и се вмъкваш вътре.

— Ами влака?

— Експресът Кенънбол — отвърна широко ухилен Пит — не спира никъде.

Пит освободи храповия механизъм на лоста за преден и заден ход и го бутна напред. След това той стисна храповия механизъм на лоста за дроселиране на парата и го освободи. Локомотивът бавно запълзя напред, следван от дрънчащите и бълскащи се един в друг вагони за руда, закачени за него. Той премести дроселния лост в крайно положение. Задвижващите колела превъртяха няколко пъти на място, преди да захапят здраво ръждивите релси. Влакът се наклони напред и тръгна.

Малката машина набра скорост и задъханото ѝ пуфтене зачести. Влакът затрака пред фасадата на трапезарията.

Вратата се отвори и един от похитителите се показва навън и вдигна ръка, сякаш се канеше да махне и мигновено я свали, когато видя двете тела да висят от страничните прозорчета на кабината. Той веднага изчезна обратно в сградата, сякаш бе дръпнат назад от огромен ластик, като изкряска необуздано някакво предупреждение.

Пит и Гън изстреляха в залп няколко автоматични откоса по прозорците и вратата на зданието. След миг локомотивът го беше вече подминал и се беше насочил към мелницата за руда. Пит хвърли един поглед към земята и прецени, че скоростта е някъде между петнадесет и двадесет километра.

Той дръпна лоста за свирката, който се намираше над главата му, и го върза с един шнур, изваден от вътрешността на скиорското му яке. Силната струя пара в месинговата свирка разцепи въздуха като бърснач.

— Бъди готов да скачаш — извика той на Гън, като се мъчеше да надвие оглушителния писък.

Гън не отговори. Той се загледа в грубия чакъл, който проблясваше отстрани и създаваше усещането, че се движи с реактивна скорост на хиляда метра под тях.

— Сега! — извика Пит.

Те се приземиха тичешком, препънаха се и се хълзнаха, но все пак успяха по някакъв начин да се задържат на крака. Не загубиха и миг в колебание, нито пък се спряха да си поемат дъх. Вместо това те затичаха успоредно с влака и стигнаха до подножието на стълбите, водещи към мелницата. След това побягнаха нагоре по тях, докато и двамата не се подхълзнаха и препънаха в прага, за да се сгромоляят накрая върху пода вътре в сградата.

Първото нещо, което видя Пит, бе Джордино, който стоеше над него и равнодушно държеше картечница си с цевта нагоре.

— Виждал съм как ви изритват от не една допнапробна кръчма — каза Джордино със сувор глас, — но за първи път ви виждам изхвърлени от влак.

— Не е кой знае каква загуба — каза Пит, като се изправи на крака. — Там нямаше първокласен вагон.

— Кой стреля? Вие или те?

— Ние.

— Имаме ли си вече компания по петите?

— Като полудели стъртели, чието гнездо е било опустошено — отвърна Пит. — Нямаме много време, за да се пригответим за обсада.

— Добре ще е да внимават къде се целят, иначе хеликоптерът им може да пострада.

— Преимущество, което ще използваме максимално.

Финдли бе привършил със завързването на пазачите и на двамата механика в средата на пода и се изправи.

— Къде ще ги искате?

— Там са в безопасност, както и на което и да е друго място на пода — отвърна Пит. Той огледа бързо просторната вътрешност на сградата, в чийто център бе разположена мелницата за руда. — Ал, ти и Финдли съберете каквото можете от оборудването и мебелировката и превърнете мелницата в крепост. Руди и аз ще се опитаме да ги забавим, колкото можем.

— Крепост вътре в друга крепост — каза Финдли.

— За да се защитава сграда с подобни размери, са необходими двадесет души — обясни Пит. — Единствената надежда на похитителите да си възвърнат хеликоптера непокътнат, е да вдигнат във въздуха входната врата и да се нахвърлят вкупом върху нас. Ще се постараем да очистим колкото се може повече от тях през прозорците и след това ще се оттеглим в мелницата, последния рубеж на нашата отбрана.

— Сега мога само да съчувствам на Дейви Крокет при Аламо — простена Джордино.

Финдли и Джордино започнаха да укрепват огромната мелница, докато Пит и Гън заеха позиции до прозорците в срещуположните ъгли на сградата. Лъчите на слънцето вече се показваха над склоновете от другата страна на планината. От тъмнината не бе останало почти нищо.

Пит усети как една тревожна вълна премина през съзнанието му. Те можеха да осуетят бягството на арабите, които бързо обграждаха мелницата, но ако похитителите на кораба успееха да се изплъзнат от отрядите на Специалните сили и се втурнеха към мината, то тогава той и неговият жалък отряд щяха да бъдат победени.

Той погледна мрачно навън през прозореца към малкия локомотив, който с писък и пуфтене се носеше надолу по коловоза към последната си спирка, като набираше скорост с всеки оборот на въртящите се колела. Коминът бълващо искри и оставаше дълга опашка от дим, която се извиваше на една страна поради страничния вятър. Товарните вагони за руда трракаха и се бълскаха един в друг по тесния коловоз. С отдалечаването на влака острият писък на свирката стана приглушен и напомняше на тъжното ридание на обречена душа в ада.

Амар не можа да скрие шока и разочарованието си, които ясно проличаха по лицето му, когато научи, че предната стена на ледника няма намерение да пада. Той се извърна и погледна Ибн.

— Какво е станало? — попита той с глас, който издаваше растяжия му гняв. — Трябваше да има серия от експлозии.

Лицето на Ибн бе каменно.

— Вие ме познавате добре, Сюлейман Азис. Аз не правя грешки. Експлозивите трябваше да се взривят. Явно отрядът командоси, които видяхме да се спускат от ледника върху кораба, са открили и обезвредили повечето от тях.

Амар погледна за миг небето над себе си, вдигна нагоре ръце и ги свали отново.

— Неведоми са пътищата, по които Аллах ни води — каза той философски. След това устните му бавно се разтегнаха в усмивка. — Ледникът все пак може да падне. В мига, в който нашият хеликоптер е вече във въздуха, ние можем да прелетим над него и да пуснем гранати в ледената пукнатина.

Ибн също се усмихна.

— Аллах не ни е изоставил — каза той с благоговение. — Не трябва да забравяме, че тук на брега ние сме в безопасност, докато на мексиканците им се падна да се бият с американците.

— Да, ти си прав, стари приятелю, ние сме задължени на Аллах за така навременното ни избавление. — Амар погледна кораба презрително. — Скоро ще узнаем дали боговете на ацтеките ще могат да защитят капитан Мачадо.

— Той беше едно пълно нищожество.

Внезапно Ибн мълкна и наостри уши, след което погледна нагоре по склона на планината.

— Пушечна стрелба откъм мината.

Амар се заслуша, но чу нещо друго — далечния писък на свирката на локомотива. Звукът не спираше и се усилваше с всеки изминат миг. След това той видя стълба дим и бе внезапно озадачен от

стремителния бяг на влака, който се спускаше надолу по склона на планината и силно се накланяше на зигзагообразните завои. Накрая локомотивът загърмя по последния прав участък, водещ към пристана.

— Какво правят тези глупаци? — изпъшка Амар, като видя влакът да лети с гръмотевичен шум надолу по линията и чу свирката, която изпълваше ранната утрин с тънкия си и пронизителен писък.

Похитителите и техните заложници не бяха подгответи за невероятното зрелище, което представляваше връхлитащия върху им като побесняло чудовище влак. Те стояха вкаменени, невярващи, втрещени.

— Аллах да ни е на помощ! — произнесе с дрезгав глас един мъж.

— Спасявай се! — рязко изрече Ибн.

Той пръв се окопити и започна да вика на всички да се махват от релсите. Хората му се втурнаха да бягат във всички посоки. Настана пълна суматоха. Точно в този момент товарните вагони, теглени от загубилия управление локомотив, чиито бутала бясно скачаха напред-назад в едно размазано движение, стъпиха на пристана.

Дървените колове и площадката потрепериха при внезапната атака. Последният вагон изскочи от релсите, но все още теглен от куплата си, бе повлечен по импрегнираните траверси подобно на ревящо, непослушно дете, хванато за ухото. Стоманените колела се удряха с все сила в релсите и пръскаха искри във всички посоки. Накрая машината стигна до края на коловоза и изхвърча от края на пристана.

За миг влакът бавно се изви под формата на дъга във въздуха, след което машината падна и потъна във фиорда. Като по чудо котелът не експлодира, когато нажежените му стени срещнаха ледената вода. Машината изчезна със силно съскане сред облаци пара. Последваха я вагоните за рула, които се стовариха един върху друг с остро стържене на измъчен метал.

Амар и Ибн се втурнаха към края на пристана и загледаха безпомощно парата и мехурчетата, които излизаха от водата.

— Телата на нашите хора висяха от кабината — каза Амар. — Видя ли ги?

— Да, Сюлейман Азис.

— Звукът от пушечната стрелба, която ти чу преди минута! — каза Амар, побелял от ярост. — Някой трябва да е нападнал нашите хора в мината. Все още има шанс да избягаме, ако побързаме да им помогнем, преди хеликоптерът да е повреден.

Амар се спря за малко, само за да даде нареъдане на един от хората си да поведе ариергарда с пленниците. Той тръгна полубегом по коловоза на теснолинейката, следван в индийска нишка от своя отряд похитители.

В съзнанието на Амар се появи растящ страх и несигурност. Ако хеликоптерът беше унищожен, нямаше да могат по никакъв начин да избягат или да се скрият на този гол и безлюден остров. Американските Специални сили щяха да ги изловят един по един или щяха да ги оставят да загинат от студ или глад.

Амар бе изпълнен с решимост да оцелее, ако не за друго, то поне за да убие Язид и да намери сатаната, който бе съумял да го проследи до остров Санта Инес и да осути неговия така добре съставен план.

Шумът на битката стана по-силен и отекваше надолу по планината. Той дишаше тежко от напрежението да бяга нагоре по склона, но стисна зъби и ускори крачката си.

Капитан Мачадо стоеше в кормилната рубка, когато чу и усети с тялото си приглушената детонация в ледника. Той застине за момент и се вслуша, но единственият звук бе тихото тиктакане на един голям часовник, който се навиваше един път на осем дни и се намираше над прозорчетата на мостика.

След това лицето му внезапно побледня. Това е ледникът, досети се той, който може всеки момент да се отцепи.

Мачадо забърза към радиорубката и завари един от неговите хора да гледа тъпло телетипния апарат.

Той вдигна безучастно поглед при влизането на Мачадо.

— Стори ми се, че чух експлозия.

В Мачадо започна да се надига съмнение.

— Виждал ли си радиста или водача на египтяните?

— Никой не съм виждал.

— Нито един арабин?

— Нито един през последния един час. — Операторът на радара направи пауза. — Не съм виждал никой от тях, след като излязох от трапезарията и застъпих дежурен. Те трябва да пазят пленниците и да обхождат външните палуби, тъй като това са задачите, за които те толкова глупаво предложиха услугите си.

Мачадо изучаваше замислено празния стол до радиото.

— Може би не са били толкова глупави.

Той пристъпи до извитата част на помещението пред румпела и погледна през тесните процепи за наблюдение в пластмасовото покривало, поставено непосредствено пред прозорчетата на мостика. Навън бе вече достатъчно светло, за да се види ясно предната част на кораба.

Очите му откриха няколко широки разкъсвания на покривалото. Твърде късно той видя въжетата, които се спускаха от върха на ледника и влизаха в тези отвори. Твърде късно той се обърна кръгом, за да подаде тревога по комуникационната система на кораба.

Той замръзна на мястото си, преди да може да издаде и звук.

В очертанията на вратата стоеше един мъж.

Той бе облечен изцяло в черна униформа. Ръцете и малката част от лицето му, която се виждаше през скиорската маска, бяха също почернени. На врата му висяха очила за нощно виждане. Той носеше голяма бронирана жилетка с няколко джоба и закопчалки, които държаха както осколочни, така и защеметяващи гранати, три ножа с убийствен изглед и още няколко средства за убиване.

Очите на Мачадо внезапно се присвиха.

— Кой сте вие? — попита той, като пределно ясно знаеше, че стои лице в лице със смъртта.

Както говореше, той извади със светковична бързина един деветмилиметров автоматичен пистолет от кобура на гърба си и гръмна веднъж.

Мачадо бе добър. Уайт Ърп, Док Холидей и Бат Мастьрсън биха се гордели с него. Изстрелът му попадна точно в средата на гръденния кош на новодошлия.

При по-старите бронирани жилетки самата сила на удара можеше да счупи ребро или да спре сърцето. Жилетките обаче, които носеха хората от ССО, бяха последна дума на бойното облекло. Те

можеха да спрат дори и изстрел от 308 НАТО и така да разпределят неговия удар, че да се получи само леко натъртане.

Дилинджър леко потрепери от куршума, отстъпи назад една крачка и едновременно с това дръпна спусъка на своя „Хеклер и Кох“.

Мачадо също носеше жилетка, но от по-старите модели. Мощният откос на Дилинджър я разкъса и направи на решето гръденния му кош. Гръбнакът му се изви като силно опънат лък и той залитна назад, падна върху стола на капитана, след което се стовари на палубата.

Мексиканският часови вдигна ръце и извика:

— Не стреляйте! Аз съм невъоръжен.

Краткият откос на Дилинджър в гърлото на мексиканеца прекъсна неговата молба и го отхвърли в компасната будка на кораба, където той увисна като мека парцалена кукла.

— Не мърдай или ще стрелям — каза със закъснение Дилинджър.

Сержант Фостър се приближи до майора и погледна надолу към мъртвия терорист.

— Той е мъртъв, сър.

— Предупредих го — каза небрежно Дилинджър, като сменяше пълнителя на оръжието си.

С помощта на ботуша си Фостър преобрърна трупа по корем. От една ножница под яката изпадна един дълъг байонетен нож и изтрополи върху палубата.

— Интуиция, майоре? — попита Фостър.

— Никога не се доверявам на човек, който казва, че е невъоръжен.

Внезапно Дилинджър мълкна и се заслуша. И двамата го чуха едновременно и се спогледаха озадачено.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Фостър.

— Въпреки че са излезли от употреба преди повече от тридесет години преди да се родя, аз все пак бих се заклел, че това е свирка от стар парен локомотив.

— Звучи сякаш слиза надолу по планината от старата мина.

— Смятах, че тя е изоставена.

— Хората от НЮМА трябваше да чакат там, докато корабът бъде превзет.

— Защо им е притрябало да палят един стар локомотив?

— Не знам. — Дилинджър направи пауза и се загледана далеч. Изведнъж той започна да проумява защо. — Освен ако... не се опитват да ни кажат нещо.

Детонацията в ледника завари Холис и неговия отряд в трапезарията, непосредствено след края на една луда престрелка.

Хората от водолазния му отряд бяха разрязали пластмасовото фолио, за да могат да влязат и едва се бяха промъкнали през тесните междини между фалшивите товарни контейнери. След това те минаха предпазливо през една врата и влязоха в един празен бар и фоайе, които се намираха до трапезарията. После се пръснаха, като криволичеха и използваха за прикритие колоните и мебелите и оставиха четирима бойци да пазят стълбището и двата асансьора. По този начин те успяха да постигнат пълна изненада над отряда терористи на Мачадо.

Всички бяха покосени, с изключение на един. Той все още стоеше прав там, където бе посрещнал куршума. Гаснещите му очи отразяваха омраза и смътно удивление. След това тялото му се свлече и той падна върху килима, като обагри дебелото му и скъпо кече в тъмноалено.

Холис и неговият отряд продължиха напред, като внимателно прекрачваха телата или ги заобикаляха. От стената на ледника долетя смразяващо кръвта скърцане, което отекна из кораба и раздрънка няколкото останали здрави бутилки и чаши зад един пищно украсен бар.

Хората от Силите за специални операции се спогледаха неспокойно и обърнаха поглед към командира си, но нито един от тях не трепна и не се разколеба.

— Отряда на майор Дилинджър трябва да са пропуснали един — спокойно размишляващ Холис.

— Тук няма никакви заложници, сър — каза един от неговите хора. — Изглежда всички са терористи.

Холис разгледа някои от безжизнените лица. Никой от тях не изглеждаше да е бил роден в Близкия изток. Трябва да са от екипажа на „Генерал Браво“, помисли си той.

Той се извърна настрана и извади от джоба си копие на общия чертеж на корабната палуба и го проучи набързо, докато говореше по радиото си.

— Майоре, докладвайте за положението при вас.

— Досега ни бе оказана слаба съпротива — отговори Дилинджър. — Ликвидирали сме само четирима похитители. Мостикът е в наши ръце и сме освободили над сто члена на екипажа, които бяха затворени в багажния отсек. Съжалявам, че не успяхме да намерим всички заряди.

— Свършихте добра работа. Успели сте да обезвредите достатъчно заряди, за да не се разцепи ледника. Отивам към пътническите апартаменти, за да освободя пасажерите. Помолете екипажа от машинното отделение да се върнат по местата си и да възстановят захранването. Няма да рискуваме да стоим под ледената скала дори и минута повече от необходимото. Ние извадихме от строя шестнадесет похитители, всичките мексиканци. Дръжте очите си отворени на четири, на кораба трябва да има още двадесет араби.

— Те може да са на брега, сър.

— Защо мислиш така?

— Преди няколко минути чухме звука на локомотивна свирка. Наредих на един от моите хора да се изкатери по радарната мачта и да провери. Той съобщи за влак, който се спускал с гръм и тръсък надолу по планината от мината, подобно на топка от боулинг. Той също така забелязал как влакът изхвърчал и паднал във водата от един близък пристан, където били струпани две дузини терористи.

— Забравете за това сега. Нека първо да освободим пътниците, а с брега ще се заемем, след като се уверим, че корабът е в наши ръце.

— Разбрано.

Холис поведе хората си по главното стълбище и тихо запристиря в коридора, който разделяше пътническите апартаменти. Внезапно всички застинаха по местата си, тъй като един от асансьорите забръмча и тръгна да се изкачва от долната палуба. Вратата се отвори и от нея излезе един от похитителите, който не бе разbral, че има нападение. Той отвори устата си и това бе единственото движение, което успя да направи, преди един от хората на Холис да го цапардоса яко по главата със заглушената цев на автомата си.

Необяснимо защо пред апартаментите нямаше охрана. Мъжете започнаха да ритат навътре вратите и когато влязоха в стаите, намериха египетските и мексиканските съветници, както и помощниците от президентските екипи. От Хасан и Де Лоренцо, обаче, нямаше и следа.

Холис разби последната врата в коридора, нахълта вътре и се озова лице в лице с петима души в корабни униформи. Един от тях пристъпи напред и погледна Холис с презрение.

— Можехте да използвате резето на вратата — каза той, като разглеждаше Холис с подозрение.

— Вие трябва да сте капитан Оливър Колинс?

— Да, аз съм Колинс, сякаш не знаете това.

— Съжалявам за вратата. Аз съм полковник Мортън Холис от Силите за специални операции.

— Боже господи, американец! — ахна първи офицер Фини.

Лицето на Колинс грейна и той се втурна напред да сграбчи ръката на Холис.

— Простете, полковник. Помислих, че може да сте един от тях. Така се радваме да ви видим!

— Колко са похитителите?

— След като мексиканците се качиха на борда от „Генерал Браво“, бих казал около четиридесет.

— Ние сме ликвидирали само двадесет.

Изпитанията бяха оставили видими следи по лицето на Колинс. Той изглеждаше изнемощял, но все още стоеше изправен.

— Освободихте ли президента, сенатор Пит и мис Камил?

— Страхувам се, че все още не сме ги намерили.

Колинс се втурна покрай него и излезе през вратата.

— Те бяха затворени в капитанския апартамент точно срещу нас.

Холис отстъпи встрани изненадан.

— Там няма никой — каза с безизразен глас той. — Вече претърсихме тази палуба.

Капитанът нахълта в празния апартамент, но видя само намачканите завивки, обичайния лек безпорядък, който пътниците оставяха. Неговото трудно поддържано самообладание изчезна и той изглеждаше зашеметен донемайкъде.

— Боже мой, те са ги взели.

Холис заговори в микрофона си.

— Майор Дилинджър.

Дилинджър отговори след пет секунди.

— Чувам ви, полковник. Продължавайте.

— Някакви срещи с неприятеля?

— Никакви. Мисля, че успяхме добре да ги подредим.

— Липсват поне двадесет похитители и най-важните пътници.

Да си виждал някаква следа от тях?

— Съвсем не, и помен няма от тях.

— Добре, свършете си работата в кораба и накарате екипажа да го изкара навън във фиорда.

— Няма да стане — каза важно Дилинджър.

— Проблеми?

— Гадните копелета доста са се потрудили вътре в машинното отделение. Изпочули са всичко. Ще бъде необходима цяла седмица, докато корабът се въведе отново в работно състояние.

— Нямаме никакво захранване?

— Съжалявам, полковник, но това е положението в момента. С тези двигатели до никъде не можем да стигнем. Похитителите са изпотрошили също и генераторите, включително и спомагателните.

— Тогава ще трябва да свалим екипажа и пътниците със спасителните лодки, като използваме ръчните лебедки.

— Не е възможно, полковник. Имаме работа с истински садисти.

Те са изпотрошили и спасителните лодки. Дъната им са изтърбушени.

Потресаващият доклад на Дилинджър бе допълнен от приглушен тътен, който дойде от ледника и проехтя във вътрешността на кораба като удари от барабан. Този път нямаше вибрации, само тътен, който се превърна в грохот, от който сърцето спираше да бие. Той продължи близо минута, преди накрая да утихне и замре.

Холис и Колинс бяха и двамата смели мъже — никой никога не би се усъмнил в това — но всеки един от тях видя страх в очите на другия.

— Ледникът е готов да се разцепи — каза мрачно Колинс. — Единствената ни надежда е да отрежем веригите на котвите и да се молим на прилива да ни закара до фиорда.

— Поязвайте ми, няма да видите и следа от прилив в близките осем часа — каза Холис. — Вие говорите с човек, който е вътре в

нещата.

— Вие просто преливате от жизнерадостни новини, нали, полковник?

— Не изглежда много окуражаващо, нали?

— Не изглежда много окуражаващо — повтори Колинс. — Това ли е всичко, което може да кажете? На борда на „Лейди Фламбъро“ има близо двеста души. Те трябва да бъдат незабавно евакуирани.

— Аз не мога да махна с магически жезъл и да накарам ледника да изчезне — спокойно обясни Холис. — Мога да сваля няколко души в надуваемите лодки и да извикам нашите хеликоптери да вдигнат и останалите. Но това може да стане едва след час.

В гласа на Колинс се появиха нотки на нетърпение.

— Тогава предлагам да се заемете с това, докато сме все още живи.

Той спря, тъй като Холис рязко вдигна ръка за мълчание.

Очите на Холис се свиха от изумление, когато от слушалката му внезапно проговори един непознат глас.

— Полковник Холис, на вашата честота ли съм? Край.

— Кой, по дяволите, е това? — троснато изрече Холис.

— Капитан Франк Стюарт от кораба „Саундър“ на НЮМА. — Мога ли да ви закарам донякъде?

— Стюарт! — избухна полковникът. — Къде си?

— Ако може да виждате през всички тези дивотии, които висят по вашата надстройка, ще ме откриете да плавам нагоре по фиорда на около половин километър от левия ви борд.

Холис въздъхна дълбоко и кимна на Колинс.

— Към нас се е насочил един кораб. Някакви инструкции?

Колинс се вторачи в него, онемял от изумление. След това изрече на един дъх:

— Боже господи, да, човече. Кажете му да ни вземе на буксир.

Като работеше трескаво, екипажът на Колинс откачи котвените вериги на носа и кърмата и приготви корабните въжета, с които привързваха кораба към кея.

Като демонстрираше висше корабоплавателно изкуство, Стюарт с една маневра завъртя кърмата на „Саундър“ под носа на „Лейди

Фламбъро“. Две здрави корабни въжета бяха спуснати от екипажа на туристическия кораб и бяха веднага вързани за кнектовете на палубата на научноизследователския кораб. Това не бе най-доброто разположение на въжетата за теглене на буксир, но корабите нямаше да пътуват на дълго разстояние през бурни морета. Освен това тези временни приготовления бяха завършени за броени минути.

Стюарт даде команда за „бавен напред“, за да се опънат отпуснатите буксирни въжета. След това той бавно увеличи скоростта на „пълен напред“, като гледаше през рамо с едното си око към ледника, а с другото към туристическия кораб. Двете циклоидни витла на „Саундър“, едното в предната част, другото на кърмата, започнаха да режат водата, докато големият му дизелов двигател се напрягаше под товара.

Корабът бе по тонаж наполовина на „Лейди Фламбъро“ и не бе предназначен за теглене на буксир, но въпреки това той се напрягаше и теглеше като впрегатен кон по време на състезание за теглене на каруци, като бълваше черен дим от комина.

Отначало като че ли нищо не се случи, но след това бавно и незабележимо около кърмата на „Саундър“ се появи пяна. Той потегли напред, като теглеше съпротивляващия се туристически кораб извън сянката на ледника.

Въпреки опасността пътниците, екипажът и бойците от Специалните сили разкъсаха пластмасовото покривало и застанаха на палубата, като наблюдаваха и мислено окуражаваха борещия се „Саундър“ по трудния му път напред. Десет метра, след това двадесет, сто, международната между кораба и леда се увеличаваше мъчително бавно.

Най-сетне „Лейди Фламбъро“ бе в безопасност, далече от ледника.

От устата на всички хора на двета кораба се изтръгна вик на бурно ликуване, който отекна от единия до другия край на фиорда. Покъсно, капитан Колинс щеше с чувство на хумор да го нарече „викът на ликуване, който пречупи гърба на камилата“.

Силен пукот последва ликуващите гласове и прерасна в оглушителен басов тътен. На тези, които наблюдаваха им се стори, че въздухът бе сякаш наелектризиран. След това цялата предна стена на ледената скала падна напред и се сгромоляса във фиорда, подобно на огромен нефтен танкер, който се катурва настрами. Водата се запени,

закипя и надигна, за да образува една десетфутова вълна, която се понесе надолу по фиорда и вдигна двата кораба като коркови тапи, преди да се насочи към открито море.

Чудовищният, току-що откъснал се айсберг легна в силно набраздения канал на фиорда, ледената му повърхност блестеше като поле от оранжеви диаманти под слънцето на новия ден. След малко тътенът се понесе надолу по склона на планината и отекна в ушите на зашеметените наблюдатели, които не можеха да повярват, че по някакъв начин бяха останали живи.

Отначало суматохата бе пълна, с много крясъци и безразборна стрелба. Египтяните нямаха представа за броя на хората, които бяха стреляли от преминаващия влак срещу тях в трапезарията. Те угасиха светлините и започнаха да стрелят по сенките в ранното утро, докато не осъзнаха, че сенките не отвръщат на огъня им.

По разкаляните пътища между дървените постройки се възцари зловещо мълчание. В продължение на няколко минути египетските похитители не предприеха опит да напуснат трапезарията.

След това внезапно половина дузина мъже — двама от предната и четири от задната страна на постройката — изскочиха от вратите, и като ту тичаха приведени, ту пълзяха, те бързо се скриха зад предварително набелязани укрития. Веднъж заели позиция, те откриха кръгов огън, за да прикрият останалите, които ги последваха по петите.

Техният водач, висок мъж с черна чалма, ръководеше движенията на подчинените си, като свираше остро с една свирка.

След несигурното начало отрядът от египетски терористи се оказа, че притежава всичко, от което Пит се страхуваше — отлична подготовка, опит и издръжливост. Когато се стигнеше до улични боеве, те бяха най-добрите в света. Бяха също и вещо ръководени — водачът с черната чалма бе компетентен и методичен.

Те претърсаха постройка след постройка, като се приближаваха постепенно до мелницата за руда, докато накрая я обградиха в полумесец. Убийците, така внимателно подбрани от Амар, не рискуваха да се втурнат в една прибързана атака. Те се движеха бързо и неуловимо и знаеха какво правят.

Техният предводител извика на арабски. След като не получи отговор, втори терорист извика от друго място. Искаха да установят контакт с охраната и механиците вътре в мелницата, правилно отгатна Пит.

Сега те бяха твърде близо и Пит не можеше да рискува да бъде забелязан на прозореца. Той свали скиорската маска и дрехите на

терориста, и ги хвърли накуп върху пода, след това затършува изджоба на скиорското си яке и измъкна едно малко огледалце, закрепено към тънка разтягаща се дръжка. Той надигна леко огледалцето над перваза на прозореца, разтегна дръжката и започна да я върти като перископ.

Той откри търсената цел, която беше деветдесет процента скрита, но все пак от нея се виждаше достатъчно за един смъртоносен изстрел.

Пит премести лостчето за вида на стрелбата от напълно автоматична на единична. После се изправи бързо, прицели се и натисна спусъка.

Страховитият стар „Томпсън“ изтрещя. Черната чалма отстъпи назад две-три крачки с безизразно и неразбиращо лице, след което краката му се огънаха. Той политна напред и тупна върху земята.

Пит се свлече долу, наведе картечницата си и погледна отново в огледалото. Терористите бяха изчезнали. Те се бяха скрили до един зад постройките или заврели, пълзейки с бясна скорост, под изоставени и ръждясали минни съоръжения. Пит знаеше, че те нямаше да се откажат. Те все още бяха там навън, по-опасни от всякога, и чакаха инструкции от заместника на предводителя им.

Гън последва примера му и изстреля един откос от десет куршума в тънката дървена врата на един навес от другата страна на пътя. Много бавно вратата се отвори, бутана от тяло, което се сгърчи и падна.

И този път терористите не отвърнаха на огъня. Въобще не са глупави, помисли си Пит. Сега, след като арабите бяха разбрали, че не са изправени пред една превъзходяща ги сила, а са атакувани от малка групичка, те не бързаха, а се прегрупираха и разгledаха различни варианти на бъдещите си действия.

Освен това те бяха също така разбрали, че неизвестните им нападатели бяха пленили хеликоптера и се бяха скрили в мелницата за руда.

Пит се наведе, прибяга и се сви до Гън.

— Как е положението от твоята страна?

— Спокойно. Седят си и мируват. Не искат да направят дупки на хеликоптера си.

— Мисля, че целта им е да ни привлекат вниманието към предната врата и след това да атакуват вкупом през страничния офис.

Гън кимна.

— Звучи логично. Така или иначе, вече е време да намерим по-добро прикритие от тези прозорци. Къде искаш да застана?

Пит погледна нагоре към железните мостчета. Той посочи към един ред малки прозорчета, разположени по обиколката на малка кула, където бе поставена една лебедка.

— Качи се горе и наблюдавай. Извикай, когато тръгнат да атакуват и ги посрещни със съсредоточен огън през предната врата. След това веднага слез долу. Те няма да имат никакви скрупули, които да им попречат да изпразнят по няколко пълнителя по стените над хеликоптера.

— Тръгвам.

Пит заобиколи и отиде до страничния офис, спря се на прага и се обърна към Джордино и Финдли.

— Как върви работата? — попита той.

Джордино вдигна поглед от лопатата, с която събираще остатъци отrudата и ги трупаше на камара за барикада.

— Форт Джордино ще бъде завършен по график.

Финдли спря да работи и го изгледа.

— Ф е преди Г^[1], затова ще бъде форт Финдли.

Джордино изгледа навъсено Финдли за миг, преди да се върне към работата си.

— Форт Финдли, ако загубим, Джордино, ако победим.

Клатейки глава в благоговение, Пит се зачуди на щастието си да има такива невероятни приятели. Той искаше да им каже нещо, да изрази чувството си на признателност за това, че рискуваха живота си, за да спрат една банда измет, вместо в същото време да запрашат към планината и да се скрият там, докато Холис пристигне с отряда си. Но той знаеше, че хора като тях не се нуждаеха от думи на похвала или насърчение. Те просто щяха да останат тук и да се бият до край. Пит се молеше на бога, никой да не умре безсмислено.

— Ще спорите за това по-късно — заповяда той, — сега пригответе комисията за посрещането, ако те успеят да ме преминат.

Той се обърна и влезе във влажния и миришещ на плесен офис. Провери томпсъна си и го оставил настррана. След като направи набързо

една преграда от две обърнати нагоре бюра, стоманен шкаф за папки и тежка желязна печка с голямо шкембе, той залегна на пода и се приготви.

Не се наложи дълго да чака. Една минута по-късно той замря и заостри вниманието си, тъй като му се стори, че чу леко скърцане на чакъл отвън. Звукът спря и след това се появи отново тих, но ясен и отчетлив. Той повдигна томпсъна и подпра ръкохватката на шкафа за папки.

Твърде късно Гън нададе предупредителен вик. Внезапно един предмет разби прозорчето над вратата и падна на пода, като се търкаляше. След него последва втори. Пит се залепи за пода и опита да се навре в стоманения шкаф, като проклинаше липсата си на предвидливост.

И двете гранати се взривиха с оглушителен трясък. В офиса изригна вулкан от разбита мебел, хвърчащо дърво и пожълтяла хартия. Външната стена се изду навън, а по-голямата част от тавана увисна. Пит бе замаян от удара и оглушителния гръм на двойния взрив. Той никога не бе преживявал експлозия в такава близост до себе си и бе зашеметен от главата до петите.

Тумбестата печка бе поела главната сила на шрапнела, но въпреки това бе запазила формата си. Единствено заоблените ѝ страни бяха надупчени от назъбени отвори. Шкафът за папки бе огънат и усукан, а бюрата силно изпотрошени, но единствените видими наранявания, които Пит можеше да намери по себе си бяха една тясна, но дълбока резка в лявото бедро и един петсантиметров прорез на бузата.

Офисът бе изчезнал и на негово място имаше купчина тлеещи отломки. В един тревожен миг Пит си представи как е хванат в капан от бушуващ огън. Но само за миг — прогизналото от дъжда старо дърво на постройката запращя слабо на няколко места, но отказа да се запали.

Със съзнателно усилие на волята си Пит превключи томпсъна си на „пълна автоматична“ и насочи дулото към разбитите останки на входната врата. Отстрани по лицето му шуртеше кръв и влизаше под яката му. Очите му не трепнаха и за миг, когато над главата му затрещяха откоси от автоматичен заградителен огън, идващ от

автоматите на четиридесета мъже, които атакуваха през пробитите от взрива отвори във външната стена.

Пит не почувства нито угрizение, нито страх, когато изстреля дълъг откос, който покоси нападателите като дървета при торнадо. Те хвърлиха нагоре оръжието си, като размахваха неистово ръце като полудели танцьори и се сгромолясаха като талпи върху покрития с отломки под.

Други трима терористи последваха първата вълна и бяха също така безмилостно покосени от Пит — всички, с изключение на един, който реагира с изключителна пъргавина и се хвърли зад един димящ, изпотрошен диван.

Край ухото на Пит загърмяха топовни изстрели — Финдли бе коленичили до него и изстрелял три заряда от ловната си пушка в долната основа на дивана. Във въздуха се разхвърча кожа, зеблени подпълнки и дърво. За момент настъпи тишина, след което едната ръка на терориста увисна безжизнено зад резбованите крака на дивана.

От мъглата пушек и барутен дим изскочи Джордино, който сграбчи Пит под мишниците, издърпа го назад към мелницата и го остави зад един вагон за руда.

— Винаги ли трябва да създаваш бъркотии? — каза той, като се хилеше. След това лицето му придоби загрижено изражение. — Зле ли си ударен?

Пит избрърса кръвта от бузата си и се загледа в аленото петно, което се разпростираше по платя, покриващ крака му.

— По дяволите! Такива страховитни скиорски панталони похабени. Това вече наистина ме кара да побеснея.

Финдли коленичи на пода, разряза крачола на панталона и започна да превързва раната.

— Голям късмет е, че след такъв взрыв си се отървал само с две рани.

— Беше тъпо от моя страна да не предвидя гранатите — каза с огорчение Пит. — Трябваше да се досетя.

— Няма смисъл да се обвиняваш — сви рамене Джордино. — Това не ни е професията.

Пит вдигна поглед.

— Няма да е зле здравата да поразмърдаме мозъците си, ако искаме да сме тук, когато пристигнат момчетата от ССО.

— Няма да се опитат да повторят нападението от тази посока — каза Финдли. — Експлозията разруши външната стълба. Те ще бъдат идеална мишена, ако тръгнат да се катерят по десетфутова изпотрошена дървена стена. Сега може да е настъпил подходящият момент да изгорим хеликоптера и да се измъкнем оттук — каза нещастно Финдли.

— Новините стават лоши, но едновременно с това и по-добри — каза Гън, като скочи от една стълба на пода. — Видях двадесет от тях да препускат нагоре по железопътната линия като прерийни коне. Би трябвало да са тук след седем-осем минути.

Джордино погледна подозрително Гън.

— Колко бяха те?

— Спрях да броя на петнадесет.

— Моментът да избягаме от клетката става все по-подходящ — промърмори Финдли.

— А Холис и неговите хора?

Гън поклати уморено глава.

— Няма и следа от тях. — Той спря да си поеме дълбоко дъх и се обърна, за да погледне Пит. — Подкрепленията на терористите бяха следвани от четирима заложници с двама пазачи. Едва успях да ги разпозная през бинокъла си. Единият от тях беше баща ти. Той и една жена подкрепяха други двама мъже по пътя им край линията.

— Хала Камил, Господ да я благослови — каза Пит с огромно облекчение. — Благодаря на Бога, че старецът е жив.

— Другите двама? — попита Джордино.

— Най-вероятно президентите Хасан и Де Лоренцо.

— Свърши се с нашето ранно оттегляне — каза мрачно Финдли, като завърши с последните операции по превръзката на Пит.

— Терористите държат живи сенатора и останалите, с единствената цел да си осигурят безопасно бягство — каза Пит.

— И няма да се поколебаят да ги убият един по един, докато не им предадем хеликоптера — прогнозира Гън.

Пит кимна.

— Без съмнение, но ако се предадем, няма гаранция, че те няма, така или иначе, пак да ги убият. Те вече се опитаха на два пъти да убият Хала, освен това е напълно сигурно, че искат да видят и Хасан мъртъв.

— Те ще призоват за примирие и ще преговарят.

Пит погледна часовника си.

— Няма да се пазарят дълго. Знай, че времето им изтича. Но можем да спечелим няколко допълнителни минути.

— Е, какъв е планът? — попита Джордино.

— Ще протакаме преговорите, доколкото можем. — Пит погледна Гън. — Пленниците бяха ли обградени от похитителите?

— Не, те бяха на повече от двеста метра назад и се влачеха след главния отряд покрай насипа на железопътната линия — отвърна Гън.

— Пазеха ги само двама терористи. — Той се взря в зелените очи на Пит и постепенно разбра какво той имаше предвид, след което кимна с глава. — Искаш от мен да очистя пазачите и да охранявам сенатора и останалите, докато Холис не се появи?

— Ти си най-малък и най-чевръст, Руди. Ако някой може да излезе незабелязано от сградата и да заобиколи в гръб онези двама пазачи, докато ние им отвлечаме вниманието, то това си ти.

Гън протегна напред ръце и ги отпусна до тялото си.

— Благодаря за доверието. Надявам се, че ще мога успешно да изпълня тази задача.

— Ще можеш.

— Това означава, че оставате само трима, за да защитавате крепостта.

— Ще трябва да се задоволим с това. — Пит се изправи сковано на крака и закуцука до купчината дрехи на терориста, които бе хвърлил на пода. Той се върна и ги подаде на Гън. — Облечи ги. Така те ще те вземат за свой.

Гън стоеше на мястото си като закован, като не желаеше да изостави приятелите си.

Джордино му се притече на помощ. Той стовари мускулестата си ръка върху рамото на по-малкия мъж и го завъртя по посока на един проход, използван за поддръжка и ремонт, който се спускаше под равнището на пода и обикаляше в окръжност около гигантската мелница за руда.

— Можеш да излезеш навън оттук — каза той, като се усмихваше. — Преди да излезеш на открито, обаче, почакай положението горе да се нагорещи.

Преди да може да протестира, Гън се намери навсякъв наполовина в прохода под пода. Той хвърли последен поглед към Пит — невероятно издръжливия, несломим Дърк Пит — който му махна весело с ръка. Взря се в Джордино, опитен, стабилен и надежден, чиято загриженост бе скрита зад маска на безгрижение. И накрая към Финдли, който го дари с искряща усмивка и вдигна нагоре двата си палеца. Те всички бяха част от него и раздялата му с тях караше сърцето му да се свива от болка, тъй като той не знаеше дали ще види отново някой от тях жив.

— Момчета, гледайте да сте тук, когато се върна — каза той, — чувате ли?

След това се наведе под пода и изчезна.

[1] В английската азбука. — Б.пр) ↑

Холис крачеше напред-назад край площадката за кацане с размерите на пощенска марка, която екипажът на „Лейди Фламбъро“ бе набързо направил над плувния басейн. Един хеликоптер Кериър Пиджънс кацна върху площадката. До нея стояха няколко души, които чакаха да се качат.

Холис спря, когато чу как откъм мината отново избухна пушечна стрелба и лицето му стана загрижено.

— Натовари ги и излитайте — извика той нетърпеливо към Дилинджър. — Там горе все още има живи хора, които се сражават вместо нас.

— Мината трябва да е била изходния пункт за бягство на похитителите — каза капитан Колинс, който крачеше до рамото на Холис.

— И благодарение на мен Дърк Пит и неговите приятели налетяха право на тях — троснато изрече Холис.

— Има ли начин да отидете там навреме и да спасите тях и заложниците? — попита Колинс.

Холис поклати глава в мрачно отчаяние.

— Няма никакъв шанс, по дяволите.

Руди Гън бе благодарен на внезапно изсипалия се пороен дъжд, който добре го прикри, докато той се отдалечаваше от мелницата, пълзейки под един низ от празни вагони за руда. След като излезе от района на постройките, той се спусна няколкостотин метра надолу по склона на планината под мината, след което зави обратно.

Той откри теснолинейния коловоз и започна да върви безшумно по траперсите. Видимостта около него бе малка, но няколко минути след като избяга от мелницата, атакувана от терористите, той изведнъж замръзна на мястото си, тъй като в дъжда пред него очите му различиха няколко неясни човешки силуeta. Той преброи четири седнали и два прави.

Пред Гън възникна една дилема. Той предполагаше, че тези, които почиваха, бяха заложниците, а пазачите им стояха прави. Той обаче не можеше първо да стреля, а после да проверява предположението си. Ще трябваше да разчита, че облеклото, взето от терориста, щеше да заблуди похитителите. Само тогава той можеше да се доближи достатъчно близо до тях и да различи приятел от враг.

Единствената спънка, и то съществена, бе, че знаеше само две-три думи на арабски.

Гън пое дъх и трогна напред. Той каза „Салаам“ и повтори думата още два пъти със спокоен, сдържан глас.

Двете фигури, които бяха изправени, започнаха да се вглеждат в него, когато той започна да се приближава. Гън видя, че те държаха картечници, чийто дула бяха наведени, като сочеха в неговата посока.

Единият от тях отговори с думи, които Гън не можа да преведе. Той мислено стисна палци, като се надяваше, че те бяха попитали „Кой върви там?“ на арабски.

— Мохамед — измърмори той, надявайки се, че номерът с името на пророка ще успее да мине, като същевременно държеше лениво своя „Хеклер и Кох“ през гърди, насочил цевта встрани.

Пулсът на Гън се успокои значително, когато двамата терористи наведоха едновременно оръжията си и се върнаха към задължението си да пазят заложниците. Той продължи небрежно напред, докато не се изравни с тях, така че линията му на стрелба да не засегне заложниците.

След това, като не отделяше очи от окаяните хорица, които седяха на земята между двете железопътни релси и без дори да погледне към двамата пазачи, той дръпна спусъка.

Амар и хората му бяха на прага на крайно изтощение, когато стигнаха до подстъпите към мината. Дрехите им бяха прогизнали и натежали от неспирния проливен дъжд. Те с мъка се покатериха по един дълъг насип от рудни отпадъци и с облекчение влязоха под един навес, където никога бяха съхранявани части от минни съоръжения.

Амар се стовари върху една дървена пейка. Главата му клюмна върху гърдите, а дъхът му излизаше на пресекулки и тежко свистеше. Той вдигна очи, когато влезе Ибн с още един мъж.

— Това е Мустафа Оман — каза Ибн. — Той казва, че въоръжена група от командоси е убила предводителя на тяхната група и се е барикадирала в мелницата при нашия хеликоптер.

Устните на Амар се свиха от ярост.

— Как сте могли да допуснете това да се случи?

В черните очи на Осман се появи паника.

— Всичко стана... толкова внезапно — запъна се той. — Те трябва да са слезли от планината. След като обезвредиха постовете и завзеха влака, те стреляха по сградата, където бяхме настанени. Когато тръгнахме да контраатакуваме, те откриха огън по нас от постройката на мелницата за руда.

— Жертвии? — попита студено Амар.

— Останахме седем.

Кошмарът бе по-лош, отколкото предполагаше Амар.

— Колко голям е щурмовият им отряд?

— Двадесет, може би тридесет.

— Седем души от вас държат тридесет от тях под обсада? — изръмжа Амар с тон, пълен със силен сарказъм. — Колко са те? Този път кажи истината, или Ибн ще ти пререже гърлото.

Осман избягваше погледа на Амар. Той бе замръзнал от страх.

— Невъзможно е да се узнае със сигурност — измърмори той. — Може би четирима или повече.

— Четирима души са направили всичко това? — каза Амар, ужасен. Вътре в себе си той кипеше, но желязното му самообладание не позволяващо гневът му да вземе връх. — Ами хеликоптера? Повреден ли е?

Лицето на Осман сякаш просветна малко.

— Не, ние внимавахме да не стреляме в тази част на сградата, където той е паркиран. Бих заложил честта на баща си, че не е бил поразен.

— Само Аллах знае дали командосите не са го повредили — каза Ибн.

— Ние всички ще отидем бързо при Аллах, ако не си го върнем обратно в състояние, годно за летене — каза тихо Амар. — Единственият начин, по който можем да сломим съпротивата на защитниците, е да ударим с всяка сила от всички страни и да ги разгромим просто с численото си превъзходство.

— Може да използваме заложниците, за да се спазарим по някакъв начин с тях — каза Ибн с надежда.

Амар кимна.

— Това е възможност. Американците са слаби, когато се стигне до заплахи със смърт. Аз ще преговарям с нашия непознат враг, докато вие разположите хората за атака.

— Пази се, Сюлейман Азис.

— Бъдете готови за атака, когато сваля маската си.

Ибн се поклони леко и веднага започна да дава заповеди на хората.

Амар скъса парцаливото перде на един прозорец. Платът, който някога е бил бял сега бе остарял и придобил мръсночълтеникав оттенък. Ще свърши работа, помисли си той, след което го завърза за една стара метла и излезе от навеса.

Той вървеше покрай редицата от постройки, служели някога за спални помещения на миньорите, като внимаваше да не го забележат от мелницата, докато не стигна до най-близката пресечка до нея. Тогава той извади пердeto иззад ъгъла и го развя нагоре-надолу.

Не последваха изстриeli, които да разкъсат дрипавото знаме на мира. Но и нищо друго не се случи. Амар опита, като извика на английски.

— Искаме да преговаряме!

След няколко мига един глас извика обратно:

— No hablo inglés.

За момент Амар се обърка. Чилийските сили за сигурност? Те действали много по-ефективно, отколкото бе смятал. Той можеше свободно да говори английски и да се оправя с френски, но знаеше съвсем малко испански. Колебанието му, обаче, доникъде нямаше да го доведе. Трябваше да види кой препречваше пътя им към успешното бягство.

Той издигна импровизираното знаме, вдигна нагоре свободната си ръка и излезе на пътя пред мелницата за руда.

Той знаеше, че думата за мир е *raz* и я повтори няколко пъти. Накрая един мъж отвори входната врата и бавно излезе, куцайки на пътя. Той спря на няколко крачки пред сградата и се обърна към него.

Непознатият бе висок, със зелени искрящи очи, които не трепваха нито за миг, както и не обръщаха внимание на дузината дула,

щръкнали през прозорци и врати, насочени към него. Очите му се бяха впили единствено в Амар. Черната му коса бе дълга и вълниста, кожата му бе загрубяла и придобила тъмнобакърен цвят от дългото стоене под слънцето. Леко рунтавите вежди и решителните му устни бяха извити в слаба усмивка. Всичко това придаваше на мъжественото, но не твърде красиво лице едно измамно изражение на насмешлива незаинтересуваност, с едва забележими нотки на студена твърдост.

На едната си буза той имаше рана, от която се процеждаше кръв, както и друга рана на едното бедро, която бе превързана с дебела превръзка под разрязания панталон.

Тялото му би могло да бъде и слабо под широкия скиорски костюм, чийто вид рязко контрастираше с всичко наоколо, но Амар не можеше да прецени това със сигурност. Едната му ръка бе гола, докато другата бе с ръкавица и висеше отпуснато под ръкава на скиорското яке.

Само три секунди бяха необходими на Амар, за да проучи своя неприятел — три секунди, за да разбере, че пред него стои опасен човек. Той претърси съзнанието си за няколкото оскъдни думи на испански, които бяха запаметени там. „Можем ли да говорим?“ Да, това ще стигне за начало.

— Podemos hablar? — извика той.

Насмешливите устни се разтеглиха в небрежна усмивка.

— Porque no?

Амар си преведе това като „защо не“.

— Hacer capitular usted?

— Защо не престанем с тия глупости? — каза внезапно Пит на английски. — Вашият испански е по-лош и от моя. Отговорът на вашия въпрос е „не“, ние не смятаме да се предаваме.

Амар бе твърде опитен професионалист, за да не се окопити веднага, но все пак бе объркан от факта, че противникът му носеше скъпо скиорско облекло, вместо бойна униформа. Първата възможност, която мина през ума му, бе ЦРУ.

— Мога ли да попитам за вашето име?

— Дърк Пит.

— Аз съм Сюлейман Азис Амар.

— Въобще не ме интересува кой сте — каза студено Пит.

— Както желаете, мистър Пит — отбеляза спокойно Амар. След това една от веждите му леко се надигна. — Случайно да сте роднина на сенатора Джордж Пит?

— Не се движа в политическите кръгове.

— Но го познавате. Виждам и прилика. Синът, може би?

— Можем ли да продължим по-нататък? Трябваше да прекъсна един превъзходен обяд с шампанско, за да дойда тук в дъжда.

Амар се засмя. Мъжът бе невероятен.

— При вас има нещо мое. Бих искал да ми го върнете непокътнато.

— Вие говорите, разбира се, за един хеликоптер без опознавателни знаци?

— Точно така.

— Който го намери, печели. Щом ви трябва приятелю, елате и си го вземете.

Амар сви и отпусна юмруците си нетърпеливо. Нещата се развиваха не по начина, по който той желаеше. Той продължи с кадифен глас.

— Някои от хората ми ще умрат, вие ще умрете, както и вашият баща със стопроцентова сигурност ще умре, ако не ми го предадете.

Пит не мигна.

— Забравихте да прибавите Хала Камил и президентите Де Лоренцо и Хасан. И не пропускайте да включите и себе си. Не виждам причина защо и вие да не наторите също тревата.

Амар впи поглед в Пит, като гневът бавно се надигаше в него.

— Не мога да проумея вашето тъпо упорство. Какво ще спечелите, като пролеете още кръв?

— Ще се отървем от отрепки като вас — каза суворо Пит. — Щом искате война, нека бъде война. Но това няма да бъде войната, която вие водите — да се промъквате крадешком в тъмното, да колите жени и деца и да взимате в плен невинни заложници, които не могат да ви се противопоставят. Терорът свършва дотук. Аз не съм подвластен на никакъв закон, освен на моя собствен. За всеки един от нас, когото убиете, ние ще погребем петима от вас.

— Не съм излязъл навън на дъжда, за да разисквам нашите политически различия! — каза Амар, като се мъчеше да овладее яростта си. — Кажете ми дали хеликоптерът е повреден.

— Няма дори и драскотина. И мога да добавя, че вашите пилоти все още са в състояние да летят. Това задоволява ли ви?

— Ще постъпите разумно, ако предадете оръжията си и ни върнете хеликоптера и екипажа.

Пит сви рамене.

— Що не се чукаш.

Амар бе шокиран от неуспеха си да сплаши Пит. Гласът му стана рязък и студен.

— С колко души разполагате, четири, може би пет? Ние ви превъзхождаме осем пъти по численост.

Пит кимна с глава към труповете, проснати на земята около мелницата за руда.

— Имате много да наваксвате. Както виждам, има девет трупа, записани на вашата сметка.

След това той си спомни нещо и каза:

— Преди да съм забравил — давам ви дума, че няма да повреждам хеликоптера ви. Той е ваш, цял-целеничък, както сте го оставили, но при условие, че успеете да си го вземете. Но ако сторите нещо на който и да е от заложниците, аз ще го взривя и ще го превърна в купчина старо желязо. Това е единствена сделка, която ще направя.

— Това ли е последната ви дума?

— Засега, да.

Една мисъл кристализира в съзнанието на Амар и той бе осенен от внезапно открытие.

— Това сте били вие! — изрече със стържещ глас той. — Вие сте довели американските специални сили тук.

— Дължа почти всичко на късмета си — скромно отвърна Пит.

— Но след като намерих потъналия „Генерал Браво“ и едно изпуснато по погрешка руло от пластмасово фолио, всичко си дойде на мястото.

За момент Амар остана като гръмнат от безкрайно изумление, но се окопити и каза:

— Вие силно подценявате дедуктивните си способности, мистър Пит. С готовност признавам, че койотът е успял да проследи лисицата до дупката ѝ.

— Лисица? — каза Пит. — Вие се ласкаете. Не искахте ли да кажете червей?

Амар погледна към Пит през присвитите си очи.

— Лично аз ще ви убия, Пит, и ще изпитам огромно удоволствие да видя тялото ви надупчено като решето. Какво ще кажете за това?

В очите на Пит нямаше ярост, нито омраза бе изписана на лицето му. Той се взря в лицето на Амар с нещо като безкрайно отвращение, както би направил някой, който е разменил поглед с кобра зад стъклото на някой развъдник за змии.

— Предайте моите поздрави на Бродуей — каза той, като обърна гръб на Амар и тръгна бавно към вратата на мелницата за руда.

Бесен, Амар запокити знамето за примире на земята и закрачи бързо в обратната посока. Както вървеше, той извади един 9-милиметров „Рюгер“ — американски полуавтоматичен пистолет — от вътрешния джоб на куртката си.

Внезапно той се завъртя, свали с едно движение маската си и зае класическата приклекнала стойка, като бе сграбчил рюгера в двете си ръце. В момента, в който мерникът попадна точно в средата на гърба на Пит, Амар дръпна шест пъти спусъка в светкавична последователност.

Той видя как куршумите разкъсаха в средата скиорското яке на Пит и образуваха група от неравни, назъбени дупки и забеляза как силата на съсредоточения удар накара ненавистния му враг да залитне напред към стената на мелницата.

Амар чакаше Пит да падне. Противникът му, знаещ той с абсолютна сигурност, бе мъртъв още преди да се строполи на земята.

Постепенно Амар осъзна, че в поведението на Пит има нещо, което не бе както трябва.

Пит не падна мъртъв. Вместо това, той се обърна и Амар видя усмивката на самия дявол.

Изумен, Амар разбра, че е бил надхитрен. Той осъзна сега, че Пит бе очаквал подло нападение отзад и бе защитил гърба си с бронирана жилетка под широкото скиорско яке.

Вцепенен от ужас той видя, че ръката с ръкавицата, която висеше от ръкава, бе изкуствена. Магически номер. Истинската ръка се появи, хванала един голям автоматичен колт, калибрър 45, чието дуло се подаде през отвора, оставен от незакопчания догоре цип на скиорското яке.

Амар вдигна отново рюгера, но Пит стреля пръв.

Първият изстрел на Пит засегна Амар в дясното рамо и го завъртя настрани. Вторият разби брадичката му и долната челюст. Когато той вдигна ръка към лицето си, третият пръсна едната му китка. Четвъртият куршум мина през лицето му като влезе от едната страна и излезе през другата.

Амар се стовари върху чакъла и се претърколи по гръб, без да създава или да обръща внимание на пушечната стрелба, която изригна над него, без да знае, че Пит бе скочил невредим през вратата на мелницата, преди хората на Амар да открият огън със закъснение.

Единственото, което той смътно усещаше, бе, че Ибн го влечеше към едно безопасно място зад някакъв стоманен резервоар за вода и че един кратък залп от вътрешността на мелницата надупчи земята около тях. Пръстите му бавно заопипваха ръката на Ибн, като се местеха нагоре, докато накрая не сграбчиха здравото и мускулесто рамо. След това той придърпа приятеля си надолу.

— Не мога да те видя — каза със стържещ глас той.

Ибн извади голяма хирургическа превръзка от един пакет на колана си и леко я положи върху разкъсаната плът, където преди се намираха очите на Амар.

— Аллах и аз ще се погрижим за теб — каза Ибн.

Амар се закашля и изплю кръвта, която се бе стекла вътре в гърлото му от изпотрошената добра челюст.

— Искам онзи Сатана, Пит, и заложниците да бъдат насечени на парчета.

— Атаката ни започна. Остава им да живеят само няколко секунди.

— Ако умра... убий Язид.

— Ти няма да умреш.

Амар изпадна във втори пристъп на кашлица и трябваше да мине известно време, преди да може отново да говори.

— Няма значение... американците сега ще унищожат хеликоптера. Трябва да намериш друг начин, по който да избягаш от острова. Остави... остави ме. Това е последната ми молба към теб.

Без да продума, и без да се вслуша в молбата, Ибн вдигна Амар на ръце и започна да се отдалечава от полесражението.

Когато Ибн заговори, гласът му беше дрезгав, но тих.

— Бъди със силен дух, Сюлейман Азис — каза той. — Ще се върнем в Александрия заедно.

Пит едва успя да скочи през вратата, да съблече набързо двете бронирани жилетки изпод скиорското си яке, да постави обратно едната на гърдите си и да върне втората на Джордино, когато градушка от съсредоточен огън проби тънките дървени стени.

— Сега пък якето се съсира — изсумтя Пит, като притисна тяло в пода.

— Щеше да бъдеш къс мъртво месо сега, ако те беше надупчил в гърдите — каза Джордино, като се извиваше, за да си нахлузи жилетката. — Как позна, че той ще стреля, когато му беше обърнал гръб?

— Имаше лош дъх и малки лъскави очички.

Финдли започна да скача от прозорец на прозорец, като мяташе гранати толкова бързо, че едва сварваше да издърпва щифта, който задействаше взрывателя.

— Те са тук! — изкрештя той.

Джордино се претърколи по дъсчения под и откри продължителен огън иззад една количка пълна с руда. Пит сграбчи

томпсъна точно навреме, за да спре двама терористи, които бяха успели някак си да се покачат до разбития страничен офис.

Малката армия на Амар нападна сградата от всички страни, като оръжията им сипеха огън и жупел. Надигналите се в безумна атака терористи не можеха да бъдат спрени. Навсякъде гъмжеше от тях. Острият пукот на малокалибрените АК-74 на арабите и басовата накъсана стрелба на 45-калибрения „Томпсън“ на Пит бяха придружени от тътена на ловджийската пушка на Финдли.

Джордино се втурна назад към мелницата за руда и откри огън, за да прикрие Пит и Финдли, докато и тримата не стигнаха до временното прикритие, осигурено им от тяхната малка крепост. За момент терористите бяха стъписани от това, че не завариха враговете си да треперят от страх или да вдигат ръце, предавайки се в плен. След като бяха влезли в сградата, те очакваха, че ще разгромят беззащитните си врагове просто чрез численото си превъзходство. Вместо това те се оказаха беззащитни пред унищожителния залп от мелницата и бяха покосени като въртящо се в кръг стадо добитък.

Пит, Джордино и Финдли отблъснаха първата вълна. Но арабите бяха смели до фанатизъм и умееха бързо да си извлечат поука. Непосредствено преди да се втурнат в следваща атака, те откриха ожесточен огън и хвърлиха няколко гранати, чийто тръсък погълна просторното помещение на мелницата.

Настана истинска лудница. Мъртвите падаха един връз друг на пода и арабите се прикриваха зад техните тела. Това бе смразяваща кръвта сцена — оръжия гърмяха, гранати експлодираха, викове и проклятия се сипеха на два езика, които идваха от две култури, различни като деня и нощта. Сградата се тресеше от кънтящата стрелба и от трусовете на гранатите. Шрапнели и куршуми набраздяваха страните на огромната механична мелница, от тях изхвърчаха искри като от кофа с разтопена стомана. Въздухът бе изпълнен с острая мириз на барут.

На дузина места избухна огън, но никой не му обрна капка внимание. Джордино хвърли една граната, която откъсна задната перка на хеликоптера. Сега вече бе изчезнала и последната надежда за бягство, но арабите продължиха да се бият още по-ожесточено въпреки очевидната безсмисленост на тяхната битка.

Възстарият „Томпсън“ на Пит гръмна оглушително и спря. Пит изхвърли петдесетпатронния въртящ се барабан и постави нов — последния, който имаше. В очите му се четеше една студена, пресметната решителност, която той никога не бе изпитвал преди. Той, Джордино и Финдли нямаха никакво намерение да се предават. Те отдавна бяха преминали точката, след която нямаше връщане назад. Дори и сега те не изпитваха страх от смъртта, а продължаваха да се сражават твърдо и непоколебимо, борейки се за самото си съществуване, като на всеки удар отвръщаха с удвоена сила.

Три пъти арабските терористи бяха отблъсквани и три пъти те се хвърляха с открито лице срещу убийствения опън. Техните силно оредели редици се прегрупираха отново и те се хвърлиха в последна самоубийствена атака, като затягаха обръча все повече и повече.

Арабските мюсюлмани не можеха да разберат ожесточението на враговете си и не можеха да проумеят защо те се сражаваха с такава кръвожадна безпощадност. Непонятна им бе тяхната безумна предизвикателност. Те не знаеха, че американците се биеха отчаяно с единствената цел да оживеят, докато те самите търсеха благословената смърт и мъченичеството, за да спасят душите си.

Очите на Пит пареха от дима и по бузите му се стичаха сълзи. Цялата мелница за руда се тресеше. От стените рикошираха куршуми като побеснели стършели, четири от които разкъсаха ръкава на Пит и леко одраскаха бузата му.

Арабите се хвърлиха безразсъдно към мелницата и се изкачиха по импровизираната барикада. Стрелбата бързо бе заместена от ръкопашен бой и двете групи бързо се сляха в една свирепа, крещяща маса от тела.

Два куршума удариха Финдли откъм незаштитената му страна. Той падна долу, но все пак успя да се задържи на колене, като немощно размахваше празната си ловджийска пушка като бейзболна бухалка.

Джордино, ранен на пет места, енергично вдигаше късове руда с дясната си ръка, докато лявата висеше безполезна поради куршум в рамото.

Томпсънът на Пит изстреля последния си патрон и той запрати голямата картечница в лицето на един арабин, който внезапно изникна пред него. След това той измъкна автоматичния колт от колана си и започна да стреля по всяко лице, което се мернеше през дима. Усети

ужилване в основата на врата си и разбра, че е ударен. Колтът бързо се изпразни и той продължи да се бие, удрайки с тежкия пистолет като с малка тояга. Започна да усеща горчивия вкус на разгрома.

Реалността престана да съществува. Пит имаше чувството, че води битка с някакъв кошмар. Една граната се взриви наблизо и съкрушителната експлозия го оглуши. Едно тяло падна отгоре му, той загуби равновесие и падна назад.

Главата му се удари в стоманена тръба и в съзнанието му избухна огромно огнено кълбо. Тогава, като огромна приливна вълна, кошмарът изпълзя над него и го погълна.

Силите за специални операции кацнаха и се прегрупираха зад насипите от рудни отпадъци, които скриваха десанта им от миньорските постройки. Те бързо се пръснаха в разреден боен ред и зачакаха по-нататъшни команди. Снайперистите заеха позиции около мината, като легнаха хоризонтално и наблюдаваха за движение през оптическите си мерници.

Холис, придружаван от Дилинджър от едната страна, запълзя до горния ръб на насипа и предпазливо надзърна. Сцената изглеждаше като гробище.

Мината със своя призрачен и зловещ вид не изглеждаше подходящо място за водене на битки, но студеният дъжд и голите склонове на планината бяха подходящ декор за едно полесражение. Мрачното сиво небе се бе свело ниско и придаваше на прогнилите постройки неестествен, извънземен вид.

Престрелката бе спряла. В две от външните постройки бушуваше силен пожар, димът се виеше и се сливаше с ниските облаци. Холис преброи най-малко седем трупа, осияли пътя от едната страна на мелницата за руда.

— Мразя да звучи банално — каза Холис, — но тази гледка не ми харесва.

— Няма признания на живот — съгласи се Дилинджър, като се взираше през малък, но мощен бинокъл.

Холис внимателно разуши постройките в продължение на още пет секунди и след това заговори в предавателя си.

— Добре, нека да влезем внимателно.

— Един момент, полковник — намеси се един глас.

— Спазвай заповедта — тросна се Холис.

— Сержант Бейкър, сър, от левия фланг. Забелязах една група от пет человека да се приближава към нас по железопътната линия.

— Въоръжени?

— Не, сър. Ръцете им са вдигнати във въздуха.

— Много добре. Вземи хората си и ги обградете. Внимавайте за капан. Майор Дилинджър и аз тръгваме към вас.

Холис и Дилинджър закриваличиха между насипите от рудни отпадъци, докато не откриха коловоза, след което се отправиха с лек бегом към фиорда. След около седемдесет метра в дъжда пред тях се очертаха няколко човешки фигури.

Сержант Бейкър пристъпи напред да докладва.

— В наши ръце са заложниците и един терорист, полковник.

— Спасили сте заложниците? — възклика гръмко Холис. — И четиридесет?

— Да, сър — отвърна Бейкър. — Те са доста изтощени, но иначе са в добра форма.

Офицерите бяха запаметили лицата на двамата президенти и на генералния секретар на Обединените нации по време на полета си от Вирджиния. Сенатор Пит познаваха от средствата за масова информация. Те забързаха напред и бяха облени от вълни на огромно облекчение, когато разпознаха и четирите важни особи.

Голяма част от облекчението им се превърна в изненада, когато видяха, че плененият терорист не бе никой друг, а Руди Гън.

Сенатор Пит пристъпи напред и разтърси ръката на Холис, докато Гън ги представяше.

— Така се радваме да ви видим, полковник — каза сенаторът с грейнало лице.

— Съжалявам, че закъсняхме — измънка Холис, все още не много сигурен как да тълкува всичко това.

Хала го прегърна. Хасан и Де Лоренцо сториха същото. След това дойде ред на Дилинджър, който почервения като домат.

— Бихте ли ми казали какво става тук? — Холис попита Гън.

Гън изпита мрачна наслада да им натрие носовете.

— По всичко изглежда, че ни спуснахте на едно много критично място, полковник. В мината открихме близо двадесет терористи и един скрит хеликоптер, който те възнамеряваха да използват при бягството си от острова. Вие не счетохте за необходимо да ни включите във вашата система за свръзка, затова Пит се опита да ви предупреди, като изпрати един влак беглец надолу по планината към фиорда.

Дилинджър кимна разбирашо.

— Хеликоптерът обяснява защо арабските похитители напуснаха кораба и оставиха мексиканците сами да се защитават.

— А влакът е бил транспортното им средство до мината — добави Гън.

Холис попита:

— Къде са останалите?

— Когато ги видях за последен път, преди Пит да ме изпрати да спася баща му и тези хора, те бяха обсадени вътре в сградата на мелницата за руда.

— Четиридесет са се изправили срещу близо четиридесет терористи? — попита невярващо Дилинджър.

— Пит и останалите пазеха арабите да не избягат, като им отвличаха вниманието, за да мога да спася заложниците.

— Шансовете им са били по-малко от едно към десет — установи Холис.

— Те се справяха доста добре, когато тръгвах — отговори сериозно Гън.

Холис и Дилинджър се спогледаха.

— По-добре да видим какво можем да намерим — каза Холис.

Сенатор Пит се приближи.

— Полковник, Руди ми каза, че синът ми е горе в мината. Бих желал да се присъединя към вас.

— Съжалявам, сенаторе. Не мога да позволя това, докато районът не е обезопасен.

Гън сложи ръка на рамото на възрастния мъж.

— Аз ще се погрижа за това, сенаторе. Не се тревожете за Дърк. Той ще надживее всички ни.

— Благодаря ти, Руди. Оценявам твоя жест.

Холис не бе толкова уверен.

— Те трябва да са избити до крак — промърмори той под носа си на Дилинджър.

Дилинджър кимна, съгласявайки се.

— Безнадеждно е да се мисли, че биха могли де оцелеят срещу такъв тежковъръжен отряд от обучени терористи.

Холис даде сигнал и хората му започнаха да се движат като фантоми през постройките около мината. С доближаването си към мелницата, те започнаха да се натъкват на ужасяващи картини на

трупове, осеяли навред земята. Те преброиха тринадесет трупа, сгърчени като парцалени кукли по пътя и земята отвън.

Сградата на мелницата бе със стотици дупки от куршуми и осеяна с трески и парчета дърво, резултат от гранатите. Нямаше нито едно останало здраво стъкло. Всички входни врати бяха взривени и превърнати в куп отломки.

Холис и петима души влязоха предпазливо през пробитите от гранати отвори в стените, докато Дилинджър и неговият отряд минаха през разбития отвор, който никога представляваше предния главен вход. Навсякъде припламваха и тлееха малки огньове, но все още не успяваха да се обединят и да избухнат в огромен пожар.

Две дузини тела бяха пръснати на камари по пода, няколко бяха струпани едно връз друго до предната част на мелницата за руда. Хеликоптерът се издигаше удивително чист и непокътнат, само опашката му бе обезобразена.

Трима души бяха все още живи сред тази касапница — трима мъже, които бяха така опушени от дима и облени в кръв и в такова ужасно състояние, че Холис не можеше да повярва на това, което очите му виждаха. Единият лежеше на пода, като главата му почиваше в ската на втория, чиято ръка висеше на една окървавена превръзка. Третият стоеше, олюлявайки се, на крака. Кръв шуртеше от раните на единия му крак, от основата на врата му, където той се срещаше с рамото, от върха на главата му и отстрани по лицето му.

Едва когато Холис бе само на няколко метра, той разпозна ранените мъже. Смайването му надхвърли всички граници. Той не можеше да разбере как онези три жалки развалини бяха съумели да запазят смелост и вяра и да победят неизразимо по-силния си противник.

Хората от Силите за специални операции се събраха в кръг около тях в мълчаливо възхищение. Руди Гън се ухили до ушите. Холис и Дилинджър стояха безмълвни.

Тогава Пит с мъка се изправи в цял ръст и каза:

— Крайно време беше да се появите. Бяхме започнали да скучаем.

27 октомври 1991

Вашингтон, Колумбия

Дейл Никълс и Мартин Броган стояха и чакаха пред стъпалата на Белия дом, докато президентът слезе от хеликоптера и закрачи бързо през моравата.

— Имате ли нещо за мен? — попита очаквателно президентът, като се здрависваше.

Никълс не можеше да сдържи вълнението си.

— Току-що получихме доклад от генерал Додж. Неговите Сили за специални операции са превзели обратно „Лейди Фламбъро“ в южната част на Чили. Корабът е непокътнат. Сенатор Пит, Хала Камил и президентите Де Лоренцо и Хасан са спасени и са в добро състояние.

Президентът бе уморен от поредица безкрайни съвещания с канадския премиер в Отава, но сега грейна като светофар.

— Благодаря на Бога. Това наистина е добра новина. Имало ли е жертви?

— Двама души от ССО са ранени, нито един от тях сериозно, но трима души от НЮМА са получили доста тежки огнестрелни рани.

— Хора от НЮМА са били там?

— Дърк Пит бе този, които проследи и откри туристическия кораб. Той и още трима са попречили на похитителите да избягат заедно със заложниците.

— Значи е помогнал при спасяването на собствения си баща.

— Той несъмнено има големи заслуги за постигнатия успех.

Президентът разтри доволно длани.

— Вече е почти пладне, господа. Защо да не полеем случая с бутилка вино на един обяд. Освен това ще можете да ми представите и пълния доклад.

Към групата за обяд се присъединиха също и държавният секретар Дъглас Оутс, Алън Мърсиър, президентския съветник по

националната сигурност, както и Джулиъс Шилър. След десерта Мърсиър раздаде копия от доклада на генерал Додж, които бяха съставени на базата на стенографския протокол.

Докато четеше текста, президентът си играеше с вилицата. След това вдигна глава, като на лицето му бе изписана смесица от изненада и тържествуване.

— Топилцин!

— Той здравата е загазил — каза Бrogан. — Топилцин е осигурил мексиканския екипаж от терористи, както и съда за размяната с туристическия кораб.

— Значи той наистина е влязъл в заговор с брат си, с цел да отвлекат „Лейди Фламбъро“ — каза поверително президентът.

Никълс кимна.

— Натам сочат фактите, но няма да е лесно да се докаже.

— Някакви идеи относно самоличността на човека, който стои зад тази операция?

— Знаем кой е — отвърна кратко Бrogан. — Това е един сбит доклад за него. — Той направи пауза, за да даде на президента втора папка. — Той е извършил забележителна работа по отношение на дегизировката си, за да изглежда като капитана на кораба по време на похищението, а след това е сложил маска. По-късно Дърк Пит се е срещнал лице в лице с него по време на едно примирие преди сражението. Името, което му съобщил, било Сюлейман Азис Амар.

— Изглежда странно защо този Амар се е отпуснал и е разкрил името си — размишляваше Шилър. — Трябва да е някакъв псевдоним.

Бrogан поклати глава.

— Името е напълно истинско. Имаме куп сведения за него. Също и Интерпол. Амар трябва да си е въобразил, че Пит неминуемо ще умре и че нищо няма да загуби, ако му съобщи истинското си име.

Очите на президента се присвиха.

— Според вашия доклад той е заподозрян, че е бил пряко или косвено замесен в убийството на повече от петдесет видни правителствени служители. Възможно ли е това?

— Сюлейман Азис Амар е считан за един от най-добрите в професията си.

— Терорист до мозъка на костите си.

— Убиец. — Брган поправи президента. — Амар се е специализирал само в политически убийства. Кое от кое похладнокръвни и жестоки. Притежава завидни способности в дегизирането и детайлното планиране. Както се пее в песента „Никой не го прави по-добре“. Половината от ударите му били толкова чисти, че били сметнати за нещастен случай. Той е мюсюлманин, но е работил и за французите и германците, дори и за израелците. Получава огромни възнаграждения в долари. Натрупал е значително богатство от успешните си операции из Средиземноморието.

— Заловили ли са го?

— Не, сър — призна Брган. — Не е бил сред убитите или ранените.

— Избягал? — попита остро президентът.

— Ако е все още жив, Амар не може да стигне далеч — увери го Брган. — Пит смята, че е изпратил поне три куршума в него. Започнало е щателно претърсване. Той не може да избяга от острова. Би трябвало да бъде намерен до няколко часа.

— Той може да даде много ценна информация на разузнаването, ако успеят да го убедят да говори.

— Генерал Додж вече е вдигнал по тревога своя строеви командир, полковник Мортън Холис, и му е заповядал да вземе всички предпазни мерки, за да залови Амар жив. Но полковникът е на мнение, че има достатъчно основания да се смята, че Амар ще се застреля, когато го хванат на тясно.

Никълс сви примирено рамене.

— Холис вероятно е прав.

— Няма ли други оцелели от похитителите? — попита президентът Брган.

— Осем, които можем да разпитаме. Но те изглежда са само наемници, събрани от Амар, а не радикални последователи на Язид.

— Ще ни трябват техните признания, за да докажем, че Амар е работил за Язид и Топилцин — каза президентът без оптимизъм.

Шилър не смяташе, че това е някаква спънка.

— Погледнете нещата от светлата им страна, господин президент. Корабът и заложниците са спасени, без да има жертви. Президентът Хасан знае много добре, че Язид е искал да го убие и е

стоял зад отвличането. Той ще започне да преследва Язид с всичката власт, с която разполага.

Президентът го изгледа, след което очите му обходиха лицата около масата.

— Господа, и вие ли гледате по този начин на нещата?

— Джулиъс познава добре Хасан — каза Мърсиър. — Той може да стане много опасен, когато е ядосан.

Дъг Оутс кимна, съгласявайки се.

— При положение, че нещата не приемат неочекван обрат, аз смяtam, че предположението на Джулиъс е абсолютно правилно. Хасан може би няма да отиде толкова далеч, че да рискува да предизвика безредици и евентуална революция, като арестува Язид и го даде под съд за държавна измена. Но той със сигурност ще започне да пипа потвърдо и ще направи всичко, изключая убийство, за да подрони авторитета на Язид.

— Ще се получи обратна реакция срещу Язид — прогнозира Броган. — Умерените от египетските мюсюлмански фундаменталисти отхвърлят тактиката на тероризма като средство за борба. Те ще обърнат гръб на Язид, докато парламентът на страната ще подкрепи с огромно большинство президента Хасан. Също така погледнато през най-розовите очила, военните ще се откажат от своите амбиции към властта и ще потвърдят лоялността си към Хасан.

Президентът отпи за последен път от виното и постави чашата на масата.

— Трябва да призная, че това, което чувам, ми се нрави.

— Кризата в Египет далеч не е приключила — предупреди държавният секретар Оутс. — Язид ще бъде изместен от центъра на събитията за известно време, но в отсъствието на президента Хасан мюсюлманското братство на фанатичните фундаменталисти е влязло в съюз с либералната и със социалистическата лейбъристка партия. Заедно те ще работят за дестабилизиране на управлението на Хасан, за да поставят Египет под исламския закон, да прекъснат връзките със Съединените щати и да торпилират мирните споразумения с Израел.

Президентът наклони глава към Шилър.

— Присъединяващ ли се към картината на Страшния съд, която Дъг току-що ни описа, Джулиъс?

Шилър кимна мрачно.

— Да.

— Мартин?

Сериозното изражение на Броган бе красноречиво.

— Неизбежното е само отложено. Правителството на Хасан трябва в края на краищата да падне. Подкрепата на воените е нещо, което днес е тук, а утре го няма. Моите най-големи мозъци в Лангли прогнозират един почти безкръвен преврат в близките осемнадесет до двадесет и четири месеца.

— Препоръчвам да се дистанцираме и да изчакаме развитието на събитията, господин президент — каза Оутс, — и да проучим нашите варианти за работа с друго мюсюлманско правительство.

— Вие предлагате един изолационистически подход — каза президентът.

— Может би е време да направим това — предложи Шилър. — Нищо съществено от това, което вашите предшественици опитаха през последните двадесет години, не се е увенчало с успех.

— Руснаците също ще загубят — добави Никълс. — А нашата голяма утеша е, че Пол Капестер, известен също като Ахмад Язид няма да бъде в състояние да създаде втора криза като иранската. Той би направил всичко възможно да унищожи нашите интереси в Близкия изток.

— Не съм напълно съгласен с твоята обобщена картина — каза Броган. — Но през времето, което ни остава, ние все още имаме възможност да създадем следващия човек, който ще управлява Египет.

Лицето на президента придоби за миг начумерено въпросително изражение.

— Кого имате предвид?

— Министърът на от branата на Египет, Абу Хамид.

— Вие смятате, че той ще извърши правительствен преврат?

— Когато назрее моментът за това, да — търпеливо обясни Броган. — Освен че държи в джоба си мощта на воените, той предвидливо е потърсил силна подкрепа от умерените мюсюлмански фундаменталисти. По мое мнение Абу Хамид е твърде вероятен кандидат.

— Бихме могли да отидем и още по-далече — измърмори Оутс с тънка усмивка. — Той не е от онези, които не са си топвали пръста в кацата с мед и отклонявали част от милиардите долари, които

инжектираме в Египет. Абу Хамид няма да се откаже от един харизан кон. О, разбира се, той ще вдигне необходимия шум, като осъди Израел и налага Съединените щати, за да удовлетвори религиозните фанатици, но под реториката той ще държи вратата си отворена за приятелски отношения.

— Фактът, че е в близки отношения с Хала Камил, също няма да ни навреди — каза категорично Никълс.

Президентът замълча и се загледа в чашата си с червено калифорнийско вино, сякаш пред себе си имаше кристално кълбо. След това я вдигна.

- За дълъг и приятелски съюз с Египет.
- Точно така — казаха Мърсиър и Бrogan в съзвучие.
- За Египет — промърмори Оутс.
- И Мексико — добави Шилър.

Президентът погледна часовника си и стана, последван от съветниците си.

— Съжалявам, че трябва да ви оставя, но имам среща с група от Министерството на финансите. Поздравете от мое име всички, които са участвали в спасяването на заложниците.

Той се обърна към Оутс.

— Искам да се срещна с теб и сенатор Пит, веднага щом той се върне.

— За да обсъдите за какво е говорил с президента Хасан по време на тяхната одисея?

— Би ми било по-интересно да чуя какво той е научил от президента Де Лоренцо за кризата южно от нашата граница. Египет е от второстепенна важност в сравнение с Мексико. Със сигурност можем да предположим, че Ахмад Язид е неутрализиран до края на сезона, но Топилцин представлява далеч по-силна заплаха. Съсредоточете се в него, господа. Господ да ни е на помощ, ако не можем да утложим вълненията в Мексико.

Бавно и неохотно Пит се надигна от черната бездна на дълбокия сън и се устреми към ярко осветената повърхност на съзнанието, само за да открие, че това бе придружено от сковаваща, пулсираща болка. Той понечи да се върне обратно в приятната забрава на тъмната бездна, но очите му се ококориха и той се събуди напълно. Първото нещо, върху което се фокусира погледът му, бе едно усмихнато червендалесто лице.

— Браво, браво, той отново е сред живите — каза бодро първи офицер Фини. — Ще отида да информирам капитана.

Когато Фини излезе през вратата, Пит започна да движи очите си, като държеше неподвижно главата си и откри един дребен плешив мъж да седи на един стол до леглото му. Корабният лекар, спомни си Пит, но не можеше да се сети за името му.

— Съжалявам, докторе, но не мога да си спомня вашето.

— Хенри Уебстър — отгатна мисълта му той и се усмихна топло.

— И ако се чудите къде се намирате, вие сте в най-хубавия апартамент на борда на „Лейди Фламбъро“, който в момента е теглен на буксир от „Саундър“ към Пунта Аренас.

— Колко време съм бил в безсъзнание?

— Докато пишехте доклада си до полковник Холис, аз се погрижих за раните ви. Скоро след това ви дадох силно приспивателно. Били сте в безсъзнание около дванадесет часа.

— Нищо чудно, че умирам от глад.

— Лично ще се погрижа нашият готвач да изпрати тук един от специалитетите си.

— Как са Джордино и Финдли?

— Колко възхитително от ваша страна първо да попитате за приятелите си, а не за себе си. Джордино е много издръжлив мъж. Извадих четири куршума от него, но нито един от тях не беше попаднал в жизненоважни органи. До Нова година той трябва да е готов за танци. Раните на Финдли бяха далеч по-сериозни. Той е получил попадения в дясната си страна и куршумите са заседнали в

белия му дроб и единия бъбрек. Направих каквото можах за него на кораба. Той и Джордино бяха транспортирани по въздуха до Пунта Аренас и оттам са отлетели за Вашингтон, малко след като ви дадох приспивателното. Финдли ще бъде опериран от специалисти по огнестрелни рани в медицинския център Уолтър Рийд. Ако няма усложнения, той ще се възстанови и ще бъде в добра форма. Между другото, вашият приятел Руди Гън сметна, че те се нуждаят от него повече, отколкото вие и затова ги придружи по пътя им към дома.

Преди Пит да може да отговори, един цифров термометър бе вкаран и изкаран от устата му.

Доктор Уебстър прочете показанието и кимна:

— Колкото до вас, мистър Пит — вие ще се възстановите скоро. Как се чувствате?

— Не мисля, че мога да се кандидатирам за триатлон, но ако се изключи пулсирането в главата и щипещото усещане по врата, смяtam, че ще се справя.

— Имали сте голям късмет. Нито един от куршумите не е попаднал в кост, вътрешен орган или артерия. Заших ви крака и врата, или по-точно, трапецовидния мускул. Също и едната ви буза. Една пластична операция би трябвало да скрие белега, освен ако не смятате, че нежният пол ще го намери за подчертаващ вашата сексапилност. Ударът по главата е довел до сътресение. Рентгеновите снимки не показваха дори и най-малка фрактура. Прогнозата ми е, че след три месеца ще сте в състояние да преплавате Ламанша и да свирите на цигулка.

Пит се засмя. Почти веднага след това той се стегна, тъй като болката го жегна от всички страни. Лицето на Уебстър бързо придоби загрижено изражение.

— Наистина съжалявам. Страхувам се, че когато изпълнявам функциите на болногледач, понякога прекалявам с развеселяването на пациентите си.

Пит се отпусна и болката скоро утихна. Той обичаше английския хумор, както и английския начин на изразяване. Те бяха от най-висока класа, помисли си той. Усмихна се енергично и погледна Уебстър с нескрито уважение. Знаеше, че докторът бе подценил способностите си и труда от скромност.

— Ако от това се умира — каза Пит, — по-добре е още сега да платя сметката за лечението.

Сега беше ред на Уебстър да се засмее.

— Внимателно, не бих искал да развалите моето съвършено ръкоделие.

Пит предпазливо се надигна до седнало положение и протегна ръка.

— Благодарен съм за това, което направихте за трима ни.

Уебстър се изправи и разтърси протегнатата ръка на Пит.

— Беше чест да ви лекувам, мистър Пит. Сега трябва да тръгвам. Изглежда вие сте човекът на деня. Мисля, че отвън са се събрали няколко изтъкнати личности, които желаят да ви видят.

— Довиждане, докторе, и благодаря ви.

Уебстър му намигна и кимна. След това отиде до вратата, отвори я и направи знак всички да влязат вътре.

Пръв влезе сенатор Пит, следван от Хала, полковник Холис и капитан Колинс. Мъжете се ръкуваха, а Хала се наведе и леко целуна Пит.

— Надявам се, че сте намерили медицинското ни обслужване на кораба задоволително — каза приветливо капитан Колинс.

— Никой досега не се е възстановял в по-прекрасна болница — отвърна Пит. — Съжалявам само, че не мога да се излежавам в такъв разкош още един месец.

— За нещастие, до утре трябва да осигурите присъствието си на север — каза Холис.

— О, не — изпъшка Пит.

— О, да — каза сенаторът, като вдигна часовника си. — След деветдесет минути „Саундър“ ще ни закара на доковете в Пунта Аренас. Там чака един транспортен самолет на военновъздушните сили, с който ти, мис Камил и аз ще отпътуваме за Вашингтон.

Пит направи безпомощен жест с двете си ръце.

— Свърши се с моето луксозно пътешествие.

След това, както обикновено, заваляха въпроси, изпълнени със загриженост за неговото състояние. След няколко минути Холис насочи разговора към неговия текущ проблем.

— Бихте ли познал Амар, ако го видехте отново? — попита той Пит.

— Бих могъл с лекота да го позная от цяла редица други хора. Не го ли намерихте? Дадох ви подробно описание на неговия ръст, тегло и външен вид преди доктор Уебстър да ме нокаутира.

Холис му подаде малко тесте снимки.

— Това са снимките на телата на похитителите, включително и на тези, взети в плен, направени и проявени от корабния фотограф. Виждате ли Сюлейман Азис Амар измежду тях?

Пит бавно преся снимките, като разучаваше отблизо чертите на мъртвите. Те изглеждаха безлични по време на битката, спомни си той и се зачуди с болезнено любопитство кой от тях бяха загинали от неговата ръка. Накрая вдигна поглед и поклати глава.

— Не го виждам нито между живите, нито между мъртвите.

— Сигурен ли сте? — попита Холис. — Раните и предсмъртните конвулсии могат силно да изменят чертите на лицето.

— Аз стоях по-близо до него, отколкото съм сега до вас и то при такива обстоятелства, които не могат лесно да бъдат забравени. Трябва да ми вярвате, полковник, когато казвам, че Амар не е измежду тези на снимките.

Холис извади една по-голяма снимка от един плик и я подаде на Пит без коментар.

След няколко секунди Пит хвърли въпросителен поглед към Холис.

— Какво искате от мен да кажа?

— Това ли е Сюлейман Азис Амар?

Пит върна обратно снимката.

— Прекрасно знаете, че е той, иначе нямаше да вадите като фокусник негова снимка, правена по друго време и на друго място.

— Мисля, че това, което полковникът премълчава — каза бащата на Пит, — е, че Амар или неговите останки тепърва трябва да бъдат открити.

— Тогава неговите хора трябва да са скрили тялото му — каза твърдо Пит. — Сигурен съм, че го улучих. Един куршум в рамото и два в лицето. Видях как един от хората му започна да го влечи към прикристието, след като той падна. Изключено е той да обикаля из острова.

— Възможно е тялото му да е погребано — съгласи се Холис. — Щателното претърсване по въздух и земя не успя да открие никаква

следа от него.

— Значи лисицата не е била хваната в капана — тихо промълви Пит на себе си.

Сенаторът го погледна.

— Това пък какво е?

— Нещо, което Амар спомена за един койот и една лисица, когато се срещнахме — отвърна замислено Пит. След това той огледа посетителите си. — Обзялам се, че се е изпълзнал от мрежата. Някой иска ли да се хване с мен на бас?

Вместо това Холис изгледа мрачно Пит.

— По-добре се надявай той да е мъртъв като баракуда в пустинята, защото ако не е, името Дърк Пит ще оглави следващия му списък за убийства.

Хала се доближи с грациозна походка до горната част на леглото на Пит, облечена в роба от златна коприна с осъвременени йероглифни мотиви. Тя постави леко ръка около рамото му.

— Дърк е много изтощен — каза тя с равен глас. — Има нужда от добра храна и почивка, преди да дойде време да напусне кораба. Предлагам да го оставим насаме през следващия един час.

Холис пъхна обратно снимките в плика и се изправи.

— Трябва да се сбогувам. Един хеликоптер чака да ме върне в Санта Инес, за да продължим да търсим Амар.

— Предайте моите най-добри поздрави на майор Дилинджър.

— Ще ги предам.

За момент Холис изглеждаше неспокоен. След това той се доближи до леглото и се ръкува.

— Извинявам се, Дърк, на теб и на твоите приятели, за това, че така силно ви подцених. Винаги когато желаете да се преместите от НЮМА в Силите за специални операции, аз ще бъда първият, който ще подпише препоръка.

— Опасявам се, че няма да можем да се сработим много добре — ухили се Пит. — Имам алергия към изпълняването на заповеди.

— Да, видяхме го вече — каза Холис, като се усмихна слабо.

Сенаторът се приближи и стисна ръката на Пит.

— Ще се видим на палубата.

— Аз също ще се сбогувам там — каза капитан Колинс.

Хала не каза нищо. Тя изведе мъжете от стаята. След това тихо затвори вратата и завъртя ключа. Върна се назад и застана до леглото. Гънките на робата ѝ се разлюляха и нещо в небрежния начин, по който дрехата увиваше тялото ѝ, подсказа на Пит, че тя бе гола отдолу.

Хала го доказа, като разхлаби широкия си колан и с леко свиване на раменете съблече робата. Той чу шумоленето на коприната, която се пълзгаше по нежната ѝ плът. Тя застана като бронзова статуя, с изпъкнали гърди, опряла длани в бедрата и леко изнесла единия си крак напред. След това тя се пресегна и издърпа завивките.

— Дължа ти нещо — каза дрезгаво тя.

Пит зърна отражението си в огледалото на вратата на гардероба. Върху себе си имаше само бели марли. Горната част на главата му и едната му буза бяха увити в бинтове, както и врата, и ранения му крак. Той не беше се бръснал цяла седмица и очите му бяха кървясали. В собствените си очи Пит изглеждаше като някой презрян парий, когото всяка себеуважаваща се грозновата дебелана би подминала.

— Аз съм една тъжна пародия на Дон Жуан — промърмори той.

— В моите очи ти си красив — прошепна Хала, като внимателно легна до него и нежно прокара пръсти по окосмената му гръд. — Трябва да бързаме. Имаме по-малко от час.

Пит изпусна дълбока въздишка. Щеше да си навлече гнева на доктор Уебстър, ако се пренапрегнеше и скъсаше шевовете си. Жалка капитулация. Защо се получава така, чудеше се той, че мъжът крои планове, по-сложни и потайни от тези на разузнавателните служби, за да прельсти една жена, само и само да я накара тя да му се отаде при най-невероятните обстоятелства, когато той най-малко очаква това? Пит бе убеден повече от всякога, че животът на Джеймс Бонд в действителност не е бил чак толкова за завиждане.

Когато Амар се събуди, той видя само тъмнина. Рамото го болеше така, сякаш вътре в плътта му горяха живи въглени. Той се опита да вдигне ръце към лицето си, но едната му ръка експлодира от болка. Тогава той си спомни как китката и рамото му бяха ударени от куршуми. Вдигна здравата си ръка, за да докосне очите си, но с върха на пръстите си напипа само една здраво стегната превръзка, която бе

увита около главата му и покриваща лицето му от челото до брадичката.

Той знаеше, че очите му не можеха да бъдат спасени. Само не и живот в пълна слепота, помисли си той. Опипа около себе си за оръжие или каквото и да е друго, с което би могъл да се самоубие, но единственото, което докосна, бе влажната плоска повърхност на една скала.

Амар не можеше да потисне страхът от безпомощността си и изпадна в отчаяние. Той се изправи с мъка на крака, спъна се и падна.

Тогава две ръце го сграбчиха за раменете.

— Не прави никакви движения и не говори, Сюлейман Азис — прошепна Ибн. — Американците ни търсят.

Амар сграбчи ръцете на Ибн за успокоение. Опита се да каже нещо, но откри, че не може да произнася членоразделни думи. Изпод подгизналата от кръв превръзка, която държеше разтрошената му долна челюст, се чуха само животински гърлени звуци.

— Намираме се в малка ниша в една от минните галерии — тихо шепнеше Ибн в ухото му. — Те дойдоха съвсем наблизо, но аз успях да построя една стена, която прикри скривалището ни.

Амар кимна и направи отчаян опит да бъде разбран.

Ибн като че ли успя да премине през безкрайната тъма на съзнанието на Амар и да прочете мислите му.

— Ти искаш да умреш, Сюлейман Азис? Не, няма да умреш. Ние ще си отидем заедно от този свят, но не и минута по-рано от мига, в който реши Аллах.

Амар се потопи в черно отчаяние. Никога преди той не беше се чувствал така дезориентиран, така напълно изгубил самообладание. Болката бе непоносима. Мисълта, че може да изживее дните си в затворническа килия с максимално строг режим, сляп и осакатен, го извади от равновесие. Инстинктът му за самосъхранение го бе напуснал изцяло. Той не можеше да понесе мисълта, че ежедневното му съществуване щеше да зависи от някого — дори този някой да беше Ибн.

— Почини си, братко мой — грижовно каза Ибн. — Ще имаш нужда от цялата си сила, когато дойде време да бягаме от острова.

Амар се строполи и се претърколи на една страна. Раменете му опряха в неравния под на галерията. Земята бе мокра и влагата започна

да се просмуква през дрехите му, но той изпитваше твърде силна болка, за да забележи допълнителното неудобство.

Амар все повече и повече отпадаше духом. Провалът му се бе превърнал в кошмар. Той видя Ахмад Язид да стои над него и да се усмихва самодоволно. След това в дълбините на съзнанието на Амар се появи една завеса, която бавно се отвори. Там замъждука слаба светлинка, усили се, грейна и избухна с ослепителен блясък. Точно в този смразяващ миг той зърна бъдещето и намери отговора.

Той ще оцелее, за да отмъсти!

Амар започна да повтаря тези думи, докато накрая самодисциплината му се върна отново.

Първият проблем, който трябваше да реши, бе кой от двамата да убие собственоръчно, Язид или Пит? Той не можеше да действа сам. Вече не беше физически в състояние да убие сам и двамата. В главата му започна да се оформя план. Ще трябва да повери на Ибн част от отмъщението.

Амар изпита болка от това решение, но в края на краищата нямаше друг избор.

Ибн щеше да накара койота да излезе от дупката си, а последният акт на възмездие се падаше на Амар, който щеше да убие усойницата.

Пит отказа да лети до дома на носилка. Той седеше в един удобен стол във воения самолет, качил крака върху седалката срещу него, и зяпаше през прозореца към острите, покрити с бели калпачета сняг върхове на Андите. Далеч вдясно той виждаше зелените плати, които бележеха началото на нископланинския масив в Бразилия. Два часа покъсно в далечната сива мараня той съзря очертанията на пренаселения град Каракас, след което се загледа в линията на хоризонта, където тюркоазният цвят на Карибско море се срещаше с кобалтовосиния на небето. От дванадесет хиляди метра височина, набраздената от вятъра вода изглеждаше като плосък лист крепирана хартия.

Транспортният реактивен самолет на военновъздушните сили, чието предназначение бе да превозва важни личности, имаше твърде малки вътрешни размери — вътре в него Пит не можеше да се изправи в цял ръст — но бе изключително луксозен. Пит имаше чувството, че седи във вътрешността на скъпоструваща играчка на богаташко дете.

Баща му не бе в приказливо настроение. Сенаторът прекара поголямата част от полета, като преглеждаше разни книжа от едно куфарче и съставяше доклада си за президента.

Разговорът бе не само откъслечен, но и едностранен. Когато Пит попита как се бе получило така, че баща му се бе озовал на „Лейди Фламбъро“ в Пунта дел Есте, сенаторът не си направи труда да вдигне глава, когато отговори:

— Президентска мисия — кратко каза той, като прекрати всякаакви други въпроси по тази тема.

Хала също се бе усамотила, погълната от работа. Тя се беше залепила за радиотелефона на самолета и изстреляше купища инструкции до помощниците си в сградата на Обединените нации в Ню Йорк. Единствената ѝ реакция на това, че Пит бе в същия самолет, бе една бегла усмивка, когато погледите им случайно се срещнаха.

Колко бързо забравят, лениво си помисли Пит.

Той обърна посоката на мислите си към съкровищата на Александрийската библиотека. Понечи да отнеме монопола на Хала

върху телефона, за да научи от Йегър докъде са стигнали, но се отказа и удави любопитството си в сухо мартини, любезно поднесено му от стюарда на самолета. Реши да почака и да научи каквото имаше да се научава лично от Лили и Йегър.

Коя е била реката, по която е плавал Венатор, преди да зарови безценните предмети? Това би могло да бъде всяка една от хилядата реки, които се вливат в Атлантика между Свети Лаврентий в Канада и Рио де ла плата в Аржентина. Или не съвсем. Йегър бе предположил, че „Серапис“ е поел вода и е спрял за ремонт до брега, където покъсно щеше да се разположи щата Ню Джърси. Неизвестната река трябваше да е някъде на юг, много по на юг от реките, които се вливат в залива Чесапийк.

Възможно ли е Венатор да е вкарал флотата си в Мексиканския залив и да е тръгнал нагоре по Мисисипи? Днешната река трябва да е далеч по-различна от това, което е била преди хиляда и шестстотин години. Може да е тръгнал по Ориноко във Венецуела, по която може да се плава в продължение на двеста мили. Или може би Амазонка?

Той оставил мислите му да се реят, като съзнаваше иронията, която се съдържаше във всичко това. Ако заровените предмети на Библиотеката бъдеха открити, то тогава пътуването на Юний Венатор до двете Америки щеше да стане неопровержим факт, което означаваше, че учебниците по история трябваше да бъдат основно преработени и допълнени с нови глави.

Бедните Лийф Ериксон и Христофор Колумб щяха да бъдат понижени и записани в графата „и други“.

Мечтите на Пит бяха прекъснати от стюарда, който му казваше да затегне предпазния си колан.

Вече се смрачаваше. Самолетът заби нос надолу и започна дългото си спускане към военновъздушната база Андрюс. Трепкащите светлини на Вашингтон се изнizaха под тях и не след дълго Пит се намери да куцука надолу по стъпалата от самолета, като се подпираше на един бастун, набързо огънат от алуминиева тръба, който признателният екипаж на „Лейди Фламбъро“ му бе подарил. Той стъпи на бетона на почти същото място както при пристигането си от Гренландия.

Хала слезе долу да се сбогува. Тя продължаваше със самолета до Ню Йорк.

— Ти се превърна в един скъп спомен, Дърк Пит.
— Така и не успяхме да отидем на вечеря заедно.
— Следващият път, когато си в Кайро, ще те поканя аз.

Сенаторът дочу и се приближи.

— Кайро, мис Камил? Не Ню Йорк?

Хала му отвърна с усмивка, достойна за красивата Нефертити.

— Подавам си оставката като генерален секретар и се връщам вкъщи. Демокрацията умира в Египет. Ще мога да направя много повече за нейното съживяване, ако работя сред我的 народ.

— Ами Язид?

— Президентът Хасан се зарече да го постави под домашен арест.

Лицето на сенатора Пит се намръщи леко.

— Внимавайте. Язид е все още опасен човек.

— Ако не е Язид, винаги ще се намери някой друг маниак, който да чака зад кулисите. — Нежните ѝ тъмни очи обаче издаваха страх, който се бе загнездил в сърцето ѝ. Тя го прегърна така, сякаш му бе родна дъщеря. — Кажете на вашия президент, че Египет няма да се превърне в нация от луди фанатици.

— Ще му предам думите ви.

Хала се обърна към Пит. Тя чувстваше, че се влюбва в него, но се бореше срещу чувствата си с цялата си воля, която притежаваше. Краката ѝ омаляха, когато хвана ръцете му и вдигна очи към неостаряващото му лице. За миг тя си представи как тялото ѝ бе преплетено с неговото, как ръцете ѝ галеха мускулестата му кожа, но успя бързо да прогони мисълта от главата си. С него тя бе изпитала за миг върховната наслада, от която тъй дълго бе лишавана. Но Хала знаеше, че никога нямаше да може да подели любовта си към Египет с тази към един мъж.

Жivotът ѝ принадлежеше на онези, чийто живот не бе нищо друго, освен нескончаема бедност и мизерия.

Тя го целуна нежно.

— Не ме забравяй.

Преди Пит да може да отговори, Хала се обърна и забърза нагоре по стъпалата на самолета. Пит остана дълго загледан в празната врата.

Сенаторът прочете мислите му и ги прекъсна.

— Изпратили са линейка да те закара до болницата.

— Болница? — каза равнодушно Пит, като все още наблюдаваше вратата, която се затвори.

Пилотът увеличи оборотите и реактивните двигатели засвистяха. Самолетът започна да рулира към главната пista.

Пит разкъса и свали превръзките от главата и лицето си и ги хвърли в завихрения поток от отпадни газове на самолета. Течението ги подхвани. След миг те се разлетяха и заизвиваха във въздуха подобно на летящи змии.

Чак когато самолетът излетя, той отговори:

— В никакви гадни болници не отивам.

— Малко преиграваш, не смяташ ли? — каза сенаторът с бащинска загриженост, макар съвсем ясно да съзнаваше, че да се опитва да поучава свободолюбивия си син, означаваше напразно да си губи времето и думите.

— С какво ще отидеш до Белия дом? — попита Пит.

Сенаторът кимна към един хеликоптер, който чакаше на стотина метра от тях.

— Президентът се разпореди за транспорта ми.

— Би ли ме спуснал в НЮМА?

Баща му го погледна закачливо.

— Говориш образно, разбира се.

Пит се ухили.

— Никога не ме оставяш да забравя от коя страна на семейството е дошло садистичното ми чувство за хумор.

Сенаторът прегърна здраво сина си през кръста.

— Хайде, непокорни сине, нека да ти помогна до хеликоптера.

Докато Пит стоеше в асансьора и наблюдаваше как номерата на етажите растяха и се приближаваха до този на компютърния комплекс на НЮМА, стомахът му започна да се свива от напрежение, сякаш вътре се бе загнездило пулсиращо кълбо от заплетени нерви. Когато вратите се разтвориха и той излезе куцайки навън, Лили вече го чакаше във фоайето.

Лицето й бе озарено от широка усмивка, която замръзна, когато тя видя уморения му и занемарен външен вид, дългия белег на бузата, подутината от превръзката под плетения рибарски пуловер, който бе

заел от баща си, влачещия се крак и бастуна. След това тя храбро се усмихна отново.

— Добре дошъл у дома, моряко.

Тя пристъпи напред и обгърна с ръце врата му. Той трепна от болка и изохка тихичко. Тя отскочи назад.

— О, съжалявам.

Пит я сграбчи.

— Няма нищо.

След това впи устни в нейните. Брадата му застърга по кожата ѝ. Той миришеше на джин — и на възхитителна мъжественост.

— Личи си кои мъже се връщат вкъщи само веднъж седмично — каза тя накрая.

— Също и жените, които чакат — каза той, като отстъпи назад, след което се огледа. — Какво открихте с Хирам, след като заминах?

— Ще оставя Хирам да ти каже — безгрижно отвърна тя, като го хвани за ръка и го поведе през компютърната зала.

Йегър изскочи от един офис. Без нито дума за поздрав или съчувствие към раните на Пит, той започна направо по въпроса.

— Открихме го! — съобщи тържествено той.

— Какво открихте? Реката ли? — попита неспокойно Пит.

— Не само реката. Мисля, че мога да ти посоча и самото място с точност до две квадратни мили от пещерата с древните предмети.

— Къде?

— Тексас. Едно малко градче на границата, наречено Рома.

Йегър имаше самодоволния вид на Тиранозавър Рекс, който току-що е обядвал с бронтозавър.

— Получил е името си от седем хълма, точно както и столицата на Италия, макар че тези тук са доста ниски и незабележими, признавам си. Имало е също така и съобщения за предмети от римско време, за които се говори, че са били изкопани от същия район. Подминати с насмешка, разбира се, от професионалните археолози, но какво ли знаят те?

— Тогава реката е...

— Рио Браво, както се нарича на испански — кимна Йегър. — По-известна от другата страна като Рио Гранде.

— Рио Гранде — бавно повтори думите Пит, като се опиваше безкрайно от всяка сричка. Трудно му бе да приеме истината след

десетките погрешни хрумвания, слепи догадки и безплодни разсъждения относно местонахождението на съкровището.

— Всъщност май не трябваше да го откриваме — изтърси внезапно Йегър с мрачно лице.

Пит го погледна с лека изненада.

— Защо казваш това?

Йегър поклати тежко глава.

— Защото тексасците няма да се търпят, когато научат върху какво са седели през последните шестнадесет века.

На следващия ден по обяд, след като кацнаха на военноморската въздушна база Корпус Кристи, Пит и Лили, заедно с адмирал Сандекър бяха закарани със Сиймън Фърст Клас до океанския научноизследователски център на НЮМА край залива. Сандекър нареди на шофьора да спре до един хеликоптер, кацнал на бетонната площадка до един дълъг док. Времето беше безоблачно, слънцето грееше самотно в небето. Температурата бе умерена, но влажността беше висока и те бързо започнаха да се потят, след като излязоха от колата.

Хърб Гарза, главният геолог на НЮМА, им махна приятелски и се приближи. Той бе нисък, пълничък, с мургава кожа, с черна блестяща коса и с няколко белега от шарка по бузите. Гарза носеше бейзболна шапка на Калифорнийските Ангели и яркооранжева тениска, чийто цвят бе толкова ослепителен, че Пит успя да я види чак след като затвори за момент очите си.

— Доктор Гарза — кратко каза Сандекър. — Приятно ми е да видя отново.

— Чаках с нетърпение вашето пристигане — сърдечно каза Гарза. — Можем да излетим веднага щом се качите на борда.

Той се обърна и представи пилота, Джо Мифлин, който носеше слънчеви очила „Усмихващия се Джак“. Пилотът дълбоко впечатли Пит с оживеността си, която бе горе-долу като тази на някой пън.

Пит и Гарза бяха работили заедно по един проект в пустинния участък на западното крайбрежие на Южна Африка.

— Колко време мина оттогава, Хърб? — каза Пит. — Три, четири години?

— Има ли значение? — каза Гарза с широка усмивка, като се ръкуваха. — Радвам се да бъда отново в един и същ екип с теб.

— Позволи ми да ти представя доктор Лили Шарп.

Гарза се поклони грациозно.

— Специалист по океанография?

Лили поклати глава.

— Сухоземна археология.

Гарза се обърна и погледна Сандекър с любопитно изражение.

— Не е ли морски проект, адмирале?

— Не. Съжалявам, че не си напълно в течение на нещата, Хърб, но се страхувам, че ще трябва да държим истинската цел на нашата работа за известно време в тайна.

Гарза сви безразлично рамене.

— Както кажеш, шефе.

— Единственото, което ми трябва, е да знам посоката — каза Мифлин.

— На юг — каза му Пит. — На юг към Рио Гранде.

Те се спуснаха надолу по брега, успоредно на Интеркоустъл Уотървей, и прелетяха над хотелите и жилищните блокове на острова Саут Падре. След това Мифлин спусна зеления хеликоптер, върху чиято страна бяха изписани буквите „НЮМА“, под един слой облаци с формата на силно разпускан пуканки и зави на запад под Порт Изабел, където водите на реката Рио Гранде се вливаха в Мексиканския залив.

Земята под тях представляваше странна смесица от блата и пустиня и бе плоска като паркинг за коли. Виждаха се кактуси, които растяха сред висока трева. Скоро през предното стъкло те съзряха град Браунсвил. Тук реката се стесняваше и преминаваше под моста, който свързваше Тексас с Матаморос, Мексико.

— Можеш ли да ми кажеш какво ще изследваме? — попита Гарза.

— Ти нали си израснал в долината на Рио Гранде — попита Сандекър, без да отговори.

— Роден съм и израснах в Лърейдоу, нагоре по реката. Следвах в тексаския колеж Садърнмоуст в Браунсвил. Току-що прелетяхме над него.

— Тогава си запознат с геологическия профил около Рома?

— Да, извършвал съм няколко проучвания в този район.

Сега бе ред на Пит.

— В сравнение със сега как е текла реката няколко века след Христа?

— Течението не е било много по-различно тогава — отвърна Гарза. — О, разбира се, коритото се е премествало при предишни наводнения, но рядко на повече от няколко мили. Много често през изминалите векове то се е връщало на старото си място. Най-голямата промяна е, че тогава Рио Гранде трябва да е била значително попълноводна. До войната с Мексико, ширината ѝ е варирала от двеста до четиристотин метра. Основното ѝ корито тогава е било много поддълбоко.

— Кога е била за първи път видяна от европеец?

— Алонзо де Пинеда е влязъл с кораб в устието на реката през 1519.

— До каква степен тя е приличала на Мисисипи по онова време?

Гарза се замисли за момент.

— По своя характер Рио Гранде е била по-близка до Нил.

— Нил?

— Притоците ѝ идват от Скалистите планини в Колорадо. По време на пролетния разлив, когато снеговете започват да се топят, водите са се спускали към по-долните участъци, като са прииждали на големи вълни. Древните индианци подобно на египтяните са копаели канавки, за да може придошлата вода да отиде до техните посеви. Ето защо реката, която сега виждате, е просто едно малко поточе в сравнение с това, което е била преди. С навлизането навътре в страната на испански и мексикански заселници, следвани от тексаските американци, са били построени нови напоителни съоръжения. След Гражданската война влаковете довели много фермери, които отклонили още вода. Към 1894 опасните плитчини сложили край на плаването с параходи. Ако е нямало напояване, Рио Гранде е могла да стане Мисисипи на Тексас.

— Параходи са плавали по Рио Гранде? — попита Лили.

— В продължение на един кратък период от време движението е било доста интензивно поради търговията, която се развивала нагоре и надолу по течението от двете страни на реката. Цяла флотилия от кораби с веслени колела в продължение на тридесет години е извършвала редовни курсове от Браунсвил до Лърейдоу. Сега, след като построиха язовира Фолкън, единствените плавателни съдове, които се мяркат в долното течение на реката, са лодки с извънбордови двигатели и вътрешни гуми на автомобили.

— Могли ли са плавателни съдове да стигнат до Рома? — попита Пит.

— Дори и по-нагоре. Реката е била достатъчно широка и лесна за лавиране. Всичко, което е трябвало да прави един платноход е да изчака да задуха източният морски бриз. През 1850 един плоскодънен параход успял да стигне в северозападна посока чак до Санта Фе.

Известно време никой не проговори, докато Мифлин следваше меандрите на реката. Появиха се няколко ниски, заoblени хълма. От мексиканската страна, малки градчета, възникнали преди близо триста години, стояха в прашно уединение. Някои от къщите бяха построени от камък и кирпич, с покрив от червени керемиди, докато предградията бяха осияни с малки примитивни колиби със сламени покриви.

Обработваемата част на долината, с нейните цитрусови горички и полета със зеленчуци и аloe, постепенно преминаваше в безплодни равнини с мескитови дървета и магарешки бодли.

— Приближаваме се към Рома — съобщи Гарза. — Градът близнак от другата страна на реката се нарича Мигел Алеман. Като град не представлява нищо особено. Ако се изключат няколкото магазина с антики за туристите, той служи главно за граничен пункт на пътя за Монтерей.

Мифлин набра височина и прелетя над международния мост, след което се спусна отново ниско над реката. На мексиканския бряг мъже и жени миеха коли, поправяха рибарски мрежи или плуваха. Покрай брега няколко прасета се въргаляха в тинята. От американската страна се издигаше скала от жълтеникав пясъчник, която се простираше от речния бряг до главния център на Рома. Сградите изглеждаха доста стари, някои бяха запустели, но всички изглеждаха в добро състояние. Една-две от тях бяха в процес на реконструкция.

— Сградите изглеждат много стари и чудновати — каза Лили. — Зад техните стени трябва да се крие много история.

— Рома е било оживено пристанище във ветроходната епоха на търговското и военното корабоплаване — продължи лекцията си Гарза.

— Преуспяващи търговци са наемали архитекти, които проектирали няколко много интересни къщи и търговски сгради. Те са се запазили и досега в много добро състояние.

— Има ли някои по-известни от тях? — попита Лили.

— Известни? — засмя се Гарза. — Бих избрал една къща, построена в средата на деветнадесети век, която бе използвана за „кръчмата на Розита“, когато в Рома снимаха филма „Да живее Сапата“ с Марлон Брандо.

Сандекър направи жест на Мифлин да закръжи около хълмовете, които се издигаха над града, и се обърна към Гарза.

— Дали Рома е получил името си от това, че и той като Рим е заобиколен от седем хълма?

— Никой не знае със сигурност — отговори Гарза. — Ще трябва доста да се потрудите, за да различите седем отделни хълма. Само два от тях имат по-ясно оформени върхове, останалите просто преливат един в друг.

— Какъв е геологическият им произход? — попита Пит, като зяпаشه надолу.

— Варовикови останки в по-голямата им част. Целият този район някога е бил дъно на море. Вкаменелости от стридени черупки са нещо често срещано по тези места. Някои от откритите черупки са големи близо половин метър. Наблизо има кариера за чакъл, където може да добиете представа за различните геологически епохи. Мога да ви изнеса и една бърза лекция, ако накарате Джо да ни свали долу.

— Не точно сега — каза Пит. — В този район има ли някакви естествени пещери?

— Не, никакви, които да излизат на повърхността. Но това не означава, че ги няма. По никакъв начин не може да се узнае колко пещери, образувани от древните морета, лежат скрити под най-горния слой. Ако копаете достатъчно дълбоко и на правилното място, има голяма вероятност да попаднете на добри варовикови залежи. Една стара индианска легенда разказва за духове, които живеят под земята.

— Какви духове?

Гарза сви рамене.

— Духове на древни хора, загинали в битка със злите богове.

Лили несъзнателно сграбчи ръката на Пит.

— Откривани ли са никакви древни предмети близо до Рома?

— Няколко кремъка от стрели и копия, каменни ножове и лодки от камък.

— Какви са тези лодки от камък? — попита Пит.

— Кухи камъни с формата на лодка — отвърна Лили с нарастващо вълнение. — Точният им произход и предназначение са неясни. Смята се, че са били използвани като талисмани. Предполага се, че са отблъсквали злото, особено ако индианецът се е страхувал от вешница или от силата на някой шаман. Той е завързвал изображение на вешницата към лодката от камък и го е хвърлял в езеро или река, като по този начин премахвал злото завинаги.

Пит зададе друг въпрос на Гарза.

— Има ли открити предмети, които да влизат в противоречие с историческото развитие на света.

— Имаше няколко, но те бяха сметнати за фалшификати.

Лили си придале възможно най-небрежно изражение.

— Какви бяха тези предмети?

— Мечове, кръстове, парчета и късчета от снаряжение, дръжки на копия, повечето направени от желязо. Спомням си също така историята за някаква стара каменна котва, която била изкопана от скалата до реката.

— Вероятно испанска по произход — осмели се да вметне предпазливо Сандекър.

Гарза поклати глава.

— Не испанска, а римска. Служителите от държавния музей се отнесоха към всичко това с оправдан скептицизъм. Те сметнаха, че това са фалшифицирани предмети от деветнадесети век.

Пръстите на Лили се впиха по-дълбоко в ръката на Пит.

— Има ли възможност да им хвърлим един поглед? — каза тя с неспокоен глас. — Или са забутани и забравени в подземието на някой държавен университет, където събират единствено прах и паяжини.

Гарза посочи през прозореца към пътя, който излизаше от Рома и продължаваше на север.

— Всъщност намерените предмети са точно там долу. Били са задържани и запазени от человека, който е намерил повечето от тях. Един добър стар тексасец на име Сам Тринити или Лудия Сам, както е известен сред местните жители. От петдесет години той непрекъснато човърка наоколо, като се кълне, че тук е имало лагер на римската армия. Изкарва си прехраната, като държи малка бензиностанция и магазин. Отзад има една колиба, която той гордо нарича „музей на древността“.

Пит се усмихна бавно.

— Можеш ли да ни свалиш долу до дома му? — попита той Мифлин. — Мисля, че трябва да поговоря със Сам.

66

Табелата, дълга девет метра, бе поставена зад завоя на магистралата. Гигантската хоризонтална дъска се крепеше върху избелели от слънцето и напукани от времето мескитови стълбове, които бяха еднообразно полегнали назад като пийнали мъже. Яркочервени букви върху избелял сребрист фон оповестяваха следното:

РИМСКАТА АРЕНА НА САМ

Бензиновите помпи отпред бяха лъскави и нови и рекламираха безоловно гориво за четиридесет и осем цента на литър. Магазинът бе изграден от кирпич и направен като индианските жилища от платата на Аризона със стърчащи над покрива стълбове. Вътре бе чисто. Рафтовете бяха искусно подредени и отрупани с антикварни предмети, бакалски стоки и безалкохолни напитки. Магазинчето наподобяваше хилядите други малки самотни оазиси, които вирееха край националните магистрали.

Сам обаче не се вписваше в декора.

Нямаше бейзболна шапка, която да рекламира тракторите Катерпилар. Нямаше проторити каубойски ботуши, широка сламена шапка или избелели „Ливайс“. Сам бе облечен в яркозелена блуза с широка яка, жълти широки панталони и скъпи обувки за голф от кожа на гущер, направени по поръчка, снабдени отдолу с бутони. Равномерно подстриганата му бяла коса бе притисната от елегантна шапка на карета.

Сам Тринити остана в очертанията на вратата на магазина си, докато лекият бриз не издуха праха, вдигнат от перките на хеликоптера. След това премина асфалтовата ивица, като държеше

пръчка за голф в стил Боб Хоуп и се спря на около шест метра от отварящата се врата.

Пръв скочи Гарза и тръгна към него.

— Здравей, стари иманярю.

Мургавото, с цват на телешка кожа лице на Тринити се разтегна в широка тексаска усмивка.

— Хърб, ти стара тортило. Радвам се да те видя.

Той вдигна слънчевите си очила, зад които се показваха сини очи, които се присвиха от яркото южнотексаско слънце. След това очилата отново паднаха върху носа му като мандало. Той бе много висок и мършав като стълб на ограда, с тънки ръце и тесни рамене, но гласът му бе звучен и пълен с енергия.

Гарза представи останалите, но бе очевидно, че имената не стигнаха до съзнанието на Тринити. Той просто махна с ръка и каза:

— Радвам се да се запозная с всички вас. Добре дошли в Римската аrena на Сам.

След това той забеляза лицето на Пит, бастуна и куцащата му походка.

— Да не си паднал от мотоциклета си?

Пит се засмя.

— От стъпалата след един скандал в кръчмата.

— Мисля, че ми харесваш.

Сандекър зае наперена стойка с разкрачени крака и кимна към пръчката за голф.

— Къде играете тук голф?

— Малко по-надолу по пътя, в Рио Гранде сити — отвърна весело Тринити. — Оттук до Браунсвил има няколко игрища. Току-що се връщам от едно малко състезание с неколцина стари приятели от казармата.

— Бихме искали да разгледаме музея ти — каза Гарза.

— Ще бъде чест за мен. Заповядайте. Не се случва всеки ден някой да пристигне с хвърчаща птичка, за да види моите древни предмети (той произнесе думата като „предме-е-ти“). Искате ли нещо за пие, сода, бира? Имам една канна с „маргарита“ в хладилника.

— С удоволствие ще приема една „маргарита“ — каза Лили, като избърсваше врата си с кърпичка.

— Заведи нашите гости в музея, Хърб. Вратата е отключена. Ще се върна след минута.

Един камион с ремарке се отби да зареди и преди да влезе в жилището си, което бе до магазина, Тринити спря за момент да побъбри с шофьора.

— Приятен човек — промърмори Сандекър.

— Сам може да бъде по-приятен и от жената на южнотексаски фермер — каза Гарза. — Но ако бъде ядосан, става по-твърд и по-жилав от деветдесетцентова пържола.

Гарза ги поведе в кирпичената постройка зад магазина. Вътрешността не бе по-голяма от гараж за две коли, но бе претъпкана със стъклени витрини и восьчни фигури в облекло на римски легионери. Помещението с древните предмети бе безукорно чисто, по стъклените стени не се виждаше и следа от прах, а самите предмети греха, изльскани до блясък.

Лили носеше дипломатическо куфарче. Тя внимателно го постави върху една стъклена витрина, отвори закопчалките и извади една дебела книга с илюстрации и снимки, която приличаше на каталог. След това започна да сравнява предметите с тези, изобразени в книгата.

— Добре изглеждат — каза тя, след няколкоминутно проучване.

— Мечовете и остриетата приличат на римските оръжия от четвърти век.

— Не изпадайте във възторг — каза сериозно Гарза. — Това, което виждате тук, е изработено от Сам. Той вероятно ги е направил да изглеждат по-стари, като ги е обработил с киселина и ги е оставил дълго време на слънце.

— Те не са били изработени от Сам — каза категорично Сандекър.

Гарза го изгледа със скептичен интерес.

— Как може да говорите така, адмирале? Няма сведения за предколумбови контакти в залива.

— Сега вече има.

— Това е нещо ново за мен.

— Събитието се е случило през 391 година след Христа — обясни Пит. — Една флотилия от кораби е тръгнала нагоре по Рио Гранде и е доплавала до мястото, където днес се намира Рома. Някъде,

в един от хълмовете зад града, римски наемници, техните роби и египетски учени са заровили огромна колекция предмети от Александрийската библиотека в Египет.

— Знаех си! — втурна се вътре Сам от отворената врата. Той бе така развълнуван, че без малко да изпусне подноса с чашите и каната, които носеше. — О, господи, знаех си! Римляните наистина са вървели по земята на Тексас.

— Бил си прав, Сам — каза Сандекър, — а тези, които са се съмнявали в теб, са грешали.

— Никой не ми повярва през всичките тези години — мърмореше смяяно Сам. — Дори и след като прочетоха камъка, те ме обвиниха, че аз самият съм гравирал надписа.

— Камък, какъв камък? — остро попита Пит.

— Онзи, който стои хей там в ъгъла. Накарах да преведат надписа в Тексаския университет за древна и съвременна история, но единственото, което ми казаха, бе, „Браво, Сам. Латинският ти въобще не бил лош“. Дълги години след това те не спираха да ме будалкат, че съм бил измислил първокласна рибарска история.

— Има ли копие от преведеното съобщение? — попита Лили.

— Там, на стената. Накарах да го напечатат и да го поставят в стъклена рамка. Отрезах частта, където бяха написали критичното си заключение.

Лили се взря в думите и започна да чете на висок глас. Останалите се скучпиха около нея.

Този камък бележи пътя към мястото, където
заповядах да се заровят произведенията от великата Зала
на музите.

Аз избегнах клането на нашата флота от варварите и
се отправих на юг, където открих пирамиди и бях приет от
един първобитен народ за мъдрец и пророк.

Научих ги на всичко, което знаех за звездите и
науката, но те използваха съвсем малка част от моето
учение, за да постигнат някаква практическа полза.
Предпочитаха да се кланят на езически богове и да

изпълняват призовите на невежи жреци за човешки жертвоприношения.

Седем години минаха от моето пристигане. Завръщането ми тук е изпълнено с мъка при вида на костите на предишните ми другари. Погрижих се те да бъдат погребани. Корабът ми е готов и аз скоро ще отплавам за Рим.

Ако Теодосий е все още жив, аз ще бъда екзекутиран, но аз с готовност приемам този риск, за да мога за последен път да видя семейството си.

За тези, които прочетат това, в случай че аз загина, входът към пещерата е заровен под този хълм. Застанете на север и погледнете право на юг към скалата до реката.

Юний Венатор

10 август 398 година

— Значи Венатор се е спасил от клането, само за да умре седем години по-късно по пътя си обратно към Рим — каза Пит.

— Или може би е успял да се завърне и е бил екзекутиран без много шум — добави Сандекър.

— Не, Теодосий умира през 395 — каза Лили с почуда. — Само като си помисли човек, че съобщението е било тук през цялото това време и никой не му е обръщал внимание, считайки го за фалшификат.

Веждите на Сам се вдигнаха.

— Вие познавате този Венатор?

— Вървим по дирите му от известно време — призна Пит.

— Търсили ли сте пещерата? — попита Сандекър.

Тринити кимна.

— Прекопал съм всичките хълмове, но не открих нищо, с изключение на това, което виждате тук.

— Колко дълбоко си копал?

— Използвах едно малко багерче преди около десет години. Направих шахта, дълбока шест метра, но намерих само сандала, който е хей там във витрината.

— Можеш ли да ни покажеш мястото, където си открил камъка и другите предмети? — попита го Пит.

Старият тексасец погледна Гарза.

— Смяташ ли, че всичко е наред, Хърб?

— Давам ти дума, Сам, можеш да се довериш на тези хора. Те не са крадци на исторически ценности.

Тринити кимна енергично.

— Добре, нека да тръгваме. Можем да отидем с мояджип.

Тринити подкара своя джип Уогъниър нагоре по един черен път, подмина няколко модерни жилищни постройки и спря пред една ограда от бодлива тел. Той излезе, откачи част от телта и я дръпна встрани. След това се качи обратно зад волана и продължи по една пътека, която бе обрасла и станала почти незабележима.

Когато джипът, който бе с четворно предаване, изкачи билото на един дълъг, наклонен хълм, Сам спря и угаси двигателя.

— Е, ето го и него, хълма Гонгора. Много отдавна някой ми беше казал, че хълмът е бил наречен на името на испански поет от седемнадесети век. Дълбоко недоумявам как са могли да нарекат тази купчина пръст на името на един поет.

Пит посочи към един нисък хълм на четиристотин метра от тях в северна посока.

— Как се казва онзи рид там долу?

— Не съм чувал да има някакво име — отвърна Тринити.

— Къде откри камъка? — попита Лили.

— Почакай, то е малко по-нататък.

Тринити отново запали двигател и бавно започна да спуска джипа надолу по хълма, като заобикаляше мескитовите дървета и шубраците. След като се подрусаха здравата в продължение на две минути, той натисна спирачките до едно плитко, изровено от водата корито.

Той слезе от колата, отиде до ръба му и погледна надолу.

— Точно тук открих единия му ръб да се подава от брега.

— Този пресъхнал поток — отбеляза Пит — се вие между Гонгора и по-далечния хълм.

Тринити кимна.

— Да, но няма начин камъкът да се е придвижи оттам до склона под Гонгора, освен ако не е бил влачен.

— В тази равнина едва ли има наводнения — съгласи се Сандекър. — Ерозия и обилни продължителни дъждове биха могли да го преместят на петдесет метра от върха на Гонгора, но не и на половин километър от съседния връх.

— А другите предмети — попита Лили, — къде лежаха те?

С ръката си Тринити описа една дъга по посока на реката.

— Те бяха пръснати малко по-надолу по склона и стигаха почти до центъра на града.

— Извърши ли измерване с теодолит? Маркира ли всяко място?

— Съжалявам, мис, но тъй като не съм археолог, не съм се сетил да отбележа точното място на дупките.

В очите на Лили проблесна разочарование, но тя не каза нищо.

— Трябва да си използвал метален детектор — каза Пит.

— Направих си един сам — гордо отвърна Тринити. — Чувствителността му е достатъчна, за да открие пени на половин метър.

— Кой е собственикът на земята?

— Тези хиляда и двеста акра земя наоколо са били притежание на моето семейство от деня, в който Тексас е станал република.

— Това спестява куп правни разправии — каза одобрително Сандекър.

Пит погледна часовника си. Слънцето започваше да залязва зад редицата от хълмове. Той се опита да си представи битката между нападащите индианци и отбранявящите се римляни и египтяни, които бягат към реката и флотилията от древни кораби. Той почти долавяше виковете, воплите от болка, дрънченето на оръжие. Изпита странното чувство, сякаш самият той е бил жив участник в битката в този съдбоносен ден преди толкова много години. Въпросите, с които Лили продължаваше да обсипва Тринити, го извадиха от унеса и го върнаха в настоящето.

— Странно, че не си намерил никакви кости на бойното поле.

— В първите години след откриването на Америка няколко испански моряци, претърпели корабокрушение на тексаския бряг на залива, но успели след това да се доберат до Веракрус и Мексико Сити, разказвали за индианци човекоядци — отговори Й Гарза.

Лили направи гримаса на дълбока погнуса.

— Не може да знаете със сигурност, че мъртвите са били изяждани.

— Може би един малък брой — каза Гарза. — А онези, които не са били отвлечени от кучешките глутници или дивите животни, са били погребани от онзи Венатор. Ако някои са били пропуснати, те са се превърнали на прах.

— Хърб е прав — каза Пит. — Всякакви кости, останали на повърхността на земята, биха се разпаднали с течение на времето.

Лили се умълча. Тя се загледа в близкия гребен на хълма Гонгора, обхваната от едно почти мистично чувство.

— Не мога въобще да повярвам, че наистина стоим на няколко метра от съкровищата.

В продължение на няколко мига над тях като че ли се въззари ледена тишина. Накрая Пит изрази гласно мислите на останалите:

— Много достойни мъже са загинали преди шестнадесет века, за да запазят знанието на своето време — тихо каза той, като очите му се взираха назад в миналото. — Мисля, че е време да го извадим на бял свят.

На следващата сутрин адмирал Сандекър бе пропуснат през портата на едно имение от охраната на Секретните служби. Той подкара колата, която беше взел под наем, по виещата се алея към известната на малцина вила на президента на брега на Озаркското езеро в щата Мисури. Спря пред вилата и извади куфарчето си от багажника. Във въздуха се чувствуше свежа хладнина и той я намери за много ободряваща след горещите температури покрай Рио Гранде.

Президентът, облечен в топло яке от овча кожа, слезе по стъпалата на верандата и го поздрави:

- Адмирале, благодаря, че дойде.
- Бих предпочел да съм тук, отколкото във Вашингтон.
- Как беше пътуването?
- Спах през повечето време.
- Съжалявам, че се наложи така спешно да те извикаме тук.
- Напълно съзнавам важността на положението.

Президентът постави ръка на гърба на Сандекър и го поведе нагоре по стъпалата към вратата на вилата.

— Нека да влезем и хапнем нещо за закуска. Дейл Никълс, Джулиъс Шилър и сенатор Пит вече са нападнали яйцата и пущената шунка.

— Събрали сте мозъчния тръст,виждам — каза Сандекър с предпазлива усмивка.

— Прекарахме половината нощ в обсъждане на политическите последици от вашето открытие.

— Самият аз едва ли бих могъл да допълня нещо повече към доклада, който ви изпратих по куриер.

— С изключение на това, че сте забравили да включите схема на разкопките, които смятате да извършите.

— Ще стигнем и до тях — отвърна Сандекър, като отстояваше позицията си.

Президентът не бе смутен от раздразнения тон на Сандекър.

— Ще можете да ги покажете на всички по време на закуската.

Те прекъснаха разговора си за няколко мига, докато президентът го водеше през къщата, построена от дървени трупи. Те минаха през една уютна всекидневна, която бе обзаведена така, че приличаше по-скоро на модерна стая в градски апартамент, отколкото на ловна хижа. В една голяма каменна камина пращеше малък огън. Те влязоха в трапезарията, където Шилър и Никълс, облечени като рибари, станаха като един, за да се ръкуват. Сенатор Пит просто махна с ръка. Той бе облечен в анzug.

Сенаторът и адмиралът бяха близки приятели поради близостта им с Дърк. Сандекъролови едно леко предупреждение от мрачното изражение на Пит старши.

Имаше и още един човек, когото президентът не бе споменал — Харолд Уисмър, стар приятел и съветник на президента, който се радваше на огромно влияние и работеше извън администрацията на Белия дом. Сандекър се зачуди защо той присъстваше.

Президентът издърпа един стол.

— Седни, адмирале. Как предпочиташ яйцата си?

Сандекър поклати глава.

— Една малка купа плодове и чаша обезмаслено мляко ще mi бъде достатъчно.

Един сервитьор с бяло сако взе поръчката на Сандекър и изчезна в кухнята.

— Ето как значи поддържаш тази желязна форма — каза Шилър.

— Това плюс достатъчно упражнения, които ме държат постоянно в изпотено състояние.

— Всички ние искаме да поздравим вас и вашите хора за прекрасната находка — започна Уисмър без колебание. Той гледаше през розови очила без рамки. Устните му почти не севиждаха от гъста и рошава брада. Той бе плешив като баскетболна топка, широко отворените му очи му придаваха леко опулен израз. — Кога смятате да започнете да копаете?

— Утре — отвърна Сандекър, подозирайки, че те се готвеха да дръпнат килимчето изпод краката му.

Той извади от куфарчето си увеличено копие на една карта за геодезически проучвания, която показваше топографията над Рома. Следващото нещо, което извади, бе една изрезка с рисунка на хълма,

на която бяха обозначени местата, където те планираха да изкопаят шахтите. Той ги поставил върху свободната част на масата.

— Възнамеряваме да изкопаем два изследователски тунела в главния хълм на осемдесет метра под върха.

— Този, който е наречен „Гонгора“?

— Да, тунелите ще влязат от две противоположни страни на склона срещу реката и след това ще завият един към друг, но на различни нива. Или единият, или и двата ще попаднат в пещерата, за която Юний Венатор споменава в надписа, гравиран върху камъка на Сам Тринити, или ако имаме късмет, може да се натъкнем на една от оригиналните входни шахти.

— Вие сте абсолютно сигурни, че съкровищата от Александрийската библиотека са на това място — каза Уисмър, като затягаше примката. — Нямате никакви съмнения.

— Никакви — потвърди Сандекър с язвителен тон. — Картата от римския кораб в Гренландия ни доведе до предметите, открити в Рома от Тринити. Всичко съвпада до най-малките подробности.

— Но възможно ли е...?

— Не, автентичността на римските предмети е проверена и потвърдена. — Сандекър рязко прекъсна Уисмър. — Това не е фалшификация, не е опит за измама, нито никакви сложни трикове или игра. Знаем, че съкровището е там. Единственият въпрос е колко голямо е то.

— Ние не намекваме, че съкровищата на Библиотеката не съществуват — бързо изрече Шилър, дори малко по-бързо, отколкото трябваше. — Но ти трябва да разбереш, адмирале, че международните последици от едно такова огромно откритие трудно биха могли да бъдат предсказани и още по-трудно овладени.

Сандекър погледна втренчено Шилър, без да мига.

— Не мога да разбера как изваждането на бял свят на знанието на древните ще доведе до един Армагедон. Освен това не смятате ли, че малко сте позакъснели? Светът вече знае за съкровището. Хала Камил съобщи за нашето търсене по време на обръщението си пред Обединените нации.

— Има съображения — каза президентът сериозно, — за които ти може би не предполагаш. Президентът Хасан може да предяви претенции, че цялото съкровище принадлежи на Египет. Гърция ще

настоява да им върнем златния ковчег на Александър Македонски. Кой може да каже какви претенции ще изяви Италия?

— Може би аз съм тръгнал по погрешен път, господа — каза Сандекър. — Но доколкото зная, ние обещахме да поделим откритието с президента Хасан, с цел да стабилизираме правителството му.

— Вярно — призна Шильр. — Но това беше преди вие да установите точното му местонахождение край Рио Гранде. Сега въвлякохте и Мексико в играта. Онзи фанатик Топилцин може да направи голям въпрос от факта, че мястото, където е било заровено съкровището, преди е принадлежало на Мексико.

— Това може да се очаква — каза Сандекър. — Но девет десети от правната страна на въпроса се решава от собствеността. По закон предметите принадлежат на лицето, което притежава земята, където те са заровени.

— На мистър Тринити ще бъде предложена значителна сума пари за земята му и правата над реликвите — каза Никълс. — Бих добавил също така, че сумата, която ще му бъде изплатена, ще бъде освободена от данъци.

Сандекър погледна скептично Никълс.

— Съкровището може да струва стотици милиони. Готово ли е правителството да отиде на такава висока сума?

— Разбира се, че не.

— Ами ако Тринити не приеме вашата оферта?

— Има и други методи за сключване на сделка — каза Уисмър със студена решителност.

— Откога правителството се занимава с изкуство?

— Предметите на изкуството и останките на Александър Велики имат само историческа стойност — каза Уисмър. — Това, което е от жизненоважно значение за нас, е знанието, скрито в свитъците.

— Това зависи от окото на ценителя — каза философски Сандекър.

— Информацията, съдържаща се в научните документи, особено геологическите данни, биха могли да окажат огромно влияние върху нашите бъдещи взаимоотношения с Близкия изток — продължи упорито Уисмър. — Освен това трябва да се вземе под внимание и религиозната страна на въпроса.

— Какво има толкова? Гръцкият превод на оригиналния староеврейски текст на Стария Завет е бил направен в Библиотеката. Този превод стои в основата на всички книги на Библията.

— Но не и на Новия Завет. — Уисмър поправи Сандекър. — Под този хълм в Тексас може да има заровени исторически факти, които да хвърлят друга светлина върху възникването на християнството. Факти, които по-добре би било да си останат заровени.

Сандекър хвърли един студен поглед на Уисмър, след което се обърна към президента.

— Надушвам заговор, господин президент. Ще бъда благодарен, ако науча причината, поради която съм тук.

— Нищо лошо няма, адмирале, уверявам те. Но всички сме съгласни, че ни предстои една огромна и сложна операция, при която трябва да се пипа много внимателно и предпазливо.

Сандекър не беше глупав. Разбра, че капанът бе щракнал. Почти от самото начало бе усетил накъде духа вятъра.

— Значи след като ние от НЮОМА — той направи пауза и погледна сенатора Пит — и особено твоя син, сенаторе, свършихме цялата мръсна работа, накрая ще бъдем изхвърлени като непотребна вещ.

— Трябва да признаете адмирале — каза Уисмър с официален тон, — че това едва ли е работа на една правителствена агенция, чиято сфера на дейност обхваща единствено подводните изследвания.

Сандекър не обърна внимание на думите на Уисмър.

— Доведохме проекта почти до неговия край. Не виждам защо да не можем да го завършим окончателно.

— Съжалявам, адмирале — каза твърдо президентът. — Но ви отстранявам от проекта и го прехвърлям на Пентагона.

Сандекър бе зашеметен.

— Военните! — изтърси той. — Чий вятърничав мозък измъдри тази идея?

Очите на президента придобиха смутено изражение. След това те стрелнаха Уисмър за миг.

— Не е важно кой е измислил новия план. Решението е мое.

— Не мисля, че ти разбиращ, Джим — каза тихо сенаторът. — Това, на което си се натъкнал, излиза далеч извън пределите на простата археология. Знанието под този хълм може коренно да

промени външната ни политика към Близкия изток в продължение на десетилетия напред.

— Достатъчно основание, за да подходим към това нещо като на строго секретна разузнавателна операция — каза Уисмър. — Трябва да държим открытието в тайна, докато всички документи не бъдат щателно проучени и данните от тях анализирани.

— Това може да отнеме двадесет или дори сто години, в зависимост от броя и състоянието на свитъците след шестнадесетвековния им престой в подземния склад — възрази Сандекър.

— Щом се налага — сви рамене президентът.

Сервитьорът донесе на адмирала неговата купа с плодове и чашата с мляко, но Сандекър бе загубил апетита си.

— С други думи, на вас ви трябва време, за да изчислите цялата стойност на падналия от небето късмет — язвително каза Сандекър. — След това ще започнете политически пазарльци за древните карти, сочещи местонахожденията на неизвестни нам минерални и нефтени запаси в Средиземноморието. Ако Александър Македонски не се е превърнал на прах, костите му ще бъдат изтъргувани на гръцкото правителство срещу подновени договори за нашите военноморски бази. И докато американският народ усети какво става, вие ще сте разпродали всичко до шушка.

— Не можем да го разгласим — търпеливо заобяснява Шилър. — Не и преди да сме подгответи за това. Ти не можеш да разбереш огромната изгода за външната ни политика, която си поставил в скута на правителството. Ние не можем да се откажем от нея просто така, в името на обществения интерес към исторически предмети.

— Аз не съм наивен, господа — каза Сандекър. — Но открито признавам, че съм един сантиментален стар патриот, който вярва, че хората заслужават повече от правителството си, отколкото получават. Съкровищата от Александрийската библиотека не принадлежат на шепа политици, за да търгуват с тях. Те принадлежат на цяла Америка по силата на правото на собственост.

Сандекър не изчака да му отговорят. Той удари една бърза гълтка от млякото, след което извади от куфарчето си един вестник и го хвърли небрежно в средата на масата.

— Тъй като всички са изцяло погълнати от важната задача, вашите помощници са пропуснали едно малко съобщение от телеграфната служба на Ройтер, което бе публикувано в повечето от вестниците по света. Ето ви един вестник от Сейнт Луис, който взех от службата за коли под наем. Статията е на трета страница и я отбелязах с кръг.

Уисмър вдигна сгънатия вестник, отвори го и го отгърна на страницата, посочена от Сандекър. Той прочете заглавието на висок глас, след което захвани текста:

Римляни на тексаска земя?

Според високопоставени източници от администрацията във Вашингтон издирването на огромно подземно скривалище с реликви от прочутата Александрийска библиотека в Египет е приключило на няколкостотин метра северно от реката Рио Гранде в Рома, щата Тексас. Древни предмети, открити през годините от някой си мистър Самюел Тринити, са признати за автентични от археолозите.

Издирването започна с откриването на римски търговски кораб, датиращ от четвърти век след Христа, в ледовете на Гренландия...

Уисмър спря. Лицето му бе почервеняло от гняв.

— Изтекла е информация! Изтекла е информация, дяволите да го вземат!

— Но как... кой? — зачуди се Никълс, шокиран.

— Високопоставени източници от администрацията — повтори Сандекър. — Това може да означава само Белия дом. — Той погледна президента, след това Никълс. — Вероятно някой недоволен помощник, когото един от вашите началници на отдели е предложил за понижение или уволнил.

Шилър погледна навъсено президента.

— Около мястото сега ще загъмжи от хора. Предлагам да заповядате на военните да отцепят района.

— Джулиъс е прав, господин президент — каза Никълс. — Ако не бъдат спрени, иманярите ще сринат онези хълмове в желанието си да намерят съкровището.

Президентът кимна.

— Добре, Дейл. Осигури ми линия до генерал Меткалф, от Обединения комитет на началник-щабовете.

Никълс бързо стана от масата и влезе в кабинета, в който се помещаваха секретите служби и техниците от отдела за свръзка към Белия дом.

— Настоятелно препоръчвам да сложим информационна завеса върху цялата операция — каза напрегнато Уисмър. — Трябва също така да пръснем слух, че открытието е журналистическа измислица.

— Идеята не е добра, господин президент — бе мъдрият съвет на Шилър. — Вашите предшественици се убедиха колко скъпо струва това. Американският народ не трябва да бъде заблуждаван. Информационните медии ще надушат, че се опитвате да прикриете истината и ще ви разкъсат на парчета.

— Присъединявам се към Джулиъс — каза Сандекър. — Отцепете района, но не спирайте разкопките. Информирайте редовно обществеността, без да скривате нищо. Повярвайте ми, господин президент, вашата администрация би спечелила много повече, ако изведи съкровищата на бял свят, след като те бъдат открити.

Президентът се обрна и погледна Уисмър.

— Съжалявам, Харолд. Може би всичко това да е за добро.

— Да се надяваме, че е така — каза Уисмър, като гледаше сериозно. — Не искам и да си помисля какво би могло да се случи, ако онзи фанатик Топилцин реши да го направи на въпрос.

Сам Тринити стоеше и наблюдаваше как Пит свързваше чифт електрически проводници, излизящи от две метални кутии, които бяха поставени върху отворената задна врата на неговия джип. Едната кутия имаше малък монитор за наблюдение, а другата — продълговато отверстие, от което като сплескан език бе увиснала хартия.

— Страхотна апаратура — отбеляза Тринити. — Как се казва?

— На технически език се нарича „Система за профилни подземни изследвания посредством отразени електромагнитни вълни“ — отговори Пит, като вкара проводниците в едно странно двугърбо устройство на четири колела, което се буташе с един прът. — На разбираем език това ще рече радарно устройство за изследване на земята, Георадар Едно, произведено от Ойо Корпорейшън.

— Не знаех, че радарът може да премине през земя и скали.

— Той може да осигури добър профил до десет метра дълбочина, и може да стигне до двадесет при идеални условия.

— Как работи?

— Когато портативната сонда се движи по терена, тя предава електромагнитни импулси в земята. Отразените сигнали се улавят от един приемник и след това се подават към процесора за цветни изображения и графичното регистриращо устройство вътре в джипа. Това е в основни линии същината на този метод.

— Сигурен си, че не искаш да тегля количката с предавателя?

— Като го бутам с ръка, мога по-добре да го управлявам.

— Какво търсим?

— Кухина.

— Искаш да кажеш пещера.

Пит се усмихна и сви рамене.

— То е едно и също.

Тринити погледна хълмистото било, на което те стояха, и вдигна очи към върха на хълма Гонгора, който бе на четиристотин метра от тях.

— Защо търсим съкровището на гърба на другия хълм?

— Искам да изпробвам някои функции на машината, преди да се заемем с главната площадка — отвърна неопределено Пит. — Освен това има известна вероятност Венатор да е заровил част от съкровището някъде другаде. — Той спря и махна на Лили, която се взираше през един геодезически теодолит недалеч от тях. — Готови сме — извика той.

Тя му махна в отговор и се приближи, като носеше една дъска със закрепена отгоре ѹ милиметрова хартия.

— Ето твоята мрежа за претърсане — каза тя, като посочи с молив маркираните участъци върху хартията. — Границите колове са поставени на местата им. Аз ще вървя зад джипа и ще следя приборите. Приблизително на всеки двадесет метра ще забождам малки маркировъчни флагчета, за да можем да вървим в права линия.

Пит кимна на Тринити.

— Готов ли си, Сам?

Тринити се намести зад волана и запали двигател на джипа.

— Чакам теб.

Пит включи устройството и извърши няколко настройки. После взе в ръка дръжката на количката със сондата и посочи напред.

— Давай.

Тринити включи джипа на скорост и запълзя напред, докато Пит го следваше, бутайки предавателно-приемното устройство на пет метра след него.

Лека облачност притъпила силата на слънцето и го превърна в замъглено жълто кълбо. За щастие, денят бе мек и приятен. Те се движеха напред-назад, като заобикаляха храсти и треви. Утрото бавно се претърколи и отстъпи място на следобеда, но те не го забелязаха — монотонността, присъща на такива измервания и изследвания, изкривяваше времето извън всякакви пропорции.

Прескохиха обяда. Спираха единствено по нареддане на Лили, за да може тя да проучи показанията и да си води бележки.

— Как са показанията? — попита Пит, като седна отзад на джипа за кратък отдих.

— На ръба сме на нещо, което изглежда интересно — отговори Лили, погълната в проучване на показанията. — Макар че може и нищо да не излезе. Ще разбера с по-голяма сигурност, след като направим още два тегела.

Тринити любезно раздаде бутилки мексиканска бира „Бохемия“, която извади от едно сандъче с лед в джипа. Точно по времето на тези почивки Пит забеляза, че в подножието на хълма Гонгора има паркирани коли, чийто брой непрекъснато нарастваше. Хората се пръскаха по склона на хълма с метални детектори в ръка.

Сам също ги забеляза.

— Моите табелки „Частно владение“ и „Влизането забранено“ свършиха голяма работа — заоплаква се той, — човек би си помислил, че на тях е написано „Безплатни напитки“.

— Откъде идват тези хора? — попита Лили. — Как са научили толкова бързо за проекта?

Тринити надзърна над рамката на очилата си.

— Повечето са местни. Някой трябва да се е разприказвал. Утре по това време тук ще започнат да прииждат хора от всички щати.

Телефонът в джипа издрънча и Тринити вдигна слушалката. След това я подаде през прозореца към Пит.

— За теб е. Адмирал Сандекър.

Пит поговори.

— Да, адмирале.

— Забиха ни нож в гърба — отстранени сме от разкопките — информира го Сандекър. — Съветниците на президента са го придумали да прехвърли операцията на Пентагона.

— Това се очакваше, но аз бих предпочел парковите служби. Те са по-добре оборудвани за археологически разкопки.

— Белият дом иска пещерата със съкровището да бъде открита колкото се може по-бързо, за да извадят от нея свитъците и щателно да ги проучат. Те се опасяват от неприятни конфронтации с чужди държави, които могат да поискат подялба на откритите предмети.

Пит удари с юмрук по покрива на джипа.

— По дяволите! Те не могат просто да слязат долу и да нахвърлят всичкото в камиони, сякаш това е някаква вехтошарска стока. Свитъците може да се разпаднат на прах, ако с тях не се манипулира правилно.

— Президентът е поел отговорността за тази рискована операция.

— Миналото не струва и пукната пара пред политиката, така ли?

— Това не е единственият проблем — каза кратко Сандекър. — Някой от помощниците в Белия дом е издал всичко на една чуждестранна информационна агенция. Новината се разпространява със светкавична скорост.

— На площадката вече започнаха да се събират тълпи.

— Не си губят времето.

— Как се отнася правителството към факта, че имотът принадлежи на Сам?

— Нека просто да кажа, че Сам ще получи оферта, която не може да отблъсне — отговори ядосано Сандекър. — Президентът и неговите съмишленици имат грандиозен план как да изкарат политически изгоди от информацията, която се съдържа в свитъците от Библиотеката.

— Баща ми измежду тях ли е? — попита Пит.

— Страхувам се, че да.

— Кой по-точно ще поеме операцията?

— Една рота военни инженери от Форт Худ. Те вече са тръгнали с камиони, като карат със себе си и оборудването. Всеки момент при вас може да пристигне с хеликоптер един отряд от силите за сигурност, който ще отцепи района.

Пит се замисли за момент, след което попита:

— Можеш ли да използваш влиянието си, за да уредиш нашето оставане тук?

— Дай ми никаква история за параван.

— Ако не броим Хирам Йегър, Лили и аз сме запознати с този проблем повече от всеки друг, който ще участва в разкопките. Излез с твърдението, че ние сме жизненоважни за проекта като консултанти. Използвай като коз академичното образование на Лили. Кажи им, че извършваме археологически проучвания за предмети на повърхността. И въобще кажи им каквото ти дойде на ум, адмирале, но гледай да убедиш Белия дом да ни разреши да останем на площадката.

— Ще видя какво мога да направя — каза Сандекър, като се запали по тази идея, макар че нямаше и най-малка представа какво целеше Пит с това. — Единствената пречка ще бъде Харолд Уисмър. Ако сенаторът ни даде едно рамо, мисля, че ще успеем.

— Обади ми се, ако баща ми се опъва. Ще го склоня.

— Ще поддържам връзка.

Пит върна слушалката на Тринити и се обърна към Лили.

— Отстранени сме от случая — съобщи им той. — Разкопките се поемат от армията. Искат да отнесат древните предмети веднага щом ги нахвърлят в каросериите на камионите.

Очите на Лили се разшириха от ужас.

— Но така ще унищожат свитъците — изохка тя. — След като са престояли хиляда и шестстотин години затворени в пещера под земята, ръкописите от пергамент и папирус се нуждаят от внимателни грижи. Те биха могли да се разпаднат от внезапната промяна в температурата или от най-лекото докосване.

— Чухте ме, че представих същите доводи и на адмирала — каза безпомощно Пит.

Тринити изглеждаше капнал.

— Ами-и-и — провлече той, — да бяхме свършили за днес, а?

Пит погледна към коловете, които отбелязваха външната граница на участъка за претърсване.

— Не още — каза бавно той, като обмисляше нещо. — Нека да си свършим работата. Представлението свършва едва след като падне завесата.

Дългият мерцедес спря пред дока на яхтения клуб в пристанището на Александрия. Шофьорът отвори вратата и от задната седалка слезе Робърт Капестер. Облечен в бял ленен костюм и сиво-синя риза с отговаряща по цвета вратовръзка, той не приличаше ни най-малко на Топилцин.

Той бе поведен надолу по няколко каменни стъпала към една моторна лодка, която го чакаше. Той се облегна назад върху възглавниците и започна да се наслаждава на пътуването през пристанището. Скоро излязоха през неговия изход, където в древността се бе издигал прочутият Александрийски фар, висок 135 метра, едно от седемте чудеса на света. От останките му бяха останали едва няколко камъка, които по-късно бяха вградени в една арабска крепост.

Моторницата се насоки към една голяма яхта, която бе пуснala котва извън пристанището край широкия и дълъг плаж. Капестер се беше разхождал по нейните палуби и преди. Той знаеше, че яхтата бе дълга четиридесет и пет метра. Тя бе построена в Холандия и имаше меки аеродинамични форми. Тя спадаше към презоceanския клас яхти и развиваше скорост от тридесет възела.

Когато се приближиха до стълбата за качване, лоцманът намали газта и включи моторницата на заден ход. Капестер бе посрещнат на палубата от един мъж с отворена копринена риза, къси панталони и сандали. Те се прегърнаха.

— Добре дошъл, братко — каза Пол Капестер. — Отдавна не сме се виждали.

— Имаш здрав вид, Пол. Бих казал, че ти и Ахмад Язид сте наддали около осем фунта.

— Дванадесет.

— Доста необично е да те видя без униформа — каза Робърт.

Пол сви рамене.

— Започва да ми писва от облеклото на Язид и онази тъпа чалма. Той отстъпи назад и се усмихна на брат си.

— Много си елегантен. Не те виждам в твоите обяди на ацтекско божество.

— Топилцин временно е в отпуска. — Робърт направи пауза и кимна към палубата. — Виждам, че си взел яхтата на чичо Тиъдър.

— Той почти не я използва, след като фамилията напусна бизнеса с наркотици. — Пол Капестер се обърна и поведе брат си към трапезарията. — Заповядай. Обядът е сложен. След като научих, че си станал ценител на шампанското, аз избърсах праха от една бутилка от най-хубавата реколта на чичо Тиъдър.

Робърт пое предложената му чаша.

— Мислих си, че президентът Хасан те е поставил под домашен арест.

— Единствената причина, поради която купих вилата, е заради съществуването на един таен тунел с дължина сто метра, който върви под земята и излиза в една механична ремонтна работилница.

— Която също е твоя собственост.

— Разбира се.

Робърт вдигна чашата си.

— Да пием за грандиозния план на майка и татко.

Пол кимна.

— Въпреки че в този момент твоето положение в Мексико изглежда по-обещаващо от моето в Египет.

— Ти не си виновен за фиаското на „Лейди Фламбъро“. Планът бе одобрен от семейството. Никой не можеше да предвиди хитростта на американците.

— Онзи идиот Сюлейман Азис Амар — каза грубо Пол, — той издъни операцията.

— Има ли данни за оцелели?

— Агентите на фамилията докладваха, че повече са били убити, включително Амар и твоя капитан Мачадо. Неколцина са били взети в плен, но те не знаят нищо за нашето участие.

— Тогава можем да се похвалим с късмета си. След като Мачадо и Амар са мъртви, нито една разузнавателна служба в света не може да се добере до нас. Те бяха единствената улика.

— На президента Хасан не е било никак трудно да прозре цялата истина, иначе аз нямаше да съм под домашен арест.

— Да — съгласи се Робърт, — но Хасан не може да предприеме никакви действия срещу теб, без да има солидни доказателства. Дори и да опита, твоите последователи начаса ще се вдигнат и ще осуетят всякакви опити за съдебен процес. Съветът на фамилията е да останеш известно време в сянка, докато заздравиш и укрепиш позициите си. Трябва да изчакаш поне една година, за да видим как ще се развият събитията.

— Сега събитията се развиват в полза на Хасан, Хала Камил и Абу Хамид — гневно каза Пол.

— Бъди търпелив. Скоро нашето исламско фундаменталистко движение ще те вика в египетския парламент.

Пол погледна Робърт предпазливо в очите.

— Откриването на съкровищата от Александрийската библиотека би могло да ускори до известна степен нещата.

— Чете ли последните новини? — попита Робърт.

— Да, американците твърдят, че са намерили пещерата хранилище в Тексас.

— Притежанието на древните геологически карти може да ти даде големи козове в ръцете. Ако те сочат местонахождението на богати нефтени и минерални запаси, ти може да получиш подкрепата на целия народ, за да оправиш икономиката на Египет.

— Проучил съм тази възможност — каза Пол. — Ако правилно съм разbral Белия дом, президентът ще използва ценните предмети и свитъците като разменна монета. Докато Хасан се моли и пазари за една нищожна част от египетското наследство, аз мога да изляза пред народа и да представя това като оскърбление към паметта на нашите достойни прадеди. — Пол се поколеба, като мисълта му скачаше напред. След малко той продължи с присвiti очи. — С подходяща фразеология мисля, че ще мога да дам друго тълкуване на мюсюлманския закон и на Корана и да призова с тях всички на въстание, което да помете правителството на Хасан.

Робърт се засмя.

— Когато говориш, помъчи се все пак да бъдеш малко по-обективен. Християните може да са изгорили по-голямата част от ръкописите през 391 година след Христа, но мюсюлманите са тези, които през 646 година са унищожили Библиотеката завинаги.

Сервитърът започна да сервира шотландска пушена съомга и ирански хайвер. В продължение на няколко минути те се хранеха мълчаливо.

След известно време Пол наруши мълчанието:

— Осъзнаваш, надявам се, че задачата за завладяването на съкровището пада изцяло върху твоите плещи.

Робърт го изгледа втренчено над ръба на чашата си за шампанско.

— На мен ли казваш това, или на Топилцин?

Пол се засмя.

— На Топилцин.

Робърт постави чашата върху масата и бавно вдигна ръце, сякаш искаше да хване муха на тавана. Очите му придобиха хипнотичен израз и той започна да говори със завладяващ тон.

— Ние ще се вдигнем с десетки, със стотици хиляди. Ще пресечем реката като един и ще си възвърнем това, което е било заровено в нашата земя, земя, която американците са откраднали от нашите деди. Мнозина ще загинат, но боговете искат да си вземем обратно това, което по право принадлежи на Мексико.

След това той свали ръцете си и се ухили.

— Разбира се, трябва малко да се поизглади.

— Мисля, че си взел назаем моя сценарий — каза Пол, като го аплодираше.

— Има ли някакво значение, щом сме едно семейство. — Робърт бодна с вилицата си парченце съомга за последен път. — Вкусно. Бих могъл да изям цяла лодка с пушена съомга.

Той я преглътна с чаша шампанско.

— Да речем, че успея да сложа ръка върху съкровището, после какво?

— Искам само картите. Всичко друго, което може да бъде изнесено тайно, ще бъде за фамилията или ще го продадем на черния пазар на богати колекционери. Съгласен?

Робърт помисли за момент и после кимна.

— Съгласен.

Сервитърът донесе поднос с чаши, бутилка бренди и кутия с пури.

Пол бавно запали една дълга пура. Той погледна въпросително брат си през облачетата дим.

— Как възнамеряваш да сложиш ръка върху съкровището на Библиотеката?

— Бях планирал да проведа едно масирано и невъоръжено нахлуване в пограничните американски щати, след като спечеля властта. Сега ми идва на ум, че мога да използвам настоящата възможност, за да направя един опит. — Робърт разклати чашата си и се загледа в тъмната течност. — Веднага щом се задвижи механизъмът на моята акция, бедните от градовете и селяните от провинцията ще бъдат събрани и закарани на север до Рома, щата Тексас. За четири дни мога да събера триста, дори четиристотин хиляди души на нашия бряг на Рио Гранде.

— Как ще реагират американците на това?

— Нито един войник, граничен патрул или шериф в Тексас не ще може да спре нахлуването. Планирам в първата вълна от хора, която ще премине по моста и през реката, да сложа жени и деца. Американците са много сантиментални като нация. Въпреки че колеха селяни във Виетнам, сега няма да посмеят да стрелят по невъоръжени цивилни граждани пред прaga на собствения им дом. Мога също така да разчитам и на това, че Белият дом ще се уплаши да не бъде въвлечен в неприятен международен инцидент. Президентът няма да посмее да даде заповед за стрелба. Пасивната им съпротива ще бъде просто пометена от човешката вълна, която ще нахлуе през Рома и ще влезе в подземната пещера, където се намира съкровището на Библиотеката.

— И Топилцин ще ги предвожда?

— Да, аз ще предвождам.

— Колко време смяташ, че ще може да задържим пещерата? — попита Пол.

— Толкова, колкото ще бъде необходимо на преводачите на древни езици да изследват и да вземат онези свитъци, които съдържат информация за отдавна изгубени находища на нефт и скъпоценни камъни.

— Това може да отнеме седмици. Няма да имаш време. Американците ще прегрупират силите си за отбрана и за няколко дни ще изтласкат хората ти обратно в Мексико.

— Не и ако заплаша, че ще изгоря свитъците и ще унищожа произведенията на изкуството. — Робърт изтри устните си със салфетка. — Реактивният ми самолет трябва вече да е презареден. Време е да се връщам в Мексико и да се захващам с организирането на тази операция.

В очите на Пол се появи уважение към находчивостта и изобретателността, която брат му бе проявил в разсъжденията си.

— Щом бъде притиснато до стената, американското правителство няма да има друг избор, освен да преговаря. Това ми харесва.

— Несъмнено най-голямото нашествие на хора, което ще нахлуе в Съединените щати след британците по времето на Революцията — каза Робърт. — На мен това ми харесва още повече.

Те започнаха да прииждат с хиляди през първия ден и с десетки хиляди през следващите. От цялата територия на северно Мексико, вдъхновени от пламенните речи на Топилцин, запристигаха хора, кой с кола, кой с претъпкани автобуси и камиони. Мнозина извървяха пеш дългото разстояние до потъналия в прах Мигел Алеман, който се намираше на отвъдния бряг срещу Рома. Асфалтовите шосета от Монтерей, Тампико и Мексико Сити бяха задръстени от дълги върволици превозни средства.

Президентът Де Лоренцо се опита да спре лавината от хора, която се бе устремила към границата. Той вдигна по тревога мексиканските въоръжени сили и им заповяда да блокират пътищата. Със същия успех военните можеха да се опитат да спрат бушуващо наводнение. Един взвод войници, пред опасността да бъдат пометени от човешката вълна в едно от предградията на Гваделупа, откриха огън срещу тълпата и убиха петдесет и четири души, повечето от тях жени и деца.

Неволно президентът Де Лоренцо бе дал силен коз в ръцете на Топилцин. Робърт Капестер се бе надявал точно на такъв вид реакция от негова страна. В Мексико Сити избухнаха безредици и Де Лоренцо осъзна, че трябваше или да отстъпи, или да се изправи пред опасността от повсеместни вълнения, които да запалят искрата на една евентуална революция. Той изпрати съобщение до Белия дом, в което поднасяше искрените си съжаления за това, че не е успял да спре надигащите се маси, след което върна в казармите армейските подразделения, много войници от които дезертираха и се присъединиха към похода.

След като падна и последното препятствие по пътя им, неудържимите тълпи се отправиха като огромен мравуняк към Рио Гранде.

Наестите от фамилията Капестер професионални организатори и последователите на Топилцин-Капестер издигнаха палатков лагер на площ от пет квадратни километра. Те построиха походни кухни и

организираха изхранването на пришълците. С камиони докараха санитарни възли и ги сглобиха на място. Нищо не беше пропуснато. Мнозина от бедните, които бяха наводнили района, никога не бяха живели така охолно и не бяха се хранили до насита както сега. Само облаците прах и отпадните газове от дизеловите двигатели не можеха да бъдат контролирани.

По протежение на мексиканския бряг се появиха знамена, върху които бяха изписани на ръка следните гръмки призови: „Върнете ни земята на нашите прадеди“, „Античните предмети принадлежат на Мексико“, „САЩ откраднаха нашата земя“. Те скандираха лозунгите на английски, испански и нахуатл. Топилцин се движеше между масите и с пламенна реторика ги възбуждаше до лудост, рядко виждана извън Иран.

Телевизионните новинарски екипи имаха изключително успешен ден. Те заснеха на лента пъстрата демонстрация в цялото ѝ многообразие. Бяха пристигнали две дузини подвижни телевизионни станции. От тях по земята тръгваха плетеница виещи се кабели и стигаха до камерите, които бяха поставени върху триножници на хълма край реката. Обективите им бяха насочени към отсрещния бряг, като не спираха да се въртят и да снимат събиращото от единия до другия му край.

Нищо неподозиращите кореспонденти, които обикаляха из тълпите, не знаеха, че селските семейства, които те интервюираха, бяха умело внедрени и подгответи агенти. В повечето случаи простите хорица, с дрипави и окъсани дрешки, бяха опитни актьори, които говореха свободно английски. Те обаче отговаряха на въпросите със силен акцент, като се запъваша в търсене на правилната дума. Когато техните сълзливи призови за получаване на постоянно жителство в Калифорния, Аризона, Ню Мексико и Тексас бяха показани по вечерните новинарски емисии и на телевизионните дискусии на следващата сутрин, те предизвикаха вълна на сантиментална подкрепа от цялата нация.

Единствените хора, които стояха непоклатимо на своя пост, без да трепнат от надвисналата опасност, бяха границите патрули на Съединените щати. До този момент заплахата от масирано нахлуване бе само един кошмар. Сега обаче те щяха да бъдат свидетели на събъдането на техните най-лоши страхове.

Граничните патрули рядко приягваха до употреба на огнестрелно оръжие. Те се отнасяха хуманно към нелегалните емигранти и зачитаха техните човешки права, преди да ги върнат обратно в тяхната държава. От техните постове се виждаха смътните очертания на подразделенията на американските въоръжени сили, които бяха заети позиции по протежение на американския бряг на реката и отдалеч приличаха на големи мравки. Единствената опасност от кръвопролитие според тях идваше от дългата редица автоматични оръжия и двадесетте танка, чиито смъртоносни оръдия бяха насочени към Мексико.

Армейските подразделения бяха съставени от млади и боеспособни войници, но те бяха обучени да се сражават с враг, който отвръща на удара им. Тук обаче срещу тях се бе надигнала вълна от цивилни граждани, която внасяше смут и объркане във войнишките души.

Техният командир, бригадният генерал Къртис Чандлър, бе барикадирал моста с танкове и бронирани коли, но Топилцин бе предвидил такова развитие на нещата. Брегът на реката бе претрупан с малки лодки от всякакъв вид, дървени салове и вътрешни гуми от камиони, събиращи в околовръст от двеста мили. Имаше и малки мостчета, изплетени от въжета, които бяха опънати на земята и завързани към лодките от първата вълна, с които те щяха да бъдат пренесени през реката и завързани на отсрещната страна.

Оценката на военните разузнавачи на генерал Чандлър бе, че първата вълна ще наброява около двадесет хиляди души, преди флотилията да се върне, да натовари и пренесе втората. За броя на хората, които щяха да преплават реката, генералът можеше само да гадае. Една от неговите агентки бе успяла да се доближи до ремаркето, което се използваше за столова от помощниците на Топилцин и съобщи, че началото на атаката ще бъде дадено късно вечерта, след като ацтекският месия докара своите последователи до състояние на фанатично безумие с пламенната си реторика. Но тя не бе успяла да научи точно коя вечер.

Чандлър бе изкаран три мандата във Виетнам. Той знаеше от първа ръка какво означаваше да се убиват фанатизирани млади жени и момчета, които налитаха върху тях без предупреждение от джунглата.

Той даде заповед да се стреля над главите на хората, когато тълпата тръгне да преминава реката.

Ако предупредителният преграден огън не ги спреше — Чандлър бе войник, който щеше да изпълни дълга си безпрекословно. Ако му бъдеше наредено, той щеше да използва силите под негово командване, за да отблъсне мирното нашествие без оглед на пролятата кръв.

Пит стоеше на слънчевата тераса, която се намираше на втория етаж над магазина на Сам и се взираше през един телескоп, който тексасецът използваше, за да наблюдава звездите. Сънцето бе залязло зад гребена от хълмове на запад и над реката падаше здрач. От другата страна на Рио Гранде грижливо подгответият спектакъл тепърва щеше да започне. Запалени бяха десетки разноцветни прожектори. Някои от тях започнаха да шарят из небето, други осветиха една висока кула, която бе издигната в центъра на града.

Пит фокусира телескопа и увеличи изображението на малката фигурка, която носеше бяла роба до коленете и пъстра шапка и бе застанала на тясна площадка на върха на кулата. Като гледаше вдигнатите й ръце, които правеха резки и красноречиви жестове, Пит прецени, че човекът, към когото бяха отправени всички погледи, произнасяше пламенна реч.

— Чудя се кой ли е онзи тип със странния костюм, който подстрекава местните жители?

Сандекър бе седнал до Лили и разглеждаше подземните профили, които бяха получили при изследването. При въпроса на Пит той вдигна глава.

— Вероятно онзи мошеник Топилцин — изсумтя той.

— Той може да хипнотизира тълпа и от най-ревностните евангелисти.

— Има ли признания, че те ще се опитат да прекосят реката тази вечер? — попита Лили.

Пит отлепи очи от телескопа и се облегна назад.

— Работата им по подготовката на флотилията върви с пълна парса, но се съмнявам дали ще бъдат готови за това в близките четиридесет и осем часа. Топилцин няма да тръгне в настъпление,

преди да е сигурен, че не е главна тема в новинарските емисии по целия свят.

— Топилцин е псевдоним — информира го Сандекър. — Истинското му име е Робърт Капестер.

— Вдигнал е голям шум около себе си.

Сандекър вдигна нагоре палеца и показалеца си, като оставил един инч разстояние между тях.

— Толкова остава на Капестер, за да вземе властта в Мексико.

— Ако мога да съдя по мащаба на сбогището от другата страна на реката, той иска да заграби и целия американски югозапад.

Лили се изправи и се протегна.

— До гуша ми дойде да седя тук. Ние вършим цялата работа, а военните инженери обират славата. Това, че не ни позволяват да наблюдаваме изкопните работи и не ни допускат до имота на Сам аз намирам за много невъзпитано от тяхна страна.

Пит и Сандекър се усмихнаха на типично женския начин, по който Лили бе подбрала думите си.

— Аз бих използвал малко по-силна дума от „невъзпитано“ — каза адмиралът.

Лили нервно загриза върха на писалката си.

— Защо нямаме вест от сенатора? Той трябваше да се обади досега.

— Не знам защо — отвърна Сандекър. — Всичкото, което ми каза, след като му обясних плана на Дърк, бе, че ще се помъчи по някакъв начин да постигне споразумение.

— Така ми се иска да знаехме как се развиват работите там — прошепна Лили.

На стълбите, които водеха към терасата, се появи Тринити с престилка на кръста.

— Някой да желае ястие с прочутото чили на Тринити?

Лили го погледна неспокойно.

— Много ли е лютото?

— Моя малка лейди, аз мога да го пригответя нежно като бяла ружа за твоя стомах или огнено лютото като киселина от батерия. Ще го пригответя по твой вкус.

— Ще се спра на бялата ружа — реши без колебание Лили.

Преди Пит и Сандекър да успеят да дадат поръчката си, Тринити се обърна и се загледа през здрача във върволицата фарове, които приближаваха по пътя.

— Трябва да е още един военен конвой — съобщи той. — Откакто онзи генерал заварди пътищата и пренасочи цялото движение на север, насам не са идвали нито коли, нито камиони.

След малко те преbroиха пет камиона, водени от един хамър, превозното средство, което замести издръжливите джипове. Камионът, с който завършваше колоната, теглеше едно ремарке, в което имаше машина, покрита с платнище. Конвоят не се отби от пътя, за да тръгне към лагера на инженерите под хълма Гонгора, нито продължи към Рома, както се очакваше. Камионите последваха хамъра в отбивката към Римската аrena на Сам и спряха между бензиновите колонки и магазина. Пътниците слязоха от хамъра и се огледаха.

Пит веднага разпозна три лица. Двама от мъжете бяха в униформа, докато третият носеше пуловер и дънки. Пит прекрачи внимателно през парапета и се провеси надолу, докато краката му не се озоваха само на няколко фута над земята. След това се пусна и се приземи току под носа им, като леко изохка от внезапната болка, която прониза ранения му крак. Посетителите се сепнаха от неговото внезапно появяване, както и той беше изненадан от тяхното.

— Ти пък откъде се изтърси? — попита Ал Джордино, ухилен до уши. Той изглеждаше блед на светлината на фаровете и ръката му висеше на една превръзка от рамото, но шеговитото му настроение не бе го напуснало и за миг.

— Тъкмо се канех да те попитам същото.

Полковник Холис пристъпи напред.

— Не предполагах, че ще се срещнем отново толкова скоро.

— Нито пък аз — добави майор Дилинджър.

Пит почувства как го облива вълна на огромно облекчение, когато сграбчи протегнатите им ръце.

— Твърде слабо е да се каже, че само се радвам да ви видя. Как се озовахте тук?

— Баща ти успя с присъщото му красноречие да убеди обединените началник-щабове — обясни Холис. — Едва бях приключил с доклада по мисията „Лейди Фламбъро“, когато пристигна заповед да събера и натоваря хората си на камиони и да дойда по най-

бързия начин тук, като използвам само черни пътища. Всичко се пази в дълбока тайна. Казаха ми, че командащият военните подразделения тук не знае нищо за нашата мисия и ще научи за нея едва след като му докладвам.

— Генерал Чандлър — каза Пит.

— Да, твърдият като стомана Чандлър. Служих при него в НАТО преди осем години. Все още той смята, че войните се печелят само със силата на оръжието. Значи на него се е паднала мръсната работа да изиграе ролята на Хораций, като защитава моста.

— Какви са заповедите ви? — попита Пит.

— Да окажем помощ на теб и доктор Шарп в работата ви по проекта, какъвто и да е той. Адмирал Сандекър ще осигурява праяката линия до сенатора и Пентагона. Това май е всичко, което знам.

— Не споменаха ли Белия дом?

— Няма нищо черно на бяло.

Той се обрна, тъй като Лили и адмиралът, които бяха предпочели по-дългия път по вътрешните стълби, се втурнаха навън от входната врата. Докато Лили прегръща Джордино, а Дилинджър се представяше на Сандекър, Холис дръпна Пит настрани.

— Какво, по дяволите, става тук? — промърмори той. — Да не би да е някакъв цирк?

Пит се ухили.

— Не знаеш колко си близо до истината.

— Къде е мястото на моите специални сили?

— Когато започне безплатното шоу — каза Пит, като стана напълно сериозен, — твоята задача е да вдигнеш във въздуха сцената.

Изкопната машина, която Силите за специални операции бяха докарали от Вирджиния, бе огромна. Широките гъсенични вериги придвижиха масивното й туловоище до мястото, което Лили бе отбелязала с едно от малките маркерни флагчета. След десетина минути обучение и практика, Пит запомни функциите на лостовете и започна сам да работи със стоманеното чудовище. Той вдигна във въздуха широката два метра и половина кофа, след което я заби в твърдата земя като огромен нокът на хищна птица. Чу се силно дрънчене на метал.

За по-малко от час върху обратната страна на хълма бе изкопан трап, дълбок шест метра и дълъг двадесет. Точно на този етап от изкопните работи, като подскачаше и заобикаляше ниските храсти, към тях започна да се приближава един „Блейзър“, щабна кола с четвorno предаване, зад чиято прашна дира се тътреше един камион с войници.

Колелата не бяха още спрели, когато от нея изскочи един капитан. Той застана изпъчено, сякаш бе гълтнал бастун. В очите му се четеше решителността на човек, който поставя военната дисциплина над всичко и изпълнява безпрекословно всички дадени му заповеди и нареджания.

— Влизането тук е забранено — отсече той. — Лично аз ви предупредих преди два дена да не правите опит да влизате тук отново. Сега трябва да си приберете машината и да напуснете незабавно района.

Пит невъзмутимо слезе от седалката си и се загледа в дъното на изкопа, сякаш офицерът не съществуваше.

Лицето на капитана почервена и той изляя на сержанта си:

— Сержант О’Хара, подгответе хората си да изведат тези цивилни от района.

Пит се обърна бавно и се усмихна приветливо.

— Съжалявам, но от тук не мърдаме.

Капитанът му отвърна с усмивка, с която спокойно можеше да изпепели човек.

— Имате три минути, за да напуснете и да вземете изкопната машина със себе си.

— Не искате ли да видите документите, които узаконяват присъствието ни тук?

— Само ако са подписани от генерал Чандлър. В противен случай си губите напразно времето.

— Те идват от по-висшестоящо място от вашия генерал.

— Имате три минути — каза категорично капитанът. — След това ще ви изведа оттук със сила.

Лили, Джордино и адмиралът, които бяха седнали на сянка в джипа, взет назаем от Сам, слязоха и се приближиха, за да погледнат отблизо представлението. Лили бе само по една горница без гръб и пътно прилепнали къси панталони. Тя закрачи дръзко напред-назад пред редицата строени войници.

Жени, които никога не са обикаляли улиците като проститутки, не могат да имитират успешно онази походка със съблазнителното поклащане на бедрата. Те преиграват и стигат до границата на комичното. Лили не правеше изключение, но на войниците не им пушкаше от това. Те погльщаха представлението ѝ с жадни очи.

Пит започна да се ядосва. Той мразеше надутите празноглавци.

— Капитане, вие имате само дванадесет души. Дванадесет инженера с по-малко от сто часа бойна подготовка. А аз имам зад гърба си подкрепление от четиридесет души, всеки двама от които биха могли с голи ръце да унищожат целия ви отряд за по-малко от тридесет секунди. Аз не ви моля, а ви нареждам да се оттеглите.

Капитанът се завъртя небрежно на триста градуса, но единственото, което видя, освен Пит, бе Лили, която пристъпваше съблазнително пред строените войници, адмирал Сандекър, който пускаше равнодушно дим от една голяма пура и един човек с превързана ръка, когото не бе забелязал преди. Двамата се бяха облегнали на джипа така, сякаш бяха полуздрямали.

Той хвърли един бърз поглед към Пит, но очите на последния не издаваха и следа от вълнение. Тогава капитанът посочи напред с ръка.

— Сержант, изкарайте тези хора по най-бързия начин от тук.

Преди хората му да направят и две крачки, пред тях като с вълшебна пръчица изникна полковник Холис. Цветовете на камуфлажната му бойна униформа, както и намазаните му с тъмна боя

лице и ръце, чийто цвят наподобяваше този на греста, бяха почти като тези на околните храсти. Макар че стоеше на по-малко от пет метра разстояние, той така се сливаше с храстите около себе си, че почти не се виждаше.

— Проблем ли имаме? — Холис попита капитана с почти същата дружелюбност, с каквато една гърмяща змия би погледнала плячката си.

Ченето на капитана увисна и хората му замръзнаха по местата си. Той пристъпи няколко крачки напред и заоглежда по- внимателно Холис, но не видя никакви отличителни знаци, които да подскажат ранга му.

— Кой сте вие? — изломоти той. — От кое подразделение сте?

— Полковник Мортън Холис, Сили за специални операции.

— Капитан Луис Кранстън, сър, Четиристотин осемдесет и шести инженерен батальон.

Отдадоха си взаимно чест. Холис кимна към редицата инженери, които държаха автоматичните си оръжия насочени към тях.

— Мисля, че може да дадете „свободно“ на хората си.

Кранстън не знаеше как да постъпи с непознатия полковник, който се беше появил сякаш от нищото.

— Мога ли да попитам, полковник, какво прави тук един офицер от Силите за специални операции?

— Грижа се тези хора да имат възможност безпрепятствено да извършат едно археологическо изследване.

— Трябва да ви напомня, сър, че това е военна зона и влизането на цивилни в нея е забранено.

— Какво ще кажете, ако ви съобщя, че те са получили разрешение да бъдат тук?

— Съжалявам, полковник. Аз съм на директно подчинение на генерал Чандлър. Той бе ясен и категоричен. Нито един човек, а това се отнася и за вас, сър, който не е от състава на батальона, няма право да влиза...

— Трябва ли да разбирам, че вие се каните да изхвърлите също така и мен?

— Ако не можете да ми представите заповед подписана от генерал Чандлър за вашето присъствие — отвърна нервно Кранстън, — аз ще изпълня неговата заповед.

— Капитане, няма да получите никакъв медал за тази ваша твърдоглавост. Мисля, че ще е по-добре да преразгледате становището си.

Кранстън знаеше много добре, че полковникът си играеше с него като с малка играчка и това никак не му се понрави.

— Моля, без неприятности, полковник.

— Натоварете хората си и се върнете в базата. Избийте всякааква мисъл от главата си, че можете да се върнете тук.

Този диалог доставяше голямо удоволствие на Пит, който с неохота се обърна и слезе долу в изкопа. Там той започна да човърка в пръстта по дъното. Джордино и Сандекър лениво се приближиха до ръба и започнаха да го наблюдават.

Кранстън се колебаеше. Той бе с по-нисък чин, но заповедта, която бе получил, бе повече от ясна. Той реши да отстоява позицията си. Генерал Чандлър щеше да го подкрепи, ако се стигнеше до разследване.

Но преди да успее да заповядва на хората си да очистят района, Холис извади една свирка от джоба си и изsviri пронизително два пъти.

Подобно на призраци, които се надигат от гробовете в някой филм на ужасите, околните храсти оживяха и от тях внезапно излязоха четиридесет фигури, които приличаха повече на шубраци, отколкото на хора и обградиха в широк кръг капитан Кранстън и неговите хора.

Очите на Холис загледаха свирепо.

— Само един знак от мен и е свършено с вас.

— Ти ли свирна, шефе? — попита един храст, чийто глас приличаше на този на Дилинджър.

Самоувереността на Кранстън се стопи.

— Аз... трябва да докладвам за това... на генерал Чандлър — запъна се той.

— Направи го — каза студено Холис. — Можеш също да му съобщиш, че моите заповеди идват от генерал Клейтън Меткалф, началник на обединените началник-щабове. Може да се свържете с Пентагона и да проверите. Тези хора, както и моят отряд не са пристигнали тук с цел да пречат на вашите изкопни работи на хълма Гонгора или да се месят в операциите на генерала по протежение на реката. Нашата задача е да намерим и запазим древните предмети от

римско време, които може да са останали на повърхността, преди те да бъдат изгубени или откраднати. Разбрано ли е, капитане?

— Да, сър — отвърна Кранстън, като се вглеждаше неспокойно в изпълнените с решителност мъже, чиито лица изглеждаха страховити под камуфлажния им грим.

— Открих още един! — извика Пит някъде изпод земята.

Сандекър развълнувано махна с ръка на всички да дойдат до изкопа.

— Намерил е нещо.

Конфронтацията бе тутакси забравена и инженерите заедно с хората от ССО се струпаха около ръба на изкопа. Пит бе застанал на четири крака и избърсваше пръстта от един дълъг метален предмет.

След няколко минути той го освободи от пръстта и го подаде много внимателно нагоре към Лили.

От шеговитото ѝ поведение на съблазнителка не бе останало и следа. Тя започна съсредоточено да изследва древната реликва.

— Меч от четвърти век с явен римски произход — съобщи тя. — Почти напълно запазен с незначителна корозия.

— Може ли? — попита Холис.

Тя му го подаде и той нежно обгърна с пръсти дръжката, след което вдигна острието над главата си.

— Само като си помисли човек — прошепна той с благоговение, — че последният човек, който е държал този меч е бил римски легионер!

След това той го подаде с изящен жест на Кранстън.

— Какво ще кажеш да се сражаваш с това, вместо с автоматично огнестрелно оръжие?

— Във всички случаи бих предпочел куршум — отвърна замислено Кранстън — пред перспективата да бъда накълцан на ситни парчета.

Веднага щом инженерите се отправиха по краткия път обратно към лагера си, Пит се обърна към Холис.

— Моите поздравления за маскировката ви. Успях да забележа само трима души от целия ви отряд.

— Беше много тайнствено — каза Лили. — Знаех, че сте наоколо, но не можех да видя.

Холис изглеждаше смутен донемайкъде.

— Опитът, който имаме, се състои главно в укриване в джунгла или гора. Сега имахме възможността да проведем едно успешно занятие по укриване в полугола местност.

— Отлично свършена работа — добави Сандекър, като яко раздруса ръката на Холис.

— Да се надяваме, че генерал Чандлър ще се хване на доклада на любезния капитан — каза Джордино.

— Ако въобще си направи труда да го изслуша — отвърна Пит.

— Най-спешната задача, която стои сега пред генерала, е да осути нахлуването на половин милион чужденци през границата и да им попречи да сложат ръка върху знанията и предметите на изкуството на Библиотеката. Той няма време да се разправя с нас.

— Ами римския меч? — попита Холис, като го вдигна.

— Ще го върнем обратно в музейната колекция на Сам.

Холис погледна към Пит.

— Не го ли откри в изкопа?

— Не.

— Ти май си падаш по копаенето на дупки?

Пит не показва с нищо, че е чул Холис. Той измина краткото разстояние до върха на хълма и погледна надолу по склона към Мексико. Палатковият град се бе увеличил двойно в сравнение с предишния ден. Утре вечер, помисли си той. Топилцин ще отприщи бента на човешката вълна утре вечер. Той се обърна наляво и погледна нагоре към малко по-високия хълм Гонгора.

Военните инженери копаеха точно там, където Лили бе забола маркировъчните колове преди четири дни. Те правеха два отделни изкопа. Единият бе с формата на тунел, чийто свод бе укрепен с опори. Другият представляваше открита мина — издълбан кратер в склона на хълма. Работата вървеше бавно, тъй като генерал Чандлър бе изтеглил повечето от инженерите да помогнат в отбраната на границата.

Пит се обърна и се спусна обратно по склона. Приближи се до Холис.

— Кой е най-добрият ти специалист по подрывна дейност?

— Майор Дилинджър е един от най-добрите специалисти по взривни вещества в армията.

— Ще ми трябват около двеста килограма нитроглицеринов гел

Холис го изгледа с истинска изненада.

— Двеста килограма С-6? Десет килограма могат да извадят от строя боен кораб. Имаш ли си представа какво искаш? Сместа нитрогел може да се взриви при удар.

— Също и няколко прожектора — продължи невъзмутимо Пит.

— Можем да ги заемем от някоя рок група. Прожектори, мигащи светлини, както и аудио усилватели, които могат да ти спускат тъпанчето.

След това той се обърна към Лили.

— Ще оставя на теб да намериш един дърводелец, който може да скове една кутия.

— Боже мой, защо искаш всичко това? — попита Лили с широко отворени очи от любопитство.

— По-добре е да не питаш — простена Джордино.

— По-късно ще обясня — уклончиво отвърна Пит.

— Звучи ми налудничаво — каза Лили, без да разбира нищо.

Тя бе права само наполовина, помисли си Пит. Планът му бе два пъти по-налудничав от всичко, което тя би могла някога да си представи. Но той не искаше да го разкрие. Държеше всички в неведение. Не смяташе, че е дошъл моментът да им каже, че възнамерява да се появи като главно действащо лице на сцената.

Зеленото волво с табелка „Такси“ спря пред портала на вилата на Язид в околностите на Александрия. Египетските военни постове, които бяха поставени там по личната заповед на президента Хасан, замръзнаха по местата си и застанаха нащрек, тъй като таксито бе спряло, но от него не излизаше никой.

Амар седеше на задната седалка. Очите и челюстта му бяха скрити под дебели превръзки. Той носеше синя копринена роба и малка червена чалма. Единственото медицинско лечение, което бе получил след бягството си от остров Санта Инес, бе по време на една двучасова визита при един хирург в тесните улички на крайните квартали на Буенос Айрес, преди да наеме един частен реактивен самолет, с който прелетя океана и кацна на малкото летище извън града.

Той вече не чуваше болка в празните кухини на очите си. Болкоуспокояващите лекарства се бяха погрижили за това. Мъчително беше единствено да говори през разбитата си челюст. Въпреки това той изпитваше странно спокойствие. Умът му функционираше със същата безмилостна ефективност, както преди.

— Пристигнахме — обади се Ибн от мястото на шофьора.

Амар мислено си представи вилата на Язид. Пред него изникнаха и най-малките подробности от нея, сякаш я виждаше в действителност.

— Знам — каза просто той.

— Не си длъжен да правиш това, Сюлейман Азис.

— Всичките ми надежди и страхове останаха зад гърба ми. — Амар говореше бавно, като се бореше с болката от произнасянето на всяка сричка. — Това е волята на Аллах.

Ибн се извърна и слезе от мястото си зад волана, отвори задната врата и помогна на Амар да излезе. Поведе го нагоре по алеята и го обърна с лице към портала, който се охраняваше от въоръжените до зъби пазачи.

— Порталът е на пет метра пред теб — колебливо заговори Ибн, като едва сдържаше вълнението в гласа си. Той нежно прегърна Амар.

— Сбогом, Сюлейман Азис. Ще ми липсваш.

— Изпълни обещанието си, мой верни приятелю, и ние ще се срещнем отново в градините на Аллах.

Иbn се обърна бързо и закрачи обратно към колата. Амар остана неподвижен, докато и последният шум от колата не загълхна в далечината. След това той се приближи до портала.

— Спри на място, слепецо — заповяда пазачът.

— Дошъл съм на гости на моя племенник, Ахмад Язид — каза Амар.

Пазачът кимна на колегата си. Той изчезна в един малък офис и се върна с малка папка в ръка, която съдържаше двадесетина имена.

— Чично, казваш. Името ти?

Амар изпитваше удоволствие от последното си превъплъщение в друга личност. Той бе съbral един свой стар дълг от един полковник в Министерството на от branата на Абу Хамид и бе получил списъка с имената на тези, които имаха право да посещават вилата на Язид. Той избра един човек, с който те не можеха да влязат незабавно във връзка.

— Мустафа Махфуз.

— Името ти е в списъка, добре. Представи документите си за самоличност.

Пазачът разгледа фалшифицираните документи на Амар и напразно се опита да сравни снимката с лицето му, скрито под дебели превръзки.

— Какво се е случило с лицето ти?

— Бомбата в колата, която експлодира на базара в Ал Мансура. Бях ранен от летящи отломки.

— Твърде лошо — каза неискрено пазачът. — Можеш да обвиниш племенника си за това. Бомбата бе взривена от негови последователи.

Пазачът махна с ръка към подчинения си.

— Ако мине през металния детектор, заведи го до къщата.

Амар вдигна ръце като за обиск.

— Не е необходимо да те претърсваме, Махфуз. Ако носиш оръжие, машината ще го открие.

Металният детектор не откри нищо и не даде звуков сигнал.

Ето я и входната врата, злорадстваше Амар, докато пазачът от египетските сили за сигурност го водеше нагоре по стъпалата към нея.

Този път не се наложи да се прокрадва през странични входове. Така му се искаше да може да види изражението на Язид, когато двамата се срещнаха.

Той бе въведен, както схвана от кънтящите стъпки на ботушите на пазача, в едно голямо преддверие. Помогнаха му да седне на една каменна пейка.

— Чакай тук.

Амар дочу как пазачът, преди да се върне обратно към портала, изломоти нещо неразбрано на някого. Той бе оставен сам в тишината за няколко минути, след това дочу приближаващи се стъпки, последвани от презрителен глас.

— Вие сте Мустафа Махфуз?

Амар моментално разпозна гласа.

— Да — отвърна небрежно той, — аз познавам ли ви?

— Не сме се срещали. Аз съм Халид Фавзи и оглавявам революционния съвет на Ахмад.

— Чувал съм хубави работи за вас.

Наглият глупак, помисли си Амар. Сега няма да може да ме познае под дебелите превръзки, нито по дрезгавия ми стържещ глас.

— Наистина е чест да се срещна с вас.

— Да вървим — каза Фавзи, като хвана Амар за ръката. — Ще ви заведа при Ахмад. Той смяташе, че още не сте се върнал от Дамаск, където ви бе изпратил на специална мисия. Струва ми се, че той не знае за това, че сте пострадали.

— Резултат от опит за убийство преди три дни — искусно изльга Амар. — Едва тази сутрин излязох от болницата и долетях директно тук, за да информирам лично Ахмад.

— Ахмад ще остане доволен, като чуе за вашата лоялност. Той ще бъде също така много опечален от вашите рани. За нещастие, не сте избрали подходящ час за посещението си.

— Не мога да се срещна с него?

— Той е на молитва — отвърна кратко Фавзи.

Въпреки болката си, Амар едва се сдържа да не се изсмее. Той постепенно започна да чувства нечие друго присъствие в стаята.

— Много е важно той да ме приеме.

— Можете да говорите свободно с мен, Мустафа Махфуз. — Името бе произнесено със силен сарказъм. — Аз ще му предам вашето

съобщение.

— Кажете на Ахмад, че се отнася за неговия съюзник.

— Кой? — попита Фавзи. — Какъв съюзник?

— Топилцин.

Името като че ли остана да виси във въздуха безкрайно дълго. Тишината стана напрегната. И тогава тя бе нарушена от друг глас.

— Трябаше да останеш и да умреш на острова, Сюлейман Азис — каза Ахмад Язид със заплашителен тон.

Самообладанието на Амар не го напусна. Той бе успял да запази целия си гений и да съхрани сетните си сили, за да посрещне този момент. Не смяташе просто да стои и да чака смъртта. Той щеше да пристъпи напред и да я прегърне. Не можеше да си представи, че ще трябва да изживее живота си обезобразен и в пълен мрак. Единственото избавление за него бе отмъщението.

— Не можех да умра, без да застана за последен път в твоето всеопрощаващо присъствие.

— Спести си тези врели-некипели и свали глупавите превръзки. Губиш финеса си. Твоето непохватно имитиране на Махфуз бе твърде посредствено за човек с твоите способности.

Амар не отговори. Той бавно разви бинтовете, докато краищата им не паднаха на земята.

Язид шумно си пое дъх, когато видя ужасно обезобразеното лице на Амар. Във вените на Фавзи течеше садистична кръв — той се взря в Амар с перверзното вълнение на човек, който изпитва радост от вида на човешкото страдание.

— Възнаграждението ми за моята служба — бавно каза Амар със стържещ глас.

— Как така остана жив? — попита Язид с глас, треперещ от вълнение.

— Моят верен приятел Ибн ме скри от американските специални сили и така прекарахме два дни, докато той не направи сал от плаващи трупи. След десет часа носеше по течението и усърдно гребане, по волята на Аллах ние бяхме спасени от един чилийски риболовен кораб, който ни оставил на брега близо до едно малко летище в Пуерто Уилямс. Откраднахме един самолет и отлетяхме за Буенос Айрес, където наех друг реактивен самолет, който ни докара в Египет.

— Смъртта не идва лесно при теб — измърмори Язид.

— Съзnavаш ясно, че с идването тук ти си подписал смъртната си присъда — замърка Фавзи, изпълнен с очакване.

— Не очаквах друго.

— Сюлейман Азис Амар — каза Язид с нотка на тъга в гласа си.

— Най-великият политически убиец на своето време, който всяващето страх и респект в ЦРУ и КГБ, организаторът и изпълнителят на най-съвършените убийства, които някога са били извършвани. Само като си помисли човек, че ти ще завършиш живота си на улицата като мръсен и трогателен просяк.

— Какво говориш, Ахмад? — попита изненадан Фавзи.

— Амар практически е мъртъв — отвращението на Язид бавно се превръща в задоволство. — Нашите финансови експерти ще направят необходимото неговите богатства и инвестиции да преминат в мои ръце. След това той ще бъде изгонен на улицата, като ще бъде охраняван двадесет и четири часа в денонощието, за да бъдем сигурни, че ще остане в бордите. До края на дните си той ще трябва да проси по улиците, за да оживее. Това е далеч по-лошо от една бърза смърт.

— Вие ще наредите да ме убият, когато ви кажа това, за което дойдох — разприказва се Амар.

— Целият съм в слух — каза нетърпеливо Амар.

— Продиктувах един подробен доклад от тридесет и две страници за аферата „Лейди Фламбъро“. Всички имена, разговори, часове и дати, бяха грижливо описани. В доклада има всичко, абсолютно всичко, включително наблюденията ми върху ролята на мексиканците в операцията и моето мнение за връзката между теб и Топилцин. В момента разузнавателните служби на шест държави, както и журналистите от новинарските медии четат копия от доклада ми. Каквото и да направиш с мен, Ахмад, трябва да знаеш, че с теб е свършено.

Той не успя да довърши изречението си. Остра болка проряза главата му и долната му челюст увисна безпомощно. С почервеняло от гняв лице и със скърцащи от злоба зъби, Фавзи бе ударил Амар с юмрука си. Ударът нямаше силата на добре планирана атака. Фавзи бе действал, без да мисли, неговата бурна реакция бе плод на пълната му загуба на самообладание. Ударът рикошира от едната страна на счупената челюст на Амар.

Човек в добро физическо състояние спокойно би издържал на този удар, но Амар се залюля и за малко да изгуби съзнание. Нежната зараснала тъкан около очите и челюстта му се разкъса и разтвори.

Той залитна назад, като се мъчеше слепешком да отбива с ръце побеснелите удари на Фавзи. Лицето му бе побеляло, по страните му шуртеше кръв, но той не спираше да се бори с едничката цел да прогони болката от съзнанието си.

— Спри! — извика Язид на Фавзи. — Не виждаш ли, че този човек сам ги търси смъртта? Той може би лъже, като се надява, че ние ще го убием тук и сега.

Амар успя да възвърне част от самообладанието си и определи посоката, от която идваше гласа на Язид и тежкото учестено дишане на побеснелия Фавзи.

Той протегна лявата си ръка и тръгна леко напред, докато не се увери, че е докоснал дясната ръка на Язид. След това я сграбчи и посегна светкавично зад врата си със свободната си ръка.

Ножът от въглероден композиционен материал бе пътно притиснат с бял лейкопласт в една лека вдълбнатина в горната част на гърба на Амар. Използван като помошно средство от подрывните оперативни агенти, той бе конструиран така, че да минава безпроблемно през метални детектори.

Амар разкъса лепенките на гърба си с тънкото, триъгълно острие, дълго осемнадесет сантиметра, издаде назад лакътя си като бутало, след което заби ножа в гърдите на Язид, малко под гръденния му кош.

Ударът бе със страхотна сила. Краката на самозванеца, представящ се за мюсюлмански революционер, се отделиха от земята. Очите на Пол Капестер се опулиха от ужас и шок. Единственият звук, който излезе от гърлото му бе едно дрезгаво клокочене.

— Сбогом, влечugo — каза Амар с грачещ глас през кървящата си уста.

След миг той издърпа навън острието и описа с него широка дъга към мястото, където чувстваше, че стои Фавзи. Ножът не бе предназначен за фронтална атака, но ръката му достигна лицето на Фавзи и той усети как острието разряза бузата му.

Амар знаеше, че Фавзи бе десничар и че винаги носеше пистолет, един стар деветмилиметров люгер, в кобур под лявата си

мишница. Той се хвърли срещу Фавзи, като се мъчеше слепешком да хване наглия фанатик, докато в същото време отново замахна с ножа.

Лишен от зрение, той закъсня.

Фавзи бе бързо извадил люгера. Той навсяде дулото в корема на Амар и изстреля два куршума, преди ножът да прониже сърцето му. Той изпусна пистолета и се хвана за гърдите. Залюля се и направи няколко крачи назад като гледаше със странен недоумяващ поглед ножа, който се подаваше под оствър ъгъл от гръдената му кост. Накрая той подбели очи и се строполи на пода само на метър от мястото, където бе паднал Капестер.

Бавно, много бавно Амар се свлече върху керамичните плоочки на пода и легна по гръб. Вече не чувстваше никаква болка. Пред него изплуваха истински видения, които той виждаше без очите си. Чувстваше как животът го напуска, сякаш отплава по-надолу по някакви поток.

Съдбата на Амар бе предрешена от мимолетната му среща с един човек. Пред него се появи образът на високия мъж със зелени очи и решителна усмивка. Внезапно го заля вълна от омраза и също толкова бързо го напусна. Дърк Пит — това име бе запечатано в дълбините на съзнанието му, които бавно потъваха в мрак.

Той почувства как над него се възцарява едно еуфорично задоволство. Последната му мисъл бе, че Ибн ще се погрижи за Пит. Тогава всички сметки щяха да бъдат разчистени...

Президентът седеше в кожено кресло и наблюдаваше четири телевизионни монитора. Три от тях бяха настроени да приемат основните телевизионни мрежи, докато четвъртият приемаше директно от един армейски комуникационен център, поместен в един военен камион в Рома. Той изглеждаше уморен, но лицето му бе съсредоточено. Очите му блестяха от напрежение и скачаха непрекъснато от монитор на монитор.

— Просто не мога да повярвам как е възможно толкова много хора да бъдат събрани на такова малко място — чудеше се той.

— Храната им е на привършване — каза Шилър, като четеше последния доклад на ЦРУ, пристигнал преди минута. — Трудно се намира вода за пие, а санитарните възли са задръстени.

— Ще бъде или довечера, или никога — уморено въздъхна Никълс.

Президентът попита:

— За какъв брой хора става въпрос?

— Компютърното преброяване на базата на въздушни снимки показва близо четиристотин тридесет и пет хиляди — отвърна Шилър.

— И те ще нахлюят през коридор широк по-малко от километър — каза мрачно Никълс.

— Мътните го взели тоя копелдак! — избухна президентът. — Не съзнава ли, че хиляди ще бъдат стъпкани или удавени още при преминаването на реката, или въобще не го е грижа за това?

— Повечето от тях са жени и деца — добави Никълс.

— Фамилията Капестер не са известни със своето милосърдие и добра воля — процеди през зъби Шилър.

— Все още не е късно да го премахнем.

Последната реплика бе от Мартин Броган, директора на ЦРУ.

— Убийството на Топилцин ще бъде равнозначно на убийството на Хитлер през 1930.

— При условие, че твоят наемник успее да се доближи достатъчно близо до него — отбеляза Никълс. — Освен това той после

ще бъде унищожен от тълпата.

— Имах предвид изстрел с мощно оръжие от четиристотин метра.

Шилър поклати глава.

— Това не е практично решение. Този изстрел може да бъде произведен единствено от възвищението, което се намира на нашия бряг на реката. Мексиканците веднага ще разберат кой стои зад всичко това. Тогава нещата наистина могат да приемат лош обрат. Вместо мирно шествие, войниците на генерал Чандлър ще имат насреща си побесняла тълпа от хора, които ще щурмуват Рома, като използват за оръжие всичко, до което могат да се докопат — пушки, ножове, камъни, бутилки. Тогава вече ще бъдем изправени пред истинска война.

— Съгласен съм с това — каза Никълс. — Генерал Чандлър няма да има друг избор, освен да отвърне с цялата мощ на оръжията си, за да спаси хората си и американските граждани в района.

В израз на безсилие, президентът удари с юмрук по облегалката на креслото си.

— Нищо ли не можем да направим, за да предотвратим масовото клане?

— Както и да го погледнем — отвърна Никълс, — контратата винаги остава у нас.

— Може би трябва да пратим всичко по дяволите и да предадем съкровището на Александрийската библиотека на президента Де Лоренцо. Трябва да направим всичко възможно то да не попадне в мръсните ръце на Топилцин.

— Безсмислен жест — каза Броган. — Топилцин използва древните предмети само като претекст, за да оправдае нашествието си. Нашите разузнавателни източници съобщават, че той планира подобни масови нахлувания на имигранти през Бая в Южна Калифорния и през границата до Ногалес в Аризона.

— Само ако можехме да спрем това безумие — измърмори президентът.

Един от четирите телефона иззвъня и Никълс вдигна слушалката.

— Генерал Чандлър, господин президент. Обажда се по един кодиран канал.

Президентът въздъхна дълбоко.

— Поне мога да погледна лицето на човека, на когото може да се наложи да заповядам да убие десетки хиляди хора.

Екранът на монитора угасна за момент, след което отново светна и показва главата и раменете на един мъж, който наблюдаваше петдесетте. Лицето му бе изпито, силно прошарената му коса не бе скрита под каска или шапка. Бръчките около сините му очи издаваха напрежението от последните няколко дни.

— Добро утро, генерале — поздрави го президентът. — Съжалявам, че не можеш да ни видиш, но тук при нас няма камера.

— Разбирам, господин президент.

— Каква е ситуацията?

— Току-що заваля силен дъжд, който се явява като дар божи за онези бедни хора. Те ще могат да попълнят запасите си от вода, прахът ще улегне, а вонята от тоалетните им вече започна да намалява.

— Има ли някакви провокации?

— Обичайните лозунги и знамена, но няма насилие.

— От това, което можете да видите, има ли признания на обезкуражаване на част от хората и има ли някои, които да са започнали да се завръщат по домовете си?

— Не, сър — отвърна Чандлър. — Ако има нещо, то е в обратната посока. Ентузиазмът им расте с всяка измината минута. Те смятат, че техният ацтекски месия е докарал дъжда, а и той се бие по гърдите, като ги убеждава в същото. Няколко групи католически свещеници обикаляха сред хората, като ги молеха да се върнат в лоното на тяхната църква и да се приберат по домовете си. Но негодниците на Топилцин на бърза ръка ги прогониха от града.

— Мартин Бrogан смята, че те ще тръгнат довечера.

— Моето разузнаване твърди същото. — Генералът се поколеба, преди да зададе съдбовния въпрос: — Има ли промяна в заповедта, господин президент? Все още ли трябва да ги спра на всяка цена?

— Да, генерале, докато не получиш друго нареждане от мен.

— Трябва да заявя, сър, че ме поставяте в много неудобно положение. Не мога да гарантирам, че ако заповядам на моите момчета да стрелят срещу жени и особено срещу деца, те ще се подчинят.

— Разбирам положението ти, генерале, и ти съчувствам, но ако не удържим фронта в Рома, милиони бедни мексиканци ще изтълкуват

това за отворена покана да нахлюят безпрепятствено в Съединените щати.

— Не мога да възразя на довода ви, господин президент, но ако открием масиран огън с най-модерни оръжия срещу половин милион души, набълскани един в друг до краен предел, историята ще ни обвини в извършване на престъпление срещу човечеството.

Думите на генерала напомниха на президента за ужасните нацистки престъпления и Нюрнбергския процес, но той бе твърд в отговора си.

— Колкото и да е отблъскаща тази мисъл, генерале — каза сериозно той, — последиците от бездействието са непредсказуеми. Моите експерти по националната сигурност прогнозират, че държавата ще бъде залята от истерична вълна на самосъхранение, която ще доведе до образуване на доброволни отряди, които ще се надигнат срещу потока от нелегални имигранти. Нито един мексикански американец няма да бъде спокоен. Бroat на жертвите и от двете страни може да придобие астрономически размери. Консервативните законодатели ще се надигнат и ще изискат Конгресът да обяви официално война на Мексико. Не искам и да мисля какво може да се случи по-нататък.

Всички присъстващи в стаята ясно виждаха как генералът бе объркан от противоречиви мисли и чувства. Когато той проговори обаче, гласът му бе тих и уверен.

— Най-почтително ви моля да поддържаме близка връзка до нашествието.

— Разбрано, генерале — съгласи се президентът. — След малко моите съветници по националната сигурност ще се присъединят към мен в Залата за кризисни ситуации.

— Благодаря ви, господин президент.

Лицето на генерал Чандлър изчезна и на негово място в близък план се появи изображението на един шлеп, поставен върху ролки. Стотина души направяха мишки и го теглеха с въжета към водата.

— Е, — каза Шилър, като клатеше глава, сякаш се чудеше на всичко това, — направихме всичко, което можахме, за да попречим на бомбата да избухне, но не успяхме да обезвредим взрывателя. Сега не ни остава нищо друго, освен да седим край нея, и да чакаме взривната вълна да ни помете.

Те тръгнаха един час след падането на мрака.

Мъже, жени и деца, някои от които една вървяха, всички носеха запалени свещи. Ниските облаци, които бавно се изнизваха след бурята, бяха обагрени в оранжево от огромния океан трепкащи пламъчета.

Като една огромна човешка вълна, мексиканците се надигнаха и тръгнаха към брега на реката. Гласовете им се чуха все по-близко и по-силно, като постепенно се обединяваха в мелодията на древна ацтекска песен. Тихите напеви скоро прераснаха в оглушителен многохиляден хор, който прелетя над реката и накара прозорците в Рома да задрънчат.

Бегълци от селата, градски бедняци, оставили своите бордеи от кал, колиби от вълнообразна ламарина и убежища от картонени кутии в потънали в мизерия селца или нездравословни предградия — всички се бяха надигнали като един. Те бяха наелектризиирани от обещанието на Топилицин за нов разцвет на могъщата никога Ацтекска империя върху предишните ѝ територии в Съединените щати. Това бяха отчаяни хора от най-долното стъпало на бедността и мизерията, готови да прегърнат и най-малката надежда за по-добър живот.

Те се движеха с бързината на охлюв и се придвижваха крачка по крачка към чакащата ги флотилия от лодки. Слизаха към брега по пътищата, които бяха разкаляни от дъжд и осияни с локви. Малки деца хленчеха от страх, когато майките ги носеха или качваха върху нестабилните салове, които се накланяха и подскачаха под тежестта им.

Стотици бяха избутани в реката от прииждащите зад тях редици. Невръстни деца нададоха сподавени викове, когато паднаха в реката и водата ги заля през глава. Много от тях потънаха или бяха отнесени от течението, преди някой да може да им се притече на помощ, което бе почти невъзможно, тъй като большинството от мъжете се бяха групирали по-назад на брега.

Бавно, без организация и ред, стотиците лодки и салове се отделиха от брега и се отправиха към американската страна.

Прожекторите на американската армия, към които бяха прибавени и тези на телевизионните екипи, ярко осветиха надигналата се кипяща вълна от лодки и хора. Стъписани, войниците наблюдаваха трагедията, която се разиграваше пред очите им и се взираха с тревога в стената от човешки тела, която приближаваше към тях.

Генерал Чандър стоеше на покрива на полицейския участък в Рома, който се намираше на върха на хълма. От светлината на прожекторите лицето му бе станало сиво, а в очите му се четеше отчаяние. Гледката бе ужасна и бе надминала и най-лошите му опасения.

Той заговори в един малък микрофон, закачен за яката му.

— Виждате ли, господин президент? Виждате ли безумието?

В Залата за кризисни ситуации, президентът гледаше втренчено в огромния монитор.

— Да, генерале, картината, която получаваме, е ясна.

Той седеше на края на една дълга маса, от двете страни на която седяха най-близките му съветници, членовете на кабинета и двама от Обединените началник-щабове. Всички те се бяха вторачили в невероятното зрелище, което идваше при тях със стереозвук и ярки цветове.

Най-бързите лодки бяха стигнали до отсрещния бряг и пътниците им бързо изскочиха от тях. Те изчакаха да пристигнат всички хора от първата вълна и едва след като флотилията бе поела по обратния си път, тълпата се събра и тръгна напред. Неколцината мъже, които бяха прекосили реката, крачеха нагоре-надолу по брега и подвикваха през рогове от бик, за да окураждат и подтикнат жените да вървят напред.

Хванали в ръце свещите и децата си, жените запяха в монотонен хор и тръгнаха в колони по утъпканите пътеки край брега, като заобикаляха хълма подобно на армия от мравки, чийто път е препречен от малко камъче, което те заобикалят, за да се срещнат отново от другата му страна.

Камерите ясно показваха сгърчените от ужас лица на децата и решителното изражение в очите на жените, когато те се изправиха срещу зиналите към тях дула на оръжията. Топилцин им бе внушил, че

неговата божествена сила ще ги запази невредими и те му вярваха безрезервно.

— Боже господи! — възкликна Дъг Оутс. — Цялата първа вълна се състои само от жени и малки деца.

Никой не коментира тревожното наблюдение на Оутс. Мъжете в Залата за кризисни ситуации наблюдаваха с растващ ужас как друга тълпа жени поведоха децата си по моста, като се насочиха към танковете и бронирани коли, които бяха блокирали плътно пътя.

— Генерале — каза президентът, — можете ли да изстреляте един залп над главите им?

— Да, сър — отвърна Чандлър. — Наредих на войниците си да заредят халосни патрони. Ако използваме истински боеприпаси, съществува голям риск да поразим невинни хора в града зад тълпата.

— Мъдро решение — каза генерал Меткалф от Обединените началник-щабове. — Къртис си знае работата.

Генерал Чандлър се обърна към един от помощниците си.

— Дайте команда за залп с халосни заряди.

Помощникът му, който бе с чин майор, изляя в един радиоприемник:

— Залп с халосни, огън!

Гръмотевичен тътен разтърси нощта. Дулата на оръжията избълваха дълги огнени езици и осветиха за миг тълпата. Ударната вълна от залпа се понесе като силен порив на вятър и угаси много от свещите, които жените държаха в ръце. Цялата долина заехтя от оглушителните гърмежи на танковите оръдия и пукота от лекото стрелково оръжие.

Десет секунди. Десет секунди изминаха от командата „Огън“ до „Прекрати огъня“ и още десет, за да отекне тътенът в ниските хълмове зад Рома.

Над стъпсаното множество се въззари смразяваща тишина, пропита с острата миризма на кордит.

След миг обаче тишината бе раздрана от женски писъци, бързо последвани от тъничките гласчета на децата, които запищяха, обзети от смъртен ужас. Повечето се строполиха на земята, загубили ума и дума от страх, а останалите продължиха да стоят, замръзнали от уплаха. Мошен вик последва от другия бряг. Мъжете, които по план

трябваше по-късно да прекосят реката, бяха изпаднали в ужас от мисълта, че жените и децата им може да са убити или ранени.

Избухна оглушителна връва и настана пълен хаос и безредие. В продължение на няколко минути нашествието на имигрантите изглеждаше като че ли бе отблъснато и спряно.

Изведнъж на мексиканския бряг блеснаха прожектори и осветиха една фигура, застанала на малка дървена площадка, която няколко мъже в бели туники носеха на раменете си.

Топилцин стоеше с разтворени ръце като пародия на Христос и крещеше от високоговорители, като нареждаше на жените, които се бяха свили върху земята, да станат и да тръгнат решително напред. Постепенно шокът отмина и всички започнаха да проумяват, че няма окървавени и разкъсани тела. Мнозина започнаха да се смеят истерично след като откриха, че са невредими. Възторжен възглас на прослава разцепи въздуха, тъй като хората бяха изтълкували по свой начин случилото се и бяха убедени, че божествената сила на Топилцин бе тази, която по някакъв чудодеен начин бе отклонила смъртоносния огън, запазвайки ги живи и невидими.

— Той обърна нещата в наша вреда — обезсърчено каза Джулиъс Шилър.

Президентът поклати тъжно глава.

— Също както се е случвало не един и два пъти в историята на нашата държава, когато на нашите хуманни усилия са отвръщали с удар.

— Чандлър се намира в много трудно положение — каза Никълс. Генерал Меткалф бавно кимна с глава:

— Да, всичко сега е струпано на плещите му.

Часът за съдбоносното решение бе ударил. Болезненият проблем не търпеше повече отлагане. Седнал в добре защитеното укритие, дълбоко в подземията на Белия дом, президентът запази странно мълчание. Той умело бе прехвърлил бомбата с часовниковия механизъм на военните, с което бе превърнал генерал Чандлър в евентуалната изкупителна жертва.

Президентът бе изпаднал в патова ситуация. От една страна той не можеше да позволи на армия от чужди нашественици да нахлуе безпрепятствено през границите. От друга страна обаче, той не можеше да рискува пълния крах на администрацията си, който

неминуемо щеше да последва, ако той дадеше изрична заповед на Чандлър да открие огън по жени и деца.

Никога един президент не беше се чувствал толкова безпомощен.

Пеещите жени и деца бяха само на няколко метра от войниците, които се бяха окопали близо до бреговата линия. Онези, които бяха начело на извитата като змия колона от запалени свещи по международния мост, бяха стигнали толкова близо до танковете, че можеха спокойно да видят дулата им, ако вдигнеха нагоре глава.

Независимо от това, че генерал Къртис Чандлър имаше зад себе си дълга и блестяща военна кариера, той нямаше да може да преодолее угризенията на съвестта си. Съпругата му се бе поминала предишната година след продължително боледуване, освен това те нямаха деца. На пагоните си имаше една звезда — той бе бригаден генерал и през краткото време, което оставаше до излизането му в запаса, той не можеше да се надява на повишение. Сега той стоеше на хълма, като наблюдаваше как стотици хиляди нелegalни имигранти нахлуват в родината и се чудеше защо трябваше да изпита такава горчивина и мъка в края на живота си.

Лицето на помощника му бе придобило почти обезумяло изражение.

— Сър, заповедта за стрелба.

Чандлър се загледа в малките деца, стиснали уплашено ръцете на майките си и на светлината на свещите той видя широко отворените им черни очи.

— Генерале, какво ще заповядате? — попита го умолително помощникът.

Генералът измърмори нещо, но помощникът му не успя да го чуе от силното пеене.

— Извинявам се, генерале, „Стреляйте“ ли казахте?

Чандлър се обърна и очите му заблестяха.

— Пуснете ги да минат.

— Сър?

— Това е заповедта ми, майоре. Да пукна, ако си отида от този свят като убиец на бебета. И за бога, в никакъв случай не изговаряй

думите „Не стреляйте“, за да не би някой безмозъчен взводен командир да ги разбере погрешно.

Майорът кимна и забързано заговори в микрофона си.

— До всички командири. Заповедта на генерал Чандлър е да пропуснете имигрантите през линията на нашата отбрана, без да проявявате враждебни действия към тях. Повтарям, оттеглете се от позициите си и ги пуснете да минат.

С огромно облекчение американските войници свалиха оръжието си. В продължение на няколко минути те стояха на едно място, неспокойни и напрегнати, след това обаче някои от тях започнаха да флиртуват с жените; други коленичиха и се заиграха с децата, като ги утешаваха нежно и ги подканяха да си избършат сълзите.

— Простете ми, господин президент — каза Чандлър, като говореше в една камера. — Съжалявам, че трябва да завърша по този начин кариерата си на военен, като отказвам да изпълня заповед на главнокомандващия, но предвид възникналите обстоятелства, аз сметнах, че...

— Не се тревожи — отговори президентът. — Ти свърши великолепна работа.

След това той се обърна към генерал Меткалф.

— Не ме интересува на кое стъпало се намира той във военната иерархия. Моля да се погрижите Къртис да получи още една звезда.

— Ще бъда повече от щастлив да го направя, сър.

— Добре разчетен ход, господин президент — каза Шилър, който осъзна, че мълчанието на президента е било само един бълф. — Вие, без съмнение, познавате добре генерала.

В очите на президента се появи лека усмивка.

— С Къртис Чандлър сме служили заедно като лейтенанти от артилерията в Корея. Той би открыл огън по всяка озлобена или необуздана въоръжена тълпа, но по жени и деца — никога.

Генерал Меткалф също прозря истината зад паравана.

— Но вие и сега сте поели огромен риск.

Президентът кимна в съгласие.

— Сега ще трябва да отговарям пред американския народ за това, че не съм окказал съпротива срещу масовото нахлуване на нелегални имигранти в неговата земя.

— Да, но вашата демонстрация на въздържаност ще бъде силен коз в бъдещите преговори с президента Де Лоренцо и другите лидери от Централна Америка — утеши го Оутс.

— Междувременно — добави Мърсиър, — нашите военни и полицейски сили тихомълком ще обкръжат последователите на Топилцин и ще ги върнат обратно през границата, преди американският народ да успее да сформира доброволни отряди за защита, които да обявят война на пришелците.

— Искам операцията да бъде проведена с възможно най-голяма хуманност — твърдо каза президентът.

— Не забравихме ли нещо, господин президент? — попита Меткалф.

— Генерале?

— Александрийската библиотека. Сега нищо не може да попречи на Топилцин да плячкоса историческите находки.

Президентът се обърна към сенатор Пит, който през цялото това време бе седял мълчаливо на края на масата.

— Е, Джордж, армията се оттегли и ти оставаш единственото главно действащо лице. Би ли посветил всички присъстващи тук в тайните на твоя алтернативен план?

Сенаторът сведе поглед надолу към масата. Той не искаше другите да видят тревожното и неспокойно предчувствие в очите му.

— Това е последното, отчаяно средство. Една измама, създадена от сина ми, Дърк. Не знам по какъв друг начин мога да го опиша. Но ако всичко тръгне като трябва, Робърт Капестер, известен още и като Топилцин, няма да сложи ръка на знанието на древните. Но ако всичко се провали, както някои скептици вече предположиха, фамилията Капестер ще завладее Мексико и съкровището ще бъде безвъзвратно загубено.

За щастие, пристъпите на религиозен фанатизъм и маниакалният стремеж на Топилцин за власт не доведоха до кръвопролитие. Нямаше убити по погрешка или недоразумение. Единствената истинска трагедия бе тази на младите жертви, които се бяха удавили по време на първото прекосяване на реката.

Без да й бъде оказана съпротива, огромната тълпа премина през армейските позиции и тръгна по улиците на Рома, като се насочи към хълма Гонгора. Песента им бе загълхнала. Вместо нея те скандираха лозунги на ацтекски език, които бяха напълно неразбираеми за американските наблюдатели, както и за повечето от мексиканските.

Топилцин поведе триумфалното шествие нагоре по склона на хълма. Самозванецът, който се представяше за ацтекски бог, бе внимателно планирал как да изиграе ролята си на избавител. Завладяването на египетското съкровище щеше да му даде необходимото влияние и финансови средства, с помощта на които той щеше да измести от властта управлявалата дълги години казионна Революционна партия на президента Де Лоренцо и то без да се прибягва до неудобството на свободните избори. Само четиристотин метра деляха Мексико от падането му под властта на фамилията Капестер.

Новината за смъртта на брат му в Египет не беше още стигнала до ушите му. Най-близките му поддръжници и съветници бяха напуснали свързочния камион по време на масовото вълнение и бяха пропуснали спешното съобщение. Водени от любопитство да видят древната находка, сега те крачеха зад площадката на Топилцин, която неколцина души носеха върху раменете си.

Топилцин стоеше изправен в бяла роба и късо наметало от кожа на ягуар върху раменете си. В ръката си той държеше един изправен прът, от чийто връх се развиваше знаме с орел и змия. Гора от преносими прожектори бяха насочени към неговата площадка и осветяваха тялото му с феерия от пъстроцветни светлини. Блясъкът го

заслепи и той направи знак с ръка някои от прожекторите да бъдат насочени напред и да осветят склона.

С изключение на няколко тежки машини, изкопът изглеждаше пуст. Не се забелязваше и следа от военни инженери до кратера или в тунела. На Топилцин това не му хареса. Той разпери ръце като знак към настъпващата тълпа да спре. Нареждането бе повторено неколократно по високоговорители, докато предната стена на множеството не намали ход и спря. Всички лица бяха обърнати към Топилцин в благоговейно очакване на следващото му нареждане.

Внезапно от върха на хълма се чу вледеняващ кръвта вой, който непрекъснато се усилваше, за да прerasне накрая в пронизителен оствър писък, който накара всички да запушат ушите си с ръце.

След това сноп пулсиращи светлини заискриха от хълма и осветиха с мигащите си лъчи морето от човешки лица. В нощното небе затанцуваха магически светлини, които огряха небосклона като истинско северно сияние. Хората стояха вкаменени и гледаха омаяни необикновената гледка.

Светлините на хълма грейнаха с неописуем блесък. В същото време звукът, който сякаш бе взет от някой научнофантастичен филм, разцепи със зловещ писък въздуха над градчето.

В един миг ослепителните светлини и оглушителният звук стигнаха до невероятно, спиращо дъха кресчендо, след което пулсиращите светлини угаснаха и внезапно настъпи гробна тишина.

В продължение на цяла минута ушите на всички ехтяха от звука и пред очите им се рееха светлинни образи и видения. След това един невидим източник на светлина започна бавно да огрява самотната фигура на мъж, застанал на върха на хълма. Ефектът бе поразителен. Светлинните лъчи трептяха, отразявайки се от метални предмети, които обгръщаха тялото му.

Когато човекът бе осветен изцяло, стана видно, че той носеше бойното облекло на древен римски легионер.

Мъжът бе облечен във виненочервена туника под излъскана до блесък желязна броня. Шлемът на главата му и набедрениците, предпазващи пищялите му, бяха полирани до ослепителен блесък. От едната му страна висеше гладий — двуостър меч — закачен на кожен ремък, който преминаваше през другото рамо. Едната ръка държеше

овален щит, а другата бе стисната островърх копие, като го държеше изправено до себе си.

Топилцин се загледа с любопитство, омаян от гледката насреща му. Игра, шега или театрална измама? Какво ли крояха американците сега? Огромната орда от неговите последователи стоеше в приглушено мълчание и гледаше римлянина така, сякаш бе привидение. След това хората бавно извърнаха погледа си отново към Топилцин и зачакаха техния месия да направи първия ход.

Бльф, роден от отчаяние, реши накрая той. Американците бяха сложили на масата последната си карта, като се стремяха по този начин да спрат неговите суеверни и безкрайно бедни последователи и да не ги допуснат до съкровището.

— Може да е някакъв номер да ви отвлекат и вземат за заложник — каза един от съветниците му, който стоеше наблизо.

Замислените очи на Топилцин се свиха в презрение.

— Номер, да. Но отвличане, не. Американците знаят, че тази тълпа ще побеснее, ако животът ми бъде заплашен. Замисълът им е прозрачен. С изключение на пратеника, чиято кожа изпратих обратно на Държавния департамент, досега аз съм отказал на всички призови за преговори със служители на Държавния департамент. Тази театрална постановка представлява просто един несръчен опит за последни преговори лице в лице. Бих се заинтересувал да науча какво предложение са поставили на масата за преговори.

Без да говори повече и без да обръща внимание на последвалите други предупреждения, той нареди да спуснат на земята площадката и слезе от нея. Светлините на прожекторите останаха фокусирани в него, докато той крачеше с високомерна походка нагоре по хълма, сам.

Краката му не се виждаха изпод дългата му роба и той сякаш не вървеше, а се плъзгаше.

Топилцин се движеше с отмерена крачка, като стискаше един колт питон, калибър 0.357, поставен в кобур и закачен на един колан под робата му. Другата си ръка той държеше върху една димна бомба, в случай че му се наложеше да прикрие бягството си зад завеса от оранжев дим.

Той вече беше близо и видя, че фигурата в бойните доспехи на римски легионер бе манекен, взет от някой универсален магазин. Лицето на чучелото бе разтегнато в нелепа усмивка, а нарисуваните с

боя очи се взираха безизразно в нищото. Гипсовото му лице и ръце бяха потъмнели и очукани.

Ясно забележимо любопитство, примесено с осторожност и бдителност, озари лицето на Топилцин, когато той започна да разглежда чучелото. Той се потеше обилно, бялата му роба се бе намачкала и висеше отпуснато.

Тогава иззад един гъсталак от мескити излезе висок мъж с рейнджеърски ботуши, дънки и бяло поло и застана под светлината на прожекторите. Непознатият го гледаше втренчено с опалово зелени очи, от които лъхаше арктически студ. Той стигна до манекена и спря.

Топилцин почувства, че има предимство. Не се помая нито за миг и първи заговори на английски.

— Какво се надявахте да спечелите с чучелото и светлинното шоу?

— Вниманието ви.

— Моите поздравления. Успяхте. Сега бихте ли ми предали съобщението от вашето правителство?

Непознатият го изгледа продължително.

— Някой казвал ли ви е някога, че облеклото ви изглежда като намачкани чаршафи в някоя хотелска стая на сутринта след абсолвентски бал?

Изражението на Топилцин стана сурово.

— Нима вашият президент е искал да ме обиди, като е изпратил тук един клоун?

— Предполагам, че тук е мястото, където трябва да кажа, че сега е настъпил момента да научите това.

— Имате една минута, за да кажете каквото имате да казвате — той направи пауза и описа широк кръг с ръка, — преди да заповядам на моите хора да продължат настъплението си.

Пит се обърна назад към хълма и погледна въпросително към широката и тъмна равнина, простираща се на километри зад него.

— Настъпление накъде?

Топилцин не обърна внимание на забележката.

— Можете да започнете с вашето име, звание и длъжност в американската администрация.

— Казвам се Дърк Пит. Званието ми е Мистър Пит. Длъжността ми е данъкоплатец на Съединените щати, а ти можеш спокойно да

вървиш по дяволите.

Очите на Топилцин загоряха с тъмен пламък.

— Много хора са били постигнати от ужасна смърт за това, че са показали неуважение към този, който говори със самите богове.

Пит се усмихна с отегченото равнодушие на дявола, към когото някой телевизионен евангелист сипе заплахи.

— Ако трябва да говорим, нека да спрем с надутите и високопарни фрази. Ти си измамил бедния народ на Мексико с празни театрални речи, като си им обещал нов живот на седмото небе, който в никакъв случай не можеш да им осигуриш. Ти си един мошеник. От главата до петите ти си един жалък мошеник, затова не ми говори с такова пренебрежение, защото аз не съм един от твоите боклуцки. Въобще не ми пuka от такава престъпна измет, каквато си ти, Робърт Капестер!

Капестер отвори устата си, след това рязко я затвори. Той отстъпи една крачка назад. В очите му се четеше изненада и той не можеше да повярва на ушите си.

В продължение на няколко секунди той гледаше втренчено Пит. Накрая проговори с дрезгав шепот.

— Какво друго знаеш?

— Знам достатъчно — небрежно отвърна Пит. — Фамилията Капестер и техният престъпен бизнес са в устата на всички във Вашингтон. Белият дом заехтя от отварянето на безброй бутилки шампанско, когато дойде новината за твоя зализан брат, онзи, който се смяташе за мюсюлмански пророк. Правдата възтържествува накрая — той е бил убит от терориста, когото бе наел да отвлече „Лейди Фламбъро“ и да избие пътниците.

— Брат ми... — Капестер не можеше да произнесе думата „мъртъв“. — Не ти вярвам.

— Не знаеше ли за това? — попита Пит, леко изненадан.

— Говорих с него преди по-малко от двадесет и четири часа — с непоклатима увереност отвърна Топилцин. — Пол... Ахмад Язид е жив и здрав.

— Един вървящ труп не ще бъде сметнат за едно от неговите успешни превъплъщения.

— Какво се надявате ти и твоето правителство да спечелите с тези лъжи?

Пит изгледа студено Капестер.

— Радвам се, че повдигна този въпрос. Нашето намерение е да спасим съкровището на Александрийската библиотека, но ако ти пуснеш тълпите си вътре в хранилището под земята, ние няма да успеем да направим това. Те ще откраднат всичко, каквото смятат, че ще могат да продадат или да разменят за храна и ще унищожат това, което според тях няма стойност, най-вече ценните книги и свитъците.

— Те няма да влязат — каза твърдо Капестер.

— Мислиш, че можеш да ги спреш?

— Последователите ми правят това, което им наредя.

— Кнigите и предметите на изкуството трябва да бъдат каталогизирани и изследвани от професионални археолози и историци — каза Пит. — Ако искаш да получиш отстъпки от Вашингтон, трябва да гарантираш, че Библиотеката ще бъде третирана като научен проект.

Очите на Капестер се взряха в тези на Пит за момент. Той бавно възвърна самообладанието си и се изправи в пълен ръст. Беше с десет сантиметра по-нисък от Пит. Стоеше и се полюляваше леко, подобно на кобра, която се готови за нападение. След малко, когато заговори, гласът му бе дълбок, глух и заплашителен.

— Не смятам да давам гаранции, мистър Пит. Тук няма място за никакви пазарльци и отстъпки. Вашите военни не успяха да спрат хората ми на брега на реката. Предимството е на моя страна. Египетското съкровище е мое. Всичките югоизточни щати — очите му, втренчени в Пит, загоряха с маниакален огън — ще бъдат също мои. Брат ми Пол ще управлява Египет. По-малкият ни брат един ден ще оглави правителството на Бразилия. Ето защо съм тук. Ето защо и ти си тук — самотен защитник на световната суперсила, който предприема един последен, трогателен опит за преговори. Но твоето правителство вече не разполага с никакви козове, за да преговаря. А ако направите и най-малкия опит да ни попречите да отнесем съкровището в Мексико, аз ще заповядам то да бъде напълно изгорено и унищожено.

— Трябва да отдам дължимото на способностите ти, Капестер — промърмори с отвращение Пит. — В главата ти има само велики мисли. Жалко, че са те пуснали на свобода. От теб спокойно може да се пръкне един нов Наполеон, който да командва останалите луди в някая лудница.

Капестер присви очите от раздразнение.

— Сбогом, мистър Пит. Търпението ми се изчерпа. Ще изпитам истинско удоволствие да те принеса в жертва на божовете и изпратя одраната ти кожа в Белия дом.

— Моля за прошка, че нямам никакви декоративни татуировки.

Капестер бе смутен от спокойното и безгрижно държане на Пит. Никой досега не беше се отнасял с пренебрежение към него. Той се обърна и вдигна ръка към смълчаната маса от хора.

— Не смяташ ли, че трябва да прегледаш новото си богатство, преди да го предадеш в техните ръце? — попита Пит. — Помисли си за гневните протести, които ще те засипят от всички посоки на света, за това че си позволил на твоите търтей да направят на пух и прах ковчега на Александър Велики.

Ръката на Капестер бавно се спусна. Лека червенина бе избила по слепоочията му.

— Какви ги дрънкаш? Ковчегът на Александър съществува?

— Както и тленните му останки. — Пит посочи с ръка към тунела. — Какво ще кажеш за една обиколка с екскурзовод, преди да отвориш хранилището за посещение и пуснеш вътре възторжените си последователи?

Капестер кимна. С гръб към тълпата, той измъкна колта от колана под робата си и го протегна напред, като го криеше под широкия си увиснал ръкав. Другата му ръка стискаше димната бомба.

— При най-малкото заплашително движение от твоя страна или от който и да е друг, скрит вътре в тунела, аз ще пръсна гръбнака ти на две.

— Защо ще искам да ти навредя? — Пит попита с престорена невинност.

— Къде са инженерите, които работеха по изкопа?

— Всеки един мъж, който можеше да носи оръжие, бе изпратен на отбранителната линия до реката.

Лъжата изглежда задоволи Капестер.

— Вдигни си ризата и си свали панталоните под ботушите.

— Пред всичките тези хора? — попита Пит, като се усмихваше.

— Искам да видя дали си въоръжен или имаш някъде скрит микрофон.

Пит вдигна полото си над раменете и свали дънките до глезните си. Нямаше и следа от предавател или пистолет, който да е скрит по тялото му или вътре в ботушите му.

— Доволен ли си?

Топилцин кимна. Той махна с пистолета към входа на шахтата.

— Ти водиш, а аз ще те следвам.

— Имаш ли нещо против да внеса вътре и манекена? Оръжията по него са наистина от римско време.

— Може да ги оставиш в началото на изхода.

След това Капестер се обърна и даде сигнал с ръка на съветниците си, че всичко е наред.

Пит си оправи дрехите, свали оръжията от манекена и влезе в шахтата.

Покривът бе с височина малко под два метра и като тръгна надолу, Пит трябваше да си навежда главата, за да не се удари в опорните греди. Той оставил копието и меча, но задържа щита и го поставил върху главата си, сякаш да се предпази от падащи камъни.

Като знаеше, че щитът бе почти толкова безполезен, колкото и лист картон срещу изстрелите от едрокалирен пистолет, Топилцин не възрази.

В началото шахтата се спускаше под стръмен наклон в продължение на дванадесет метра, след което ставаше хоризонтална. Коридорът бе осветен от низ лампи, които висяха от гредите на тавана. Вътре се вървеше лесно, тъй като военните инженери бяха изравнили стените и пода и бяха направили повърхността им гладка. Единственото неудобство бе спареният въздух и праха, който се вдигаше на облаци от техните стъпки.

— Получавате ли звук и картина, господин президент? — попита генерал Чандлър.

— Да, генерале — отговори президентът. — Разговорът им се чува напълно ясно, но когато влязоха в тунела, те излязоха от обхватата на камерата.

— Ще ги поемем отново в пещерата с ковчега, където сме скрили друга камера.

— Къде се намира подслушвателното устройство на Пит? — попита Мартин Броган.

— Микрофонът и предавателят са поставени в предния шев на стария щит.

— Пит въоръжен ли е?

— Не вярвам.

Всички присъстващи в Залата за кризисни ситуации мълкнаха, когато погледите им се преместиха на втория монитор, който показваше изкопаната кухина под хълма Гонгора. Камерата бе фокусирана в един златен ковчег, издигнат в центъра на подземното помещение.

Но не всички очи бяха приковани към втория монитор. Един чифт все още гледаше първия.

— Кой беше този? — внезапно изтърси Никълс.

Очите на Броган се присвиха.

— Какво искаш да кажеш?

Никълс посочи монитора, чиято камера бе все още насочена към входа на подземния тунел.

— Една сянка премина пред камерата и влезе в тунела.

— Не видях нищо — каза генерал Меткалф.

— Нито пък аз — присъедини се към него и президентът. Той се наведе към микрофона, поставен на масата пред него. — Генерал Чандлър?

— Да, господин президент — отвърна незабавно генералът.

— Дейл Никълс се кълне, че е видял някой да влиза в тунела след Пит и Топилцин.

— На един от моите помощници също му се сторило, че зърнал някого.

— Значи не ми се привиждат разни неща — въздъхна Никълс.

— Имате ли представа кой би могъл да бъде това?

— Който и да е бил той — каза Чандлър с изписана върху лицето му тревога, — той не е от нашите.

— Виждам, че накуцваш — каза Капестер.

— Малък спомен от налудничавия план на брат ти да убие президента Хасан и Хала Камил.

Капестер хвърли един въпросителен поглед към Пит, но не продължи по-нататък по тази тема. Съзнанието му бе твърде заето с това да следи всеки един ход на Пит, като същевременно не забравяше да следи и за най-малкия сигнал за опасност от тунела.

Малко по-навътре тунелът се разширява в една кръгообразна галерия. Пит намали ход и спря пред един ковчег, поставен върху четири опори, които представляваха скулптури, наподобяващи изправени китайски дракони. Всичко блестеше от злато, което лампите на тавана осветяваха. До една от стените бяха събрани и подпрени оръжия на римски легионери.

— Александър Велики — съобщи Пит. — Предметите на изкуството и свитъците се съхраняват в едно съседно помещение.

Капестер се приближи до ковчега в благоговение. Той колебливо протегна ръка и докосна върха му. После внезапно дръпна рязко ръката си и се завъртя с лице към Пит. Лицето му бе изкривено от ярост.

— Измама! — изкреша той и гласът му отекна в тунелите. — Това не е ковчег на две хиляди години. Боята още не е изсъхнала.

— Гърците са били много напреднали.

— Мълкни!

Десният ръкав на Капестер се вдигна и под него се показа пистолета.

— Край на празните приказки, мистър Пит, къде е съкровището?

— Дай ми малко време — замоли се Пит. — Все още не сме стигнали до главното хранилище.

Той започна да се отдръпва от ковчега, като си придаваше вид на уплашен и продължи да отстъпва, докато раменете му не опряха в стената, където бяха струпани древните мечове и копия. Очите му бързо се насочиха към ковчега, сякаш очакваха този, който е вътре, да се изправи.

Капестер улови потайния поглед и устните му се разтегнаха в многозначителна усмивка. Той дръпна спусъка и изстреля четири куршума. Те пробиха малки дупчици в едната страна, но раздробиха отсрещната, от която се разхвърчаха големи парчета дърво. Вътре в малката подземна галерия ехото, което се получи, бе оглушително, сякаш пистолетът бе гръмнал под гигантска камбана.

Капестер хвани капака, който покриваше горната част на ковчега.

— Твоето подкрепление, мистър Пит? — изръмжа той. — Колко глупаво от твоя страна.

— Нямаше къде другаде да го скрия — отвърна със съжаление Пит. Зелените му очи не излъчваха никакъв страх и гласът му бе твърд и уверен.

Капестер вдигна капака и погледна вътре. Лицето му стана мъртвешки бледо и той се разтрепери от ужас, преди ди пусне капака, който се затвори със силен трясък. Устните му издадоха нисък стон, който се усили и прerasна в едно дълго и протяжно „не-е-е“.

Пит леко се извърна, за да може щитът да прикрие движението на дясната му ръка. Той се отдели от стената на подземното помещение и започна да се приближава към Капестер, докато не застана с лице към лявата му страна, след това погледна неспокойно стрелките на часовника си. Времето му бе на привършване.

Изпълнен с ужас, Капестер отново пристъпи до ковчега и повдигна капака. Този път той го отвори широко и го оставил да падне назад. След това с огромно усилие на волята си погледна вътре.

— Пол... това наистина е Пол — запелтечи той, изпаднал в шок.

— Доколкото успях да разбера — каза Пит, — президентът Хасан не е възнамерявал да позволи на последователите на Ахмад Язид да го погребат в гробница като мъченик. Затова трупът бе изпратен по въздуха тук, където може да почивате в мир и двамата.

Капестер бе приковал поглед в брат си. Шокът от разкритието бавно изчезваше и даваше път на скръбта. След миг лицето му се изкриви от горчива ярост.

— Каква е била ролята ти във всичко това? — попита той със злобна нотка в гласа си.

— Аз оглавявах екипа, който намери ключа към мястото, където е било скрито съкровището на Библиотеката. След това терористите, наети от твоя брат, се опитаха да убият мен и моите приятели, но

единственото, което успяха, бе да съсилят колата ми, която бе рядък и ценен модел. Това бе голяма грешка. След това, ти и твоят брат взехте баща ми като заложник на „Лейди Фламбъро“. Знаеш за кой кораб говоря. Това вече беше фатална грешка. Реших да не си губя времето повече с вас и дойдох да си разчистим сметките. Ти ще умреш, Капестер. Още една минута и ти ще лежиш тук като брат си — студен и вкоchanен. Едно минимално възмездие за онези хора, чийто сърца си извадил и за всички онези деца, които се удавиха поради твоята маниакална алчност за власт.

Тялото на Капестер се изпъна и скръбта изчезна от очите му.

— Но не преди да убия теб! — изкрещя диво той, като се завъртя и се сниши.

Пит се бе подготвил за атаката. Мечът, който той бе измъкнал от купчината до стената, бе вече вдигнат над главата му. Той замахна с него надолу, като описа широка странична дъга.

Обезумял от ярост, Капестер вдигна колта. Още няколко сантиметра и дулото щеше да се изравни с главата на Пит. Металното острие разряза въздуха, като проблясваше под светлината на лампите. Ръката, с която Капестер бе стиснал здраво пистолета и бе започнал да натиска спусъка, се отдели от китката и полетя към тавана. Тя се завъртя няколко пъти във въздуха, след което падна на варовиковия под, като все още държеше здраво пистолета.

Долната челюст на Капестер увисна и един тънък писък разцепи с ехото си подземната кухина. След миг той падна на колене, като се взираше онемял в отрязания си крайник, без да може да повярва, че той вече не е част от него. От раната шуртеше обилно кръв, но Капестер като че ли не съзнаваше това.

Той стоеше на колене и се олюляваше настрани. Силният шок бе потиснал болката. Той бавно погледна нагоре към Пит със замаян поглед.

— Защо по този начин? — прошепна той. — Защо не куршум?

— Малка отплата за един човек на име Гай Ривас.

— Ти познаваше Ривас?

Пит поклати глава.

— Негови приятели ми разказаха за варварския начин по който си го убил и как семейството му стояло до гроба, без да знае, че погребват само кожата му.

— Приятели? — попита безизразно Капестер.

— Баща ми и един човек, който живее в Белия дом — отвърна студено Пит.

Той отново погледна часовника си. След това впи безмилостен поглед в Капестер, който лежеше на земята.

— Съжалиявам, че не мога да остана и да оправя тази бъркотия, но трябва да бързам.

След това се обърна и се отправи към изходния тунел.

Той бе направил едва две крачки, когато се спря и закова на място. В средата на входа към подземното помещение стоеше един нисък мургав мъж, облечен в стара и износена армейска бойна униформа. В ръката си държеше къса ловджийска пушка с четири заряда, която бе насочена в стомаха на Пит.

— Излишно е да бързате, мистър Пит — каза той със силен акцент. — Оттук излизане няма.

Въпреки че знаеха за проникването на външно лице в тунела, всички присъстващи в Залата за кризисни ситуации бяха изненадани от внезапната поява на заплашителния непознат. Те безпомощно наблюдаваха сцената, която се разиграваше дълбоко под хълма Гонгора и в душите им започна да се надига тревожно предчувствие.

— Генерал Чандлър — каза остро президентът. — Какво става, по дяволите? Кой е този натрапник?

— Ние също го виждаме на нашите монитори, господин президент, но най-доброто предположение, което ни идва наум, е, че той е от хората на Топилцин. Трябва да се е промъкнал от северната страна, където нашата охранителна линия е твърде разредена.

— Той носи униформа — каза Броган. — Възможно ли е да е някой от вашите хора?

— Само при положение, че нашите интендантски служби обличат войниците ни с бойни униформи на израелската армия.

— Изпратете долу няколко души да помогнат на Пит — заповяда генерал Меткалф.

— Сър, каквито и подкрепления да изпратя, още преди те да са наблизили изкопа, тълпата ще помисли, че ние сме тръгнали да заловим или да навредим на Топилцин и ще побеснее.

— Той е прав — каза Шилър. — Те вече започват да нервничат.

— Натрапникът се промъкна в тунела под самия им нос — продължи да упорства Меткалф. — Защо да не могат и неколцина от твоите хора да направят същото?

— Това беше възможно преди десет минути, но не и сега — отвърна Чандлър. — Хората на Топилцин включиха още прожектори. Целият склон е окъпан в ярка светлина. Сега и плъх не може да се шмугне в тунела, без да бъде забелязан.

— Шахтите гледат на юг към тълпата — обясни сенатор Пит. — От другата страна на хълма няма изходи.

— Имаме късмет, че е така — продължи Чандлър, — защото стрелбата, която отекна в тунела, прозвуча като далечен тътен и никой

не можа да каже със сигурност откъде дойде тя.

Президентът погледна мрачно сенатор Пит.

— Джордж, ако тълпата се надигне и тръгне нагоре, ще трябва да приключим операцията преди синът ти да може да избяга.

Сенаторът прекара ръка по лицето си и кимна сериозно. След това вдигна очи към монитора.

— Дърк ще се справи — каза той с тиха увереност.

Никълс внезапно скочи на крака и посочи към монитора.

— Тълпата! — извика отчаяно той с дрезгав глас. — Тя тръгна.

Докато другите обсъждаха шансовете му за успех на две хиляди и петстотин километра от Рома, главната грижа на Пит бе черното дуло на ловджийската пушка. Той и за миг не се съмняваше, че мъжът, който я държеше, имаше зад гърба си безброй убийства. Лицето зад дулото имаше отегчено изражение. Ето това се казва късмет, помисли си Пит. Ако след няколко секунди вътрешностите му не бъдеха пръснати по стената зад него, той щеше да бъде смазан от тонове пръст.

Нито едната, нито другата перспектива го изпълваха с особен възторг.

— Бихте ли ми казали кой сте? — попита Пит.

— Аз съм Ибн Телмук, близък другар и помощник на Сюлейман Азис Амар.

Да, помисли си Пит, да. Образът на терориста, застанал на пътя пред мелницата за руда, отново изникна в главата му.

— Вие май пред нищо не се спирате, когато трябва да отмъстите.

— Пред смъртното му желание бе да ви убия.

Пит свали бавно дясната си ръка и отпусна меча, така че острието му да сочи към пода. Той си придале вид на храбрец, признал поражението си. Отпусна тялото си, сведе рамене и сви леко краката си в коленете.

— Бяхте ли на Санта Инес?

— Да, Сюлейман Азис и аз избягахме заедно в Египет.

Тъмните вежди на Пит се събраха. Никога не бе предполагал, че Амар може да оцелее след престрелката. Господи, как бързо тече времето. Ибн можеше да го застреля, без да продума, но Пит знаеше,

че арабинът си играеше с него. Залпът от петдесет сачми щеше да дойде по средата на някое изречение.

Нямаше смисъл да протака нещата повече. Пит погледна към Ибн и измери разстоянието между тях, като преценяваше в коя посока да отскочи. С леко небрежно движение той премести щита пред тялото си.

Капестер уви част от робата си около кървящата си отрязана ръка, като стенеше от усиливащата се болка. След това вдигна подгизналия от кръв плат пред лицето на Ибн.

— Хвани го! — извика той. — Виж какво ми направи. Застреляй го!

— Кой си ти? — попита с леден глас Ибн, като не сваляше очи от Пит.

— Аз съм Топилцин.

— Истинското му име е Робърт Капестер — каза Пит. — Той е един колосален измамник.

Топилцин запълзя към Ибн и седна в краката на арабина.

— Не го слушай — молеше го Капестер. — Той е обикновен престъпник.

За първи път Ибн се усмихна.

— Едва ли. Проучих досието на мистър Пит. Той в нищо не е обикновен.

Така е малко по-добре, помисли си Пит. За момент Топилцин бе отвлякъл вниманието на Ибн. Той леко започна да се премества встрани, като при всяко движение изминаваше не повече от няколко сантиметра. Целта му бе да заеме такава позиция, при която Топилцин да бъде между него и Ибн.

— Къде е Амар? — рязко попита Пит.

— Той е мъртъв — отвърна Ибн. Усмивката му бе бързо изместена от ярост, която опъна чертите на лицето му. — Той умря, след като уби онова прасе Ахмад Язид.

Думите му избухнаха като бомба и зашеметиха Капестер. Втренченият му поглед машинално се обърна към тялото на брат му в ковчега.

— Значи това е бил човекът, нает от брат ми да отвлече кораба — с дрезгав и грачещ глас произнесе Капестер.

С усилие на волята си Пит успя да спре думите „Нали ти казах?“, които бяха на върха на езика му и се премести още един сантиметър.

В очите на Ибн се появи недоумение.

— Ахмад Язид е бил ваш брат?

— Да, и си приличат като две капки вода — каза Пит. — Би ли разпознал Язид, ако го видеше?

— Разбира се. Ликът му е толкова познат, колкото този на аятолах Хомейни или Ясер Арафат.

Пит трескаво прехвърляше през ума си новото развитие на нещата, като търсеше да извлече предимство от оскъдните шансове, които съдбата му бе подхвърлила на пътя. Всичко зависеше от това до каква степен той можеше да разгадае мислите на Ибн и да предугади каква ще бъде реакцията на убиеца, когато види Язид.

— Тогава погледни добре вътре в ковчега.

— Избий от главата си мисълта, че можеш да направиш някакво движение, мистър Пит — каза Ибн.

Той се затъри към ковчега, като не изпускаше Пит от осторожния си поглед. Когато десният му хълбок докосна дръжката за носене, той спря и хвърли един бърз поглед вътре, след което отново погледна набелязаната си жертва.

Пит не бе мръднал и милиметър.

Всичко зависеше от неочекваността. Пит бе заложил на класическия номер с двойното поглеждане. Той разчиташе, че първият бегъл поглед на Ибн вътре в ковчега ще доведе до забавена реакция, последвана от втори по-дълъг поглед. И Ибн постъпи точно така.

Камионът, в който се помещаваше командния център на Силите за специални операции, бе паркиран на половин километър западно от изкопа. Вътре в него бяха Холис, адмирал Сандекър, Лили и Джордино. Всички те бяха приковали вниманието си в един телевизионен монитор, който показваше драмата, която се развиваше под хълма Гонгора.

Лили стоеше неподвижно, пребледняла като платно, докато Сандекър и Джордино не ги свърташе на едно място и те се щураха в отчаяние, подобно на двойка тигри в зоопарк, чийто поднос с прясно

месо е бил поставен близо до клетката им, но извън обсега на техните лапи.

Холис крачеше насам-натам в малкото помещение, нервно сграбчил в едната си ръка малък УКВ предавател, с който се задействаше детонацията на зарядите, докато в другата държеше телефонна слушалка.

Той крещеше на един от помощниците на генерал Чандлър.

— Ще взривя, как не! Нищо няма да направя, докато тълпата не е навлязла в опасната зона.

— Те са се приближили твърде близо сега — помощникът, полковник, го контрира.

— Още тридесет секунди! — отряза Холис — Не по-рано.

— Генерал Чандлър иска този хълм да бъде взрiven сега! — настоя полковникът, като започна да повишава глас. — Това е заповед, която идва от президента.

— Вие сте само един глас по телефона, полковник — увърташе Холис. — Искам заповед директно от президента.

— Плачете за военен съд, полковник.

— Няма да е за първи път.

Сандекър поклати глава, изпълнен с мрачен страх.

— Дърк не ще успее, не и сега.

— Не можете ли да направите нещо? — умоляваше Лили. — Обадете му се. Той може да ви чуе по високоговорителя, който е свързан към телевизионната камера.

— Не смеем да отвлечем вниманието му — отговори Холис. — Сега той е напълно концентриран. Ако го разсеем дори за миг, арабинът ще го убие.

— Това ли е всичко? — процеди Джордино, вбесен. Той отвори с трясък вратата на камиона, скочи на земята и се втурна към джипа на Сам Тринити. Преди хората на Холис да могат да го спрат, колата вече подскачаше през храсталаците към хълма Гонгора.

Със светкавичен скок Пит се стрелна като змия и стовари тежко щита върху Ибн. Мечът отново проблесна и изсвистя.

Пит замахна с всичката сила, която бе останала в мускулестата му ръка и рамото над нея. Той почувства и чу как острието на меча

звънна в нещо метално, преди да се удари в меката плът. Нещо сякаш експлодира в лицето му. Той леко се олюля назад, тъй като главната сила на удара премина през средата на щита и рикошира в каменния таван. Бронираният пластмасов лист, който майор Дилинджър бе занитил към дървената основа този следобед, бе огънат, но не и продупчен. Мечът на Пит описа пълна дъга и той нанесе смъртоносен обратен удар.

Ибн бе бърз, но шокът, който той изпита при вида на Язид, му костваше ценна секунда. Той зърна скока на Пит с крайчеца на окото си и изстреля наслуки един заряд, преди острието на меча да се хълзне по задната част на пушката и да засегне ръката му, като отряза палеца и пръстите му почти до кокалчетата.

Ибн нададе ужасен стон. Късата ловджийска пушка издрънча върху твърдия под от варовик и падна отгоре върху колта „Питон“, който отрязаната ръка на Капестер все още стискаше здраво. Но Ибн се окопити достатъчно бързо, за да се наведе и избегне смъртоносното острие, което летеше към него. След това, с мощно финтово движение, той се хвърли срещу Пит.

Пит бе подготвен за това нападение, но когато се наведе, за да отскочи встрани, десният му крак се огъна под него. В един мимолетен миг той осъзна, че една или две сачми от ловджийската пушка са минали встрани от щита и са поразили същия крак, който бе ранен на острова Санта Инес.

Преди да може да реагира и да отскочи встрани, Ибн вече се бе стоварил върху него като пантера. Черните му очи блестяха със катанинска ярост под светлината на лампите, зъбите му бяха оголени като на вампир. Пит не успя да задържи меча, след като Ибн с мощн удар изби дръжката от ръката му. Другата му ръка бе хваната като в капан в ремъците от обратната страна на щита. След миг бавно и целенасочено здравата ръка на Ибн обгърна гърлото на Пит.

— Убий го! — изпища Робърт Капестер на няколко пъти като луд. — Убий го!

Като въртеше и усукващ тялото си, Пит се надигна, след това замахна с юмрука си нагоре и го стовари с все сила върху адамовата ябълка на Ибн. При смазан хрущял на ларинкса, повечето хора биха се задавили до смърт, а останалите щяха най-малко да изгубят съзнание.

Ибн не направи нито едното, нито другото. Той просто се хвани за гърлото, издаде ужасен клокочещ звук и политна назад.

Двамата противника се изправиха с мъка на крака, и се клатушкаха като пияни. Пит подскачаше на един крак, а Ибн се мъчеше да си поеме дъх, докато дясната му ръка висеше безполезно. Те стояха там и се гледаха като ранени бикове на някоя аrena, и се мъчеха да си поемат дъх за следващия рунд, без да отделят очи един от друг в очакване кой ще направи следващия ход.

Той дойде от неочекана посока. Капестер внезапно дойде на себе си и се хвърли към колта си, като се мъчеше ожесточено да отдели вкочанените пръсти от ръкохватката с единствената си ръка. След малко мъртвата ръка падна встрани.

Този негов ход предизвика сходна реакция у Ибн и Пит, както при музикалната игра със столове^[1]. Те бързо се огледаха за най-близкото оръжие до тях.

Пит загуби. Ловджийската пушка бе в ъгъла зад Ибн. Там бе и римският меч. Да става каквото ще става, помисли си Пит. Той ритна отчаяно с ранения си крак, като стовари ботуша си върху гръденния кош на Капестер. Стържеща болка го проряза от направеното усилие. В същото време той запокити щита като пластмасов диск фризби към Ибн, удари арабина в стомаха и му изкара въздуха.

Силен протяжен вой се понесе от устата на Капестер. Той изпусна колта и Пит го хвани във въздуха. Това бе едно почти перфектно хващане — ръката му се хълзна по окървавената ръкохватка и пръста му се мушна през отвора на предпазителя на спусъка. Ибн, свит на две от удара с щита, все още вдигаше непохватно късата ловджийска пушка с лявата си ръка, когато Пит стреля.

Пит хвани по-здраво дръжката за следващия откат. Арабинът залитна назад към стената на подземното помещение, след което се наклони напред и падна върху пода. Главата му се удари в твърдата повърхност, като издаде глух и неприятен звук.

Пит стоеше и тежко си поемаше дъх през стиснатите зъби. Чак сега той чу един обезумял глас да крещи от високоговорителя на телевизионната камера.

— Изчезвай оттам! — крещеше Холис. — За бога, бягай навън!

За момент Пит загуби представа за посоките. Той бе така погълнат от битката си с Ибн, че бе забравил кой проход водеше към

тунела, от който можеше по-лесно да се излезе и кой към открития кратер, където това бе много по-трудно. Той хвърли един последен бегъл поглед към Робърт Капестер.

Лицето му бе пребледняло от загубата на кръв, но не и от страх, както видя Пит. Омраза изпълваше очите на Топилцин.

— Приятно пътуване до ада — каза Пит.

Отговорът на Капестер бе димната бомба. Той бе успял по някакъв начин да издърпа щифта на взрывателя. Тя избухна мигновено и гъст оранжев дим запълни вътрешността на подземното помещение.

— Какво стана? — попита президентът, като гледаше странната оранжева мъгла, която не позволяваше на камерата да снима помещението.

— Капестер трябва да е носил у себе си някакъв вид димно сигнално средство — отвърна Чандлър.

— Защо зарядите още не са взривени?

— Един момент, господин президент.

Чандлър погледна встрани от камерата и размени няколко гневни реплики с един от помощниците си. След това се обърна отново.

— Полковник Холис от Силите за специални операции настоява да получи заповед директно от вас.

— Той ли отговаря за детонацията? — попита Меткалф.

— Да, генерале.

— Можете ли да го включите в нашата комуникационна мрежа?

— Един момент.

Бяха необходими само четири секунди, преди лицето на Холис да се появи на един от мониторите в Залата за кризисни ситуации.

— Съзнавам, че вие не можете да ме видите, полковник — каза президентът, — но познавате гласа ми.

— Да, сър — отвърна Холис през здраво стиснатите си устни.

— Като ваш главнокомандващ, аз ви заповядвам да вдигнете този хълм във въздуха, и то сега.

— Тълпата е тръгнала нагоре по хълма — каза Никълс, почти изпаднал в паника.

Всички се стреснаха и обърнаха — поглед към монитора, чийто еcran обхващаше целия хълм. Огромната тълпа се изкачваше бавно

нагоре към върха на хълма, като скандираше името на Топилцин.

— Ако се забавите още малко, вие ще убиете много хора — настоятелно каза Меткалф. — За бога, човече, взривявай!

Палецът на Холис застана над бутона.

— Детонация! — каза той в предавателя си, но не натисна бутона. Той прибягна до един от триковете на военните: Никога не отказвай да изпълниш заповед и да бъдеш съден след това за неподчинение. Вместо това отговаряй положително, но никога не я изпълнявай. Неуспешно изпълнената бойна задача бе едно от най-трудните за доказване обвинения пред военния съд.

Той бе решил да изстиска и последната възможна секунда за Пит.

Като сдържаше дъха си, сякаш се гмуркаше под вода, и стиснал здраво очи в лютивия дим, с последни усилия на волята си Пит се мъчеше да накара краката си да се движат, да бягат, да пълзят, да направят каквото и да е, стига само и само да го изкарат по-бързо от онази стая на ужасите. Той влезе в един проход, без да знае дали той водеше към тунела или кратера. Държеше очите си затворени и вървеше пипнешком покрай стената, като ту подскачаше, ту куцукаше.

Вътре в себе си той чувстваше едно изгарящо желание за живот. Просто не можеше да повярва, че ще умре сега, след като бе оцелял след тези изпълнени със смъртна опасност минути. Накрая отвори очи. Те пареха, сякаш бяха нажилени от пчели, но той можеше да вижда. Най-опасната част от дима бе зад него. Около него сега имаше само рядка оранжева мъгла.

Наклонът на шахтата във варовиковата скала започна да се увеличава. Той почувства известно повишение на температурата и лек ветрец. След малко той бе навън в нощта. Звездите бяха над него, почти невидими от светлината на мощните прожектори, която огряваше хълма.

Но Пит не беше още свободен. Имаше една спънка. С тревога в душата си той осъзна, че бе излязъл през прохода, който водеше към кратера. Наклонените му страни се издигаха на още пет метра над него. Толкова близо и същевременно толкова мъчително далеч.

Той впи нокти и започна да се катери по стръмния наклон. Раненият му крак, напълно безполезен сега, се влачеше зад него. Той можеше да стъпва и да се изтласква само с другия.

Холис се бе смълчал. Полковникът нямаше какво повече да казва. Пит знаеше, че експлозията, която той така внимателно бе планирал, щеше да го отнесе със себе си. Умората започна да го залива като огромни носещи се към него вълни, но той упорито вливаше нокти в земята и пълзеше бавно нагоре.

И тогава зад ръба на кратера се показа една тъмна фигура. Огромна мощна ръка се протегна надолу, сграбчи рамото на пуловера на Пит и го измъкна горе на равната земя.

С невероятна на пръв поглед лекота, Джордино хвърли Пит в отворената каросерия на джипа, скочи зад волана и натисна педала на газта до краен предел.

Те едва бяха изминали петдесет метра, когато Холис натисна бутона на взривателя. С чудовищен рев ултракъсовълновият радиосигнал взриви двестата килограма нитроглицеринов гел С-6 в дълбините на хълма.

За един кратък миг изглеждаше като че ли от недрата на земята щеше да изригне истински вулкан. Хълмът бе разтърсен от ужасен тътен. Огромната маса от последователи на Топилцин бяха хвърлени на земята със зяпнали от ужас уста. Сътресението бе изсмукало въздуха от дробовете им като с вакуум.

След това целият връх на хълма Гонгора се вдигна на близо десет метра във въздуха, остана там в нощта, сякаш хванат от нечия гигантска ръка, след което се срути и раздроби на хиляди късчета. Над него остана да се носи на талази огромен облак прах като призрачен надгробен камък.

[1] Игра с музика, при спирането на която участниците бързат да седнат на стол. — Б.пр. ↑

5 ноември 1991 година

Рома, щата Тексас

Пет дни по-късно, няколко минути след полунощ, президентският хеликоптер кацна на една малка писта на няколко мили от Рома. Президентът бе придружен от сенатор Пит и Джулиъс Шилър. Веднага щом перките спряха да се въртят и увиснаха неподвижно надолу, адмирал Сандекър се приближи до вратата и ги поздрави.

— Радвам се да те видя, адмирале — каза с приятен глас президентът. — Поздравления за великолепно свършената работа. Макар че, трябва да призная, не мислех, че НЮМА ще се справи.

— Благодаря ви, господин президент — отвърна Сандекър с обичайното си самоуверено изражение. — Ние всички сме благодарни, че вие имахте достатъчно доверие в лудия ни план и му дадохте зелена светлина.

— Страхотен удар, един наистина страхотен удар. — Президентът се обърна и погледна сенатор Пит. — Но трябва да благодарите на сенатора за моята поддръжка. Той може да бъде много убедителен.

След няколко думи между Сандекър и Шилър, всички се качиха по една малка стълба и влязоха през една замаскирана врата в каросериията на огромен тежкотоварен камион с десет колела.

Двама агенти от охраната на президента, облечени в работни дрехи, се качиха в кабината при шофьора. Други четирима се натовариха на един стар и очукан джип „Додж“, който бе паркиран отзад.

Външността на камиона бе прашна и занемарена. Боята бе стара и се лющеше. Но вътрешността на каросериията, с размери четири и половина на два и половина метра, бе превърната в стая, в която имаше малка кухня с бар, както и шест големи кресла. Отстрани горната част на каросериията бе удължена с дъски, а отгоре бе насипан двусантиметров слой чакъл, с който дегизировката ставаше пълна.

Вратата на каросерията се затвори и те се настаниха в удобните кресла, които бяха завинтени към пода. Накрая затегнаха коланите си.

— Извинявам се за неудобния превоз — каза Сандекър. — Но не можем да си позволим да издадем присъствието си тук с хеликоптери, които кацат и излитат от площадката.

— За първи път се возя в камион за чакъл — пошегува се президентът. — Окачването им не може да се сравнява с лимузините „Линкълн“ на Белия дом.

— Преустроили сме шест от тези камиони в транспортни средства за прикритие — обясни Сандекър.

— Удачен избор — засмя се сенаторът, като почука с кокалчетата на пръстите си по металната стена. — Те са пристигнали бронирани.

Усмивката по лицето на президента угасна и той стана сериозен.

— Тайната запазена ли е? — попита той.

Сандекър кимна.

— Не съм видял нищо от наша страна, което да говори обратното.

— Този път няма да имаме никакво изтичане на информация от Белия дом — гарантира Шилър в отговор на завоалирания намек на генерала. — Информационната завеса е непроницаема.

Президентът замълча за миг.

— Имахме страхoten късмет, че се отървяхме — каза той накрая.

— Тълпата от последователи на Топилцин можеше да побеснее и да тръгне да търси отмъщение, след като разбраха, че той е мъртъв.

— След като шокът отмина — каза Сандекър, — те започнаха да се шляят около хълма, като зяпаха в кратера на експлозията, сякаш той бе свръхестествено явление. Кървавите безредици бяха сведени до минимум поради присъствието на жени и деца, както и поради факта, че най-близките поддръжници и съветници на Топилцин се измъкнаха тихомълком и офейкаха набързо в Мексико. Без водач, уморени и гладни, хората започнаха бавно да се изнизват обратно през границата към техните градове и села.

— Според имиграционните служби — каза Шилър, — няколко хиляди са поели на север, но една трета от тях вече са арестувани.

Президентът въздъхна.

— Добре че поне най-лошото свърши. Ако Конгресът приеме нашия план за подпомагане на Латинска Америка, ще трябва да

изминат дълги години преди нашите южни съседи отново да стъпят здраво на краката си.

— А фамилията Капестер? — попита Сандекър. — Как ще се справите с тях?

— Министерството на правосъдието издирва всичките им авоари в страната. — Лицето на президента бе безизразно, но в очите му имаше стоманен блъсък. — Това е само между нас, господа, но полковник Холис от нашите Сили за специални операции планира да извърши десантно учение на един остров в Карибско море, който не ще бъде назован. Ако някой от фамилията Капестер се случи да е там... е, това ще бъде твърде лошо за тях.

Сенатор Пит се усмихна саркастично.

— След отстраняването на Язид и Топилцин, нашите външни отношения ще изглеждат доста скучни за известно време.

Шилър поклати отрицателно глава.

— Запушили сме само две пробойни в дигата. Най-лошото тепърва предстои.

— Не предизвиквай съдбата, Джулиъс — каза президентът, вече във весело настроение. — За момента Египет е стабилен и след като президентът Хасан се оттегли по здравословни причини и прехвърли управлението на министъра на от branата Абу Хамид, мюсюлманските фундаменталисти ще бъдат поставени под огромен натиск да намалят исканията си за исламско правителство.

— Фактът, че Хала Камил се е съгласила да се омъжи за Хамид също няма да навреди на ситуацията — обобщи сенаторът Пит.

Разговорът бе прекъснат при спирачката на камиона. Замаскираната врата бе отворена от външната страна и стълбата поставена на мястото й.

— След вас, господин президент — подкани го Сандекър.

Те стъпиха на земята и се огледаха. Районът бе ограден с обикновена верижна ограда и бе смътно осветен от лампи, окачени на колове, които бяха поставени на голямо разстояние един от друг. На една голяма табелка встрани от входа пишеше: „КОМПАНИЯ ЗА ДОБИВ НА ПЯСЪК И ЧАКЪЛ НА САМ ТРИНИТИ“. С изключение на две машини за товарене на чакъл, една голяма кофа от багер и няколко самосвала и ремаркета, цялата площадка бе пуста.

Частите на силите за сигурност, както и електронното детекторно оборудване, които се намираха под земята, бяха практически невидими за тези, които обикаляха площадката и машините на Сам.

— Може ли да се срещна с мистър Тринити? — попита президентът.

Сандекър поклати глава.

— Страхувам се, че не. Добър човек е този Сам. Истински патриот. След като доброволно прехвърли правата си над историческите предмети на правителството, той тръгна на обиколка по света, като целта му е да играе на всяко едно от стоте най-добри голф игрища в света.

— Той получи компенсация, разбира се.

— Десет милиона долара, освободени от данъци — отвърна Сандекър. — Голям зор видяхме, докато го убедим да ги приеме.

След това Сандекър се обърна и посочи един голям зейнал кратер на няколкостотин метра от тях.

— Останките от хълма Гонгора, сега кариера за чакъл. Ние излязохме на печалба след нашата операция по взривяването на хълма.

Лицето на президента помръкна, когато той се загледа в огромния издълбан кратер, където преди се извисяващо върхът.

— Успяхте ли да изровите Топилцин и Язид?

Сандекър кимна.

— Преди два дни. Прекарахме останките им през трошачката за камъни. Смятам, че те сега са част от пътната настилка на някое шосе.

Президентът изглеждаше удовлетворен.

— Така им се пада на копелетата.

— Къде е тунелът? — попита Шилър, като се оглеждаше наоколо.

— Хей там вътре. — Сандекър направи жест към една поостаряла каравана, която бе превърната в офис. На една рекламна табела на прозореца й бе изписано „Експедитор“.

Четиримата агенти от службите за сигурност бяха вече излезли от джипа и обикаляха района, а другите двама от шофьорската кабина на камиона скочиха на земята и влязоха в офиса, за да извършват рутинна проверка.

След като групата на президента премина през две врати и влезе в малък необаведен офис в задната част на подвижния дом, Сандекър

ги подканни да отидат в средата на стаята и да се хванат за един парапет, който излизаше от пода. Той махна на една телевизионна камера в един от ъглите на тавана. След миг подът започна да се спуска надолу през караваната и те се озоваха под земята.

— Страхотно! — каза Шилър с възхищение.

— Да, наистина — промърмори президентът. — Вече разбирам защо няма изтичане на информация за този проект.

Асансьорът се спускаше надолу през варовика и накрая спря с леко раздрусване на тридесет метра под повърхността на земята. Те слязоха от него и се озоваха в един широк проход, осветен с флуоресцентни лампи. Покрай стените на тунела имаше редица от скулптури, които продължаваха напред докъдето стигаше погледът.

Една жена ги чакаше, за да ги приветства.

— Господин президент — каза Сандекър. — Мога ли да ви представя доктор Лили Шарп, директор на програмата по каталогизирането?

— Доктор Шарп, всички сме ви дълбоко задължени.

Лили се изчерви.

— Страхувам се, че бях само едно малко зъбно колелце в огромния механизъм — отвърна скромно тя.

След като бе представена на Шилър, Лили влезе в ролята си на екскурзовод и те започнаха обиколката си из съкровищата на Александрийската библиотека.

— Проучихме и каталогизирахме 427 различни скулптури — започна да обяснява тя, — които представляват най-добрите произведения на изкуството, като се започне от ранната бронзова епоха през 3000 година преди Христа и се свърши с трансценденталния стил на Византийската епоха в началото на четвърти век. Ако не броим няколкото петна от просмукала се вода, които могат да бъдат отстранени с химикали, мраморните и бронзовите статуи са забележително запазени.

Безмълвен, президентът тръгна по дългия коридор, като често се спираше да погледне с нескрито възхищение великолепните класически скулптури, някои от които на пет хиляди години. Той бе смяян от безчетния им брой. Всяка епоха, всяка династия и империя бяха представени с най-доброто, което техните скулптори бяха създали.

— Аз наистина виждам и докосвам Александрийската музейна колекция — каза той с благоговение. — След експлозията не можех да повярвам, че не е унищожена изцяло.

— Земните трусове вдигнаха малко прах и събориха няколко парчета варовик от тавана — каза Лили, — но древните предмети останаха непокътнати. Вие виждате скулптурите точно както ги е видял за последен път и Юний Венатор през 391 година след Христа.

След близо два часа разглеждане на невероятната изложба, Лили се спря пред последната находка, преди да влезе в главната галерия.

— Златният ковчег на Александър Велики — съобщи тя с приглушен глас.

Президентът се чувстваше така, сякаш щеше да се срещне с Господа. Той колебливо се приближи до златното вечно жилище на един от най-великите лидери, които светът бе познавал някога и се взря през кристалните прозорчета.

Македонците бяха положили своя цар в неговото церемониално бойно облекло. Бронята и шлемът му бяха от чисто злато. Персийската коприна, от която някога бе направена туниката му, бе почти изчезнала, изгнила след близо двадесет и четири века. Всичко, което бе останало от великия герой на романтичните легенди, бяха костите му.

— Клеопатра, Юлий Цезар, Марк Антоний, всички те са стояли пред ковчега и са гледали останките му — продължи лекцията си Лили.

Един по един те се изредиха пред ковчега, като не можеха да повярват на очите си, че виждат всичко това. След като свършиха, Лили ги поведе към голямата галерия хранилище.

Близо тридесет души работеха усърдно. Неколцина разглеждаха съдържанието на дървените каси, подредени една върху друга в средата на помещението. Картини, изцапани и замърсени, но които подлежаха на възстановяване, заедно с нежните предмети, издялани от слонова кост или мрамор, или излята от злато, сребро или бронз, се каталогизираха и се опаковаха в нови каси, за да бъдат транспортирани на безопасно място в един комплекс от сгради в Мериленд, където щяха да бъдат реставрирани и съхранявани.

Голяма част от археолозите, преводачите и експертите по съхраняване на древни исторически предмети внимателно пренасяха бронзовите цилиндрични тръби, които съдържаха хиляди древни

книги, превеждаха медните етикети към тях и описваха тяхното съдържание. Цилиндрите и техните крехки свитъци бяха опаковани със същото грижливо внимание за транспортиране до Мериленд за проучване и изследване.

— Ето го. — Лили гордо посочи с ръка хранилището. — Досега открихме пълните произведения на Омир, много от изгубените учения на великите гръцки философи, ранни писания на иврит, ръкописи и исторически данни, които хвърлят нова светлина върху християнството. Карти, показващи неизвестни преди гробници на древни царе, местонахождението на отдавна изчезнали търговски центрове, включително Таршиш и Шеба, както и геологически карти на мини и отдавна забравени нефтени находища. Ще бъдат запълнени огромни празнини в хронологията на древните събития. Историята на финикийците, микенците, етруските, както и на цивилизации, за чието съществуване има само устни предания, всички те са тук, описани с големи подробности. Ако могат да бъдат реставрирани, картините ще ни дадат истинска представа за това как са изглеждали безсмъртните личности на древния свят.

За миг президентът като че ли не можеше да продума. Бе онемял. Съзнанието му не можеше да възприеме огромните мащаби на историческото наследство, което лежеше пред очите му. Като изкуство, то бе безценно. Като знание, неговата стойност бе неизчислима.

Накрая той попита с притихнал глас:

— За колко време ще свършите работата си тук?

— Първо ще преместим свитъците, след това картините — отвърна Лили. — Последни ще бъдат пренесени скулптурите. Като работим денонощно, надяваме се да изпразним коридора и галерията и да пренесем благополучно цялата колекция в Мериленд до Нова година.

— Близо шестдесет дни — каза Сандекър.

— А консервацията и превеждането на свитъците?

Лили сви рамене.

— Консервацията ще отнеме много време. На базата на ограничения ни бюджет, прогнозата ни е, че ще са ни необходими около двадесет до петдесет години, за да преведем всичко и да получим пълна представа за това, което притежаваме.

— Не се притеснявайте за фондовете — каза развлънувано президентът. — Проектът ще получи първостепенен приоритет. лично аз ще се погрижа за това.

— Не можем повече да залъгваме международната общественост, че тези великолепни съкровища са били унищожени — предупреди Шилър. — Ние трябва да излезем с официално съобщение, и то скоро.

— Съвършено вярно — каза сенатор Пит. — Бурните протести, които се надигнаха в страната, както и острата критика от чуждите правителства, не са намалели нито за миг след експлозията.

— Разкажете ми за това — промърмори сухо президентът. — Проучванията на общественото мнение сочат, че популярността ми е спаднала с петнадесет пункта. Конгресът не спира да ме критикува, освен това няма лидер на чужда държава, който да не иска да ми одере кожата.

— Извинете, че се намесвам, господа — каза Лили колебливо, — но ако можете да удържите положението още десетина дни, мисля, че участващите в този проект и аз ще можем да направим един изключителен филм и видеолента, в които ще заснемем най-ценните находки.

Сенатор Пит погледна президента.

— Мисля, че доктор Шарп току-що ни даде една страховта идея. Драматично разкритие от Белия дом, придружено от документален филм — това звучи фантастично.

Президентът вдигна ръката на Лили и я потупа.

— Благодаря ви, доктор Шарп. Вие току-що направихте живота ми малко по-лесен.

— Размишлявали ли сте за това, каква ще бъде по-нататъшната съдба на древните предмети? — попита Сандекър, като не си правеше труд да прикрие раздразнението в гласа си.

Президентът се усмихна широко.

— Ако мога да убедя Конгреса да отпусне фондовете, а аз съм напълно сигурен, че ще мога, в парка Мел във Вашингтон ще бъде построена сграда, точно копие на Александрийската библиотека и в нея ще бъдат изложени всички предмети, които Юний Венатор е донесъл в Америка от Египет, плюс древни находки от двете Америки. И ако другите страни пожелаят да разгледат тяхното наследство, ние с

удоволствие ще им го заемем, за да го изложат на показ у тях. Но то ще си остане собственост на американския народ.

— О, благодаря ви, господин президент! — ахна Лили. От радост тя го прегърна с ръце, без да се стеснява.

Адмирал Сандекър разтърси ръката му.

— Благодаря ви, сър. Мисля, че вие току-що изпълнихте желанието на целия американски народ.

Шилър се наведе и зашушука в ухото на Лили.

— Направете така, че първо да бъдат преведени геологическите данни. Ние можем да запазим за себе си произведенията на изкуството, но знанията трябва да бъдат поделени със света.

В отговор Лили просто кимна.

След като треската на вълнението отмина и въпросите понамаляха, Лили поведе групата на президента към един от ъглите на галерията, където до една сгъваема масичка седяха Пит и Джордино в компанията на един преводач от гръцки и латински, който разучаваше етикета на един цилиндър с увеличително стъкло.

Президентът ги позна и бързо се приближи до тях.

— Радвам се да те видя жив и здрав, Дърк — каза той с топла усмивка. — От името на благодарната нация бих искал да ти благодаря за този удивителен подарък.

Пит се изправи на крака, като силно се подпираше на един бастун.

— Мога само да се радвам, че всичко завърши добре. Ако не беше мой приятел Ал и полковник Холис, аз щях да си остана под хълма Гонгора.

— Би ли разсеял мистерията? — попита Шилър. — Как узна, че съкровищата на библиотеката са под този по-нисък хълм, а не под по-високия Гонгора?

— Не бих имал нищо против да си призная — каза президентът, — че ти здравата ни изплаши. Всичко, за което си мислехме тогава, бе „Какво ще стане, ако той вдигне във въздуха не този хълм, който трябва?“.

— Извинявам се за това, че не бях ясен — отговори Пит. — За нещастие, нямаше никакво време за многословни обяснения, за да успокоя страховете на всички. — Той направи пауза и се усмихна широко на баща си. — Много се радвам, че всички вие ми повярвахте.

Никога не е имало истинско съмнение за мястото, където е било заровено съкровището. Описанието на Юний Венатор, което бе гравирано на плочата, намерена от Сам Тринити, казваше: „Застанете на север и погледнете право на юг към скалата до реката“. Когато застанах на север от Гонгора и погледнах право на юг, открих, че скалата в Рома се намираше на близо половин километър вдясно от мен в западна посока. Затова се преместих по на запад и малко на север, докато не стъпих на първия хълм, който съвпадаше с описанietо на Венатор.

— Как се нарича? — попита сенаторът.

— Този хълм? — Пит вдигна ръце с неопределен жест. — Доколкото знам, той няма име.

— Сега вече има — каза президентът, смеейки се. — Веднага щом доктор Шарп ми позволи да съобщя за откриването на най-великото съкровище в историята на човечеството, ние ще го наречем „Безименни“.

Утринната мъгла се вдигаше от реката и зората на новия ден огряваше долината на Рио Гранде, когато президентът и придружаващите го лица се върнаха във Вашингтон, изпълнени с благоговение от това, което бяха видели.

Пит и Лили седяха на върха на хълма Безименни и вдишваха влажния утринен въздух. Те наблюдаваха как светлините на Рома угасват една след друга. Градчето изглеждаше като картина на Грант Ууд.

Лили го погледна в очите и се усмихна. В очите му сега нямаше онзи израз на твърдост и решителност. Сега те бяха само нежни и замислени. Слънчевите лъчи погалиха лицето му. Той не ги забеляза, почувства само топлината им. Тя знаеше, че мислите му се рееха нейде в миналото.

Успяла бе да разбере, че той бе мъж, когото никоя жена не можеше напълно да притежава. Неговата любов бе неизвестното предизвикателство, което се криеше зад хоризонта, мистерията, която го примамваше с песента на сирени, която само той чуваше. Той бе мъж, който оставяше у жените красиви спомени за страстни романси, но който никога нямаше да се ожени. Тя знаеше, че връзката им бе

мимолетна и бе твърдо решена да се възползва от всеки останал за нея миг, докато един ден не се събудеше, за да открие, че той е заминал да търси енигмата, която го чака зад хоризонта.

Лили седна срещу него и опря глава на рамото му.

— Какво пишеше на етикета?

— Етикет?

— Онзи етикет на свитъка, който така бе погълнал вниманието ви с Ал.

— Примамлива следа, водеща към други находки — тихо каза той, като все още гледаше в далечината.

— Къде?

— Под водата. Свитъкът бе озаглавен „Регистрирани корабокрушения с ценни товари“.

Тя го погледна.

— Карта на потънали съкровища.

— Винаги има някъде съкровище — каза той с далечен глас.

— И ти ще го откриеш?

Той се обърна и се усмихна.

— Поне мога да се опитам. За нещастие, чicho Сам рядко ми дава време за това. Все още ми предстои да претърсвам бразилските джунгли за златния град Елдорадо.

Тя му хвърли загадъчен поглед, след което легна по гръб и зарея поглед в угасващите звезди.

— Чудя се къде ли са погребани?

Той бавно прогони виденията за потънали съкровища и погледна надолу към нея.

— Кои?

— Древните смелчаги, които са помогнали на Венатор да спаси колекцията на Библиотеката.

Той поклати глава.

— Човек трудно може да отгатне мислите на човек като Венатор. Той може да е погребал византийските си другари на произволно място оттук до реката.

Тя постави нежно ръка на главата му и го придърпа надолу към нея. Техните устни се срещнаха и се притиснаха плътно за няколко мига. Един ястреб се завъртя над тях в оранжевото небе, но след като не видя нищо апетитно, махна с крила и отлетя на юг към Мексико.

Очите на Лили се отвориха и тя го придърпа обратно, като се усмихваше свенливо.

— Мислиш ли, че те биха имали нещо против?

Пит я погледна с любопитство.

— Да имат против какво?

— Ако се любим над техния гроб. Те може да са погребани точно под нас.

Той я прегърна и двамата се претърколиха, докато тя не застана отдолу, а той отгоре. Погледите им се среЩнаха. Тогава устните му се разтеглиха в закачлива усмивка.

— Не мисля, че биха възроптали. Със сигурност знам, че аз не бих.

Издание:

Клайв Къслър. Съкровище

ИК „Димант“, Бургас, 1995

Технически редактор: Тодор Димов

Коректор: Росица Спасова

Художник на корицата: Буян Филчев

ISBN: 954-8472-13-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.